Bequeathed
by Tho.s Tyrwhitt Esq.r
1786

1.6..
1089. L 19

LONGINUS

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ.

Longinus (D. C.) /c

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ
ΠΕΡΙ
ΥΨΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ.

DIONYSII LONGINI
DE
SUBLIMITATE
LIBELLUS,

Cum Præfatione de Vita & Scriptis Longini, *Notis, Indicibus, & Variis Lectionibus.*

OXONIÆ,
E THEATRO SHELDONIANO, *Anno* MDCCX.

Proſtat apud *Joan. Wilmot* Bibliopolam *Oxon.* qui diſtrahit etiam Exemplaria *Dionyſii Perieget*æ cum *Euſtathii* Commentariis.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

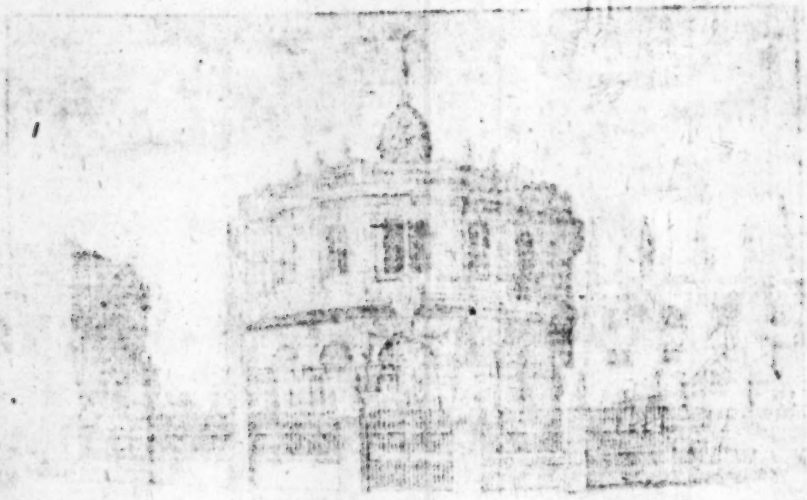

VIRIS

EXCELLENTISSIMIS, AMPLISSIMIS,

OPTIMARUMQUE LITERARUM LAUDE

FLORENTISSIMIS,

Dno *Henr. Newtono* LL. D.

A SERENISSIMA

MAGNÆ BRITANNIÆ REGINA

AD CELSISSIMUM

ETRURIÆ PRINCIPEM

LEGATO,

ET

Dno *Anton. Mariæ Salvino,*

GRÆCARUM LITERARUM

IN

ACADEMIA

FLORENTINA

PROFESSORI,

AUREOLUM HUNC

LONGINI

ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ

LIBELLUM,

OPERA INDUSTRIAQUE SUA

QUASCUNQUE

DENUO PERPOLITUM,

IN PERPETUUM SUÆ

ERGA ILLOS OBSERVANTIÆ

MONUMENTUM,

QUAM HUMILLIME

DICAT

IN

ACADEMIA

FLORENTINA

EDITOR

PRÆFATIO

De Vita & Scriptis *Longini*, novaque hac Libelli ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ Editione.

DIONYSIUS[1] *Longinus patre natus eſt (ut conjicimus) non indiligente nec indocto: quo autem nomine appellaretur, ex vetuſtatis incuria nobis incompertum eſt. Matrem habuit Phrontonidem*[2]*, ſororem Cornelii Frontonis Oratoris, (Plutarchi Chæronenſis nepotis*[3]*) qui Athenis eloquentiam magna cum laude docuit, & moriens Longinum noſtrum hæredem reliquit. Fronto quidem patria Syrus, domo Emiſenus erat; unde Longinum ex Syria oriundum ſuſpicatus eſt Gabriel à Petra: cui opinioni nonnihil favet lapis antiquus, non ita pridem effoſſus*[4]*, qui teſtatur Longinos Samoſatis in Syria olim habitaſſe. Nequaquam tamen Syrum exſtitiſſe contendit Faber ex Vopiſci teſtimonio*[5]*, quod non obſcure indicat Longinum linguam Syriacam plane ignoraſſe; ac proinde (ut veriſimile eſt) originem aliunde traxiſſe. Joan. Jonſius, qua auctoritate neſcimus, Athenienſem vocat: forſan quod ſic Græce ſcriberet, ut Athenis natus eſſe videretur. Verum Gerardus Langbainius, Vir doctiſſimus, Phaſelitem putat; hoc ductus argumento, quod Nicandri Scholiaſtes diſertim laudet Dionyſium Phaſelitem* ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως*, quem (inquit) ab hoc noſtro non diverſum eſſe facile credet, qui ex*[6] *Suida didicit in Antimachum ſcripſiſſe Longinum. Prima adoleſcentia una cum parentibus*[7] *plurimas regiones*

1 *Caſſius* adjicitur à nonnullis ex *Suida*. Vide Teſtim. IX. Ante Longini noſtri tempora Caſſius quidam Longinus Syriæ præſes erat. 2 Vide Teſtim. XI. 3 Teſte *Rualdo* in vita Plut. ex Sarisb. 4 In comitatu Ceſtriæ, cum hac inſcriptione, FLAVIUS LONGINUS TRIB. MIL. LEG. XX. LONGINUS FILIUS EJUS, DOMO SAMOSATA. 5. Vide Teſtim. XIII. 6. Vide Teſtim. IX. Vereor ut hoc elici poſſit ex *Suida* verbis. 7. Vide Fragm. 1.

perluſtravit,

perluſtravit, ut optimarum artium ſtudiis penitius imbueretur, & viros illius ævi celeberrimos, & in his Ammonium [1] *& Originem, inviſeret & audiret. Athenis etiam aliquamdiu verſatum eſſe, fidem facit* ἀπαρεμφάτον *illud Porphyrii* [2] περὶ Φιλοσόφου ἱστορίας, *ubi ſe à Longino, Athenis* Πλατωνείως *celebrante, inter alios convivio exceptum tradit. Quod non mediocres in Philoſophia progreſſus fecerit, non ſolum ex Eunapio* [3] *& librorum (qui temporis injuria perierunt) titulis licet colligere; ſed & ex eo quod Porphyrius, acerrimi ingenii vir, illum pro præceptore* [4] *habuerit. Nec obſtat illud Plotini* [5] *effatum; Longinum philologum eſſe, philoſophum nequaquam: cum ſæpe evenit, ut inter quos magnæ laudis æmulatio eſt, inter eos aliqua intercederet obtrectatio. Verum, utut illud ſe habeat, Longinum ad maximam famam & dignationem ex re Critica perveniſſe indicio eſt, quod Athenis (ut credimus) id ei datum eſſet negotii, ut quæ ſcriptorum* [6] *γνήσια erant, quæ* νόθα, *diſcerneret; tantumque ejus tribueretur judicio, ut aliorum de Auctoribus ſententia tum demum rata foret, quum eam ſuo calculo comprobaverat Longinus. Ex hac nominis celebritate Longinum ad ſe accivit Zenobia* [7]*, Heroina nobiliſſima & illuſtris Palmyrenorum Regina: quæ, cum ſacrarum* [8] *literarum amore ſingulari flagraret, non alio uti voluit in Græcis magiſtro quam Critico noſtro. Quo factum eſt ut Zenobiæ, poſtquam ejus perſpexerat ingenium belli ac pacis artibus pariter idoneum, non tam ſtudiorum moderator haberetur, quam rerum gerendarum arbiter. Itaque cum Syria maxime concuſſa erat, arma ei infeſta movente Aureliano, Reginæ placuit Longinum cum primis in conſilium adhibere: qui feminæ viriles addidit animos, auctorque illi fuit ut paulo acrius & liberius Imperatoris literis reſponderet. Ea res Longino exitio fuit. Nam victa captaque Zenobia ne tantillum quidem de ferocia ſua remiſit Aurelianus; ſed Reginæ amicis eo magis ſuccenſuit: compertoque aut ſuſpecto epiſtolam il-*

1 Vide Fragm. I. 2 Vide Teſtim. XI. 3 Vide Teſtim. IV. 4 Vide Teſtim. IV. 5 Vide Teſtim. I. & VI. 6 Vide Teſtim. IV. 7 Vide Teſtim. XIII. 8 Nam Zenobia exiſtimatur ad Moſis doctrinam acceſſiſſe. Vide Teſtim. VII.

lam

lam ſuperbiorem à Longino [1] *dictatam fuiſſe,* [2] *ſtatim tollendum interficiendumque curavit. Tam* [3] *fortiter quidem obiit Longinus, ut alios, ejus calamitatem indigne ferentes, quam maxime conſolaretur: atque morte licet æque immatura ac immerita ereptus eſt, plurima tamen ſcripta, eaque non vulgaria, reliquit; quorum* τίτλους *partim Cl. Langbainii (ſc. uſque ad num. 20.) verbis, partim noſtris exhibere operæ pretium eſſe duximus.*

4 1 Πρὸς [5] τὸν Φειδίαν. *Commentarium* crediderim *in orationem contra Phidiam*; (forte Μειδίαν,) quæ *Demoſthenis* eſt.

2 Ἀπορήματα [6] Ὁμηρικά, *Dubia Homerica.* Eorum liber V. citatur ab *Homeri* Scholiaſte, Ιλ. β. ubi Draconem paſſeres devorantem *Sthenium* vocatum refert. Ὅτι δὲ ἰσόμηνις Διονυσίῳ ἐν τῷ ε. τῶν Ἀπορημάτων Ὁμηρικῶν etiam libros ſex conſcripſit *Ariſtoteles. Laërt.*

3 Εἰ φιλόσοφος Ὅμηρος; *An Homerus fuerit Philoſophus?* Apud *Laërtium* (*in Pyrrhone.*) Sunt qui *Scepticorum* Principem putant. Et (*ib. l.* 2.) *Anaxagoræ* ſuccenturiat *Horatius,* (*Epiſt. l.* 1.) hoc ei elogium ferens,

—— *Quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,*
Plenius ac melius Chryſippo & Crantore dicit.

4 Προβλήματα Ὁμήρου καὶ λύσεις, *Quæſtiones & ſolutiones Homericæ.* Ex quo muſtaceo laureolam antea captarant haud pauci. Puta [7] *Heraclides Ponticus libb.* 2. λύσεων Ὁμηρικῶν, quos vertit & in lucem dedit *Geſnerus,* titulo *Allegoriarum* in *Homeri* fabulas. *Porphyrii* etiam ζητήματα Ὁμηρικά, majoris operis progymnaſmata, ad nos deduxit ævi fluxus; reliquis ejuſdem nominis abſorptis.

5 Τίνα δὲ καὶ ἱστορίαι οἱ γραμματικοὶ ὡς ἱστορικὰ ἐξηγοῦνται, *Quæ Grammatici præter hiſtorias ut hiſtorica commentan-*

1 Vide Teſtim. XIII. 2 Idem fere accidit *H. Caſſio*, viro impenſe erudito, & Græcæ linguæ apud Oxonienſes Profeſſori Regio. 3 Vide Teſtim. V. 4 Vide Teſtim. IX. 5 Forſan τῷ κατὰ Μαν. ut intelligatur ſcriptum aliquod contra *Medium* Philoſophum, (cujus mentio fit in *Fragmentis*, p. 139.) cum quo *de partibus animæ* diſputationes habuiſſe *Longinum*, conſtat ex *Prodo* in *Platonis πολιτείαν*, p. 415. 6 *Longinum* operam impendiſſe *Homero*, non ſolum ex *Suida* conſtat; ſed etiam (ut notavit Cl. *Kuſterus*) ex *Euſtathio*, qui ejus aliquoties (ut ad *Iliad.* A. p. 67, 166.) meminit, *Homeri* verſus aliquot obelo notantis. 7 Potius *Heraclitus*, ut probavit *Nath. Marcius* in *præfat.* ad notas *Editioni Genevenſi* ſubjectas. Vide *Galeum* in *præfat.* ad *Opuſcula Mytholog.*

tur. In hoc etiam opere *Cæcilium* habuit facem præferentem, qui (ut ait *Suidas*) de iis scripserat, *quæ à Rhetoribus secundum historias, vel præter historias referuntur.*

6 Περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πολλὰ σημαινόντων λέξεων, *De dictionibus polysemis apud Homerum*; opus grammaticum, quale illud *Protagoræ* (*Laërt. ll. 5 & 9.*) de *Homeri* glossis, forte & *Demetrii* de Iliade & Odyssea: nam de *Basilide*, quem in Epitomen redegit *Cratinus*, (teste *Etymol. in* ἀείζηλον) περὶ Ὁμηρικῶν λέξεων pariter inscripto, res est extra aleam.

7 Ἀττικῶν [1] λέξεων ἐκδόσεις β'. *Atticarum dictionum Editiones duæ*: quibus in limine operis sui se in eo congerendo usum esse agnoscit *Suidas*; præivit hic etiam *Cæcilius Siculus*: quibus in eo loco subjunguntur *Lupercus*, *Pacatus*, & *Pollio Alexandrinus*. *Photius* addit *Dionysium Halicarnassæum*, *Pausaniam*, [2] *Mœridem*, Atticistas omnes, melioris notæ, quam pauncula illa *Phrynichi*, *Magistri*, aut *Moschopuli*; quibus tamen reliquorum jacturam levamus ex parte.

8 Λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Κλέωνος. (*vel* Ἡρακλέωνος) *Vocabula Antimachi & Cleonis*. *Cleones* duo, (unus *Curtii l.* 8.) poëta *Siculus*; alter (*Apollonii schol. lib.* 1.) Κυζικὸς *Argonauticorum* scriptor, à quo multa *Apollonius*. *Antimachum* talem fuisse, ut *Delio* natatore opus haberet, ex iis patet, quæ apud auctores (*Apollonii & Nicandri Scholiastas*) feruntur. Hujus æmulus & imitator (teste *Spartiano in vita*) *Hadrianus Cæsar*, *Catacrianos*, libros obscurissimos, eum imitatus scripsit. Indicio etiam sunt, tum quæ à *Nicandri* Scholiaste adducuntur, tum quod *Nicandrum* pariter ejus æmulum prædicat, & ab eo multa mutuatum; forte non in *Theriacis*, sed *Thebaïcis*: uterque enim argumentum illud tractavit. *Tzetzes* (*in prolegom. ad Lycoph.*) inter Poëtas ἐνομαζοὺς eum reponit, quales illi sunt numero quinque, *Homerus*, *Hesiodus*, *Panyasis*, (corrupte Πάνυνις) *Antimachus*, & *Pisander*. Cum *Homero* conjungit *Propertius*, *lib.* 2. *el.* 34.

Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero.

1 Excerpta quædam ex libro hoc περὶ Ἀττικῶν ὀνόματος (uti conjicio) in *Bibl. Vatic.* asservantur *sub hoc titulo*, Λέξεις ἐκλογάδην γενικῶν ἐκλογὴ παρὰ Στεφάνῳ, καὶ Θεοδώρῳ, καὶ ἑτέροις λεξικογράφοις, Κασσιανῷ, καὶ Λογγίνῳ συνόδου. 2 Rectius *Eumæridem*.

Imo

Imo & (teste *Dione l.* 69.) præferre ausus est *Hadrianus*, qui de abolendo penitus *Homero* cogitavit, ut *Antimachum* induceret, cujus antea ne nomen quidem apud plures innotuit: ὃ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Litem dirimat *Gregorius Nazianzenus*, *Ep.* 3. qui hoc inter eos discrimen ponit, quod *Homerus* multa paucis complexus sit, hic pauca multis; eoque brevitatis palmam *Homero* defert, τοῖς πράγμασι κείνων τὸ μῆκος, ἀλλ' ὧδε τοῖς γράμμασι. Alterum etiam correctorem nactus est, *Longini* σοφιστήν, *Zoticum* scilicet, (teste *Porphyr.* de *Plotino*) & ipsum *Criticum.* operis nomen, Τὰ Ἀντιμάχου διορθωτικά. Fuit autem *Antimachus* Scriptor *Cyclicus*, (si verum docet *Acron* Grammaticus in *Horat.* de *Arte Poët.*) tam ambitiose digressionum amans, ut XXIV. libros impleret, (ut dicit *Porphyr. ibid.*) priusquam τὸν ἐπὶ Θήβαις perduceret. Verum *Proclus*, (apud *Photium* in *Chrestom.*) cui hac in parte tutius credendum, *Antimachum* & quatuor comites superius adductos ab *Epico Cyclo* aperte excludit. Κύκλος autem ἐπικὸς fuit historia mythologica à diversis descripta, sed in unum corpus congesta; in quo fabularum quicquid ab ipsis Deorum incunabulis ad reditum *Ulyssis* in Ithacam invaluit, mendax Græcia lætanter agnovit. Auctores ejus passim audiunt, Κύκλιοι, & ἐγκύκλιοι· opus ipsum, Κύκλος ἐπικὸς, κύκλια ἔπη, ποίημα ἐγκύκλιον, &c. sine addito, aliquando κύκλος. [Hisce adde quæ scripsit *Mallincrotus* in *Paralipom.* de *Hist. Gr.* p. 11.]

9 Hæc de operibus *Longini* à *Suida* memoratis: succedant, quæ *Porphyrius* (in *Vita Plotini*) retulit: inter quæ ordinem ducit liber [1] Περὶ ἀρχῶν, *De principiis*. *Philiarchæus* etiam geminum illi opus elaboravit, nisi malit quispiam τὰ Φιλαρχαίου sic accipere, ut Φιλαρχαῖον sit inscriptio alterius operis *Longini*. Utcunque habeat, hoc statuere possumus, syntagma illud politiori literatura refertum fuisse, licet prima fronte nihil minus polliceatur: inde enim illud *Plotini* effatum, *Longinum Philologum esse, Philosophum nequaquam.*

10 Πρὸς Πλατῖνον ἢ Γενναδιανὸν Ἀμέλιον περὶ τέλους, *De fine ad Plotinum & Amelium.* Continet responsum ad ea,

1 Vide *Testimonium primum* de *Longino.*

quæ ab iis objecta : librum inſcripſit *Marcello* cuidam.

11 Πρὸς τὸν Ἀμέλιον ἐπιστολή. *Epiſtolam* vocat, quod volumen erat; quia ad *Amelii* Epiſtolam reſcripta.

12 Περὶ τοῦ κατὰ Πλάτωνα δικαιοσύνης, *De juſtitia ſecundum Platonem*: & hoc etiam contra *Amelium*.

13 Περὶ τῶν ἰδεῶν. In quo ſententiam ſuam de *Ideis*, adverſus *Plotinum* ejuſque hyperaſpiſtem *Porphyrium*, tuetur.

14 Πρὸς τὰ τῶν Στοϊκῶν περὶ ψυχῆς δόξαν ἀντίῤῥησις. (*Euſeb. de Præpar. Evang. l.* 15.) *Diſceptatio adverſus Stoïcorum de anima opinionem*: in qua probat animam non eſſe corpoream. Sed vereor ne titulum iſtum *Euſebius* ipſe particulæ ab integro aliquo opere abſtractæ impoſuerit.

15 Περὶ συνθέσεως λόγων, *De compoſitione orationum*: qua de re duo ſyntagmata à ſe conſcripta refert *Sect.* XXXVIII.

16 Περὶ παθῶν, *De paſſionibus* commentarium promittit ad finem *Sect.* III. & *Sect.* XLIV. an abſolverit incertum.

17 *De actibus bellicis.* Librum *Romæ* ſervari refert *Geſnerus in Biblioth.*

18 Περὶ ποιητῶν, *De poëtis.* opus *Dionyſii Phaſelitæ*; citat *Nicandri* Scholiaſtes.

19 Κειμικά. *Laërtius* (in *Thalete*) citat *Dionyſium* ἐν Κειμικοῖς. Agnomen *Critici* huic noſtro datum facit, ut hoc ei opus adſcribam; nec enim dubito, quin *Laërtius* poſterior *Longino* eſſe poſſit. [Ex hoc tractatu forſan deſumptum eſt illud *Longini* de *Rhetoribus* teſtimonium, quod exſtat in præſtantiſſimo codice *Evangeliorum* Bibliothecæ *Vaticanæ Urbinatis*, ſignato *num.* 2. quod nobiſcum communicavit, Vir ſummæ doctrinæ pariter ac humanitatis, *Laur. Alex. Zacagnius*: Λογγῖνος ὁ κὴ ξήτωρ ἢ τῶν μεγάλων ξητόρων ἀναρίθμησιν συντάξιν ὅτως. Κορωνὶς δ' ἔσω λόγω πάντος καὶ φρονήματος Ἑλληνικῦ Δημοδόκης, Λυσίας, Αἰσχύλης, Ἀρισταίδης, Ἰσαῖος, Τίμαρχος, Ἰσοκράτης, Δημοδόκης ὁ κὴ Κεῖδινος, Ξενοφῶν, πρὸς τύτοις Παῦλος ὁ Ταρσεὺς, ὃν πινὰ μὴ σεσῶσθαι φημι προϊσάμενον δόγματος ἀναπολίκτως.]

20 Hæc ſunt quæ enumeravit *Langbainius*. Reliqua, quorum recenſionem omiſit, nobis liceat adjicere. Inprimiſque veniunt Τὰ περὶ Ξενοφῶντος, *Commentaria de ſcriptis Xenophontis*; quorum meminit *Longinus* ipſe *Sect.* VIII. p. 20.

21 Τέχνη

21 Τέχνη ῥητορική, *Ars Rhetorica*. Laudatur ab [1] *Anonymo* in *Hermogenem*. Sed forsan idem erat cum libro Περὶ συνθέσεως λόγων· aut potius ille ipse libellus, quem, eodem titulo insignitum, habemus inter *Dionysii Halicarnassensis* Opuscula: quem ab eo abjudicat *Tan. Faber*.

22 Ὁδοίναδος [2], *Oratio in Hodænathum*: cujus indicium *Tan. Fabro* fecit *Emericus Bigotius* è Cod. MS. *Bibliothecæ Vaticanæ*.

23 Φιλολόγων *Longini* citat *Auctor Anonymus* vitæ *Apollonii*: quo opere de *Philologis* & *Grammaticis* egisse videtur.

24 Εἰς τέχνην ῥητορικὴν Ἑρμογένους, *In artem Rhetoricam Hermogenis*. Exstat in *Bibliotheca Vindobonensi*, teste *Nesselio*. Forsan idem cum libro memorato *num.* 21.

25 Περὶ μέτρων libellus; quem [3] *Holstenius* in *Bibliotheca Vaticana* adservari primus monuit: cujus particulam, beneficio Clarissimi juvenis *Jacobi de S. Amando*, hîc loci exhibere non gravabimur. Titulus sic se habet: Ἐκ τῆς Λογγίνου τοῦ φιλοσόφου. Et mox sequitur: Τὰ συλλογιζόμενα εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων στίχων. Deinde: Ἀλλ' ἔστι νέα τῶν μέτρων ἡ διαίρεσις, ἔστι Μούσης εὕρημα παλαίας· ἐκείνην ἔχει καλῶς. ἀρχαῖα μὲν γὰρ ὅσα ἐν τῇ παλαιότητος ἔχει τὴν συμβουλήν· νέα δὲ ὅσα παιδευτέρα καθ' [4] Ὁμηρον, Τιμὴ γὰρ ἀοιδὴν πάντες ὁπλέουσ' ἄνθρωποι, Ἥτις ἀκοὴν τοῖσι νεωτάτη ἀμφιπέλεται. μέτρα ἦν πατρὸς ῥυθμὸς καὶ θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ ἔχαν τὴν ἀρχήν· διὸ δὲ τὸ μέτρον ἀπεδέξατο· τῶν ἢ περὶ μέτρων λόγους πολλοὶ πολλαχῶς ἤρξαντο. οἱ μὲν ἀπὸ στοιχείων ὡς Φιλόξενος, οἱ ἢ ἀπὸ τῶν μέτρων ὧν ὡς Ἡλιόδωρος· ἡμεῖς δὲ Ἡφαιστίωνι κατακολουθήσομεν ἀπὸ συλλαβῆς ἀρξάμενοι. πρῶτον δὲ ὀλίγα προειπεῖν δίκαιον. τεκμήριον μέτρου ἀκοή· ἔνιοι γοῦν ὕστερον ἐμέτρησαν, μέτρον ὂν ποδῶν ἢ βάσεων συντάξις αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς ἁλισκομένων. [5] εἰ δὲ τὸ κεῖνον ὂν ἀκοή, τὸ κοσμοῦν ὂν φωνή· ὡς γὰρ τὸ ἔχον τὴν εὐρυθμίαν ἐκτείνασά τι καὶ συστέλλουσα φωνὴ σχηματίζει τὰς συλλαβάς, ὕστερον εἰσδεξαμένη κρίνει ἡ ἀκοή. ἀφ' οὗτο πολλὰ τῶν μέτρων συμβέβηκεν ἀπορρίπτεσθαι, σιωπώμενα ἐν τῇ κατὰ πεζὸν ἕξει. καὶ αὖ πάλιν πολλὰς πλάσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα εὕροι γοῦν ἂν τις ἁρμὸν Δημοδίνειον τὸ ἑξάμετρον στίχον ἡρωϊκὸν κεχρημένον,

1 Vide Testim. XII. 2 Hujus meminit *Libanius* lib. IV. Epist. CCXCIII. hisce verbis: Ὁδοίναδος ὁ λόγος. Λογγίνου δὲ ὁ λόγος. ἐγὼ μὲν ἀπαιτῶ. εἰ δὲ τοῦτον ἀπαιτοῦμεν, καὶ γοητείαν δίκαιον περὶ τὴν ὑπόκρισιν. 3 In notis ad *Porphyrium* de vita *Pythagoræ* cap. VI. p. 28. 4 Il. α. v. 350. 5 Vide *Hephæst.* p. 76. *Ed. Paris.*

μένον,

μβίου, ὃς ἀδωνίδη λαδεῖν ἀφὸ τὸ πρῶτ ὕστερ ἢ περφορὰν συναρπάσαι τῇ λήγῃ ἢ ἀκοίτι, φησὶ γοῦν· Τὸν δ' ἐν Αμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Βλάστημον ἦλθε Φίλιππος, ἦκος ἔσαν ἡρῶος· ἀλλὰ μὴ ἢ Ιωνικὸς, ὅταν λέγῃ, Πολλῶν δ' λόγων ἢ ἐπέων γενομένων παρ' ὑμῖν. τοῦτο δ' ἀντικρυς Ιωνικόν ἔσαν ἐπὶ μείζονι δ' ὅμοιον τῷ, Εὐμορφοτέρα Μνασυλίκη τῆς ἀνωλίας γυείννα. τὰς δ' τῶ μέτρων συνιμπλώσεις ἐν τοῖς ἔξῆς ὑποδείξομεν. Διαφέρει δ' μέτρον ῥυθμοῦ. ὕλη δ' τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, ἢ χρεὶς συλλαβῆς ἐκ ἂν γένοιτο μέτρον· ὁ δ' ῥυθμὸς γίνεται μὲν ἢ ἐν συλλαβῆς, γίνεται δ' ἢ χρεὶς συλλαβῆς· ἢ δὲ ἐν χρόνῳ, ὅταν μὲν δὲ τὰς χελωνίας ἄδωμεν τὰς σφύρας κινοφόρους τὰς, ἅμα τοῦτο ἢ ῥυθμὸν ἀκούομεν· καὶ ἵππων δ' πορεία ῥυθμὸς ἐνομίσθη, ἢ κίνησις δακτύλων, ἢ μελῶν σήματα, ἢ χορδῶν κτήματα, ἢ τῶν ἐγκίδων τὰ πλείσματα. μέτρον δ' ἐκ ἂν γένοιτο χρεὶς λέξεως ποίας ἢ ποσῆς. ἔστι τοίνυν ἀφορέσει ῥυθμῷ τὸ μέτρον, τὸ δὲ μὲν μέτρον σπουδάζοντας ἔχει τὰς χορύνας, μακρόν τι ἢ βραχὺ ἢ μὴ τοῦτον· τὸ κοινὸν καλοῦμεν· ὃς ἢ αὐτὸς πάντας μακρὸς δεῖ ἢ βραχύς. [1] ὁ δ' ῥυθμὸς, ὡς βούλεται, ἔλκει τὰς χορύνας· πολλάκις γοῦν ἢ ὁ βραχὺς χρόνος μακρὸς. ὅτι δ' τοῦτο ὕστις ἔχει ἢ ὁ ἀφορᾶν ἔσασιν οἱ ποιηταί. λάβωμεν παραδείγματα παιζόντως καὶ ἐν σπουδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ. ὁ γοῦν Λεισοφάνης ἐν τοῖς νεφέλαις φησὶ, Σωκράτης εἰ ἢ τοδιδάζει Λεισοφάνης· πότερον οὖν μέτρων ἢ οὐκ ἐπῶν, ἢ οὐκ ῥυθμῶν; ἀνταδείξειεν γὰρ ἂν ἐκεῖνος καὶ ῥυθμῶν τὰ μέτρα. εἰς ἐξέτασιν γοῦν τὸ παράδειγμα σημειωτέον ὅτι τε ῥυθμὸς μέτρου ἀφορέσει, ἢ ὅτι ἔσασιν ἐν διδασκαλίᾳ οἱ παλαιοὶ ἢ σὺν μέτρων δυνείαν. τὸ δ' μέτρον λέγεται πολλαχῶς. ἢ δὲ ἢ οὐμασείαν μέτρον παραπαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν Μέτρον ἄριστον· εἴτε σοφὸν ὑπόδειγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα, Απόλλωνι δ' ἁρμοδιώτατον, ἐπεὶ ἢ μέτρων εὑρετής. λέγεται δ' μέτρον ἢ αὐτὸ τὸ μετρούμενον ἢ τὸ μετρέμενον. ὡς ὅταν εἴπωμεν ἢ μέδιμνον μέτρον, καὶ τῷ ἐν αὐτῷ μετρεῖσθαι μέτρῳ. ἀμφότερα δ' καλεῖται μέδιμνος· ἢ μὴ πάλιν εἰ εἴποι τοὶ τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ μετρῶ ποσότητά τινά· ἢ αὖ πάλιν αὐτὸ ἢ ποσότητα τοὶ παραπαγορεύσομεν ἢ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν παραπαγορεύομεν. ὅτου μὴ ὕπ ἢ ὅπ τοίνυν ἢ διαλείας πολλαχόθεν λέγεσθαι μέτρον. μέτρον δὲ καλοῦμεν πῶν τὸ μὴ πεζόν· ὅταν εἴπω τὰ μὲ Πλάτωνος πεζά, τὰ δ' Ομήρου μέτρα. μέτρον καλεῖται καὶ εἶδος ἑκάστου· ἢ ὅταν εἴπω μέτρον Ιωνικὸν, ἢ μέτρον Ιαμβικὸν, ἢ μέτρον Τροχαϊκόν. μέτρον καλεῖται ἢ πῆχος ἕκαστος, ὡς ὅταν εἴπω ἢ φράσῃ Ομήρῳ ἑξαφωνία μέτρα ἔχει χ̄. τοῦτο δ' Οδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἰσημειώσατο. εἰ τοίνυν μέτρον καλοῦμεν ἢ συζυγίαν, τυτέστι ἢ διποδίαν, ὡς

ἔστι

[1] Hæc verba usque ad ὅτι affert subjungit, δηλ. ἢ μέτρου πτῶσις ἢ ῥυθμὸς Scholiastes Hermogenis, p. 387. dein φησὶν ὁ Λογγῖνος.

ὅταν

ὅταν τὸ ἰαμβικὸν τὸ ἀπὸ ἓξ ποδῶν ἀκατάληκτον τρίμετρον καλοῦμεν μέτρον· καὶ τὸν χορόν, ὅτι τινὲς τῶν ξυθμικῶν σημείων προσαγορεύουσιν. ὃν δὴ τοῦτό γε ὅτου ἔχει, παράδειγμα τιθέντες ὁ τοὺς μὲν Ὀρφέως, τοὺς δὲ τῆς Πυθίας φθεγξαμένους· ἐκεῖ γὰρ τὸ ἔπος λέγων (ἢ λέγουσα) ὄρθιον ἑξαμερὲς τυγχάνον καὶ εἶκοσι μέτρων. καὶ ταῦτα ὅταν ἔχει ἁπανταχοῦ εἰρημένα μέτρον ἢ καὶ τὸ μετρουῦν καὶ τὸ μετρούμενον. ἔστι καὶ ὅτε ἓν προσεμβάλλων αὐτὸ τὸ μέτρον, τοτὲ μὲν τὸ ποίημα, μέτρον προσαγορεύεται, καὶ ἔκαστον τῶν μετρούντων ἢ ὁμοίας τυγχάνειν ὀνομασίας. χορὸς γὰρ συλλαβὴν ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, ποῦς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ στίχον, στίχος δὲ τὸ ποίημα. πάντα γοῦν εἰκότως μέτρα προσαγορεύοι). γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ μέτρου ζήτημα τοῦτο, ὅ δὴ μεῖζόν, ἀφ' ἑαυτοῦ παρὰ τῇ Ποιητῇ, Ἴσον ἐμοὶ βασίλευε καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς. ὡς δὴ παρὰ τὸ σεῖο σεῖρον γίνεσθαι, καὶ παρὰ τὸ μέρος μέζον, καὶ παρὰ τὸ φέρω τὸ φέρτερον, ὅτου καὶ φθορὰ τὸ μείρω μέτρον· ὄναμαι χαίρειν δεῖ καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας ἢ μεσιστῆς. ἀεὶ δὲ ὁρῶν μέτρα νῦν εἰπεῖν οὐκ ἀναγκαῖον. αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡφαιστίων αἰτιᾶται ἢ Ἡλιόδωρον ὅτι τοῖς ἐναρχομένοις χάριν τοῖς γὰρ ἀπείροις καὶ τοῖς μήπω ἢ μετρικοῖς γεγυμνασμένοις ἀδύνατον τοῦτο ἢ ὄφελος. Ἐπιγέγραπται δὲ ἐγχειρίδιον, ἐκ ὧν τινες οὐδὲν ὄφελος ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ ἀφ' ἑτέρου ἢ μεμονωμένων τὰς ψυχὰς, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν χερσὶν ἔχειν τοὺς βουλομένους τὰ κεφάλαια ἢ μετρικῶν φθεγγομάτων. ὅτι δὲ ταῦτα ὅτου ἔχει Ἡλιόδωρος τῷ ἐγχειριδίῳ ἀρχόμενος ὧδε λέγει· Τοῖς βουλομένοις ἐν χερσὶν ἔχειν τὰ κεφαλαιωδέστερα ἢ μετρικῆς γέγραπται τὸ βιβλίον τοῦτο. ἤρξατο δὲ αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, ὡς ἔφην, ἀπὸ συλλαβῆς. ὕλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συστήναι τὸ μέτρον· τὸ ποιοῦν οὖν ἢ ποιηθέντος, ὅθεν ἄρξασθαι δίκαιον. οὐκ ἀπὸ ἢ γένους δὲ ἤρξαντο, ἀλλ' ἀπὸ ἢ εἴδους. διαφέρει δὲ τὸ εἶδος καὶ γένος. ἢ γένος μὲν ἔστι τὸ ἀσωμάτωτον εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον· εἶδος δὲ ἀπὸ ἢ γένους διαιρούμενον, οἷον οὗτος λόγος ζῷον γένος, εἶδος δὲ αὐτοῦ ἄνθρωπον, ἵππον καὶ τὰ λοιπά. ὁμοίως ἡμῖν μὲν ἔστι ἡ συλλαβὴ, εἴδη δὲ αὐτῆς βραχεῖα καὶ μακρὰ καὶ κοινὴ καλουμένη. ἐκ δόξης δὲ αὐτοῖς ἀπὸ ἢ ἡμίσους ποιήσασθαι ἢ ἀρχεῖον. τεχνικὸς γὰρ ἔστιν ὁ λόγος, καὶ ἃ πάντα τοῖς μέτροις συμβάλλεται ἔστε δεῖ συλλαβὴν ἐπιλαβεῖν, ἔστε ἢ ἀεὶ αὐτῆς εἰπεῖν λόγον ἢ ἐτυμολογίας· καίτοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς ἔλεγχον ἔχειν ὁ ὅρος. ἔτι δὲ συλλαβὴ φθορὰ τούτῳ ὀνόματι ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ποσοῦτον στοιχείων εἰς ταὐτὸ συλλαμβάνειν. ὧν δὲ ἔξεστιν ὑφ' ἕνα τόνον φθόγγον παραλαβεῖν, ἂν εἴποι τις τοὺς μονοχρονιαίους. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητήσουσιν οἱ τεχνικοί. ἐν δὲ τοῖς μετρικοῖς εἰδέναι δεῖ ὅτι πᾶσα βραχεῖα ἴσον καὶ πᾶσα μακρὰ ἴσον· καθόλου γὰρ αἱ μὲν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι. ἐντεῦθεν ἢ μὲν Δακτυλον καλοῦμεν τετράχρονον, ἢ δὲ Πυῤῥίχιον δίχρονον, ἃ πολυπραγμονοῦντες ἢ ποιητικῆς λέξεως ἡ συλλαβὴς τὰ στοιχεῖα, ἃ δὴ ἐν ποσότητι καταειθ-

μοῦντες

μεμῶσης τὰς χόρτας, ἀλλ' ἐν λειμῶνι ὁ ποιητὴς. ἀφετέα δ' ἐστὶ ἡφαιστείας. ὅπου τοίνυν ὁ Ἡφαίστιων αὐτῷ ἐπεζήτησε. Quum hæc quæ attulimus, ut & alia ex eodem Codice descripta, parum admodum discrepent ab impressis Hephæstionis Scholiis, plura ibi dare ab instituto nostro alienum visum est. An à Longino sint, illi disquirendum relinquimus, qui manum medicam Hephæstioni admoturus est; cuique ea, quæ in scriniis nostris supersunt, bona fide reservabimus.

26. Περὶ ὕψους, *de Sublimitate* libellus, omni laude major: qui tamen ad nos, nisi magna sui parte mutilatus, non pervenit.

Ejus historiolam paucis accipe.

Primum è Bibliothecarum latebris eductus est à Francisco Robortello Utinensi, Romuli Amasæi alumno, notisque brevioribus ab eodem illustratus è prelo prodiit Joannis Oporini, Basileæ, MDCIV. 4to. *Anno subsequente Venetiis editur cura Pauli Manutii Aldi F. qui veterum Poëtarum versus, scribarum incuria in Codicibus Manuscriptis confusos commixtosque cum oratione soluta, notavit & distinxit. Atque ita evenit, ut de Longino typis Germanicis excuso ne fando quidem audiverit Manutius, uti licet conjicere ex Epistola ejus nuncupatoria ad eminentissimum Cardinalem Michaëlem Silvium, quem sic alloquitur:* ἐπέστειλα σοι δύσεγν μικρὸν. Διονύσιον Λογγῖνον περὶ ὕψους, Ἑλλησι συγγραφέα, καὶ τῶν παλαιῶν καὶ πάνυ ἀξιόλογον ὄντα, ὃς ἐν τῇ παρ' ἡμῶν τοῦ Βυζαντείνου Βιβλιοθήκῃ κατακεκρυμμένον ἀπήκριτο· καὶ ἴσως σὺ τῶν πολλῶν χείνῃ, ἃς πολλαὶ καὶ ἄλλαι χεκορώπται βίβλοι, καταδρώδη καὶ φῦλος ἐγίνετο, εἰ μὴ παρέσχεν μοι τοῖς ἁμαρτήμασι τύποις αὐτὸν ἀναπλάσαι. *Dein,* εἰς ὄφελον δὲ βίβλων ὁλοκληρισέων καὶ μὴ πλείστων λερωδεόσιν ἐκκεῖσθαι ἀνάγκαις. ἃ μὲν ἀλλ' ὁ νῦν ἀδιάκτων, ἐλπίζω δυνατὸν ἐκ εἰς μακρὰν ἀντιτυπωθῆναι ἴσως, ἴσασιν καί τι τῆς βιβλιοθήκης ὑπάρξαι ἀντιγράφων, ὃ αὐτῷ εἰς τ' ἀρχαῖον καὶ γνήσιον χρῆμα τελείως ἀποκατασῶσαι. *Non longo post intervallo* (*sc. anno* MDLXIX.) *operam dedit Fr. Portus Cretensis, ut una cum Aphthonio & Hermogene nitidissimis J. Crispini typis recuderetur Genevæ, locis nonnullis ex Dudithii Cod. MS.* (*ut cum Cl. Langbainio auguror*) *restitutis, adjecto rerum indice accurato & locuplete. Hactenus Græce tantum studioso-*

[1] In notis ad Longinum p. 115.

rum

rum manibus teritur, nemine adhuc invento qui eum Latinis hominibus Latine loquentem communicaret: [1] *Muretus &* [2] *Dudithius, viri exquisiti judicii & admirandæ plane eloquentiæ, qui versiones promiserant, vel fato vel aliis causis præpediti, nihil (quod scimus) præstiterunt. Tandem vero illud in se recepit Gabriel de Petra, Græcæ Linguæ Professor in Academia Lausannensi, qui Latina à se adornata Græcis conjunxit, & cum Præfatione synoptica pariter ac Scholiis & Commentariis Joanni Tornæsio imprimenda commisit Genevæ* MDCXII. 8°. *Annis post* XXV, *hanc ipsam editionem, cum notarum longe doctissimarum auctario, Oxoniæ prelo subjecit Ger. Langbainius, vir sui ævi eminentissimus. Proxime subsecuta est Editio Bononiensis (anno* MDCXLIV*) cum triplici versione Gabr. de Petræ, D. Pizimentii, & P. Pagani, superioribus ut tempore ita & dignitate posterior, si fidem habeamus Tan. Fabro: qui, de interpretibus judicium ferens, censet Pizimentium & Paganum haud pluris faciendos esse, quam qui in Latio & Græcia peregrini sunt; Gabrielem vero aliquanto felicius se dedisse. Quamobrem bibliopolæ, ut ejus interpretationem (utpote quæ paucioribus vitiis urgetur) describendam curaret, auctor fuit idem Faber, quum annotationes suas in Longinum minores (nam & uberiores cum nova versione* [4] *pollicitus est) Salmurii ederet anno* MDCLXIII. 8°. *Postremo Jacobus Tollius Longinum de novo vertere agressus est; id quod ope tralationis* [5] *Gallicæ præstantissimæ datis feliciter absolvit, interpretationis genere paulo liberiore usus. Idemque, Codd. MSS. Vaticanis aliisque adjutus, et loca quamplurima depravata nonnunquam pulcherrime emendavit & meliora reddidit; ita & notas aliorum (bonas malasque sine discrimine, & ut ajunt integras) congessit; ediditque parvulum libellum, annotationibus suis amplissimis insuper* [6] *additis, molem in immensam excrescere Trajecti ad Rhenum* MDCXCIV. 4to. *Quo factum est, ut, quum plebem ingenuam, libri (forsitan & pretii) magnitudine*

1 In Commentariis quos in *Catullum* edidit. 2 In *Epist.* ad Lectorem præfixa *Dionysii Halicarnassei* de *Thucydidis* historia judicio. 3 In *Præfat.* ad Lectorem de sua *Longini* editione. 4 In *Præfat.* ad notas in *Longinum*. 5 Quam debemus *Boilavio*, suis & *Dacieri* notis illustratam. 6 Ut & versione notisque *Gallicis*.

à legendo abſterreri cerneremus, literarum amantibus rem non ingratam fore duxerimus, ſi in formam minorem priſtinamque redigeretur: ita tamen ut nihil bonæ frugis reſecaremus, ſed luxuriantem duntaxat notarum ſylvam coërceremus. Quin & illud nobis propoſitum, ut textum Longini cum Fragmentis adjunctis non ſolum mendis Typographicis (quibus aliæ, noviſſima præſertim, fœdatæ erant editiones) & interpunctionibus perverſis liberaremus; ſed & integritati ſuæ & nitori, quoad ejus fieri poſſet, reſtitueremus. Quem in finem ob oculos habuimus impreſſa omnia notæ alicujus exemplaria, ut & [1] Cod. MS. è Bibliotheca inſtructiſſima viri celeberrimi, Joannis Mori, Elienſis Epiſcopi. Nec minori nobis curæ erat Verſio Latina: quam ut aliquoties corrigeremus & emacularemus, ita & juſto latius excurrentem (verba otioſa amputando) ad Græca revocaremus, nobis concedendum putavimus. Deinde, ut φιλολογους cumulatius demereremur, de novo tres Indices confecimus; qui non ſolum Rerum & Verborum copiam ſuppeditarent, ſed & Annotationes prolixiores, quæ ad imum cujuſque paginæ commode ſubjici non potuerunt. De noſtra hac in re opera nolumus tecum (benigne Lector) accuratius aut pluribus verbis agere; quid inter noſtras aliorumque curas interſit, tibimet æſtimandum relinquentes. Hoc tantum te rogamus, ut quicquid præſtiterimus æqui bonique conſulas; eoque magis, quod præter exſpectationem illud ad te accedat; quum [2] alii, majora polliciti, ſuis non ſteterint promiſſis.

1 Cujus *Lectiones Variantes* (quum ſerius aliquanto ad manus venerit *Codex* iſte) ad calcem libri rejecimus. 2 *Leo Allatius* (in ſuis ad *Euſtathii Hexaëmeron* notis p. 6.) dicit ſe ſcripturum eſſe *Commentarium* in *Longinum*. Meminit etiam (in *Apibus Urbanis* p. 45.) *Antonii Quarengi* diſputatiunculæ de *Longini* judicio in *Comparatione Ciceronis & Demoſthenis*. Quin & *Schioppius* (ut conſtat ex *Caſauboni* Epp. p. 665. *nuperæ Editionis*) minatus eſt ſe aliquid ſcripturum eſſe contra *Longinum*.

VE-

VETERUM ET RECENTIORUM DE LONGINO JUDICIA ET TESTIMONIA.

1. *Porphyrius in vita Plotini, p.* 10, 11, 12, 13, 15.

Ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ [Πλωτίνῳ] τοῦ τι περὶ ἀρχῶν Λογγίνου καὶ τοῦ φιλαρχαίου· φιλόλογος μὲν ἔφη Λογγῖνος, φιλόσοφος δὲ οὐδαμῶς. —— Οθεν ὁ Λογγῖνος μὲν συσσφωνῶν τὰ περὶ ὁρμῆς Κλεοδάμῳ τε καὶ μοὶ Πορφυρίῳ, Κλεόδαμέ τε καὶ Μάλχε πεπράγαμεν. —— Ην δὲ ἔσχε καὶ Λογγῖνος περὶ τοῦ Πλωτίνου δόξαν, ἐξ ὧν μάλιστα πρὸς αὐτὸν ἐγὼ γράφων ἐσήμαινον, δηλοῖ μέρος ἀπιστολῆς γραφούσης πρός με, ἐπέχον τοῦτον τὸν τρόπον· ἐξιόντων γάρ με ἀπὸ τῆς Σικελίας κατάπλου πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν Φοινίκην, καὶ κομίζειν τὰ βιβλία τοῦ Πλωτίνου, φησί· Καὶ οὐ μόνον ——. Ταῦτα ἀπαλλόν σοι δοκοῦντα τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐλεγκτικώτατον γενομένου, καὶ τὰ τῶν ἄλλων σχεδὸν πάντα τὸν καθ' αὐτὸν διελέγξαντος. —— Επι δὲ τοῦ Λογγίνου ἃ ἐν τῷ συγγράμματι γέγραφε πρὸς Πλωτίνον τε καὶ Αμελίου καὶ τὸν καθ' ἑαυτὸν γεγονότων φιλοσόφων, ἀναγκαῖον δοκοῦσιν, ἵνα καὶ πληρὴς γένηται ἡ περὶ αὐτῶν κρίσις, οἷα γέγονε τοῦ ἐλλογιμωτάτου ἀνδρὸς καὶ ἐλεγκτικωτάτου. Επιγράφεται δὲ τὸ βιβλίον, Λογγίνου πρὸς Πλοτῖνον καὶ Γεντιλιανὸν Αμέλιον περὶ τέλους. Εχει δὲ τοιόνδε· Πολλῶν καθ' ἡμᾶς —— Αρκεῖ τοίνυν ὁ τοσοῦτος ἀνὴρ, καὶ ἐν κρίσει πρῶτος ὢν καὶ ὑπολημπτικὸς ἄχρι νῦν. Quum liber Longini & Philarchæi *De principiis* lectus esset: Philologus quidem (dixit) est Longinus, Philosophus vero nequaquam. —— Quocirca Longinus, dedicans quæ scripsit *De conatu* Cleodamo mihique Porphyrio,

phyrio, ſic exorſus eſt; *Cleodame atque Malche.* ——— Quid vero Longinus ſenſerit de Plotino, per ea maxime quæ ego ad eum ſcribens ſignificaveram, declarabit pars Epiſtolæ hoc ad me tenore perſcriptæ. Quum enim operæ pretium judicaret, me à Sicilia ad eum in Phœniciam proficiſci, libroſque Plotini mecum afferre, ſic ait: *Tu quidem* ———. In ſuperioribus enarrandis idcirco fui prolixior, ut demonſtrarem quid judicaverit de Plotino vir ille noſtræ ætatis Criticorum optimus: qui fere omni ſui temporis Scriptorum opera diſcuſſit atque redarguit. ——— Præterea neceſſe habeo referre quæ in Opere ipſo *Longinus* ſcripſit de Plotino & Amelio & ceteris ſui ævi Philoſophis; ut certius conſtet quam de illi ſententiam tulerit vir elegantiſſimus, atque ingeniorum cenſor acerrimus. Liber hunc præ ſe fert titulum, *Longinus de fine ad Plotinum & Gentilianum Amelium.* Sic autem ſe habet: *Quum multi* —— Satis eſt ergo vir tantus, judicioque primus, hactenus à nobis in teſtimonium adductus.

II. *Euſebius de Præparatione Evangelica, lib.* x. *cap.* III. *p.* 464. *Edit. Pariſ.*

Τὰ [1] Πλωτίνεια ἑστιῶν ἡμᾶς Λογγῖνος Ἀθήνησι κέκληκεν, ἄλλους τε πολλούς. ——— Athenis quum ad celebrandam Plotini memoriam convivio nos Longinus exceperat, interque complures alios &c.

III. *Libanius Sophiſta, Epiſt.* CCXLIII. *l.* III. *cujus indicium Emericus Bigotius Tanaquillo Fabro fecit, è Cod. MS. Bibliothecæ Vaticanæ.*

Ὀδηνάθου τὸν λόγον· Λογγῖνος δὲ ὁ λόγος· ἐγὼ μὲν ἀπαιτῶ, σὺ δὲ δεῖ δοῦναι, καὶ πληρῶσαι δίκαιον πρὸς τοὺς ὑποσχέσεις. *Odenathum* (eſt autem Longini [2] oratio) ipſe quidem peto, te vero dare oportet, fidemque promiſſi muneris exhibere.

1 Πλατώνεια ex *MS.* uno legendum eſſe contendit *Vigerus*, ſuamque firmat ſententiam ex verſu ult. pag. 467. ubi expreſſa mentio *Feſti* in honorem *Platonis* celebrati.

2 Si ita tuliſſet fatum literarum, ut ne illa oratio periſſet, multa hodie de bellis Orientalibus, quæ Odenatus ſuſtinuit, quæque adeo jejune à minoribus illis Hiſtoriæ Auguſtæ Scriptoribus prodita fuerunt, teneremus. *Faber.*

IV. *Euna-*

IV. *Eunapius de Vitis Philoſophorum & Sophiſtarum, p.* 16. *&* 17. *Edit. Col. Allobr.*

Τυχὼν δὲ [Πορφύριος] τ προπαιδείας, ἀνά τε δραμε τοσοῦτον χ ἐπέδωκεν, ὡς Λογγίνῳ μὲν ἰῷ ἀκροατὴς, ἐκόσμει τ διδάσκαλον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου. Λογγῖνος δὲ κατὰ τ χρόνον ἐκεῖνον βιβλιοθήκη τὶς ἦν ἐμψυχος χ περιπατῶν μουσεῖον, χ κρίνειν γε οὐ παλαιὸς ἐπετέτακτο. —— Μάλχος δὲ —— ὁ Πορφύριος ἐκαλεῖτο τὰ πρῶτα· —— Πορφύριον δὲ αὐτὸν ὠνόμασε Λογγῖνος. Παρ' ἐκείνῳ δὴ τὴν ἄκραν παιδεύετο παιδείαν, γραμματικῆς τε εἰς ἄκρον ἀπίσης, ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀφιγμένος & ῥητορικῆς. —— Ην γὰρ ὁ Λογγῖνος ἀκρῳ τ τότε ἀνδρῶν τὰ πάντα ἄριστος· χ τ βιβλίων τε αὐτῶν πολὺ πλῆθος φέρεται, & τὸ φερόμενον θαυμάζεται. καὶ τις κατέγνω τινὸς τ παλαιῶν, ἐ τὸ δοξασθὲν ἐκράτει πρότερον, ἀλλ' ἡ Λογγίνου ἐκράτει κρίσις. Is vero, [Porphyrius] liberaliter ab ineunte ætate doctrina inſtitutus, in tantum profecit, ut Longini factus diſcipulus brevi præceptori ornamento fuerit. Longinus ea tempeſtate viva erat quædam Bibliotheca & ambulans Muſéum; cui de Veteribus judicandi poteſtas permiſſa erat. —— Porphyrio —— nomen initio fuerat Malchus: —— Porphyrium autem nominavit Longinus. Apud ipſum ſublimibus ſtudiis erudiebatur; ad ſummam Grammaticæ artis & Rhetorices cognitionem non minori laude, quam ille, attingens. —— Longinus ceteris omnibus ſuæ ætatis longe antecelluit, & librorum ejus ingens circumfertur multitudo; qui & ipſi magnam *rectis* admirationem moverunt. Ac ſi quis vetuſtum auctorem aliqua in parte reprehendiſſet, non rata habebatur opinio, donec illam Longini confirmaſſet judicium.

V. *Zoſimus in Hiſtoriæ libro* I. *p.* 51. *Edit. Oxon.*

Τῆς δὲ πόλεως ἡγούμενος κύριος, καὶ τὰ κατὰ ταύτην λάτα χ τ ἄλλης ἀποσκευῆς καὶ ἀναθημάτων κρατήσας, ἀπελθὼν εἰς τὴν Εμισαν, εἰς κρίσιν ἦγαγε Ζηνοβίαν τε τοῦ ταύτῃ συναραμένης. Επεὶ δὲ αἰτίας ἔλεγε, ἑαυτὴν [1] ἐξαίρεσα,

[1] ἐξαίρουσι, πολλές τε ἄλλας ἦγεν εἰς μέσον, ὡς [2] θελγομένους οἷα γυναῖκα· ἐν οἷς ἦν Λογγῖνος ὧν, ἃ συγγράμματά ἐστι μέγα τοῖς παιδείας μεταποιουμένοις ὄφελος φέροντα. Ωπερ, ἐφ' οἷς κατηγορεῖτο ἐλεγχομένῳ, θανάτου ζημίαν ἐπέθηκεν· ὧν ὅτω γενναίως ἤνεγκεν ὁ Λογγῖνος, ὥστε καὶ τοὺς ἀχθομένους ἐπὶ τῷ πάθει παραμυθεῖσθαι. Oppido ſuam in poteſtatem redacto, quum divitiis ejus & ſupellectile reliqua & donariis potitus eſſet, Emiſam reverſus, Zenobiam cum illis qui eam juverant pro tribunali ſtitit. Illa cauſas exponens, & culpa ſemet eximens, multos alios in medium producebat, qui eam veluti feminam ſeduxiſſent: quorum in numero & Longinus erat, cujus exſtant Scripta magnam doctrinæ ſtudioſis utilitatem adferentia. Ei, convicto de his propter quæ accuſabatur, ſtatim pœnam mortis imperator ſtatuit: quam adeo fortiter Longinus pertulit, ut illos etiam qui hanc calamitatem indigno ferebant animo conſolaretur.

VI. *Proclus l.* I. *pag.* XXVII. *Comment. in Platonis Timæum.*

Λογγῖνος μὲν ἐν τούτοις ἐπισημαίνεται πάλιν, ὅτι φροντίζει καὶ ὀνομάτων ὥρας καὶ ποικιλίας ὁ Πλάτων, ἀπαγγέλλων ἄλλως τὰ αὐτά. —— Οὗτος μὲν ἂν φιλόλογος, ὥσπερ Πλωτῖνον εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ λέγεται, καὶ οὐ φιλόσοφος. Longinus rurſum hoc loco notat Platonem orationis elegantiæ & varietati ſtudere, quum unam atque eandem rem diverſis modis efferat. —— Atqui ille, quod Plotinus de eo dixiſſe fertur, Philologus eſt, non Philoſophus.

VII. *Theophylactus Archiep. Bulgariæ, Epiſt.* XVII.

Μή μοι οὖν τὰς Λογγίνου κρίσεις περίαπτε, μὴ καὶ δόξῃς τισὶν αὐτός γε οὐ κατὰ Λογγῖνον κρίνειν. Ne mihi igitur Longini cenſuras attribuas, ne & ipſe nonnullis non ſecundum Longinum judicare videaris.

1 Rectius ἐξαιροῦσι. *Sylb.* 2 Καὶ οὐ καὶ Λογγῖνος, ὃ συγγρ. malit *Steph.*

VIII. *Photius*

VIII. *Photius in Bibliotheca, Cod.* 265.

Φασὶ δὲ τὸν Δημοσθένην, πέντε καὶ εἴκοσι γεγονότα ἔτη, τὸν περὶ τῶν ἀτελειῶν, ἤτοι τὸν Πρὸς Λεπτίνην φιλοτιμήσασθαι λόγον· τὸ μὲν προοίμιον Λογγῖνος μὴ ὁ Κριτικὸς ἀγωνιστικὸν νομίζει. ἐπὶ Κλαυδίου δὲ ἔτος ἦκμαζε, καὶ τὰ πολλὰ συνηγονίζετο Ζηνοβίᾳ τῇ τοῦ Ὀσροηνῶν βασιλίδι, τῷ δεχθῆναι κατεχούσῃ, Ὀδηναθάου τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς τετελευτηκότος· ἐφ' ᾧ μεταβαλεῖν τὰ Ἰουδαίων ἔθη ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς δεισιδαιμονίας, πάνυ ἀναγράφει λόγος. Ajunt & Demosthenem, quatuor & viginti annos natum, orationem *De immunitate*, sive *contra Leptinem*, conscripsisse; cujus procemium agonistikon esse putat Longinus Criticus: qui Claudio imperante floruit, causasque plurimas egit, Zenobia Osroënorum regina imperium tenente, mortuo jam Odenatho marito; quam prisci tradunt scriptores ab impietate gentium ad Judæorum mores traductam.

IX. *Suidas voce* Λογγῖνος.

Λογγῖνος ὁ Κάσσιος, φιλόσοφος, διδάσκαλος Πορφυρίου τοῦ φιλοσόφου, πολυμαθὴς καὶ κριτικὸς γενόμενος. Ἦν δὲ ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ τοῦ Καισαρος, καὶ ἀνῃρέθη ὑπ' αὐτοῦ, ὡς σύμπνους Ζηνοβίᾳ, τῇ Ὀδηναθάου γυναικί. Ἔγραψε, Περὶ τοῦ κατὰ Φειδίου· Ἀπορήματα Ὁμηρικά· Εἰ φιλόσοφος Ὅμηρος· Προβλήματα Ὁμήρου καὶ λύσεις, ἐν βιβλίοις β'· Τίνα ὡσαύτως εἰς ἱστορίας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἱστορικὰ ἐξηγοῦνται; Περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πολλὰ σημαινόντων λέξεων, δ'· Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴ β', εἰσὶ δὲ κατὰ στοιχεῖον· Λέξεις Αντιμάχου καὶ Ηγησιάνακτος· καὶ ἄλλα πολλά. Longinus Cassius, philosophus, Porphyrii Philosophi magister, vir magna doctrina acrique judicio præditus. Vixit sub Aureliano Imperatore, & ab eo occisus est, quod cum Zenobia, Odenathi uxore, conspiraret. Scripsit, *De oratione contra Phidiam*: *Dubitationes Homericas*: *An Homerus fuerit Philosophus? Problemata Homeri & solutiones libris duobus*: *Quænam contra eidem historiæ tanquam historica enarrent Grammatici? De vocabulis*

vocabulis apud Homerum multas ſignificationes habentibus libros quatuor: Atticorum vocabulorum editiones duas, ſecundum ordinem alphabeticum digeſtas: Vocabula Antimachi & Heracleonis: & alia multa.

X. *Idem voce* Πορφύριος.

Ην δὲ [Πορφύριος] ϗ Λογγίνε τῦ Κριτικῦ ἀκροατὴς. Erat autem [Porphyrius] auditor Longini Critici.

XI. *Idem voce* Φρόντων.

Φρόντων Εμισηνὸς, ῥήτωρ, —— ἐτελεύτησε ἐν Αθήναις, —— ϗ ἀδελφῆς Φροντωνίδος παῖδα ὄντα Λογγῖνον τ̃ Κριτικὸν κληρονόμον κατέλιπεν. Fronto Emiſenus, Rhetor, —— Athenis obiit, —— & Longinum Criticum, ſororis Frontonidis filium, hæredem reliquit.

XII. *Anonymus in Hermogenis Rhetoricam, p.* 380. *Edit. Ald.*

Καὶ δὴ Λογγῖνος ὁ Φιλολόγος ἐν τῇ Ρητορικῇ τέχνῃ μόνης τ̃ λέξεως εἶναι λέγει τὰ σχήματα, αὐτᾶις λέξεσι φάσκων ὅτως· Οσα σχήμ. —— Et Longinus Philologus in *Arte Rhetorica* ſolius dictionis figuras eſſe contendit, hiſce verbis: *Quæ Schemata &c.* Vide Fragm. IV. p. 250.

XIII. *Flavius Vopiſcus in Aureliano.*

Grave inter eos, qui cæſi ſunt, de Longino Philoſopho fuiſſe perhibetur; quo Zenobia magiſtro uſa eſſe ad Græcas literas dicitur: quem quidem Aurelianus dicitur occidiſſe, quod ſuperbior illa Epiſtola ipſius diceretur dictata conſilio, quamvis Syro eſſet ſermone contexta.

XIV. *D. Hieronymus ad Ruſticum.*

Criticum diceres eſſe Longinum, cenſoremque Romanæ facundiæ.

XV. *Petrus*

XV. *Petrus Victorius in Præfat. ad Demetrium Phalereum.*

Idem etiam efficere voluisse Dionysium Longinum apparet, qui inscripsit librum suum, in quo de excelso loco inter oratores disputavit, περὶ ὕψους ac quomodo certo itinere perveniri posset ad altissimum illum eloquentiæ gradum, diligenter monstravit.

XVI. *Idem in lib. Aristot. de Arte Poët.*

Meminit tamen Longinus in libro περὶ ὕψους hujus reditus Græcorum. Est autem, ubi magnus ille Rhetor, & qui plurimum judicio valuit, celebrat quasdam eximias phantasias poëtarum &c.

XVII. *Idem Var. Lect. lib.* XXIX. *cap.* XVIII.

Dionysius Longinus magister dicendi magnus, & qui studii multum posuit in existimandis scriptis veterum auctorum &c.

XVIII. *Et lib.* XXXII. *cap.* XII.

Ut accurate docuit eruditissimus magister dicendi, & maximus existimator veterum scriptorum, Dionysius Longinus.

XIX. *Rursus lib.* XXXV. *cap.* II.

Dionysius Longinus, magnus dicendi magister, nec minor existimator scriptorum alienorum.

XX. *H. Stephanus Dissert. de Criticis.*

Verum (ut à Græcis longius non discedam) inter eos, qui hoc juris aperte, & non tanquam aliud agentes, sibi sumpserunt, præcipui longe distantibus inter se temporibus fuerunt Dionysius Halicarnasseus & Dionysius Longinus.

XXI. *G. Canterus lib.* II. *Nov. lect. c.* XXV.

In Sublimitatis præceptis hoc etiam recenset Longinus, Rhetor doctissimus.

XXII. *Vs. Casaubonus in* II. *lib. Suetonii.*

Longinus in doctissimo περὶ ὕψους libello.

XXIII. *Idem in Prolegomenis ad Persium.*

Dictiones tropicas magnitudinem naturâ suâ habere, affirmat Longinus, τὰ πάλαι κριτικῶν κριτικώτατος.

XXIV. *Idem ad Athenæi lib.* I.

Habes apud Longinum in elegantissimo περὶ ὕψους libello.

XXV. *Idem in Exercit.* I. *adv. Baronium.*

Nunquam, opinor, id facturus, si tantopere verbi Divini majestatem esset admiratus, ac fecit olim Criticus insignis, paganus tamen homo, Dionysius Longinus; cujus exstat aureolus περὶ ὕψους libellus.

XXVI. *Dom. Baudius Centur.* III. *Epist.* XXXVI.

Ἡ δὲ τῶν λόγων κεῖσις &c. ut recte & sapienter definit subactissimi judicii Rhetor Longinus, qui nunquam dimittit sedulum & attentum lectorem sine bonæ frugis proventu, *& cum spe avide manat in venas animumque.*

XXVII. *Nicol. Caussinus lib.* II. *cap.* XXIII. *Eloq. Sacr. & profanæ.*

Hæc magnus oratorum Criticus &c.

XXVIII. *Jo. Caselius in Rhetore.*

Supereſt Dionysius Longinus, quem supra magistros dicendi collocо. Quando enim suam de summo genere dicendi sententiam ostendit, non solum ibi oratorum, sed omnis generis scriptorum subtilis & acer, nec iniquus censor est; homo doctissimus, & summi sincerique judicii.

XXIX. *Lud. Cresollius in Theatro Vett. Rhetorum, lib.* I. *cap.* XV.

Longinus summo vir judicio.

XXX. *Janus*

XXX. *Janus Rutgerſius Var. Lect. lib.* I. *cap.* X.

Talem innuebat Euripides in verſibus quibuſdam, quos affert Dionyſius Longinus in aureolo libello περὶ ὕψους.

XXXI. *Lucas Holſtenius de vita & ſcriptis Porphyrii, cap.* VI.

Longini ingenium accuratum, limatum judicium, atque eruditionis copiam ſatis oſtendit libellus de Sublimi genere orationis: tum quædam ἀνέκδοτα περὶ μίμησεως, quæ ex Vaticana Bibliotheca deprompta mihi oſtendit Leo Allatius.

XXXII. *Dan. Heinſius in Prolegomenis in Ariſtarchum ſacrum.*

Quo & maxima ex parte ſpectant, quæ in Alcidamante tertio Rhetoricorum Ariſtoteles; quæ in Leontino Gorgia, Calliſthene, Clitarcho, Hegeſia, Matride, atque aliis, ſummus vir Longinus maximo judicio notavit, quæ nec imperiti nec vulgares aſſequuntur. Eſt enim ut ingenii excelſi, ita quod præclare ab eodem dicitur, experientiæ ſuprema ſobole hæc judicandi ratio. *Et poſtpaullo*: Judex accuratus Longinus, quem ab eruditione varia Πολυμαθῆ ac Criticum fuiſſe dictum notat Suidas &c.

XXXIII. *Idem paulo ante.*

Criticæ non parva & peculiaris quædam pars ad eloquentiam tranſlata eſt: quam ad artem Rhetorum, ut Criticorum Princeps Ariſtoteles, ita Cicero, Fabius, Longinus, Hermogenes, Demetrius & Dionyſius traduxerunt. Quorum ſcripta qui non legit, nunquam in dicendo, quod oportet, obtinebit; nunquam recte de antiquitate judicabit.

XXXIV. *G. J. Voſſius de Arte Gramm. lib.* I. *cap.* V.

Longinus Caſſius Grammaticus, idem Rhetor & Philoſophus, qui Aureliani ætate egit apud Zenobiam Palmy-

renorum Reginam, interque alia de Atticis vocibus duas reliquit editiones.

XXXV. *Idem lib.* VI. *Inſtit. Orator. cap.* II. §. I.

Dionyſius Longinus Rhetor *κεντυρίων*, qui ſub Aureliano Cæſare ablectum & plane aureolum reliquit libellum *περὶ τέλους*.

Con-

Conſpectus Sectionum.

SECTIO I.

cilii de Sublimitate libel-lum imperfectum eſſe: & quare? pag. 1

SECT. II.

um quæ Sublimitatis ars ſit? 5

SECT. III.

inani tumore, ac puerili di-endi genere, necnon Paren-thyrſo. 7

SECT. IV.

frigido. 11

SECT. V.

de ea fluant vitia, de quibus ſupra diſputatum? 15

SECT. VI.

æ Sublimitatis ſcientiam & udicium non eſſe in pro-livi. 16

SECT. VII.

omodo id, quod Sublime eſt, ntelligi cognoſcique poſſit? 17

SECT. VIII.

inque eſſe Sublimitatis veluti ontes. 20

SECT. IX.

ſenſuum altitudine. 23

SECT. X.

mmorum & validiſſimorum onſequentium collectionem, ompoſitionemque, cauſam eſſe Sublimitatis; & quomodo? 33

SECT. XI.

auxeſi, ſive amplificatione. 41

SECT. XII.

mplificationis definitionem a-pud Artis ſcriptores minus re-ctam ac veram eſſe. 42

SECT. XIII.

ſublimi dicendi genere Plato-nis: nec non de imitatione. 45

SECT. XIV.

Optimos nobis ſcriptores in ſcri-bendo velut ante oculos con-ſtituendos eſſe. 49

SECT. XV.

De viſionibus. 50

SECT. XVI.

De figuris. 58

SECT. XVII.

Figuras & Sublimitatem ſuppe-tias ſibi invicem ferre: ubi ac quomodo? 62

SECT. XVIII.

De interrogatione & percunta-tione. 64

SECT. XIX.

De aſyndetis, ſeu diſſolutis. 67

SECT. XX.

De figurarum coacervatione, ſeu congerie. 68

SECT. XXI.

Copulas orationem enervare. 70

SECT. XXII.

De hyperbatis, ſive tranſgreſſio-nibus. 71

SECT. XXIII.

De polyptotis, aliiſque id genus figuris: item de ſingularibus & pluralibus. 74

SECT. XXIV.

Singularia quandoque ſuppedi-tare Sublimitatem. 77

SECT. XXV.

Præterita, ac ſi in præſenti ge-rantur, exponenda. 79

SECT. XXVI.

De perſonarum commutatione. 79

SECT. XXVII.

De perſonæ in perſonam aliam commutatione. 81

SECT. XXVIII.

De circumlocutione. 85

SECT.

SECT. XXIX.
Circumlocutionem immodicam insulsam esse ac puerilem. 87
SECT. XXX.
De verborum delectu. 88
SECT. XXXI.
De idiotismo, seu de verbis vulgaribus. 90
SECT. XXXII.
De metaphorarum multitudine. 91
SECT. XXXIII.
Utrum potior sit ac præstantior oratio, omni quidem vitio, sed & Sublimitate carens, an Sublimis aliquando peccans? 99
SECT. XXXIV.
De eodem argumento: Demosthenis & Hyperidis comparatio. 102
SECT. XXXV.
De Platone & Lysia. 106
SECT. XXXVI.
De carente vitio oratione, & Sublimitate [in oratione vitiis non carente] 109
SECT. XXXVII.
De comparationibus & imaginibus. 111
SECT. XXXVIII.
De superjectionibus. 112
SECT. XXXIX.
De compositione. 116
SECT. XL.
De membrorum compositione. 120
SECT. XLI.
Quænam potissimum Sublimitati adversentur? 123
SECT. XLII.
De oratione nimis concisa. 124
SECT. XLIII.
De verborum exilitate; item de amplificatione. 125
SECT. XLIV.
Quæstio nobilis: unde ea præstantium ac vere Sublimium scriptorum nunc sit penuria? 130

Syllabus Fragmentorum Longini.

I. *Ex Porphyrio de vita Plotini, p.* 13. *Edit. Basil.* 138
II. *Ex Porphyrio in vita Plotini, p.* 12. *Edit. Basil.* 145
III. *Ex Eusebii Præparatione Evangelica, lib.* 15. *p.* 822. *Edit. Paris.* 147
IV. *Ex Anonymi Comment. in Hermog. p.* 380. *Edit. Ald.* 150

Particulam libri περὶ Μιμήσεως *exhibuimus in Præfatione.*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ.

ΤΜΗΜΑ α'.

Ὅτι τὸ Καικιλίου συγγεγραμμένον, τὸ περὶ Ὕψους, ἐλλιπές ἐστι καὶ διόπερ.

ΤΟ μὲν Καικιλίου συγγεγραμμένον, ὁ περὶ Ὕψους σαυτάξαθ', ἀπασχοληθέντες ἡμεῖν, ὡς οἶδα, κοινῇ, ἐξετάσαμεν Τερεντιανὲ φιλτάτε, τὰ μὲν ἱκανῶς ἔφαμεν τ' ὀλίγης ὠφελείας, καὶ ἤπιστα τ' χαρίεντ' ἐφαπτόμενον, καὶ πολλοῦ τ' δεομένου, ἵνα μάλιστα δεῖ προσέχεσθαι τ' γραφόντα, περὶ ποίων

DIONYSII LONGINI DE SUBLIMITATE LIBELLUS.

SECTIO I.

Cæcilii de Sublimitate libellum imperfectum esse: & quare?

QUUM Cæcilii de Sublimitate libellum paulo pluribus, ut tute scis, una legeremus, ea fuit utriusque nostrum existimatio, Postumi Terentiane dilectissime, eum illum tenuiter atque perexiliter istud argumentum persecutum esse; & quod ea quæ præcipua erant, inprimisque tractanda, ne quidem attigerit; & non multum utilitatis, quæ maximæ scribenti curæ esse debet, lectoribus attulerit.

1 Vocabulum λόγου, quod plerique τοῦ ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ adjecerunt, auctoritate *Codd. MSS. & Editionis principis* ejiciendum esse curavimus. 2 Al. ΕΤΟΥΜΕ. vide Ill. *Spanhemii* Dissert. II. de Numism. p. 129. *Edit. Lond.*

τῆς ἐντυγχάνοσιν. Εἶτ' ὅτι πάσης τεχνολογίας δυοῖν ἀπαντᾶσθον, τοῦ τέρας μὲν, ὃ δεῖξαι πρόθυμον, δεύτερον δὲ τῇ πάξει, τῇ δυνάμει δὲ χρησιμώτερον, πῶς ἂν ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο γένοιτο. ὅμως ὁ Καικίλιος, ποῖον μέν τι τὸ ἀρχὴ τοῦ ὑψηλοῦ, λέγε μυρίων ὄντων, ὡς ἀγνοοῦσι, πειρᾶται δεικνύναι, τὸ δὲ δι' ὅτου τρόπου πᾶς ἑαυτῆς φύσις τρεφόμενη ἰσχυρὸν ἂν εἰς ποσὸν μεγάθους ἐπίδοσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὡς οὐκ ἀναγκαῖον, παρέλιπεν. Πλὴν ἴσως τοῦτο μὲ τὸν ἄνδρα οὐκ ὀρθῶς ἐποίησεν ὑπολαμβάνειν, ὡς αὐτῆς τῆς ὑψηλοῖς οὐκ ἀσυνδέτοις ἄξιον ἐπιτηδεύματος. Ἐπεὶ δ' οἰκειότατα καὶ ἡμᾶς περὶ ὑψους πάντως εἰς αὐτὸ τοῦτο ἐπιτηδεύματος ἰόντας, φέρε, εἴ τι δὴ δοκοῦμεν ἀνδράσι πολιτικοῖς πεπαιδευμένοις χρήσιμον, ὑποσκελώμεθα. Αὐτός δ' ἡμῖν, ἑταῖρε, τὸ ὅτι μέγιστον, ὡς πέφυκε καὶ καθήκει

Deinde *& illud nobis observatum*, quum in omni artis alicujus tractatione duo soleant exigi, quorum alterum in ipsius argumenti consumatur explicatione; alterum, ordine quidem posterius, at natura certe prius, illius adipiscendi viam tradat atque rationem: Cæcilium nihilominus unum illud, quid sit Sublimitas, ac si res obscurior foret nec satis nota, sexcentis demonstrare conatum esse exemplis; cæterum illud alterum, quod utilius multo erat ac præstantius, quo nimirum modo ingenii nostri vim atque facultatem ad faciendos in Sublimitate progressus erigere potissimum atque excitare possimus, nescio quibus adductum rationibus, veluti minime necessarium præteriisse. Verumtamen non tam culpandus ille mihi videtur, ob ea quæ desunt; quam, quod illam in [illegible] curam cogitationemque susceperit, magnopere laudandus. Quoniam igitur rogare me non cessas hortarique, ut ipse aliquid de Sublimitate tua causa velim commentari; agedum experiamur, ecquid & ego *in hoc argumento* viris civilibus & in foro judiciisque versantibus profuturum animadvertisse videar. Quod dum aggredior, hoc te vehementer etiam atque etiam rogo, ut, quid de singulis

1 Deest in aliquibus *MSS.* & expiscule particulam hanc subintelligendam relinquit *Longinus*. 2 *Ἀνδράσι πολιτικοῖς, viris civilibus*: quos πολιτικοὺς vocat *Quinctil.* L. I. c. 10. qui causas veras in foro; non fictas in umbrâ agunt.

judici

σωνεπαινεῖς ἀληθέσατα. Εὖ γὰρ [2] δὴ ὁ Ἀποφηνάμενος, τί
τοῖς ὅμοιον ἔχομεν, "εὐεργεσίαν, [3] εἶπε, καὶ ἀλήθειαν." [4] Γεά-
σων δὲ πρὸς σέ, φίλτατε, τὸν παιδείας ὑπερήμονα, ἡδὺν
πάλλαγμα καὶ μᾶλλον πλειόνων προϋπάρξαν, "ὡς ἀκρό-
της καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη" καὶ παντὸς τε οἱ μέ-
γοι καὶ συγγραφέων ἐκ ἄλλοθεν ἢ ἐνθένδε πόθεν ἐπερρύησαν,
τῆς ἑαυτῶν [5] περιέβαλον εὐκλείας τὸ ἀγῶνα. Οὐ γὰρ εἰς
πειθὼ τοὺς ἀκροωμένους, ἀλλ' εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ·
πάντῃ δέ γε σὺν ἐκπλήξει τὸ πιθανόν, καὶ τὸ μὲν κρά-

dicii tui ſit, ingenue vereque, æquum eſt ac te decet, incare digneris. Præclare enim e, qui rogatus, quibus rebus amproxime accederemus ad eos, *Beneficentia*, inquit, *at- e Veritate*. Quoniam vero ſputatio hæc mea ad Te, mi erentiane, inſtituitur, virum ce literarum ſtudiis apprime ditum, ea mihi videor labo- parte poſſe ſuperſedere, qua ribus præconſtituam ponam- , *illud in oratione Sublime appellari, quod inſigniter præ ceteris eminet & excellit*: maximoſque cum in ligata tum in ſoluta oratione ſcriptores, non aliunde quam ab hac virtute adjutos, ingenii facundiæque primas obtinuiſſe, ſuique nominis ac famæ celebritati immortalitatem prorogaſſe. Nam quæ ad ſummum illud altitudinis faſtigium eſcendêre, jam non amplius ad perſuaſionem tantum comparata ſunt; ſed eos etiam, qui audiunt, veluti mente mo-

1 *Latini* pariter ac *Græci* futuris Indicativis pro Imperativis uti ſolent, Viri docti ad hunc *Longini* locum obſervârunt. 2 Sc. *Pythagoras*, ut Ælian, *Stobæo*, aliiſque conſtat. Alteram, quæ hic deeſt, Apothematis partem refert *Strabo*, l. 10. *Toll.* 3 Εἶπεν habent tres *MSS. Vatic.* ita ex MSS. edidit *Tollius*. Olim erat. χρ. ὦ πρὸς σὲ φίλτατον παιδ. pro bus maluit T. *Faber*. χρ. ὦ πρὸς σὲ, φίλτατε, παιδ. aut potius. χρ. ὦ πρὸς φίλτατόν τε ἐν παιδείας ἐπ. 5 Ὑπερίσαλον (*ſuperarunt*) non ἐπερίσαλον mplexi ſunt) voluit *Langb.* Nihil mutandum cenſet T. *Faber*, lom ſic vertens: *non anguſtum aliquod temporis intervallum, ſed interminatos ſeculorum ſpatium ſcriptores illos amplexos fuiſſe, quippe qui æternitati ſcriberent*. Ex illo *Horatii* de Arte Poëtica, *Et longum noto ſcriptori prorogat aum*, verſionem ſuam formavit *Tollius*. 6 Πάλιν δὲ γε τὸ σὺν ἐκπλήξει lt *Langb.* ut ſint duo cola, τὸ σὺν ἐκπλήξει & τὸ θαυμάσιον. Verum (ut quit T. *Faber*) nonne unum & idem erunt? nonne facilis hæc verbom conſtructio, τὸ θαυμάσιον πάντῃ κρατεῖ τοῦ πιθανοῦ καὶ τοῦ πρὸς χάριν, κραδὲ σὺν ἐκπλήξει;

ἀεὶ κρατεῖ τὸ θαυμάσιον. ἐὰν τὸ μὲ πιθανὸν [1] ὡς τὰ πολλὰ ἐφ' ἡμῖν ἔχῃ τὰ δὲ, δυναστείαν καὶ βίαν ἄμαχον προσφέρηται, [2] παντὸς ἐπάνω δ' ἀκροωμένου καθίστα. Καὶ τὸ μὲ ἐμπειρίαν τ εὑρέσεως, καὶ τ τ προσωμάτων τάξιν καὶ οἰκονομίαν, ἐκ ἐξ ἑνὸς, οὐδ' ἐκ δυοῖν, ἐκ δὲ ὅλου τ λόγου ὑφὸς μόλις [3] ἐκφαινομένην ὁρᾶσθαι· ὕψος δέ που καιρίως ἐξενεχθὲν τὰ τ πραγμάτα. δίκην σκηπτ [4] πάντα [5] διαφόρησεν, καὶ τ ὅλ ῥήτορα εὐθὺς ἀθρόαν ἐπεδείξατο δύναμιν. [6] Ταῦτα γὰρ οἶμαι καὶ τὰ παρεμπλήσια, Τερεντιανὲ ἥδιστε, καὶν αὐτὸς ἐκ πείρας ὑφηγήσαιο.

tos, rapiunt extra ſe: ac ubique & ſemper hoc, quod in oratione eſt admirabile, illud, quod perſuadendi vim habet & quod delectationi compoſitum, non ſine quadam animi conſternatione longiſſime ſuperat. Perſuaſio namque, atque eorum, quæ dicuntur, approbatio, maxima ex parte in noſtra audientium voluntate & arbitrio poſita eſt: at illa, quæ ſublimia diximus & admirabilia, vim atque impetum admovent, quæ ſuſtineri nullo pacto poſſit, omnemque adeo auditorem omni de mentis ſtatu dejiciat. Ceterum inventionis peritiam, rerumque ordinem atque diſpoſitionem non ex uno aliquo alterove orationis articulo deprehendas; ſed ex toto vix ac ne vix quidem ejus corpore videas elucere: at opportune prolata Sublimitas cuncta jam penitus ad inſtar fulminis momento citius disjicit, & univerſam oratoris vim facultatemque dicendi unico velut ictu oculis ſubjicit. Sed hæc tibi, Terentiane jucundiſſime, aſſiduo hujuſce diſciplinæ uſu tam bene cognita ſunt perceptaque, ut ea vel docere alios ipſe poſſis.

1 Illa ὡς τὰ πολλὰ non pro *plerumque* accipienda eſſe monet T. *Fab.* Verum *ſeq. Sect.* ὥσπερ τὰ πολλὰ eadem ſignificatione eſſe notavit *Toll.* 2 Πάντως malit T. *Faber* probante *Dacerio*, qui vertendum cenſet, *il ſe rend entierement Maitre de l'Auditeur, audientium animis plane imperat.* quo modo apud *Anacreontem* v. 1706. τ ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις, *meæ animæ imperium geris.* 3 Ἐκφαινομένην *Vat.* forte pro ἐκφαινομένας. *Toll.* 4 Melius forſan πάντη. *Id.* 5 Διαφόρησεν pro Διαφορεῖ & mox ἐπεδείξατο pro ἐπιδείκνυται, præcipiti figura (ut ait *Fab.*) id jam actum reddens, quod etiamnum agitur: nam uti eſt apud *Demetrium Phal.* τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀποτόπου δεῖ μίμεσθαι. *Toll.* 6 Ταῦτα γὰρ malit *Fab.* renitente *Tollio.*

SECT.

ΤΜΗΜΑ β'.

Πότερον διδακτόν ἐστι τὸ ὕψος.

ΗΜΙΝ δὲ ἐκεῖνο ἀφαπτέον ἐν ἀρχῇ, εἰ ἔστιν ὕψους τις ἢ βάθους τέχνη· ἐπεί τινες ὅλως οἴονται διαπαίζειν τὰ τοιαῦτα ἀγωγὰς εἰς τεχνικὰ παραγγέλματα. "Γεννᾶται γάρ, φασί, τὰ μεγαλοφυῆ, καὶ ὑπ' οὐδεμιᾶς παραινέσεως· μία τέχνη πρὸς αὐτά, τὸ πεφυκέναι. χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς οἴονται, καὶ τῷ παντὶ [1] δειλότερα καθίσταται, ταῖς τεχνολογίαις καταισκελετευόμενα." Ἐγὼ δὲ ἐλεγχέσθαι τῶνδ' ἑτέρως ἔχον [3] φημί, εἰ ἐπισκέψαιτό τις, [4] ἡ φύσις, ὥσπερ τὰ πολλά, ἐν τοῖς παθητικοῖς καὶ

SECTIO II.

Num quæ Sublimitatis ars ſit.

ED in ipſo ingreſſu ac velut limine diſputationis noſtræ mihi primum diſceptandum tur, ecquibus illa ſive Sub- tas, ſive Altitudo, artis præ- tis contineatur: ſunt enim nulli qui eam ab omni do- næ elegantia ſeparandam pu- , & aliter ſentientes in erro- eſſe via exiſtimant. *Ingenii l eſſe donum*, dictitant, *atque ræ: ita ut una hæc adſci- dæ ſibi Sublimitatis ars ſit, à natura ad eam factum eſſe atque inſtitutum. adeoque & hoc naturæ bonum, non ſecus ac cetera prorſus omnia, minutis illis & exilibus artium præceptiunculis corrumpi, imo penitus concidi ac velut deoſſari.* Ego vero longe ſecus rem ſe habere ajo, & cuivis homini, modo is animum ad rem advorterit, clariſſime liquere poſſe arbitror: Naturam ſc. in elato & affectibus fervente dicendi genere ſui qui-

[1] Δηλότερα *Vat.* Verum δειλότερα, *infirmiora, invalidiora*, magis huic o convenit. 2 Ex *Quinctiliano* (lib. 1. in Præfatione) hæc deprompta entur. *Toll.* 3 Φημὶ ἂν, εἰ *Vat.* 4 Οὐχ ὥσπερ ἡ φύσις τὰ πολλὰ &c. it T. *Fab.* vertitque, *Sed ſi ingenium humanum plerumque in pathetico & o dicendi genere liberum eſt, & ſuis quodammodo legibus utitur, non con- o inde colligas nullam eſſe methodum, nullas regulas, queis dirigatur, ad- ri poſſe.* Verum illa tranſpoſitio minime neceſſaria videtur, nec ver- nis particula ſatis apte cum prioribus connecti. *Toll.*

dem

διηρμμένοις αὐτόνομον, ὅπως ἂν εἰκαῖόν τι, καὶ κατὰ παντὸς ἀμέθοδον τῆς εἰ) φιλεῖ· καὶ ὅτι αὕτη μὲ πρῶτόν τι καὶ ἀρχέτυπον γενέσεως στοιχεῖον ὅπὶ πάντων ὑφέσηκεν· τὰς δὲ ποσότητας, καὶ τ ἐφ' ἑκάστου κρατεῖν, ἔτι δὲ τ ἀπλανεστάτην ἄσκησίν τε καὶ χρῆσιν ἱκανὴ [1] ποιεῖσθαι καὶ συνεπιγκεῖν ἡ μέθοδος. Καὶ ὡς ὅπικινδυνότερα [2] αὖ τὰ ἐφ' ἑαυτῷ, δίκα ὅπισήμης ἀσφαλεῖα καὶ ἀνεμμάτιστα ἑαθέντα, [3] ὅτω τὰ μεγάλα, ὅπὶ μόνῃ τῇ φορᾷ καὶ ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμενα· δεῖ γὸ αὐτοῖς ὡς κέντρου πολλάκις, ὅτω δὴ καὶ χαλινοῦ. Οθεν γὸ ὁ Δημοσθένης ὅπὶ τ κοινῶν τ ἀνθρώπων ἀποφαίνει) βίου, "μέγιστον μὲ τῆ εἰ) τ ἀγαθῶν, ὃ "εὐτυχεῖν· δεύτερον δὲ, καὶ ὃν ἔλαττον, τὸ [4] εὖ βουλεύεσθαι,

dem plerumque juris esse & arbitrii; veruntamen non ita temere ferri, omnisque omnino rationis expertem esse, ut non quibusdam quasi frenis artis regi sese patiatur atque coerceri: deinde, esse illam primum quidem illud ac primigenium elementum, quòd cuncta, quæ in Sublimitatis censum referuntur, procreet ac progignat: attamen, quo modo, loco, tempore, & ad quos & quatenus eam conveniat adhiberi, omnemque adeo rectum illius atque emendatum usum & exercitationem ab arte ac methodo proficiscí. Atq;, quemadmodum navigia, quæ suæ permissa temeritati nullius saburræ pondere sustentantur firmanturve, periculo quammaxime obnoxia sunt & exposita; ita & illa, quæ Sublimia sunt, si solus ea versetregatque suus impetus ac rudis audacia, summopere periclitari: nam ut calcaribus illa sæpe, ita nonnunquam & frenis indigent. Adeo ut, quod de communi vita Demosthenem pronuntiasse ferunt, *primum omnium bonorum esse Felicitatem: proximum vero huic ac tantum non par, Felicitate illa sapienter uti; quo de-*

1 Ita ex *Codd. MSS.* primitus παρορμίσαι editum. Προσορμίσαι definiri malit T. *Fab.* quod *Tollio* displicet, auctore nostro [extrema Sect. 6.] eadem *suppeditandi* significatione dicente τὴν τ λόγων ἀφήγησιν προσορμίζεσθαι, ut hîc τὴν χρῆσιν προσορμίσαι. 2 Αὐτὰ *MSS.* & *Viri docti* ex conjectura. Sed quænam quæso sunt ista αὐτά; Legam lubens, ὡς ἐπικινδυνότερα ἂν τὰ ἐφ' ἑαυτῶν &c. sive potius, ὡς ἐπικινδυνότερα τὰ πλοῖα ἐφ' ἑαυτῶν. Quod & *Interpres Gallicus* vidit, & firmari potest ex loco simili apud *Theodoret.* Orat. VIII. de *Providentia.* *Toll.* 3 Malim ὅτω, καὶ τὰ μεγάλα. *Idem.* 4 In *MS. Vat.* οὐ ἀφθίως.

ficiente,

ὅσῳ οἷς ἂν μὴ παρῇ, συναναιρεῖ πάντως καὶ θαῤῥεῖν· τοῦτ' ἔστι καὶ ὅτι τῶν λόγων εἴπομεν, [1] "ὡς ἡ μὲν φύσις τῆς εὐτυχίας τάξιν ἐπέχει, ἡ τέχνη δὲ τῆς εὐβουλίας". Τὸ δὲ κυριώτατόν τε, καὶ αὐτὸ ὃ εἶναί τινα τῶν λόγοις ὅτι μόνῃ τῇ φύσει, ἄλλοθεν ἡμᾶς ἢ μᾶλλον ἐκ τέχνης ἐκμαθεῖν δεῖ· εἰ ταῦθ', ὡς ἔφην, ὑπολογίσαιτο καθ' ἑαυτὸν ὁ τοῖς χρησομαθοῦσιν ὑπαλλήλους, οὐκ ἂν ἔτι μοι δοκεῖ περιττὸν καὶ ἄχρηστον τιν' ὅτι τῶν ἐγχειμένων κρίσαιτο θεωρίαν.

ciente, & illius hominibus fruus intereat atque evaneſcat: ipſum quoque in dicendi ratione commode uſurpari poſſe; *turam quidem felicitatis viſuſtinere, artem vero prudentiæ*. Quod autem & primum eſt & de quo nunc agitur, ſe ſcilicet quædam in oratione æ ſolius naturæ ſint aſſignanda felicitati, non aliunde nos quam ex artis haurire poſſe diſciplina: adeo ut, ſi quis hoc animo ſecum reputaverit, qui noſtram in artium ac diſciplinarum ſtudiis verſantium ſententiam reprehendet, non jam amplius, ut puto, velut ſuperfluam & inutilem, hanc inſtituti ſit argumenti tractationem damnaturus.

ΤΜΗΜΑ γ'.

Περὶ ὄγκου ἀτονέντος καὶ παιδαριώδους.

* * * * *

[2] Καὶ μὴ καμίνου σχῶσι [3] μάκιστον σέλας.
Εἰ γάρ τιν' ἔστιχον ὄψοιμι μόνον,

SECTIO III.

De inani tumore, ac puerili dicendi genere, necnon Parenthyrſo.

* * * * * *

Flammam foci nec maximam repreſſerint.
Si quem etenim modo patrem familias videro,

1 Illa ὡς ὁ μὲν &c. uſque ad finem Sectionis è *Cod. Vat.* ſupplevit *Tollius.* 2 *Æſchyli* eſſe putant Critici, atque à ſectione priori (ut jonuit *Faber*) ſejunxit *Tollius*; qui & ſequens μὴ ante καμίνου è *Cod. Vat.* reſtituit. 3 Κάκιστον duo *Codd. Vat.*

Unum

Μίαν παρείρας πλεκτάνῃ χιμαῤῥοον,
Στέγῃσι πυρόεσσι, καὶ καταθραύσομαι.
Νῦν δ' ὁ [1] κέκραγά που τὸ γενναῖον μέλος.

Οὐ τραγικὰ ἐπὶ τούτων, ἀλλὰ φορτικώτερα, "αἱ πλεκ-
"τάναι", καὶ ὁ "τὸν ἥλιον ἐρεμεῖν," καὶ ὁ "τὸν βορέαν
"αὐλητὴν ποιεῖν," καὶ τὰ ἄλλα ἑξῆς. Τεθόλωται γὰρ τὰ
φαντάσματα, καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδεικται·
κἂν ἕκαστον αὐτῶν τοῖς αὐγαῖς ἀναστοχάσῃ, ἐκ τοῦ φαύλου
κατ' ὀλίγον ἐπανοσεῖ τοῖς ὄγκοις εὐκαταφρόητον. Ὅπου δὲ ἡ
τραγῳδία, τοῦ γράμματι ὀγκηρῷ φύσει καὶ ὑποδεχομένῳ τόμφον
ὅμως ὁ [3] τοῦ μέλους οἰδεῖν ἀσύγγνωστον, χολῇ γ' ἂν οἶμαι
λόγοις ἀληθινοῖς ἁρμόσαιεν. Ταύτῃ καὶ τὸ τοῦ Λεοντίνου Γοργίου
γελᾶται, γράφοντος, "Ξέρξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεύς" καὶ, "γύπες

Unum rotando flammæ rapidum vorticem,
Ambusta pruvis tecta operiam ardentibus.
At nunc genuinum necdum insonui canticum.

Hæc enim non jam Tragica ſunt, verum tumore nimio ultra cothurnum Tragicum elata inflataque, nimirum *flammarum vortices*, & *evomere in cœlum*; nec non *Boream quaſi tibicinem* inducere, quæque id genus alia illic ſequuntur plura. Nam & elocutio inquinata eſt, & viſiones illæ non tam magnificæ ſunt & excelſæ, quam turbulentæ, & frivolo quodam inanium verborum ſtrepitu exaſperatæ. Quin &, ſi judicium corruptis hiſce acrius adhibueris, ſingulaque ad lumen ſuſpexeris veritatis ac rationis ea, quæ prima fronte terribilia videbantur, mox in contemptum vertent deriſumque. Atqui ſi in Tragœdia, quod ſcriptionis genus natura turgidum eſt & grandiloquum, ita natura compartum eſt, ut nimius in ea tumor ferri nequeat; multo minus in hoc illum dicendi genere locum obtinere poſſe arbitror, quod ad veritatem pertinet. Itaque & illa Leontini Gorgiæ riſum movent, quum *Xerxem Perſarum Jovem* vocat, & *vultures ani-*

1 Ita ex conjectura *Fr. Porti*; quam firmant *Codd. MSS.* antea editum κικραγέναι που. 2 Τετύλωται legendum contendit *Dacierus*: quod nec *Tollius* nec alii probant. 3 Sumptum ex ſolenni *Muſicorum* reprehenſione παρὰ μέλος ᾄδεις. *T. Fab.*

mat

ἔμψυχοι τάφοι" καί που τὸν Καλλισθένους, ὅτι οὐχ ὑψη-
λά, ἀλλὰ μετέωρα. Καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου· φλοιώ-
δης γὰρ ὁ ἀνὴρ, καὶ φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα,

[1] Οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοισι, φορβειᾶς δ' ἄπερ.

Ἀλλά γε μὴν Ἀμφικράτους τοιαῦτα, καὶ Ἡγησίου, καὶ Μάτρι-
δος· πολλαχοῦ γὰρ οἰδούσας ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βαλανείου-
σιν, ἀλλὰ παίζουσιν. Ὅλως δ' ἔοικεν εἶναι τὸ οἰδεῖν οὐ τοῖς
ἁλίσκεσθαι [2] δυσφυλακτότατον. Φύσει γὰρ ἅπαντες οἱ μεγάλους
ζητοῦντες, φεύγοντες ἀσθενείας καὶ ξηρότητος κατάγνωσιν, οὐκ
οἶδ' ὅπως ὅπῃ τοῦθ' ὑποφέρουσι, πειθόμενοι τῷ,

Μεγάλως ἀπολιθαίνειν, ἁμάρτημ' εὐγενές.

Ψυχροὶ δὲ ὄγκοι, καὶ ὅπῃ σωμάτων καὶ λόγων, οἱ χαῦνοι καὶ [3] ἀνα-
πλεῖς, καὶ [4] δήποτε θελήσαντες ἡμᾶς εἰς τοὐναντίον· "ᾠδὴν

ta ſepulchra. Item Calliſthe-
s nonnulla, quæ non tam gran-
a ſunt, quam inaniter turgen-
& ſufflata. His autem multo
am putidior eſt Clitarchus:
re hordeaceus ſcriptor; de quo
erito illud Sophoclis uſurpa-
ris,

Parvis quidem non ille ſpirat tibiis,
Tumidum ſed os nunquam capiſtro continet.

idem licet album referas &
nphicratem, ut & Hegeſiam,
Matridem; homines, qui,
um maxime ſibi concitati vi-
ntur, ac inſtar commotæ Bac-
i ſacris feminarum turbæ lym-
ati, tantum abeſt ut inſtinctu
minis ferantur, ut puerilibus

ſententiolis laſciviant. In ſum-
ma, ſiquis in oratione ſcopulus,
qui difficulter & non niſi ſum-
ma cum cura evitetur, is certe
tumor eſt. Natura namque om-
nes illi, qui ad ſublime dicendi
genus adſpirant, quod ficci vi-
deri nolint & exſangues, in hoc
ferme tumoris vitium impru-
dentes delabuntur, magnanimum
hoc dictum ſecuti,

Si cadendum eſt mihi, cœlo cecidiſſe velim.

Præterquam vero, quod omnis
inanis tumor, quique nihil in ſe
habet ſolidi, non minus in ora-
tione quam in omni corpore vi-
tioſus eſt; evenire quoque non
raro ſolet, ut efficiat id, quod
ſcriptoris propoſito plane eſt ad-

1 Apud *Ciceronem*, "Φυσᾷ γὰρ ὁ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι," "Ἀλλ' ἀγεμίαις
φύσωσι, φορβείας δ' ἄπερ. 2 Etiam δυσφυλακτότατος legi poteſt. *Toll.* 3 Ἀναλ-
ὴς malit *T. Fab.* Cum *Tollio* ἀναλήθεις retinendum cenſeo, ex *Dionyſio Hal.*
Dinarcho, p. 184. v. 13. *Ed. Oxon.* 4 Μήποτε *Fr. Portus*, & *Cod. Vat.*

"γὰρ (φασὶ) ξηρότερον ὑδροποσίᾳ." Ἀλλὰ ὃ μὲν οἰδῶν
ἐπαίρειν βούλεται τὰ ὕψη· τὸ δὲ μειρακιώδες [1] ἀντικρὺς
ἐναντίον τοῖς μεγέθεσι ταπεινὸν γὰρ ἄκρως, καὶ μικρόψυ-
χον, καὶ τῷ ὄντι κακὸν ἀγεννέσταΤον. Τί ποτ' οὖν ὃ μειρακιώ-
δες ἐστιν; [2] ἢ δῆλον, ὡς φολαστικὴ νόησις, ἐπὶ τὸ περιεργίας
λήγουσα εἰς ψυχρότητα. Ὀλισθάνουσι δ' εἰς τοῦτο ὅ γένος
ὀρεγόμενοι μὲν γὰρ τοῦ ἡδέος, καὶ πεποιημένου, καὶ μάλιστα δ' ἠδέος
ἐποχέλλοντες δὲ εἰς τὸ ποπτικὸν, καὶ κακόζηλον. Τούτῳ τῷ δό-
κει) τρίτον τι κακίας εἶδος ἐν τοῖς παθητικοῖς, ὅπερ ὁ Θεό-
δωρος παρένθυρσον ἐκάλει· ἔστι δὲ πάθος ἄκαιρον καὶ κενὸν, ἔνθα
μὴ δεῖ πάθους· ἢ ἄμετρον, ἔνθα [3] μετρίου δεῖ. [4] Πολλὰ γὰρ
ὥσπερ ἐκ μέθης, τινὲς εἰς τὰ μικτὰ τῶν πραγμάτων, ἵλλα δ'

versissimum: *Hydropico namque*, ut fert vetus dictum, *nil siccius*. Est tamen eatenus laudandus tumor, quod magnitudinem excedere studet atque infra se relinquere: puerile vero dicendi genus sublimitati tam contrarium est, quam quod maxime; quippe vitium animi omnino abjecti ac humilis, &, ut verbo dicam, pusilli. Quod si forte quæras, quidnam hic appellem *Puerile*? nil aliud esse dicam, quam scholasticum dicendi genus nimia concinnitatis consectatione frigidum. In quod vitium illi prolabi solent, qui, quod argutum est, & vibrantibus sententiolis pictum, ac prædulce affectante in figuratum, pravæque æmula tionis dicendi genus deflectun Huic vicinum est tertium viti genus, quod in inepta affectuu concitatione versatur, & à Theo doro *Parenthyrsi* nomen acc pit: quum scilicet vel tragœdi aguntur in nugis, ac in rebu parvis illæ dicendi faces adhi bentur, quibus auditor incend solet atque inflammari; v quum, ubi mediocribus opu est, modus omnis exceditur Quod plerumque fieri amat quum, veluti dulci declamato riæ levitatis musto ebrius, no tam propriis ac negotio con

1 Lege ἀντικρύς ἐστιν ἐναντίον. *Toll.* 2 Ita ex conjectura *T. Fabri*, cum ante esset ἢ δῆλον. 3 Μέτρου præfert. *T. Fab.* sed absque necessitate. *Toll.* 4 Πολ-
λάκις γάρ τινες, ὥσπερ ἐκ μέθυος &c. ἴλλα ἑαυτῶν (pro ἵλλα ἑαυτῶν) legi *T. Fab.* Verum πολλὰ idem est ac κ τὰ πολλὰ, i. e. ut supra, ὡς π πολλά. atque illud ἐκ μέθης frustra sollicitatur. rectius tamen particula ἑ inseri jubet. *Toll.*

venientibus

τῶν ἐν ἀρολικὰ παραφέρηται· πάλιν εἶτα τοῖς ἀδὲν πεπονθόσι ἀκροατὰς ἀχθομένοις. εἰκότως· ἐξεστηκότες πρὸς ὑγιαίνοντας. Πλὴν περὶ μὲν τῶν παθητικῶν ἄλλος ἡμῖν ἐπιτήδειος τόπος.

ientibus, quam ineptis ſuis ius affectibus incitatus orator ripitur; unde accidit, ut, pro nſternatione ac ſtupore, cainnos irridentium commoat: quippe qui furere apud ſanos, & quaſi inter ſobrios bacchari vinolentus videatur. Sed de iis, quæ ad animi motus concitandos pertinent, alius nobis infra dicendi locus erit.

ΤΜΗΜΑ δ'.

Περὶ τοῦ ψυχροῦ.

Ὁ δὲ τέταρτος, ὧν εἰπομεν, λέγω δὲ τὸ ψυχρόν, πλήρης ὁ Τίμαιος, ἀνὴρ τἆλλα ἱκανὸς, καὶ πολλῶν ἐνίοτε μέγεθος οὐκ ἀφορητον, πολυίστωρ, βαθυνοητὸς, πολὺ ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγκτικώτατος ἁμαρτημάτων, ἐπαίνου δὲ ἰδίων· ὑπὸ δὲ ἔρωτος τοῦ ξένας νοήσεις ἀεὶ κυνεῖν, πολλάκις ἐκπίπτων εἰς τὸ παιδαριωδέστατον. Παραθήσομεν δὲ τοῦ ἀνδρὸς ἓν, ἢ δύο· ἐπειδὴ τὰ πλείω προείληφεν ὁ Καικίλιος.

SECTIO IV.

De Frigido.

DOrro illius vitii, cui ſub *Frigidi* ſeu *Puerilis* appellatione ecundum præcedenti ſectione cum fecimus, plenus eſt Timæus, ſcriptor ſane cetera egregius, & ad orationis granditatem non raro aſſurgens, eruditus, rerumque copia & ſententiarum varietate florentiſſimus: attamen ob hoc unum inſigniter culpandus, quod, quum alienorum vitiorum inſectator ſit peracerbus, ad ſua ipſius vitia prorſus cæcutiat. Hic igitur, dum novas ſubinde quærit atque aucupatur inventiunculas, inepta horum ſenſiculorum captatione multa ſæpe putida dicit, frigida, arceſſita, ac puerilem levitatem omnino redolentia. Sufficiet ex his unum alterumve exempli gratia in medium protuliſſe: ſiquidem pleraque jam ante me Cæcilius occupavit. Alexan-

1 Subintellige τὸ ψυχρῶς. *Petra.*

Ἐπαινῶν Ἀλέξανδρον τὸ μέγαν, "ὃς τὴν Ἀσίαν ὅλην, φησὶν, ὡς
"ἐλάττοσι παρέλαβεν [1] ἔτεσιν", ἢ ὅσοις τὸν ὑπὲρ τῶν πρὸς Πέρσας
"πολέμων πανηγυρικὸν λόγον Ἰσοκράτης ἔγραψεν." Θαυ-
μαστή γε τῷ [2] Μακεδόνος ἡ πρὸς τὴν σοφιστὴν σύγκρισις. Δῆλον
γὰρ, ὦ Τίμαιε, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀφ' οὗτο πολὺ τῶν Ἰσο-
κράτους κατ' ἀνδρείαν ἐλείποντο· ἐπειδὴ οἱ μὲν [3] τριάκοντα
ἔτεσι Μεσσηνίων παρέλαβον, ὁ δὲ τὸν πανηγυρικὸν ὃν μόνοις
[4] δέκα συνετάξατο. Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἁλοῦσι πρὸ Σικελίας,
πίνα τρόπον ὑβριφοροῦσι; ὅτι "εἰς τὴν Ἑρμοῦ ἀσεβήσαντες, καὶ
"τὰ ἀνάθηματα αὐτῶν τὰ ἀγάλματα, ἀφ' οὗτ' ἔδωκεν δί-
"κην· ἐκ ἧκιστα [5] δὲ δι' ἕνα ἄνδρα, ὃς ἀπὸ μὲν τῶν Δολιονιδῶν
"γένους ἀφ' πατέρων ἦν, Ἑρμοκράτει τῷ Ἑρμωνος." Ὡς
θαυμάζειν με, Τερεντιανὲ ἥδιστε, πῶς ἂν καὶ εἰς Διονύσιον γρά-

drum M. alicubi laudaturus, *Asiam*, inquit, *ille universam paucioribus annis subegit, quam suum de bello Persis inferendo panegyricum Isocrates absolvit.* Egregia mehercle tanti regis cum sophista comparatio! Atqui, si tua hæc, Timæe, ratio valeret, Lacedæmonii certe, quod ad virtutis gloriam atque fortitudinem, nihil ad Isocratem: illi namque vicesimo demum anno Messenen expugnarunt; hic autem orationem illam suam unico absolvit decennio. Quin &, quibus idem ille modis Athenienses post acceptam in Sicilia cladem insultet, cognoscere operæ pretium est. *tam graves*, inquit, *ab Athenienses impietatis pœnas Mercurius exegit, violataque Athenis statuas suas universus exercitus strage vindicavit. quæ numinis ira eo fuit notabilior, quod unius potissimum hominis opera tota res patrata est, Mercurialis Mercurionis filii, qui longa majorum serie ad ipsum Mercurium genus suum referebat.* Quæ quum lego, mirari subit, Terentiane suavissime, cur non & in tyrannum Dionysium

1 Deest in *MSS. Vat.* 2 Ἡμιθέῳ malit *T. Fab.* quod, cum minus augustum & sublime sit quam Μακεδόνος, non immerito improbat *Toll.* 3 Primum bellum Messenaïcum per viginti annos continuos duravisse, unanimi consensu tradunt Scriptores: nam per undeviginti annos obsessam, vicesimo tandem captam Messenen, ex *Tyrtæo* deducunt *Strabo* lib. 6. & *Pausanias* lib. 4 *Langb.* Unde *Faber* & *Dacierus* κ'. ἔτεσι pro λ'. ἔτεσι necessario scribendum esse pronuntiant. 4 Hic minimum ponit; alii *annis quindecim.* 5 Illud δὲ ex *Fabri* conjecturâ.

tale

τὸν τύραννον· "ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸν Δία καὶ τὸν Ηρακλέα δυσσε-βὴς ἐγένετο, ἀφ' ὧν αὐτὸν Δίων καὶ Ηρακλείδης τ' τυ-ραννίδα ἀφείλοντο." Καί τοι τί δεῖ περὶ Τιμαίου λέγειν; ὃς γε καὶ οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι, (Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα) εἰ καί τοι γ' ὀκ ἦσαν Σωκράτους ὄντες παλαίστρας, ὅμως ἀφ' ὧν τοὺς μικροχαρῆ, ἑαυτῶν ποτε ὀπιλανθάνονται. Ο μὲν γε ἐν Λακεδαιμονίων γράφει πολιτείᾳ, "ἐκείνων γῆν ἥτιον μὲν ἂν φανεὶς ἀκόσαις, ἢ τ' λιθίνων· ἥτιον δ' ἂν ὄμματα μετα-τρέψαις, ἢ τ' χαλκῶν· αἰδημονεστέρους δ' ἂν αὐτοὺς ἡγήσαιο καὶ αὐτῶν τ' ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθένων." Αμφικράτει, καὶ Ξενοφῶντι, εἴρηται τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν παρθένους αἰδήμονας. Οἷον δὲ, ἡράκλεις, ὃ τὰς ἁπάντων ἐξῆς

e quid fuerit commentus: *n quod Jovis ille & Herculis nina violaverat, à Jovio & rculio tyrannide exutus eſt.* d quid hæc in Timæo ego prehendo, quum & Xeno-on & Plato, (qui viri!) ex à nobis palæſtra Socratis pro-untes, dum minutos hoſce cor-otoſque captant ſenſiculos, ſui andoque obliviſcantur? Au-quæſo, quid ille in commen-io dicat de rep. Lacedæmo-niorum: *itaque nec ſaxum ul-lum tam mutum dixeris, nec ſi-mulacrorum tam rigidos vultus; adeo cum ad continendam vocem, tum ad coërcendos oculos obfir-mati ſunt: verecundia vero tan-ta, ut ipſis eos oculorum puellis fatearis antecellere.* Quis, amabo, Amphicratem ferat, ne di-cam Xenophontem, oculorum pupillas *puellas* appellantem *ve-recundas*? Sed, ut hoc æquis & animis & auribus accipiamus,

Σμικροχαρῆ in *MSS.* Μικροπρεπῆ *Longini* verbum eſſe notavit *Petra.* Probabile eſt (ex *Stobæo* in Exc. Serm. 24. & ex *Xenophontis Codd.* ejuſ-e verbis proxime præcedentibus) *Xenophontem* [in Laced. Rep. p. 72. *Oxon.*] ſcripſiſſe ἐν παλάμαις non ἐν ὀφθαλμοῖς; lapſumque memoriæ *ngino* potius aſſignandum, quam ineptam adeo ſententiam viro *Athe-ταίῳ* tribuendam. *Toll.* Si ἐν τοῖς παλάμαις παρθένων legamus, pul-errima eſt & feſtiviſſima διλογία, tum in voce παρθένων, cui concinit κόρας, ſignificans tam *pupillam oculi* quam *puellam*, tum in voce παλάμαις, quæ non ſolum pro *conclavi mulierum* ſumitur, ſed etiam pro *con-vo ſpatio* in quo ſiti ſunt oculi. *Bern. Martinus*, in Var. Lect. l. 4. c. 13. *Xenophontem* male à *Longino* reprehenſum eſſe oſtendit.

nonne

κόρας αἰχμωτηλὰς εἰ) πεπεῖσθαι, ὅπου φασὶν οὐδενὶ ὕπως ἐπισημήνεσθαι τὴν πίνων ἀναίδειαν, ὡς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς; διόπερ Ὅμηρος τ' ἰταμὸν, "Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων," φησίν. Ὁ μὴν τοι Τίμαιος, ² ὡς φωρίου τινὸς ἐφαπτόμενος, οὐδὲ τοῦτο Ξενοφῶντι τὸ ψυχρὸν κατέλιπεν· ³ φησὶ γοῦν ὅτι τὴν Ἀγαθοκλέους, "καὶ ὃ τ' ἀνεψιὰν, ἑτέρῳ δεδομημένην, ἐκ τῆς "ἀναγκαλυπτηρίων ἁρπάσαντα ἀπελθεῖν· ὃ τίς ἂν ἐποίησεν, "⁴ εἰ ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας, ἔχων;" Τί δὲ ὁ τ' ἄλλα θεῖος Πλάτων; τὰς δέλτους θέλων εἰπεῖν, "⁵ γεγράφαντες "φησὶν, ἐν τοῖς ἱεροῖς ἵδρυσι κυπαρισσίνας μνήμας" ἃς πά

nonne prodigio ſimile eſt aſſeverare velle, omnes omnium pupillas eſſe pudibundas, quum in nulla æque corporis parte ac in oculis impudentia ſtabuletur? unde & Homerus improbum & perfrictæ frontis ita facit compellari; *Temulente, caninos attollens oculos.* At meus homo, (Timæus, inquam) quaſi caducam & vacuam poſſeſſionem, ſic quoque frigidum hoc & ineptum Xenophontis commentum involavit: ita enim alicubi de Agathocle loquitur; *conſobrinam vero, quæ jam in manum conveneraſt mariti, poſtridie nuptiarum ab ipſo modo non nuptiali lecto per vim abduxit: quod facinus nemo, niſi cui jam con ſtupratæ oculorum puellæ fu rint, admittere umquam au* Nec minus aliquando putid (pudet dicere, at dicendum men eſt) cetera divinus Pla qui, de tabulis acturus, *qu ſcripſerint*, ait, *in templis cupr ſea deponent monumenta*:

1 Πρὸς τ' ἰταμὸν malit *Tollius.* 2 Lego ὡς φωρίου κύνα ἐφαπτόμε *T. Fab.* Vulgatam lectionem minime ſollicitandam eſſe cenſet *Tolli* qui tamen malit ὡς χοιρίου κύνα ἐφαπτόμενον, quam illud *Fabri.* 3 Le & diſtinguo; φησὶ γοῦν ἐπὶ τῆς Ἀγαθοκλέους, αὐτὸν τὴν ἀνεψιὰν &c. ἁπιλ [ὃ τίς ἂν ἐποίησεν, εἰ ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας, ἔχων;] Hæc enim ſo uncis incluſa, αὐτολεξεὶ è *Timeo* deſumpta: illa per compendium cerpta cenſeam. *Toll.* 4 Rhetori neſcio cui hoc tribuit *Plutarchus.* V rum in deſignanda pudoris ſede non ſolum *Xenophontem*, ſed & m gnum illum naturæ myſten *Ariſtotelem*, incuſat *Longinus*, qui (ut re *Athenæus* lib. 2. ajebat, τὰς ἐρατεὰς εἰς ἕδρην ἄλλο μέρος τοῦ σώματος τῆς ἰρημ ἀπολείπειν, ἢ τὰς ὀφθαλμὰς, ἐν οἷς τὴν αἰδῶ κατοικεῖν &c. *Bern. Mari* 5 Locus eſt in V. *Legum*, & alter, qui mox ſequitur, in VI. quem *Æſchylo* in *Prometheo vincto* deſumptum eſſe exiſtimat *T. Fab.*

alibi

ν, " περὶ δὲ τειχῶν, ὦ Μέγιλλε, ἐγὼ ξυμφεροίμην ἂν τῇ Σπάρτῃ, καθεύδειν ἐᾶν ὑπὲρ τῆ γῆ καταχείμενα τὰ τείχη, καὶ μὴ ἐπανίστασθαι." Καὶ τὸ Ἡροδότειον δ' πόρρω, ὃ φάναι, τὰς καλὰς γυναῖκας ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν." Καί τοι γε μου τινὰ φιλοτιμίαν· οἱ γὰρ παρ' αὐτῷ ταῦτα λέγοντες εἰσὶν βάρβαροι, καὶ ὑπὲρ μέθης. Ἀλλ' οὐδ' ὑπὲρ τοιούτων [2] προσήκον ἀφὲ μικροψυχίαν καλὸν ἀχνμονεῖν πρὸς τὸν αἰῶνα ἅπαντα.

bi, *quod ad muros attinet,* gille, *Spartanorum equidem* ſcribam ſententiæ, *uti quieſ-* illos molliter humique jacere amus, *neque eos rurſum exci-* uus. Nec procul abeſt illud erodoti, *feminarum pulchri-* linem morbum eſſe oculis viro- m. Quamquam id ipſum ex- ari quodammodo poteſt, & interpretatione benigna leniri: quod, qui ad hunc modum apud ipſum loquuntur, barbari ſint, & vino pleni. Verumtamen ne ſic quidem, quamvis intra ſpem veniæ, peccandum; neque tam parva voluptas, per ejuſdem licet hominum ſpeciem quæſita, cenſoria fuerat univerſæ poſteritatis nota redimenda.

ΤΜΗΜΑ ε'.

Πόθεν αἱ κακίαι, περὶ ὧν ἔμπροσθεν διελέχθη.

ΤΑῦτα μὲν τοι τὰ ὕψους ἄσεμνα ἀφὲ μίαν ἐμφύεται τοῖς λόγοις αἰτίαν, διὰ ὃ περὶ τὰς νοήσεις χαριόπουδον,

SECTIO V.

Unde ea fluant vitia, de quibus ſupra diſputatum.

HÆC autem, & quæ alia ad hunc modum gravitati ditatique orationis adverſantur, non aliunde provenire certum eſt, quam ab immodica novas excogitandi ſententias libidine;

1 In *Terpſich.* c. 18. Verum illud *Herodoti* (inquit *Langb.*) excuſari metur, quod Alexander poſtea (teſte *Plutarcho*) mulieres Perſicas *dolores olorum* appellaverit. *Herodotum* defendit *P. Victorius* lib. 2. Var. Lect. p. 5. 2 Προφάσιν *Longinum* ſcripſiſſe contendit *T. Fab.* eoque magis od duas rationes habuerit *Herodotus*, queis ſeſe tutari poſſe videretur; loquentes *Barbaros* eſſe & *vino plenos*. 3 Illud ἅπαντα (quod connecti ebat τῷ τοῦ in ſeq. Sect.) cum αἰῶνα jungebat *Stephanus*. Verum id iſſe haud ſane attinebat. *Idem.* Videtur tamen cum præcedentibus poſs cohærere, niſi quis cum *Cod. Ven.* legere malit Ἅπαντα μὲν τοι &c. *Toll.*

circa

περὶ ὃ δὴ μάλιστα κορυβαντιῶσιν οἱ νῦν. Ἀφ' ὧν γὰρ ἡμῖν τἀγαθά, σχεδὸν ἀπ' αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ γίγνεται φύλλει. [1] Ὅθεν ἐπίφορον εἰς συνταγμάτων κατόρθωσιν τό τε κάλλη τῆς ἑρμηνείας, καὶ τὰ ὕψη, καὶ τὰ πρὸς τούτοις αἱ ἡδοναί· καὶ αὐτὰ ταῦτα καθάπερ τῆς ὑποτυχίας, ὅπως ἀρχαὶ καὶ [2] ὑποθέσεις τῶν ἐναντίων καθίστανται. Τοιοῦτόν πως καὶ [3] αἱ μεταβολαὶ καὶ αἱ ὑπερβολαὶ, καὶ τὰ πληθυντικά· δείξομεν δ' ἐν τοῖς ἑπομένοις τὸν κίνδυνον, ὃν ἔχειν ἐοίκασι. Διόπερ ἀναγκαῖον ἦδη μοι διαπορεῖν καὶ ὑποτίθεσθαι, δι' ὅτου τρόπου τὰς ἀναπεφυκυίας μοίρας κακίας τοῖς ὑψηλοῖς ἀσφαλῶς ἂν δυναίμεθα.

circa quas nunc homines diſerti inſaniunt. Etenim ex quo fonte virtutes oriuntur, ex eodem ferme & vitia ſcaturire ſolent. Itaque quæ ad magnificentiam ſplendoremque mirum in modum faciunt orationis, cujuſmodi ſunt exornationes elocutionis, tum vero maxime Sublimitas, & quæ his accedit ſuavitas; ea quandoque ipſa cauſſa ſunt & origo diverſiſſimorum à feli audacia vitiorum. Cernere id e in Commutationibus, ut & i Hyperbatis, atque Pluralibus quam prope periculum ſint, i fra oſtendetur. Quare per mi neceſſarium videtur, ut certa ja quædam & perſpicua ratio i veſtigetur ſtatuaturque, cujus op atque indicio adjuncta ac vici grandibus vitia queant evitari.

ΤΜΗΜΑ ϛ'.

Οτι ἡ τῆς ἀληθινῆς ὑψους ἀπιστήμη καὶ ἀπίκλησις, ὡ ῥᾴδιον.

Ἔσται δὲ, [4] ὦ φιλότης, εἴ τινα προσποιούμεθ' ἐν τοῖς καθαρεύειν τῆς καθ' ἀλήθειαν ὕψους ἀπιστήμην καὶ ἀπ

SECTIO VI.

Veræ Sublimitatis ſcientiam & judicium non eſſe in proclivi.

Ea vero, Terentiane amiciſſime, hæc erit, ſi quam nobis imprimis claram diſtinctamqu veræ Sublimitatis perceptione

1 Lego τὸ γὰρ ἐπίφορον, & mox τὰ τοιαῦτα, pro καὶ αὐτὰ ταῦτα. *T. Fab.* Ego vero, ἐπίφορα μὲν ἂν εἰς συνταγμ. dein ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα καθάπερ &c. *Toll.* 2 Sc. αἰτίαι. Vocem ὑποθέσεις (de qua *Sext. Empir.* adv. Math. p. 84 non legiſſe viſus eſt *T. Fab.* καὶ ante ἐναντίων deleri jubens. 3 Antea in Edi primâ αἱ μεταβολαὶ καὶ * πληθικὰ, in aliis αἱ ὑπερβολαὶ καὶ πληθυντικά. 4 I (pro ὦ φίλος) ex conjectura *Fabri* & *Tollii* MSS. dij

μοσιν· καί τοι τὸ πρᾶγμα δύσληπτον. Ἡ γὰρ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστι πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Οὐ μὴν ἀλλ', ὡς εἰπεῖν ἐν παραγγέλματι, σκοπεῖν ποθεν ἴσως τὴν ἀφορμὴν αὐτῶν οὐκ ἀδύνατον ποιήσεσθαι.

dicandique facultatem comraverimus: ſed hanc conſequi nciſcique, nec parva res eſt, c exigui laboris. Firmum em & extra periculum poſitum quibuſvis ſcriptis judicium ltæ demum diffuſæque lectiis, & aſſidui in iis ponderandis examinandiſq; uſus atq; exercitationis, ultimus quaſi quidam fœtus eſt & acceſſio. Quæ quoniam via longior eſt, agedum diſpiciamus, ecquo breviore flexu, per quandam veluti præcipiendi rationem, ad hanc judicandi facultatem pervenire valeamus.

ΤΜΗΜΑ ζ'.

Πῶς ἂν οἷόν τε ἡ τὸ Ὑψος αἰσθάνεσθαι.

Εἰδέναι χρὴ, φίλτατε, Ποστόμι, καθάπαξ καὶ ἐν τῷ κοινῷ βίῳ, ὅδεν ὑπάρχει μέγα, ἢ τὸ καταφρονεῖν ὅτι μέγα, ὁ πλοῦτοι, τιμαί, δόξαι, τυραννίδες, καὶ ὅσα δὴ ἄλλα ἔχει μὲν τὸ ἔξωθεν περιστατικὸν ὄγκον, οὐκ ἂν τῷ γε φρονίμῳ δόξειεν ἀγαθὰ ὑπερβάλλοντα, ὧν αὐτὸ τὸ μὴ περιφρονεῖν ἀνδρὸς μέτριον. Θαυμάζουσι γοῦν τὸ ἐχόντων αὐτὰ μᾶλλον ἢ δυναμένους ἔχειν, καὶ διὰ μεγαλοψυχίαν ὑπερορῶντας.

SECTIO VII.

Quomodo id, quod Sublime eſt, intelligi cognoſcique poſſit.

NON te fugit, mi Poſthumi, quemadmodum nihil hac vita magnum eſt, cujus ſpectus in rebus magnis nueretur, (quod genus divitiæ nt; item honores, imperia, ditates, quæque alia hujuſcedi in ſpeciem magnifica inſulgore, ac velut ſcenico apratu, oculos in ſe vulgi convertunt ac perſtringunt) ita nec ſapienti viro præclara ac præſtantia videri, quorum contemptus non mediocre celſioris animi decus habeatur. Adeoque illos, qui, quum ea adſciſcere ſibi poſſunt, animi adducti magnitudine reſpuunt ac ſpernunt, majorem ſui concitare admirationem, quam qui illa ipſa poſſi-

1 Οὐ edidit *Robortellus*.

Τῇ δέ πῃ καὶ ὅτι τῶν διηρμένων ἐν ποιήμασι καὶ λόγ
ὑποπεπλέον, μή τινα μεγάθους φαντασίαν ἔχοντα, ἢ πολ
προσκεῖ) τὸ ἐαῦ προσαναπλαττόμενον, [1] ἀναπνευσόμε
δὲ, ἄλλως εὐείσκοιτο χαῦνα, ὧν ἔ θαυμάζειν τὸ προφερ
εὐγενέστερον. Φύσει γάρ πως ἐστό τ' ἀληθοῦς ὕψους ἐπαίρε
τι ἡμῶν ἡ ψυχὴ, κ' γαῦρόν τι πάθημα λαμβάνουσα πλ
ῥῶται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας, ὡς αὐτὴ γεννήσασα, ὅ
ἤκουσεν. Οταν οὖν ἐπ' ἀνδρὸς ἔμφρονος, κ' ἐμπείρου λ
γων, πολλάκις ἀκούσμόν τι πρὸς μεγαλοφροσύνην τ' ψ
χὴν μὴ συνδιαπνῇ, μηδ' ἐγκαταλείπῃ τῇ διανοίᾳ πλ
ἔ λεγομένου τὸ ἀναθεωρούμενον, [2] πίπτῃ δ', ἂν τὸ συνε

dent. Non ſecus & de his, quæ in Poëmatis ac Orationibus alta ſublataque cenſentur, ſtatuendum exiſtimo: videndumque, ne quo inani, ut fit, ac tumido torrentis orationis ſtrepitu falſam quandam imaginem ac ſpeciem tantummodo offerant magnitudinis; qua vel excuſſa, vel remota, inflata & turgida deprehendantur: ſic ut ea deſpicere, quam ſuſpicere mirarique, generoſius ſit. Natura namque comparatum eſt, ut animus noſter ab audita veræ ſolidæque ſublimitatis ſententia quodammodo altior fiat & erectior, elatoſque ſumens ſpiritus non minore in
pleatur hilaritate, neque min
exſultet atque glorietur, ac ſi ip
quod audiit, invenerit. Si qua
do igitur ab homine pruden
& in hiſce eloquentiæ ſtud
exercitato ſenſum aliquem,
magnificus videatur & excelſ
proferri audieris, neque tam
ille mentem tuam ad celſitate
compoſuerit, nec penitus in a
mo inſederit, eique plura, qu
dicta ſint, contemplanda re
querit; verum contra ea, q
diutius illum & attentius con
deraveris, eo magis à prima il
quam præ ſe tulerat, ſublimit
declin

1 In *Codd. MSS.* ἀνεπιτόμως. Nihil tamen (cum *Tollio*) mutand
cenſeo. Aliquid non diſſimile habes apud *Quinctilianum* lib. 12. c.
*Falluntur enim plurimum, qui otioſum & corruptum dicendi genus, quod
verborum licentia reſultat, aut puerilibus ſententiolis laſcivit, aut immodico
more turgeſcit, aut inanibus locis bacchatur, aut caſuris, ſi leviter excutiam
floſculis nitet, aut præcipitia pro ſublimibus habet, aut ſpecie libertatis inſa
magis exiſtimant populare atque plauſibile.* 2 Sunt qui volunt πίπτῃ δ'
τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῆς, *cadat & degeneret meditationis continuatio*; aut πίπτῃ
ἂν τῷ συνεχῇ ἐπισκοπῆς, *cadat & degeneret continuatione meditationis.* A
συνε

σκοπῆς, εἰς ἀπαύξησιν· οὐκ ἂν ἔτ' ἀληθὲς ὕψος εἴη, μέ-
μόνης τ ἀκοῆς σωζόμενον. Τοῦτο γὰρ τῷ ὄντι μέγα, ᾧ
καὶ μὴν ἡ ἀναθεώρησις· δύσκολος δὲ, μᾶλλον δ' ἀδύνα-
ἡ [1] κατεξανάστασις· ἰσχυρὰ δὲ ἡ μνήμη, καὶ δυσεξάλειπτος.
ος δὲ καλὰ νόμιζε ὕψη, καὶ ἀληθινὰ, τὰ ἅπαντὸς
κοντα, καὶ πᾶσιν. Ὅταν γὰρ τοῖς ἀπὸ διαφόρων ἐπιτηδευ-
των, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν, λόγων, ἔτι τε καὶ γνωμῶν ἅμα
τ αὐτὰ ἅπασι δοκῇ, τότ' ἤδη [2] ἐξ ἀσυμφώνων [3] ὡς κρί-
καὶ συγκατάθεσις τ ὑπὸ τῷ θαυμαζομένῳ πίστιν ἰσχυρὰν
βέβαιον καὶ ἀναμφίλεκτον.

inet atque delabatur: is tibi
bo vere ſublimium ſenten-
m expungendus erit, quippe
non ultra auditum placeat ac
luret. Iſta enim vere gran-
ntentia eſt, quæ auditorem
ongam ſui rapit admiratio-
: cui non modo non diffi-
r, verum nulla omnino vi
ratione reſiſti poteſt; quæ-
menti ſemel impreſſa peren-
ra deinceps eidem ac inde-
i inhæret charactere. In
ma hanc eſſe demum veram,
c genuinam & egregiam
imitatem exiſtima, quæ &
ſemper placeat, & ubique, &
omnibus. Nam ſi quid ali-
quando in frequenti hominum
cœtu, qui moribus, inſtitutis,
ſtudiis, ætate ac tota denique
vitæ ratione diſſentiunt, unam
omnibus admirationem acclamationemque expreſſerit; non
eſt, ut quis dubitet, quin hoc
ipſum, quod tanto tanquam
unanimi omnium, variis alias ac
inter ſe diverſis ſæpe ſententiis
diſſidentium, conſenſu probatum
fuerit laudatumque, in vere Sublimium cenſum, nomen, atque
familiam referendum ſit.

ὲς ἐπισκοπῆς, *ſi contextum orationis obſerves*, vertit *Langbænius*; repreus à *Fabro*, qui legit ἐναισκοπῆς, & τὸ συνεχὲς adverbii locum (quo frequentius) habere exiſtimat. Quam recte, aliorum eſto judicium. *aber* ad hunc modum vertit: *Id demum ſublime & magnum eſſe in ione, quod diu contempleris, neque tamen in majus attollere poſſis.* quod licet *Tollio*, cui videtur κατεξανάστασις ſignificare *reſiſtendi facultatem, contra inſurgendi animum*, de quo ſupra Sect. 1. quum ait τὸ ἀληθὲς δυναστείαν καὶ βίαιον ἄμαχον ἀποφέρειν, καὶ πάντως ἐπὶν τ ἀκροατὴ κρατῇ. 2 Ita ex *Codd. MSS.* & Virorum doctorum conjecturis. Olim συμφρόνων. 3 Ὡς μία κρίσις malit *Tollius*.

ΤΜΗΜΑ η'.

Πέντε τόποι τοῦ ὑψους.

[1]ΕΠΕΙ δὲ πέντε, ὡς ἂν εἴποι τις, πηγαί πινές εἰσιν αἱ τὸ ὑψηγορίας γονιμώτατα, τῷ ὑποκειμένῃ ὥσπερ ἐδάφει τινὸς κοινῷ τὰς πέντε ταύτας ἰδέας τὸ ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως, ἧς ὅλως χωρὶς οὐδέν· πρῶτον μὲν καὶ κράτιστον ὃ περὶ τοὺς νοήσεις [2]ἀδρεπίβολον· (ὡς καὶν τοῖς περὶ Ξενοφῶντος ἐφεσάμεθα) δεύτερον δὲ, ὃ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος· (ἀλλ' αἱ μὲν δύο αὗται διὰ ὕψους καὶ τὸ πλέον αὐθιγενεῖς συγκάσεις, αἱ λοιπαὶ δ' ἤδη καὶ ἀφὸ τέχνης) [3]ἥ τε πρὸς τὰ σχημάτων πλάσις· (διττὰ δὲ πῶ ταῦτα, τὰ μὲν νοήσεως, τὰ δὲ λέξεως) ἔπὶ δὲ τούτοις ἡ γενναία φράσις, ἥ

SECTIO VIII.

Quinque esse Sublimitatis veluti fontes.

HUJUS in dicendo virtutis quinque potissimum sunt, ut ita dicam, fontes uberrimi: qui sicuti cognitu necessarii sunt, ita nisi dicendi facultas adfuerit, quæ tanquam commune quinque illis formis substernatur fundamentum, per se nihil profuerint. Prima eaque luculentissima præstantissimaque Sublimitatis scaturigo, est nobilis & felix in concipiendis grandibus ac excelsis sensibus animi magnitudo: quemadmodum etiam id ipsum in Commentario de scriptis Xenophontis uberius exposui. Altera est vehemens & ad concitandos perturbandosque animos efficax affectus: atque hæ quidem duæ Sublimitatis scaturigines maxima sui parte homini ingenitæ sunt & naturales; reliquæ jam artis habentur atque disciplinæ. Quarum illa, cui tertius debetur locus, in apta figurarum conformatione consistit, dupliciq; capite exsurgit: aliæ namque figuræ dicuntur sententiarum, aliæ verborum. His accedit quarta, gravis & splendida

1 Quod longissima sit hæc periodus, cujus ἀνταπόδοσις demum cum τῷ φέρε δὴ incipit, in vertendo se alia ratione usum esse dicit *Tollius*. 2 In *MS.* ἀδρεπίβολον, ut in *Polybii* Excerptis *Valesianis* μεγαλεπίβολα: utrum hæc vocabula in antepenultima cum η vel ι scribenda sint, judicent alii. 3 Notandum hanc *figurarum varietatem* tertium constituere divisionis membrum.

Elocutio

ὴ πάλιν ὀνομάτων τε ἐκλογὴ, καὶ ἡ τροπικὴ καὶ πεπυκνωμένη
ξις· πέμπτη δὲ μεγέθους αἰτία καὶ συγκλείουσα τὰ πρὸ
τῆς ἅπασα, ἡ σὺν ἀξιώματι καὶ ἀφαιρέσει συνθέσεως· φέρε δὴ,
ἐπιδιεξόμεθα καθ' ἑκάστην ἰδέαν τῶν ὑποκειμένων,
τῶτον προειπόντες, ὅτι τῶν πέντε μορίων ὁ Καικίλιός ἐστιν
ὃν παρέλιπεν, ὡς καὶ τὸ πάθος ἀμέλει. Ἀλλ' εἰ μὴ, ὡς ἔν τι
γῶν τ' ἄμφω, τό,τε ὕψος καὶ τὸ παθητικὸν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ
ντη συνυπάρχειν τε ἀλλήλοις καὶ συμπεφυκέναι, ἁμαρ-
νει. καὶ γὰρ πάθη τινὰ διεφθαρτα ὕψους καὶ ταπεινὰ εὐρίσκεται,
θάφορ οἷον, λύπαι, φόβοι· καὶ ἔμπαλιν πολλὰ ὕψη δίχα
θους, ὡς, τοῖς μορίοις ἄλλοις, καὶ τὰ περὶ τοὺς [2] Ἀλωά-
ς τῷ Ποιητῇ παραπεπλημμένα,

Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασ' θέμεν· αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ

ocutio: quæ vel in delectu rborum, vel in commutata ctaque dictione conſumitur. gintus, iſque ultimus, ac cete- priores omnes velut obſe- ns, magnitudinis fons eſt ma- nifica elataque Compoſitio. narratis igitur Sublimitatis ca- tibus, ipſa mihi res exigere detur, ut, quæ in illis ſigilla- n conſideranda ſint, explice- us: id unum præfati, unam rum partium ſive formarum Cæcilio neglectam eſſe & miſſam; affectus ſcilicet vehe- entiores, quibus hominum ani- os commoveri ſuperius dice- amus. Qui ſi Sublimitatem & hanc animorum perturbationem rem unam eſſe cenſuit, & cum natura tum conſtitutione eandem, vehementer errat. nam & affectus aliquot inveniuntur à Sublimitate remotiſſimi, immo humiles plane & abjecti; quod genus miſeratio, triſtitia, metus: & vice verſa Sublimia multa omni omnino affectu deſtituta; veluti (arripiam enim quod è ſexcentis occurrit primum) ubi Poëta de Aloïdis, ſenſu mehercle ingentis animi ac peraudaci, ita loquitur,

Oſſam volvebant animis impone re Olympo,

1 Poſt τῶν' ἄμφω verbum ἐνόμιζε excidiſſe ſuſpicatur *Tollius*; quod ἔδοξεν ad priora, niſi duriter & perobſcure, referri nequeat. 2 De Aloïdis (*Oto* ſc. & *Ephialte*) Vide *Homerum* Odyſſ. λ. v. 314. & *Virgilium* Georg. 1. v. 281. & Æneïd. 6. v. 582.

Rurſus

Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' ὑραυὸς ἀμβατὸς εἴη.
Καὶ ὃ τούτοις ἔτι μεῖζον ὑπερφέρμνον,
Καί νύ κεν ἐξετέλεσσεν. ——

Παρά γε μὴν τοῖς ῥήτορσι ἐγκώμια, καὶ τὰ πομπικά, καὶ ὁπὸ δεικτικά, τὸ μὲ ὄγκον, καὶ ὃ ὑψηλὸν ἐξ ἅπαντος ἐπέχει πάθους δὲ χρεύει κατὰ τὸ πλεῖστον. ὅθεν ἥκιστα τῶν ῥητόρων ἀ ἐπαθεῖς ἐγκωμιαστικοὶ, ἢ ἔμπαλιν οἱ ἐπαινετικοὶ ἐπαθεῖς. Εἰ δ' αὖ πάλιν ἐξ ὅλου μὴ ὠόμισεν ὁ Καικίλιος ὃ ἐμπαθὲς [1] ἐς τὰ ὕψη ποτὲ συντελεῖν, καὶ ἀφ' τοῦτ' οὐκ ἠγήσατο μνήμης ἄξιον, πάνυ διαπέπτωκε. Θαρρῶν δ' ἀφελοίμην ἂν, ὡς οὐδὲν οὕτως ὡς τὸ γενναῖον πάθος, ἔνθα χρὴ, μεγαλήγορον, ὥσπερ ἐκ μανίας τινὸς, καὶ πνεύματος [2] ἐνθουσιαστικοῦ ἐκπνέον, καὶ οἱονεὶ φορβάζον τοὺς λόγους.

Rursus & umbrosum superaddere Pelion Ossæ,
Scandere quo cæli fastigia celsa valerent.

Ac velut cogitasse non sufficeret, statim, quod longe etiam grandius est, subjicit; *Quin quoque fecissent*. Præterea illud quoque orationis genus, quod ad laudationes pertinet, & ad solam pompam atque ostentationem componitur, quamquam ex omni parte magnificentia & Sublimitate vestitur, plerumque tamen affectibus caret: atque ea est ratio, sive causa, cur plerique oratorum, qui hac movendorum affectuum facultate præter alios plurimum valent, minime ad laudationes facti sint & accommodati; illi contra, qui in laudativo genere excellunt, remissiores esse deprehendantur, & ad inflammandos eorum, qui audiunt, animos prorsus inepti. Ceterum si diversæ Cæcilii sententiæ fuit, affectusque ni omnino ad Sublimitatem facere existimavit, atque ideo ne commemoratione quidem digno putavit, longe etiam majore in errore versatus est. Ego vero sine ulla dubitatione confirmaverim, nihil egregio nobilique affectu in oratione esse grandius, præsertim quum in loco adhibetur; nihilque majus afferre vim orandi posse: quippe qui mente oratoris, quasi sacro, ut ita loquar, ac cælesti spiritu afflata exæstuans, eodem divini impetus ardore orationem simul & inflammet, & in ipsam velut arcem Sublimitatis evehat & attollat.

1 Illud ἐς (sive εἰς) quod antea exciderat reposuimus, ex conjectura *Fabri* & simili locutione sub initium Sect. 38. 2 Al. ἐνθουσιαστικῶς.

SECT.

ΤΜΗΜΑ θ.

Περὶ νοήσεως.

Ου μὴν ἀλλ' ἐπεὶ τ' κεφάλαιον μοίρων ἐπέχει τ' ἄλλων ὃ πρῶτον, λέγω δὲ τὸ μεγαλοφυὲς, χρὴ κἀκεῖνο, εἰ καὶ δωρητὸν ὃ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητὸν, ὅμως, ὅσον οἷόντε, τὰς ψυχὰς ἀναπτέρειν πρὸς τὰ μεγέθη, ὥσπερ ἐγκύμονας ἀεὶ ποιεῖν γενναίων φρονημάτων. Τίνα τρόπον τις; γέγραφά που καὶ [2] ἑτέρωθι ὃ τοιοῦτον εἶναι μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Ὅθεν καὶ φωνῆς ἄνευ θαυμάζεταί ποτε ψιλὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἔννοια, διὰ αὐτὸ ὃ μεγαλοπρεπὲς· ὡς ἡ τοῦ Αἴαντος [3] ἐν νεκυίᾳ σιωπὴ, μέγα καὶ παντὸς ἐπιλόγου λογιωτέρα. Πρῶτον οὖν τὸ, ἐξ οὗ γίνεται, προϋποθέσθαι πάντως ἀναγκαῖον· ὡς ἔχειν [4] δεῖ" τ' ἀληθῆ ῥήτορα μὴ

SECTIO IX.

De ſenſuum altitudine.

Ametſi autem primum illud, quod in ſenſuum tudine poſitum ceteriſque nibus præſtantius eſſe dixius, non ab arte & diſciplina ſed naturæ donum: nihilonus hac quoque in parte elarandum, quantum ejus fieri teſt, ut animus noſter ad blimitatem enutriatur, elatiſe ſemper & celſis ſpiritus corationibus impleatur. Quæ fortaſſe, quomodo? memini e & alibi indicaſſe, ſublimitahocce genus veræ animi magnitudinis tanquam imaginem quandam eſſe, ſeu repercuſſum ſonum. Unde nonnunquam accidere videmus, ut nudus ac ſine voce ſenſus ob hanc erecti ſublatique ſpiritus altitudinem per ſe admirationem habeat. Exemplo ſit nobis Ajacis illud in Necymantia ſilentium, grande, ſi quid uſquam, & omnem orationis facultatem ſublimitate exſuperans. Ante omnia igitur, quoniam inde ortum trahit, illud ſtatuendum eſt: animum humilem & abjectum ab eo, qui veri ora-

1 Δεήσει τις *Robortell.* In *Codd. Vat.* τινα φήσεις τρόπον; quod melius. *Toll.* Malim ἑτέρωθι, ὅπ. *Id.* 3 Rectius in *Cod. Vat.* ἐν τῇ νεκυίᾳ, *in relatu de manibus*, vel ἐν τῇ νεκυομαντείᾳ. *Homeri* enim poëmata, antequam in unum corpus collecta erant, diſtinctis olim gaudebant nominibus, quibus nonnunquam à Veteribus inſigniri & dignoſci ſolent. *Id.* Abeſt à duobus *Codd. Vat.*

toris

ταπεινὸν φρόνημα καὶ ἀγεννές. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε μικρὰ καὶ δουλ
πρέπειν φρονοῦσαν καὶ ὑποπτεύουσαν παρ' ὅλον τὸν βίον, μα
μαζόν τι καὶ ὑπὲρ παντὸς αἰῶνος ἀξιόχρεων ἄξιον· μεγάλοι
οἱ λόγοι τούτων, καὶ ὃ εἰκὸς, ὧν ἂν ἐμβλεθεῖς ὦσιν αἱ ἔννοια
Ταύτῃ καὶ εἰς τοὺς μάλιστα φρονηματίας ἐμπίπτει τὰ ἐγκ
φυᾶ. Ὁ γὰρ τῷ Παρμενίωνι φήσαντι, "[1] ἐγὼ μὲν ἠρκέθην,

* * * * * *

["[2] εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην," "Κἀγὼ νὴ Δία, εἶπεν, εἰ Πα
"μενίων ἤμην," ὃ αὐτῷ μεγαλόφρον δείκνυσιν· ὡς καὶ
Ὁμήρῳ παροιζῇ μεγαλοφυὲς, ὃν τῷ "[3] Οὐρανῷ ἐστήρ
"χαρη, καὶ ὅπι χθονὶ βαίνει",] ὃ ἐπ' ὠκεανὸν ἀπὸ γῆς ἀφ

toris tueri nomen velit, abeſſe debere quam longiſſime. Etenim fieri nequit, ut, qui nil niſi demiſſum ac ſervile per omnem vitam ſapiunt ſataguntque, ex hoc animo tam parvo ac tam degeneri quidquam proferant, quod univerſæ poſteritatis plauſum mereatur atque admirationem: at contra magnifica illorum ſit oratio neceſſe eſt, quorum generoſa erectaque mens animi nil niſi grande cogitat & excelſum. Et hinc fit, ut quæ maxima ſunt in eos potiſſimum cadant, quorum animi magnitudo eſt quam excellentiſſima altiſſimaque. Hinc ille vere magnus Macedonum rex Parmenioni dicenti, *Ego vero, tam bonas conditiones acciperem,*

* * * * * * *

* * [*ſi Alexander eſſe*
Et ego, reſpondit, *ſi Parm*
eſſem: atque ita, quid in
ſuam omnino regii ac unive
terrarum orbis imperium a
tantis animi celſitatem, & P
menionis modo non ſervile
aſſuetum miniſteriis regum, i
eoque nec tantæ fortunæ ca
ingenium, diſcriminis eſſet,
ſtendit: ita nec immenſam ill
Homeri ingenii altitudinem
unde facilius quam ex hac Eri
deſcriptione cognoveris, *I*
grediturque ſolo, & caput in
nubila condit;] cui quum ta
tum ſpatii tribuit quantum in

1 In *Cod. Vat.* ἔγω μὲν ἂν ἠρκέθην. 2 Quæ uncis incluſa dedim
ad ſupplendam lacunam, addidit *Gabr.* de *Petra*, ex *Plutarchi* Alexa
dro, & loco *Homeri*, quem in animo habuit *Longinus*. 3 Il. δ. v. 44
atque ita fere de Fama *Virgilius* Æn. 4. v. 177.

terra

ας· χ τοῦτ' ἂν εἴποι τις ἄ μᾶλλον ἡ Εριδος, ἢ Ομήρ
ρον. Ω ἀνόμοιόν γε ὃ Ησιόδ ον ὅπ ἡ Αχλύ ς, ἔγγ
όδου χ ἡ Ασπίδα ϑετέον·

Τῆς δ' οὐκ ἄ ῥιγῶν μύξαι ῥέον.

δεινὸν ἐποίησε ὃ εἴδωλον, ἀλλὰ μισητόν. Ο δὲ πῶς με-
ύνει τὰ δαιμόνια;

Οσσον δ' [2] ἠερόεις ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ημ ν σκοπιὴν, λάϑοιεν ὅπ οἶνοπα πόντον·
Τόσσον ὑπερθρώσκουσι ϑεῶν ὑψαύχενες ἵπποι.

ὁρμὴν αὐτῶ κοσμικῷ ἀφαιρήματι καταμετρεῖ. Τίς
σὸν ἂν εἰκότως ἀφ' τῆς ὑπερβολῆς τ μεγέϑους ὑπε-
γάγοι, ὅτι ἂν δὶς ἓξις ἐφορμήσωσιν οἱ τῶ ϑεῶν ἵπποι,
εύρήσουσιν ἐν κόσμῳ τόπον; Υπερφυᾶ χ τὰ ὅπ ἡ
αχίας φαντάσματα,

am & cælum aëris eſt inter-
m, non tam illius hanc mon-
quam ipſius Poëtæ menſu-
eſſe merito dixeris. At vide
es, quam diſſimile ſit illud ex
ide Heſiodium de Triſtitia;
amen hoc Heſiodi poëma-
eſt:

Hujus ab humenti pendebat ſtiria naſo.

enim tam horribilem no-
ejus imaginem objecit, quam
ratam odioſamque. Quanta
ntra, Dî boni! in his, quæ ad
os pertinent, amplificatione
s eſt Homerus! ut;

Quantum purpurei proſpectans æquora ponti
Aëris inſidens ſpeculæ vir lumine luſtrat,
Tantum animoſa Deûm ſpatii proſultat equûm vis.

Saltum ſcilicet eorum ipſo mundi ſpatio dimetitur. Quis igitur ad hanc tantam magnitudinis exaggerationem non è veſtigio exclamet: ſi alterum iſtiuſmodi ſaltum Deorum equi fecerint, locum iis dehinc in orbe defuturum? Sed nec minus grandes illas eſſe dixeris viſiones, quibus Deorum pugnas exprimit;

1 Vide *Heſiodum* in *Scuto Herc.* v. 267. 2 Utrum ἠεροειδὴς de *aqua* an *aëre* accipiendum ſit, in diverſas abeunt *Langb.* & *Faber.* Verſus nt in *Iliad.* ε. v. 770.

Ἀμφὶ[1] δ' ἐσάλπιγξεν μέγας ἠχηνὸς, Ὄλυμπός τε,
καὶ,

Ἐλδεισεν[2] δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐυέρων Ἀΐδωνεύς.
Δείσας δ' ὀκ θεόγνις ἄλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ἔπειτα
Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη,
Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.

Ἐπιβλέπεις, ἑταῖρε, ὡς, ἀναρπαγυμένης μοι ὀκ βάθρων γῆ
αὖ δὲ γυμνωμένου ταρτάρου, ἀναπεφαίνη δὲ ὅλα καὶ ἀφῃ-
σιν ὃ κόσμου λαμβάνοντος, πάνθ' ἅμα, ἠχηνὸς, ἄδης,
θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, ἅμα τῇ τότε συμπολεμεῖ καὶ συγκυ-
δωνεύει μάχῃ; Ἀλλὰ ταῦτα φοβερά μοι,[3] πλὴν εἰ μὴ κα-
θ' ὑπηρεσίαν λαμβάνοιτο,[4] καὶ παντάπασιν ἄθεα, καὶ ὃ σώζον-
τος πρέπον. Ὁμηρῳ γάρ μοι δοκεῖ, τῷ θαυμασιδοὺς πραύμα-
τῶν, φόβους, πημονὰς, δάκρυα, δεσμὰ, πάθη πάμφυρτα

Insenuere Deûm sedes, & vastus Olympus.

item:

Expavit nigri Pluta damnator Averni;
Exsiluitque tremens solio, metuensque ruinæ,
Horrendum inclamat, ne conquassata tridenti
Neptunus solvat divolsa viscera terræ,
Et cæle ac superis pateant infernia regna,
Regna situ squallentia, & ipsis horrida divis.

Vides, mi Terentiane, ut ab ipsis terra emota fundamentis, retectisque inferorum sedibus tota denique hujus universi mo divulsa diruptaque, cælum, ter superi, inferi, mortalia, immo talia, cuncta simul huic pru immiscentur, idemque perio lum subeant atque aleam dimic tionis? Sunt hæc sane terribili verumtamen, nisi ea allegor accipias, omnino impia, quæq Deorum immortalium majes minime conveniant. Videtur Homerus, quum Deorum ve nera tradit & factiones, quu poenas, quum lacrymas, quu vincula, aliaque id genus var enarrat mala & incommod

1 *Il. φ.* v. 388. qui tamen in *Ed. vulgatis* aliter definit. 2 *Il. α* 61. 3 Ηλιὸ ἄλλως εἰ μὴ in *Codd. Vat. & Edit. prima.* Πλὴν ἐπ' εἰ μὴ *Va* 4 In *Cod. Vat.* & *Ed. Baſ.* & *Ven.* deeſt καὶ, & poteſt abeſſe. *Toll.*

μὴ ὅτι πρὸς Ἑλλήνων ἀνθρώπους, ὅσον ὅτι τῇ δυνάμει, τῇ περιουσίᾳ, τῆς φύσεως δὲ ἀνθρώπους. ἀλλ' ἡμῖν μὲν (δαιμονῶσιν ἀπόκειται) λιμὸν κακῶν, ὁ θάνατος· τῶν θεῶν δ' ἐστὶν οὐ φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἀτυχίαν ἐποίησεν αἰώνιον. Πολὺ δὲ τούτου μείζονα τὴν θεομαχίαν ἀμείνων, τὰ ὅσα ἄχρηστόν τι καὶ μέγα δαιμόνιον, ὡς ἀληθῶς, καὶ [1] ἄχραντον παρίστησιν· οἷα (πολλὰ δὲ τοιαῦτα ἡμῖν ὁ [2] τύπος ἐξείργασται) τὰ ὅτι τοῦ Ποσειδῶνος.

——— [3] τρέμε δ' ὄρεα μακρὰ, [4] καὶ ὕλη,
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.

Βῆ [5] δ' ἐλάαν ὅτι κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτεα ὑπ' αὐτῆς
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, γὴθοσύνη δ' ἠγνοίησεν ἄνακτα.
Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διίστατο· τοὶ δὲ πέτοντο.

hominibus, qui Troico bello erfuere, quantum in ipſo fuit, os, rurſus è Dîs homines fa- voluiſſe, aut ſiquid etiam minibus eſt miſerius. nam bis quidem infelicibus portus perfugium malorum paratum eſt mors: Deorum autem non naturam ille, quam ærum- infinitas fecit atque ſempi- nas. Quanto vero præſtan- ra ſunt illa, in quibus Deos bis, quales revera ſunt, exhi- & deſcribit, magnos, puros, nullis humanæ imbecillitatis dibus contaminatos, nullave e ac macula contactos? Talis eſt illa prænobilis, & à multis ante nos tractata, de Neptuno ſententia:

——— *montes magni, & nemora alta tremebant,*
Qua ſua Neptunus veſtigia dia ferebat.

& mox:

——— *ille per undas*
Pergit agens currum. Linquunt penetralia cete
Æquoris, & dominum facto agmine circumſultant.
Ipſum lætitia tumidas mare diſjicit undas,
Impeteque aligerûm volueri volat axis equorum.

1 Forſan ἀκήρατον. *Fr. Portus.* 2 Τόπος in *Cod. Vat.* & *Edit. Baſ.* & *Ven.* Vide *Il. v.* v. 18. 4 Poſt καὶ ὕλη in duob. *Codd. Vat.* hic verſus inſeri-, Καὶ πηρυφαὶ, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν. *Toll.* 5 Il. *v.* v. 27. ubi vulgatis *Homeri Edit.* v. 1. ὧν αὐτοῦ, & v. ult. τοὶ δ' ἐπέτοντο.

Ταύτῃ καὶ ὁ τῶν Ἰουδαίων θεσμοθέτης, [1] οὐκ ὁ τυχὼν ἀνὴρ, ἐπεὶ καὶ τὸ θεῖον δυνάμεως καὶ τὴν ἀξίαν [2] ἐγνώκεσι, καὶ ἐξέφηνε εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ γράψας τῶν νόμων, "Εἶπεν ὁ θεὸς, φησὶ, γενέσθω φῶς, καὶ ἐγένετο· γενέσθω γῆ, καὶ ἐγένετο." Οὐ φαῦλος ἂν ἴσως, ἑταῖρε, δόξαιμι, [3] ἐν ἔπει γε Ποιητῇ, [4] καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐμπαθέμνος, καὶ μαθεῖν χάριν, ὡς εἰς τὰ ἡρωϊκὰ καὶ μεγάλα συνεμβαίνειν ἐθίζει. Ἀχιλλεὺς ἄφνω, καὶ [5] νὺξ ἀμφὶ ῥῶγ' ἀμφὶ τιὼ τῶν Ἑλλήνων ἐπέχει μάχην· ἔνθα δὴ ὁ Αἴας ἀμηχανῶν,

Ζεῦ [6] πάτερ, (φησὶν) ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν
Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσι ἰδέσθαι·
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον.

Hac item mentis altitudine Judæorum Legiſlator, vir minime contemnendus, Deo dignam potentiæ ejus cepit imaginem, digneque elocutus eſt. Nam in ipſo ſtatim legum ſuarum principio, DIXIT *Deus*, inquit. Quid? FIAT LUX: *& facta eſt*. FIAT TERRA: *& facta eſt*. Non ero tibi, puto, moleſtus, mi Poſtumi, ſi unum adhuc è Poëta noſtro exemplum, idque, ubi illi de hominibus ſermo eſt, protulero: ut hoc tantummodo oſtendam, quanto ſimul ipſe ſpiritu æſtuque anim in exprimenda Heroum ani magnitudine, ſoleat doceat intumeſcere. Caliginem fin repentinam denſiſſimas diei nebras obducere, Græcoſque fuſa veluti nocte à pugna rem rari: hîc Ajax, æſtuans inc tuſque conſilii, exclamat;

Juppiter, his noctis tenebr
nunc eripe Achivos:
Redde diem, lucemque ocul
hoſtemque tueri:
Et vel perde datâ.

1 Vide ſis *Huetium* de *Demonſt. Evangel.* quem perperam de hoc ho ſentire conſtabit, ſi quis *Joſephum* cum *Moſe* conferre non gravabitu *Toll.* 2 Ἐχώρησι *Baſ.* in duob. *Codd. Vat.* ἐχώρησι, i. e. *cepit, mente co plexus eſt.* quo modo & *Grotium* legiſſe teſtatur *Faber.* Atque hoc recti eſſe vulgato pronunciat *Tollius.* 3 Ἐν ἔπι καὶ ποιητῇ *Cod. Vat.* Ἐν ἔπι ποιητ *Baſ.* 4 Malim καὶ τῶν ἀνθρωπίνων, de rebus non ad *Deos*, ſed ad *homin* pertinentibus. *Toll.* 5 Νὺξ ἄμορ *Fr. Portus, Codd. Vat.* & *Ed. Baſ.* quo cum ἀμφάκτῳ σκότῳ in ſequentibus non male convenit. 6 Il. ρ. v. 64

Ver

ὡς ἀληθῶς ὁ πάθος Αἴαντος. ὁ γὰρ ζῆν εὐχῇ, (λιτὴ γὰρ
τημα ἥρωος ταπεινότερον) ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ ἀφάκτῳ
τοι τιὼ ἀνδρίαν εἰς ὀδὲν γενναῖον εἶχε λαθέσθαι, λαβὲ
τ' ἀγαναχτῶν, ὅτι πρὸς τ μάχην ἀργεῖ, φῶς ὅτι τάχιστα
ῆται, ὡς πάντως τ ἀρετῆς εὑρήσων ἄξιον ὀτάφιον, κἂν
Ζεὺς ἀνιπτάτῃ). Αλλὰ γὰρ Ομηρ μὲ ὀθάδε ἥλιος
μπεῖ τοῖς ἀγῶσιν, ἡ οὐκ ἄλλό τι αὐτὸς πέποιθεν, ἢ
Μάνε) [1], ὡς ὅτ' Αρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὁλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μάνῃ) βαθέης ὑὶ τάρφεσιν ὕλης.
Αφλοισμὸς δὲ πρὸ τόμα γίνε).
Δείκνυσι δ' ὅμως ἀφὸ τ Οδυσσείας (ἡ γὰρ ζητῦτα πολλῶν
ἀ προσεπιθεωρητέον) ὅτι μεγάλης φύσεως ἴδιον
ἴδιόν ὄστιν ὁ γήρᾳ ὁ φιλόμυθον. Δῆλος γὰρ οὐκ πολλῶν

e hic Ajacis affectus eſt. enim vitam rogat; (tam iſſæ ſcilicet preces in tan- cadere Heroa nequeunt) ubi ſtrenuitatis ac fortitudi- exſerendæ ſibi facultatem ab vis eripi tenebris videt, in ſeſe diſcrimine à pugna ab- eri indignatus, diem ſibi lu- que quamprimum reſtitui ulat, in ea quippe decorum rſus virtuti ſuæ finem inven- s, etiamſi ipſum ſibi in acie erſarium foret habiturus Jo- n. Quare, ſicubi alias, hic i certe viſus eſt Homerus, n ſecus ac ferens quidam & undus ventus, una cum tur- i æſtuantiſque in Ajace ani- motu attolli, neque aliter efferveſcere atque inſanire,

Quam ſolet infeſtum quum
Mars haſtile coruſcans,
Adverſas acies ſternit, ceu noxia denſis
Flamma furit ſylvis, & late incendia ſpargit;
Oraque ſpumanti deflagrant albida rictu.

Verumtamen hoc ex Odyſſea perſpici ac intelligi poteſt, (neque vero & hanc adjeciſſe obſervatiunculam nonnullorum cauſa inutile erit) magnis id eſſe ingeniis proprium ac peculiare, ut, quum jam declinare ac vergere in ſenium cœperint, fabulis potiſſimum ac narrationibus delectentur. Odyſſeam enim poſt

[1] Il. α. v. 605. ἢ ὁλοὸν πῦρ malit *T. Fab.* jungens hæc cum ſequenti- . Sed in *Homero* eſt μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Αρης &c. nec opus eſt ut ἢ in ᾗ temus. loquitur enim *Poëta* de Ajace, non de Marte. *Toll.*

Iliada

πι ἄλλων συντιθεικὸς ταύτην ὑστέραν τ' ἐπιθεσιν, ἀπὸ δὴ καὶ τ λείψανα τ Ιλιακῶν παθημάτων ἀφ' ὧ Οδυσσίας, ὡς ἐπεισόδια ἀφ' ὧν Τρωϊκῆ πολέμυ, προσεπεισφέρειν καὶ νὴ δί' ὃν τὰς ὀλοφύρσεις καὶ τὰς οἴκτυς, ὡς πάλαι ποτ προσεγνωσμένυς τοῖς ἥρωσιν, ἐνταῦθα προσαποδόναι. Οὐ γὰρ ἄλλο, ἢ τῆς Ιλιάδος ἐπίλογός ἐστιν ἡ Οδύσσεια.

Ενθα μὲ Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Αχιλλεύς,
Ενθα δὲ Πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ενθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός.

Από δὲ τ αὐτῆς αἰτίας οἶμαι, τ μὲ Ιλιάδος γραφομένης ἀκμὴν πνεύματος, ὅλον τὸ [2] στομάτιον δραματικὸν ὑπεσήσαλο καὶ ἀγώνιον· τῆς δὲ Οδυσσείας τὸ πλέον διηγηματικόν, ὅσῳ ἐν γήρως. Οθεν ὁ τῇ Οδυσσείᾳ προσθήσοι τις ἂν καταδυομένῳ Ομηρον ἡλίῳ, ᾧ δίχα τ σφοδρότητος ὑφίσταται τὸ μεγαλ

Iliada conſcriptam eſſe, cum ex aliis multis tum ex hoc quoque perſpicuum eſſe arbitror; quod Poëta noſter Iliacorum caſuum reliquias, velut adventitias & acceſſorias belli Trojani partes, in Odyſſeam rejecerit: inde vero etiam vel maxime, quod quæ ſibi mala, luctus, ac dolores eveniſſe Heroes in Odyſſea referunt, ea ita narrent, ut quibus jam olim defuncti fuerint. Odyſſea namque nil niſi quædam Iliados, ut ita dicam, peroratio eſt:

Martius eſt illic Ajax ſitus: occidit illic
Pelides: illic Dis magnis con-
filio par
Patroclus & mea Sarpe-
quoque maxima cura
Occubuere.

Atque hæc eadem eſt, ut op
nor, cauſa, quare tota Hom
Ilias activa ſit & pugnax; qui
pe quam in ipſo flore ac vigo
compoſuit ingenii ac ætat
Odyſſea vero maxima ex par
in narrationibus conſumatur
quod ſenectutis proprium e
Adeo ut Poëtam hunc noſtrum
quod ad Odyſſeam, in occaſu
vergenti ſoli non male compar
veris, cujus citra vehementia
ardoris permanet magnitud

1 Odyſſ. γ. v. 109. 2 Sic & Heſychius (voce Ιλιὰς) Iliadem *Homeri* στομάτιον, & utrumque poëma duo corpuſcula vocat *Marius Victorinus* notante *Cupero* in *Homeri* Apotheoſi. *Tollius.*

No

ᾧ ἐπὶ τῆς Ἰλιαχοῖς ὀλεάνοις ποιήμασιν ἴσον ἐνταῦθα σύ-
τ τόνον, ὑφ' ἑκομαλισμένα τὰ ὕψη ἢ ἰζήματα μηδαμῆ
ἐάνοντα, οὐδὲ τ πεῖχυσιν ὁμοίαν τ ἐπαλλήλων παθῶν,
ἀγλάφυρον, ἢ πολιτικὸν, ἢ ' ταῖς ἐκ τ ἀληθείας φαν-
ίαις κεκαπεπυκνωμένον. ἀλλ', οἷον ἐπαναχωρήντος εἰς
τὸν ὠκεανὸν, ἢ ' πρὸ τὰ ἴδια πέρατ' ἐρημωμένου, τὸ
τὸν φαίνον] ἢ ' μεγάθους ἀμπώτιδες, καὶ ἐν τοῖς μυθώδεσι
πίσσοις πλάνος. Λέγων δὲ ταῦτ' οὐκ ἐπιλέλησμαι τ ἐν
Ὀδυσσείᾳ χαυώσεων, ἢ τ πρὸ τ Κύκλωπα, καί τινων ἄλ-
λων· ἀλλὰ γῆρας διηγήμασι, γῆρας δ' ὅμως Ὁμήρου. Πλὴν
ἅπασι τούτοις ἐξῆς τοῦ ποιητικοῦ κρατεῖ ὁ μυθικός.

n enim jam in Odyſſea idem qui in Iliade, intenti ſpiritus et vigor: non illa ſibi ſemæqualis apparet granditas; idem illud perpetuum ſibi rvenientium affectuum oc-it flumen; non denique verillud & concitatum atque certatorium adhibetur didi genus, vehementibus & ipſa petitis veritate viſioniexſtructum & exaggeratum: am non ſecus ac in ſeſe recete, interioreque rurſus amlitorum ſe recipiente Ocea- ingens tamen late ſtagnanex eo ſoli apparet illuvies; & in Odyſſea immenſa matudinis Homericæ æſtuaria agnoſcuntur, & effuſa per fabuloſas atque incredibiles narrationes divagatio. Atqui hæc cum dico, mi Terentiane, non eſt, quod earum me cenſeas oblitum tempeſtatum, quæ in Odyſſea deſcribuntur; uti nec earum viſionum, quæ in illa de Cyclope narratione, aliiſque id genus compluribus, *intenſi ſpiritus impetu & vigore in immenſum attolluntur*: ſed quum ſenectutis hoc opus appello, Homeri tamen illam eſſe ſenectutem ſcito. Repeto nihilominus, quod ante dixi, in Odyſſea, ſi eam in univerſum ſpectes, plus ineſſe narrationis, quam negotii, ſive actionis. Sum autem huc

1 Ita *Tollius* ex *MSS.* [& ex Sect. x. p. 34.] antea ταῖς τ ἀλ. 2 In
d. ed. ἐπὶ τὰ ἴδια μέρη, in *Gallico* ἐπὶ τὰ ἀΐδια τέλματα, id eſt,
ebroſa ſtagna, vel potius *luoſas & immundas paludes.* quod ſi admitta-
s verti poteſt; *eum oceanus in ſe recedit, immundamque ſtagnantis ſoli ili-
iem relinquit. Toll.* 3 Οὕτω περὶ Ὁμήρου ὁ ἐν τοῖς μυθώδεσι &c. poſt ἀμ-
πώτιδος addenda putat *T. Fab.* Verum ἢ Ὁμηρικῇ, vel ἢ ἐν τῇ Ἰλιάδι σιω-
πῇ poſt μεγάθους ſubintelligi malit *Tollius.*

digreſſus,

Παρεξέβλεψ δ' εἰς ταῦθ', ἵνα δείξωμεν, ὡς εἰς λῆρον οἰόν
ῥᾷστον καὶ τὰ ἀπαχμὴν τὰ μεγαλοφυῆ παραπέπτ. ἃ
τὰ [1] περὶ τὰ ὄσπιον, καὶ [2] τὰς ὑὸς τὰς Κίρκης συοφορβουμένους, οὓς
Ζωΐλος ἔφη χοιρίδια κλαίοντα· [3] καὶ τὰ ἐπὶ τὸ πελειάδ
ὡς νεοσσὸν παραπεφόμενον Διΐ· καὶ [4] τὰ ὅτι γε ναυαγὸς δι
ἡμέρας ἄσιτον [5] Ὀδυσσέα· τά τε [6] περὶ τὴν μνηστεροφονίαν ἀπ
θανα. Τί γὰρ ἂν ἄλλο φήσαιμεν ταῦτα, ἢ τῷ ὄντι γε [7] Δ
ὑπνια; Δευτέρα δὲ ἕνεκα παρατροπείαθω τὰ καὶ Ὀδ
σσαν, ὅπως ἢ σοι γνώριμον, ὡς ἡ ἀπαχμὴ γε πάθους ὑπ
μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται. Τοιαῦ
γὰρ πως τὰ περὶ τὴν γε Ὀδυσσέως ἠθικῶς ἀπὸ βιολογήμ
οἰκίαν, οἱονεὶ κωμῳδία τίς ἐστιν ἠθολογημένη.

digreſſus, ut, quemadmodum ſupra indicavi, oſtenderem, quantopere ingenia grandia & ad ſublimitatem facta, ætate jam defloreſcente, ad fabularum narrationes prona ſint ac proclivia: cujuſmodi ſunt ea, quæ de ventis utri incluſis, deque Ulyſſis ſociis à Circe in porcos mutatis idem Poëta narrat, quos Zoïlus *ejulantes* appellare *porcellos* ſolebat; item, quæ de Jove tradit ad inſtar pulli à columbis educato; quæque de Ulyſſe jam decimum diem in naufragio inediam ſuſtinente habet; ut & quæ de procorum cæde incredibilia prorſus refert. Illa ſi quis mera *Jovis inſomnia* di rit, haud procul à vero aber verit. Eſto & hæc altera h digreſſionis ratio; nempe, hinc diſcas, quum concitatæ orationis vigor in præclaris c ſolutæ tum ligatæ orationis ſc ptoribus per ætatem elangue ac remittit, ad moratum illos cendi genus plerumque de nare. Cujuſmodi ſunt illa, q de procorum in Ulyſſis æd vivendi ratione ab Homero veritatem morum perquam rantur accommodate: quæ m ſane à bene morata Comœ haud ita multum differre ſemp viſa ſunt.

1 Odyſſ. κ. v. 19. 2 Odyſſ. κ. v. 239. mox ὑὸς Κίρκης *in ædibus Circ* pro ὑὲς Κίρκης quod antea obtinuit. *Fab.* 3 Sub finem Odyſſ. μ. 4 Vi Odyſſ. μ. 5 Vocem Ὀδυσσέα addidit *Tollius.* 6 Odyſſ. χ. 7 Id *magnifica ſomnia*, qualia eſſent Jovis ipſius, ſi ſomnia videret. *Fab.*

SECT

ΤΜΗΜΑ ι'.

περὶ ἡ τ̃ ἄκρων καὶ κατ̃ελωτάτων ἐκλογὴ τοῦ ὑψους αἴτιον, καὶ πῶς.

ΔΕΡΕ νυῦν, εἴ τι καὶ ἕτερον ἔχομεν ὑψηλοὺς ποιεῖν τοὺς λόγους δυνάμενον, ἐπισκεψώμεθα. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς πράγμασι φύσει συνεδρεύει τινὰ μόρια ὕλας συνυπάρχοντα, ἐξ ἀνάγκης γένοιτ' ἂν ἡμῖν ὕψους [illegible]ν, ὃ τ̃ [1] ἐμφερομένων ἐκλέγειν ἀεὶ τὰ κατ̃ελώτατα, καὶ [illegible]τα τῇ πρὸς ἄλληλα ἐπισυνθέσει καθάπερ ἔν τι σῶμα [illegible]ν δύναται. [2] Τὸ μὲν γὰρ, [3] τῇ ἐκλογῇ τ̃ λημμάτων τ̃ [illegible]ατιὼ, τὸ δὲ, τῇ πυκνώσει τ̃ ἐκλελεγμένων πρόσεστι. [illegible] ἡ Σαπφὼ τὰ συμβαίνοντα τοῖς ἐρωτικοῖς μανίαις πα-

SECTIO X.

[illegible]morum & validiſſimorum conſequentium collectionem, compoſitionemque, cauſam eſſe Sublimitatis; & quomodo.

[illegible]7 Idendum nunc porro, ecqua etiam alia via modo-[illegible] oratio noſtra ad Sublimita-[illegible] elevari poſſit. Et poteſt ſane. [illegible]n quum quibuſvis rebus ac [illegible]otiis particulæ natura quæ-[illegible] inſideant, quæ cum ipſis rebus cooriantur; quaſque [illegible]comitantium vel Conſe-[illegible]ntium nomine licet appel-[illegible], fieri nequit, quin orationi quam deſideramus, concilie-[illegible]altitudo, quum ex his & quæ cummaxime principalia fuerint atque validiſſima excerpſerimus, & ex iiſdem inter ſe conſtructis unum quoddam veluti corpus fecerimus. Etenim ſummorum & efficaciſſimorum conſequentium delectus, ipſaque poſtea eorundem congeries atque coacervatio, mira ad eos, qui audiunt, percellendos capiendoſque vi pollet atque poteſtate. Exemplo nobis eſto Poëtria Sappho, quæ conjunctas ac familiares

[illegible] Sic infra ſectione XII. antea in *Editt. omnibus* ἐκφερομένων. *Tollius.* [illegible]n *MSS.* & *Editione principe* ὁ μὲν γὰρ & mox ὁ δὲ. *Tollius.* 3 Τῇ ἐκ[illegible]ῇ τ̃ ἄκρων λημμάτων malit *Faber*; proxime veritatem: nam in *Cod.* [illegible]lico legitur τῇ ἐκλογῇ τ̃ ἀκροτάτων λημμάτων, in reliquis τῇ ἐκλογῇ [illegible]κροατιὼ τ̃ λημμάτων. Lege τῇ ἐκλ. τ̃ λημμάτων τ̃ ἀκροτάτων, τὸ [illegible]c. ita ut ejiciatur τ̃ ἀκροατιὼ. *Toll.*

φήματα ἐκ τῶν παρεπομένων, καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἐκλέγοντε λαμβάνει. [1] Πῇ δὲ ταύτῃ τῇ ἀρετῇ ἀποδείκνυσι; ὅτι τὰ ἄκρα αὐτῆς καὶ ἐπῃρμένα δεινὴ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς ἄλληλα συνδῆσαι.

Φαίνεταί [2] μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν [3] ὤνηρ, ὄστις ἐναντίος τοι
Ἰζάνει, καὶ πλασίον [4] ἀδὺ φωνεύσας ὑπακούει,
Καὶ [5] γελώσας ἱμερόεν [6] τό μοι τὰν

amatoriis furoribus animi corporisque affectiones à conſequentibus, adeoque ab ipſa undique petit veritate. Ubi ergo, inquies, hanc illa ingenii ſui vim oſtendit? in eo, quod ex his nonniſi ſumma quæque & ad altiſſimum intenſionis gradum deducta ſibi deligat, eaque apto deinde inter ſeſe nexu colligat atque coadunet:

Ille mi par eſſe Deo videtur,
Ille, ſi fas eſt, ſuperare Divos,
Qui ſedens adverſus identidem te
Spectat & audit
Dulce ridentem: miſero quæ omnis

1 Ita ex conjectura *Fabri.* antea in *Editis* omnibus, Πῇ ἡ ταὐτὸ &c. 2 In *Editione principe* manca eſt hæc Ode, & luxata, incipiens hiſce verbis, κεῖνος ἴσος θεοῖσιν. prout edidimus occurrit in *Edit. Ven.* aliiſque. Verum Æolum more Fοι κῆνος pro μοι κεῖνος ex *Apollonio Alexandrino* in Grammatica reſcripſit *Voſſius* ad *Catullum* pag. 113. 2 Ita primus, quod ſciam, edidit *Voſſius*, ὤνηρ Æolicum ponens pro ἀνήρ. In *Cod. Vat.* Ἐμμεναι ἤρως. in *Ed. prima* Ἐμπεσεῖσαν ἤρως. in *Ven.* Ἐμμεν ἢ μᾶλ. quo modo *Portus* & *Faber.* Ἐμμεν ἀνὴρ *Stephanus* cum aliis. 3 Sic fere in *Edit. prima* & *Veneta* cum aliis, in nonnullis αὐδυφώνησ. *Tollius* malit αὐδυφωνέουσας Æolum more, qui α in αι mutabant. 4 Cum nobis faciunt *Edit.* fere omnes præter *primam*, quæ habet. καὶ γελᾶς δὴ ἱμε *Voſſius* repoſuit γελάϊς ex *Cod. MS.* quod Æolibus familiare ſit αϊς pro α ponere, ut ſe collegiſſe dicit ex *auctore Etymologici*, *Heſychio*, & iis qui de *Dialectis* ſcripſerunt. Verum *Catullum* (ut ait *Tollius*) patronum habet vulgata lectio. dum enim vertit *dulce ridentem*, γελώσας ſeu potius γελώσσας Æolice legiſſe videtur. Si qua autem fides *Codici MS.* verior milius eſt ut γελαΐς poneretur pro γελᾶς id eſt γελᾷς, ac deinde verteretur *& ſuave rides.* 5 Hoc modo in omnibus *Edit.* excepta *prima*, quæ habet τὸ μοι καρδίαν σε πήχεσιν ἐπιπτύσσων. In *Vett. Codd.* (ut *Tollii* verba utar) μὴ ἐμὲν pro μ' ἐμὲν. Æoles enim μὲ pro μοι dicebant.

Eripi

Καρδίαν σὺ φήθησιν [1] ἐπτόασεν.
Ως [2] ἴδον σ', ὡς βέβηχον ἐμοὶ γὰ αὐδᾶς
Οὐδὲν ἔθ' ἥκει.
Αλλὰ [3] καμμὺ γλῶσσ' ἔαγ'· [4] ἀν δὲ λεπτὸν
Αὐτίκα [5] χρῶ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν·

Eripit ſenſus mihi. nam ſimul te,
Lesbia, adſpexi, nihil eſt ſuper mi,
Quod loquar amens.
Lingua ſed torpet; tenuis ſub artus
Flamma dimanat; ſonitu ſuopte

1 In *Vett. Codd.* ἐπτόησεν more Æolico, quo ο in υ mutatur. *Tollius.* Ita *Edit. Ven.* quam ſequuntur *Portus* & *Faber.* Ως ἴδον σε, βρόγχον· ἐμοὶ &c. legunt alii, nullo plane ſenſu. Melius *Fabri* filia, Ως ἴδον σε, βρόγ- ἐμοὶ &c. In *Cod. Vat.* Ως γὰ σ' ἴδω, βροχέως με φωνᾶς" "Οὐδὲν ἔτ' κει." in *Edit. prima* Ως γὰ ἴδω σε, βεόχεως με φωνᾶς" "Οὐδὲν ἔθ' ἥκει." c autem *Voſſius* è *Cod. Gallico*, Ως γὰ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς" "Οὐδὲν ' ἥκει." exiſtimans βροχέως Æolice poni pro βεβχέως. *Jan. Douza* & ſinus legunt, Ως ἴδον γὰ σε, βεβχέως ἐμὶ αὐδᾶς. Sed malit *Tollius* partim *Cod. Vet.* partim ex conjectura, Ως γὰ εἴδω σε, βρόχε' ὡς με φωνᾶς" Οὐδὲν ἔτ' ἔικει." cui βρόχω videtur poni Æolice pro βρόγχος ut κοχάζω κωγχάζω: dein βρόχε pro βρόχεο. communiter autem βρόγχου pro ὀφ όγχου, non enim ad *fauces* ſed ex *faucibus* vox venit. mox εἴκει præfert ἥκει, quod ſolenne fuerit Æolibus mutare η in ει, & ſpiritum aſperum lenem. Demum *Cl. Barneſius*, ad *Tollii* plane mentem, aliquanto ta- en felicius, Ως γὰ εἴδον σε, βεοχόθεν μὲ φωνᾶς" "Οὐδὲν ἔτ' ἤλθε." 3 Hunc rſiculum non agnoſcit *Edit. prima.* in *Veneta* aliiſque nonnullis eo mo- legitur quo edidimus: niſi quod ὠὴ in *Veneta*, in altera ἀὴ occur- . Verum ut καμμὺν accipiatur pro κᾳ μὶ, & κᾳ jungatur cum ἔαγε, iatque κατέαγε, præteritum medium Ionicum pro κατῆγε à verbo κα- ομι, nos monuit *Fabri* filia doctiſſima. A vulgata lectione parum ad- odum diſcrepat illa *Codicis Vat.* Αλλὰ κὲν μὶ (vel μὶν) γλῶσσαν ἔαγε τὸν δ'. Sed *Voſſius* è ſuo Codice habet. Αλλὲ καμμεῦ γλῶσσα σίσιγε, τὸν δ'. illud σίσιγε deducens à σίζω, auctoritate *Heſychii*, & *auctoris ymologici.* quibus non adeo fidit *Barneſius* ὁ κεφαλκότατος, dum ſcribit λλὰ καμμεῦ γλῶσσα πίπιγε· λεπτὸν δ' &c. 4 Illud ἂν pro ἀνὰ poſitum r Apocopen Æolicam. ſi vero cum aliis ἐὼ legatur, dicendum Æolice oni pro εἰς: atque λέπτον potius quam λεπτὸν ſcribendum, accentu Æo- m more retracto in priorem, de quo vide *Apollonium Alexandr.* l. 2. l. 4. & *Euſtathium* in *Homeri* Iliad. p. 75. *Edit. Rom. Tollius.* 5 *Edit. ima* habet χ' αὐτίκα &c. quoad reliqua in hoc verſu conſentiunt omnes. Carmen hoc Adonicum *Parthenii* eſt, qui lacunam in *Catullo* ſup- evit.

Ομμάτεσσιν [1] δ' οὐδὲν ὄρημι· [2] βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι·
Κὰδ δ' [3] ἰδρὼς ψυχρὸς χέεται· τρόμος δὲ
Πᾶσαν [4] αἴρει· [5] χλωροτέρη δὲ [6] ποίας
Εμμί· [7] πτιναίνας δ' [8] ὀλίγω δέουσα
Φαίνομαι [9] ἄπνυς.
Αλλὰ πᾶν τολματόν· ἐπεὶ πένητα.

Tinniunt aures; gemina teguntur lumina nocte;
Manat & sudor gelidus; tremorque
Occupat totam; velut herba pallent
Ora; spirandi neque compos, orn
Proxima credor.
Non tamen desspero: etenim in-
digentem.

1 Ita *Manutius, Portus, Stephanus, Faber,* aliique. In *Edit. prima* Ο[illegible] μάτεσσιν ὀδὲν ὀρῶμι * * *. E *Cod. Gallico* (cui consentit *Vat.*) Οπ[illegible] legit *Vossius.* & mox ὄρημι (ut in *eodem Cod.*) non plane rejiciendum es censet; quod apud Æoles μ in π sæpe transeat. 2 Ita *Stephanus, Portus, Faber,* atque etiam *Vossius,* nisi quod Fοι pro μοι habeat. * κ' ακ βομβεῦσιν δ' ἀκοαὶ * * * οἰκ ἴ μεῦ". in *Ed. prima.* Επιρομβεῦσι δ' ἀκοαὶ δὲ μ in uno *Cod. Vat.* ἐπιρομβεῦσι δ' ἄκυε ἰκαδεμὲ in altero. βομβεῦσ' ἀκοαί μοι *Ven.* 3 Hic conveniunt *Editt.* nisi quod in *prima* Ψυχ ἰδρὼς ὀκχίτας, τρόμος ἴ πάσαν." quo fere modo in *Cod. Vat.* ἰδρὼς ψυ καχέιτας, τρόμος ἴ πᾶσαν. Forsan (ut ait *Tollius*) ἰδρὼν scripserit *Sapph* quod Æoles nomina in ως desinentia per ων efferant, ut apud *Sallust Minonis* pro *Minois.* atque verisimile est ab ea esse τρέμορ pro τρόμος, c Æoles mutare soleant ς in ο, & ος in ορ. 4 Sic fere in *Editt.* omnib præter *primam,* quæ habet " Αχρει, χλωροτέρα ἴ ποίας ἔμμι." quo modo in *Codd. Vett.* Æolicum ἀχρεῖ pro αἰρεῖ probant *Vossius* & *Barnesius.* V rum ἄρρι pro αἰρεῖ malit *Tollius,* quod Æolum mos erat consonantes d plicare. 5 Χλωροτέρα cum *Edit. prima* legendum esse censet *Barnes* 6 Πόας est in *Cod. Vet.* pro ποFας, id est πόας. *Voss.* 7 Ita *Manut Portus, Faber,* aliique. multum discrepat Scriptura *Vett. Cod.* πτιναίνη ὀλίγω πιδεύην, & πιδεύκην & πιδεύση. In *Edit. prima* "πτιναίκην δ' ὀλίγω δέ ἔκην" * φαίνομαι * *. verum in *Cod. Gallico* (quem sequitur *Vossius*) πτιν δ' ὀλίγω ἰπιδεῦσα, id est, πτιναίνας δ' ὀλίγω ἰπιδέησα. illo πτιναίκην (ut dic *Vossius*) posito pro πτιναίκη, à πτιναίκω, quod à præterito medio πέδηκα derivatum more Æolico, ut κεκραίγω à κέκραγα, 8 Ολίγω 'πιδεῦσα mali *Tollius* & *Barnesius.* 9 Non aliter *Ed. Ven.* aliæque fere omnes, excep *prima,* in qua (pariter ac in *Codd. MSS*) deest vox. Verum ἄλλα Æo cum pro ἀλάλη *muta* amplectitur *Vossius,* non dissentiente *Barnesio,* contra quam *Tollius,* qui vulgatum ἄπνυς præfert. 10 Hactenus è *Catullo.* quo seq. usque ad *Non tamen* (quod est ex Versione *Tollii*) debemus *Stephan*

Miraris

Οὐ" θαυμάζεις, ὡς [2]ὑπ' αὐτὸ τὸ ψυχρὸ, ὃ σῶμα, τὰς ἀκοὰς, ἢ γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, ἢ χρόαν, πάνθ' ὡς ἄλλοτρια διοιχόμενα ἐπιζητεῖ· ἢ καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψυχὴ, χαίρει, [3]ἀλογιστεῖ, φρονεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν, ἵνα μὴ ἔν τι περὶ αὐτὸ πάθος φαίνηται, πολλῶν δὲ συνόδος; Πάντα μὲ τὰ τοιαῦτα γίνεται περὶ τὰς ἐρῶντας· ἡ λῆψις δ', ὡς ἔφην, τῶν ἀκρων, ἢ ἡ εἰς ταυτὸ συναίρεσις, ἀπεργάσατο ἢ ἐξοχήν· ὅνπερ οἶμαι ἢ ὅτι τῶν χειρώνων τρόπον ὁ Ποιητὴς ἐκλαμβάνει τῶν παρακολουθούντων τὰ χαλεπώτατα. Ο μὲν γὰρ τὰ [4]Αεμάστεια ποιήσας, ἐκεῖνα οἷς ἦν δεινά·

iraris, ſcio, atque adeo ſtupes, Terentiane, cum hæc legis, a arte Poëtria hæc animam, rpus, aures, linguam, oculos, lorem denique vultus, atque nia ea velut jam dilabentia ac fugientia in unum quaſi conium rurſus colligat; atque, ntrariis agitata animi corpoque perturbationibus, eodem mpore & algeat, & ardeat, deſipiat, & reſipiſcat, quin & ore fatiſcat miſera, ac tann non exſpiret: adeo ut non aliqua perturbationum in n incidiſſe, ſed univerſæ facto ut agmine irruiſſe videantur. Solent quidem hæc, & alia id genus plura, amantibus obtingere: ſed ille, uti dixi, valentiſſimorum conſequentium delectus, eorumque in unum complexus, ſive conſtipatio, illa ſunt, inquam, quæ carmen hoc ad ipſum Sublimitatis verticem perduxere. Nec alia uſus, puto, ratione Homerus ea potiſſimum in deſcribendis tempeſtatibus decerpit, quæ in illis ſunt quam aſperrima, maximeque terribilia. Conatus eſt & Arimaſpiorum Auctor, qui hæc gravia putat & horribilia:

Per-

Deeſt in *Edit. prima.* 2 Hoc eſt ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον, *ſub idem tempus, al. Langb.* Malim ἐπὶ ταυτὸ, ut mox ἡ εἰς ταυτὸ συναίρεσις, & ſect. xx. ἐπὶ ταυτὸ συνόδως. *Tollius.* 3 Αλογιστὶ φρονεῖ in *Edit. prima.* 4 De *Ariſpiorum* auctore *Longinum* dubitare exiſtimat *Faber*, quod illum diſer non nominet. *Ariſteam* vel *Ariſtæum Proconneſium* ejus poëmatis iptorem fuiſſe aſſerunt *alii*; ut *Herodotus* lib. 4. c. 14. *Strabo* l. 1. p. 21. rſiculos alios ex eodem poëmate affert *Tzetzes*, Chiliad. 7. Hiſt. 144. nnullos autem opera iſti tributa pro ſuppoſititiis habuiſſe tradit *Dionyſ.* l. (Vol. 2. p. 238. *Edit. Oxon.*) hiſce verbis: ἔτι γὰρ Αλαστόρονται τὸ πλειστον

Θαῦμ' [1] ἢ μὲν ϗ τῦτο μέγα φρεσὶν ἡμετέρῃσιν.
Ανδρες ὕδωρ ναίουσιν ἀπὸ χθονὸς ἐς πελάγεσσι.
Δύσμοροί τινές εἰσιν· ἔχουσι γὰρ ἔργα πονηρά·
Ομματ' ἐς ἄστρα, ψυχὴν δ' ἐς πόντῳ ἔχουσιν.
Η πυ πολλὰ θεοῖσι [2] φίλας ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες
Εὐχον) ἀσπάγχνοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι.

παντὶ [4] μὲν ὅμως δῆλον, ὡς πλέον ἄνθρωπος ἔχει τὰ λεγόμενα, [5] ἢ δέος. Ο δὲ Ομηρος πῶς; ἓν γὰρ ἀπὸ πολλῶν λεγέσθω

Εν [6] δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοὴ ἐν νηὶ πέσῃσι
Λάβρον ὑπαὶ νεφέων, ἀνεμοτρεφὲς, ἣ δέ τε πᾶσα
Αχνη ὑπερκύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
Ιστία ἐμβρέμει)· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται

Percuſſere animos ſed & hæc miracula noſtros.
Deſertis homines terris habitant mare ponti.
Heu genus infelix! facies quos dira laborum
Exercet: namque aſtra oculos, animum occupat æquor.
Sæpe ſupinatas tendunt ad ſidera palmas;
Vota 3 *ſed immanes diſcerpunt irrita venti.*

attamen nemini non liquere arbitror; plus in his ineſſe vo- nuſtatis, quam terroris. Quan- vero diverſus ab hoc Homeru unum de multis exemplum po- ſuiſſe ſufficiet;

Ac velut inſano ſævit qua turbine pontus,
Inſurgunt fluctus, celeri ſ perimminet ingens
Unda rati, totamque inſu aſpergine ſpumæ
Obruit, & feſſo ventoru pondera malo

πλειόνων οἱ γεγραφαὶ μέχρι τ καθ' ἡμᾶς χρόνων· ἔθ' αἱ Δημοσθένους πυρὶ πο- σιν, ὡς ἐκείνων ὄσῃ τ ἀνδρῶν, πιστεύονται· ἐν αἷς εἰσιν αἵτε Καὶ μυ & Μιλτι- κὴ Αεμναία & Προικοννησία, κὴ τ παραπλησίων τύτοις. 1 Ita *Faber.* ant minus recte ἡμῖν. 2 Id eſt, ἰδιάς, *ſuas, proprias*; ut monuerunt *Lan* & *Faber.* 3 Græcos Latinoſque poëtas in verſione ſequutus ſum: ali vertendum, *male ſubjicientibus extis*; ſive, *Incaſſum*: *votiſque obſtant ardo tibus exta.* nam ἀναβαλλομένοις accipere (cum *Langbænio*) pro ναυτῶν non convenit huic loco, ubi loquitur de *aſſuetis mari. Toll.* 4 Μ malit *Idem.* 5 Antea ἐ ἡδέ. Ex *Codd. MSS.* (qui ἡδέως habuerun ſine κὴ) ἡδέος verti in ἢ δέος. quin & paullo poſt φοβερὸν vocat, quod hi δέος, opponitque τῇ γλαφυρᾷ, ſicut hic τῇ ἄνθρι. *Tollius.* 6 Iliad. v. 624. &c.

Incum-

Δειδίστες· τυτθὸν γὰρ ἔτ' ὀκ θανάτοιο φέρηϑ.

πεχείρησε καὶ ὁ Ἄρατος ὃ αὐτὸ τοῦτο μετενεγκεῖν,

——ὀλίγον δὲ μέσ' ξύλον [1] ἄϊδ' ἐρύκει·

λλὰ μικρὸν αὐτὸ καὶ γλαφυρὸν ἐποίησεν ἀντὶ φοβεροῦ. ἔτι δὲ ρόσεισε τὸ κίνδυνον, εἰπών, "ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει" ὀδὲν ὗν πέργμ. Ὁ δὲ ποιητὴς οὐχ ἅπας περοείζει ὃ δεινὸν, ἀλλὰ ὡς ἀεὶ καὶ μονονουχὶ καὶ πᾶν κῦμα πολλάκις ἀπολυμβύσης ονογραφεῖ· καὶ μὰ τὰς προθέσεις, ἀσυνδέτους οὔσας, αναγκάσας ἀλλὰ φύσιν, καὶ εἰς ἄλλήλας [2] συμβιασάμενος, "ἔτ' ὀκ θανάτοιο," τῷ μὲ συνεμπίπτοντι πάθει ἔπος ὁμοίως ἐβασάνισεν, τῇ δὲ ἔπους συνθλίψει ὃ πάθος ρως ἀπεπλάσατο, καὶ μονονουχὶ ὑπετύπωσε τῇ λέξει ὃ κυμαίνον ὃ ἰδίωμα, "ἔτ' ὀκ θανάτοιο φέρηϑ." Οὐκ ἄλλως

Incumbunt: gelidos nautis pavor occupat artus;
Eripiuntur enim vix desub faucibus Orci.

od ultimum Aratus quoque hunc modum æmulari conaeſt,

Et letum exigui ligni compagibus arcet:

um ſententiam, quæ grandis t & magnifica, corrupit; feque pro terribili ſcitam & pum. præterea periculum etiam movit, quum ait, *letum ligni pagibus arcet*: igitur avertit, um augere debet. Homerus tem non ſtatim ſubmovet id, od terrorem incutit; ſed è contra ad ſingulos ferme fluctus de vita periclitantes nautas velut in tabula depingit atque repræſentat. Præterquam enim quod præpoſitiones, quas ipſa ſibi natura jungi non patitur, violenter cogendo, eaſque inter ſe conſtringendo, (cum ait, *desub faucibus Orci*) non ſecus ipſum verſum torqueat, ac illos impendentis mortis pavor; illo ipſo etiam vocum ac ſyllabarum ſono undarum in navem irruentium illiſum, ac inde ortæ perturbationis vehementiam efficaciſſime effinxit, ipſique elocutioni jam ſupra caput ſtantis periculi terrorem atque imaginem impreſſit, *ſunt deſub faucibus Orci*. Non

1 In *Edit. prima & Veneta*, ἄϊδ' ἀπείργει; & mox ξύλον ἄϊδ' ἀπείργει, iſſis ἐρύκει & ὀδὲν. & in proxime ſequentibus ὀκ εἰς ἅπας habent; ibus conſentiunt *MSS. Var.* Eſt in *Arati* Phænom. v. 299. 2 Forſan συμβιασάμενος. *Petra.*

aliter

ὁ Αρχίλοχος [1] ὅτι τ' ναυαγίῳ· καὶ ὅτι τῇ παραγγελίᾳ τ
Δημοσθένης, "[2] Εσπέρα μὲν γὰρ ἦν," φησίν. Αλλὰ τὰς ἐξοχάς,
ὡς εἰπεῖν τις, ἀριστίνδην ἀνακαλέσαντες, ὅπου συνέθηκαν, οὐδὲν
φλοιώδες, ἢ ἄσημον, ἢ [3] σχολικὸν, ἐγκαταπάττοντες ἁρμὸν μέ-
σου. Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα ὅ ὅλον, ὥσπερ ψήγματα, τ
[4] ἀραιώματα ἐμποιοῦντα μεγέθη [5] συνοικοδομούμενα, [6] τῇ π
παρὰ ἄλληλα ἀκρίσει συντετειχισμένα.

aliter Archilochus in naufragii deſcriptione: & Demoſthenes in allati triſtis nuntii expoſitione dicit; *Erat enim diei veſpera* &c. Imo eminentiſſima quæque nominatim, ſi ita loqui licet, evocantes, eadem ſibi invicem ſuperinædificarunt; nihil, quod frivolum eſſet, aut ineptum, putidumve infercientes. His enim univerſum orationis corpus non ſecus læditur & deformatur, quam magnificæ ſubſtructiones ſolent, quum coaptatis inter ſe quadratorum lapidum ordinibus atque commiſſuris rudimenta quædam, complementave, hiatus ac rimas explere ſolita inculcantur, atque uno velut operis ligamine ſimul exſtruuntur.

1 Veriſimile videtur *Langbænio* & *Fabro* ad illud poëma reſpicere *Longinum*, quod *Archilochus* de Sororis ſuæ marito, qui naufragio perierat, olim ſcripſit, ut ex *Plutarchi* libro de *Aud. poëtis* notum eſt. *Tollius* exiſtimat hujuſce forte carminis fragmentum conſervari in *Heraclidæ Alleg. Homericis*. 2 Eſt (ut primus monuit *Langb.*) in *Orat. de Corona* ubi tumultum Athenienſium, poſt allatum de capta à Philippo Elatea nuntium, graphice deſcribit. Hunc Demoſthenis locum (ut inquit *Faber*) produxit etiam *Hermogenes* lib. 2. de *Ideis*, cap. 1. ubi περὶ τ' χ ρήτητος agit. 3 Σχολικὸν pro χολασικὸν ut placet *Petræ*. verum χολ idem ſignificare vult *Tollius*, cum eo quod *exercitationem* (ut ait Cicero) *pene puerilem redolet*. 4 Αραιώματα malit *Faber*, quod *Heſychius* ἀρ εἶναι vocet, ὅσα παρασφηνῆται λιθίδια εἰς τὰς ῥαγάδας. 5 Simile quiddam habet *noſter* ſect. 38. *Codd. MSS.* habent vel συνοικονομούμενα, vitioſe; vel συγκρουόμενα pro συγκρουόμενα, i. e. *eodem opere tectorio oblita*. Puto vel alterutram vocem, vel συνοικοδομούμενα vel συντετειχισμένα, eſſe ab interprete, & è margine in textum irrepſiſſe, una cum illa τ' ψηγμάτων interpretatione, ἢ ἀραιώματα ἐμποιοῦντα μεγέθη. *Fabri* Αραιώματα probarem, ſi aliquod iſtius verbi daretur exemplum: aut, ſi conjecturæ indulgendum eſſet, mallem, ὥσπερ ψήγματα, τὰ ἀραιώματα ἐμπλῆται, τὰ μηλ τῇ παρὰ ἄλληλα ἀκρίσει συντετειχισμένα, ſc. λυμαίνει. Rectius tamen erit, pro ἀραιώματα ſubſtituamus παραπληρώματα (quæ *Cicero* appellat *complementa verborum*) inſerto καὶ poſt συνοικοδομούμενα, ſeu potius legendo τῇ παρὰ ἄλλ. quod *Faber* repoſuit pro τῇ παρὰ ἄλλ. *Toll.* 6 Sectione x. dixit τῇ παρὰ ἄλληλα ἀκρίσει. non tamen impedit, quin hîc ἀκρίσει legatur.

SECT

ΤΜΗΜΑ ια.

Περὶ αὐξήσεως.

Συνεδρός ἐστι τῆς προσκεκτημένης ἀρετῆ, ἡ μὴ καλῶσιν αὔξησιν, ὅταν δεχομένων τῶν πραγμάτων καὶ ἀγώνων, καὶ πρόοδος, ἀρχάς τε πολλὰς καὶ ἀναβάσεις) ἕτερα ἑτέροις ἐπισυνκλύδμα μεγέθη συνεχῶς ἐπεισάγῃ) κατ' ὀπίθασιν. Τοῦτο δὲ, εἴτε ἀφ' ὑποπτοείας, τε δείνωσιν, ἢ πραγμάτων, ἢ κατασκευῶν ὀπίρρωσιν, εἴτ' οἰκονομίαν ἔργων, ἢ παθῶν, (μυρίαι γὰρ ἰδέαι τῶν αὐξήσεων εἰσὶν) χρὴ γινώσκειν ὅμως τὸ ῥήτορα, ὡς οὐδὲν ἂν τούτων ἐφ' αὐτὸ συστὰν ἔχοις ὕψους τέλειον πλὴν εἰ μὴ ὀλίγοις ἄρα νὴ Δία, ἢ ἐν εὐτελισμοῖς. Τῶν δ' ἄλλων αὐξησιν ὅτου παρ' ἂν τὸ ὑψηλὸν ἀφέλῃς, ὡς ψυχὴν ἐξαιρήσῃς

SECTIO XI.

De auxesi, sive amplificatione.

IN earundem, quas tractavimus, virtutum concilio locum sibi quoque ea virtus tionis vindicat, quam Rhetores Amplificationem vocant; um scilicet (ita ferente reatque caussarum natura, ut periodis plura cum initia tum sulæ frequententur) illa, quæ se magna sunt, ita sibi conata serie ingeruntur, ut quasi gradus adscendendo non do ad summum, sed interquodammodo supra summ veniatur. Quod sive per communis fiat tractationem, exaggeratione, sive argumentorum ac probationum corroboratione, factive alicujus aut affectuum uberiore explicatione & dispensatione, (sunt enim amplificandi formæ ferme infinitæ) illud inprimis orator nôrit oportet, nullam earum omnium formarum per se solam esse perfectam atque absolutam; immo nec subsistere posse, nisi sublimitate suffulta fuerit atque sustentata. unam tamen, atque etiam alteram excipio; quum nempe miseratio movenda, aut extenuandæ res erunt. Ceteris si granditatem detraxeris, haud secus feceris, quam si animum è

1 Illud ἢ rectius abesse potest. *Toll.* 2 Εἴτε πραγμάτων malit *Idem.*

σώματος. Εὐθὺς γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενᾶται ὃ ἔμπροσθεν αὐτῷ μὴ τοῖς ὕψεσι συνεπιῤῥωννύμενον. Ἡ μέντοι ἀφαίρεσις τῶν ἀκριβῶς εἰρημένων τὰ νῦν προσαγγελλόμενα, (1 προσγραφὴ γάρ τις ἦν ἐκεῖνο τὸ ἄκρων λημμάτων, καὶ εἰς ἑνότητα συνταξις καὶ πίνι καθόλου τῶν αὐξήσεων προσλάβῃ τὰ ὕψη, τὸ 2 σαφηνείας ἕνεκα συντόμως διεξιτέον.

corpore evelleris. Nam ſi ſublimitas defuerit, cujus illæ vigore ac ſubſidio fulciantur & firmentur, è veſtigio quidquid in iis efficax eſt ac nervoſum remittitur & evaneſcit. Quantum vero amplificatio, jam tractanda, ab eo, de quo paulo ante egimus, eminentiſſimorum *ſcil.* conſequentium delectu a[tque] eorundam coadunation[e] differat; ac rurſus, quantum [in] univerſum Sublimitas ab ampl[i]ficatione diſcrepet, quo res cl[a]rius percipi poſſit atque dilu[ci]dius, data hujus definitione br[e]viter exponam.

ΤΜΗΜΑ ιϛ'.

Οτι ὁ τῆς αὐξήσεως ὅρος, ὁ παρὰ τοῖς τεχνογράφοις, οὐκ ἀληθινός.

Ὁ μὲν οὖν τῶν τεχνογράφων ὅρος ἐμοί γ' οὐκ ἀρέσκει. Αὔξησίς ἐστι, φασὶ, λόγος μέγεθος περιπεθεὶς τοῖς ὑποκειμένοις. Δυνάμει γὰρ ἀμέλει καὶ ὕψος, καὶ πάθος, πρόπαν τοῦτο κοινὸς ἅπτος ὁ ὅρος, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνα τῷ λόγῳ τῷ

SECTIO XII.

Amplificationis definitionem apud Artis ſcriptores minus rectam ac veram eſſe.

NON poſſum namque non ſummopere improbare vulgatam illam, quam nobis Artis ſcriptores obtruſerunt, amplificationis definitionem. Amplificatio, inquiunt, eſt ratio ſubjectæ materiæ magnitudine[m] concilians. Hæc enim defini[tio] & Sublimitati & affectibus [&] tranſlationibus æque bene co[n]venit; quippe quæ & ipſa [ad] tionem ſuo quæque modo in[ge]

1 Legendum putavi (inquit *Langb.*) προσγράφη γὰρ, τίς ἦν ἐκεῖνο ἄκρων λημμάτων; de his enim egerat duabus ultimis ſectionibus. S[ed] nihil muto. *Tollius.* 2 Al. συμφωνείας αὐτῆς ἕνεκα.

titudine

ῆσι ποιόν τι μέγεθος. Ἐμοὶ δὲ φαίνεται ταῦτα ἀλλήλων διαλλάττειν, ἡ κεῖται τὸ μὲν ὕψος ἐν ἀφάρμασι, ἡ δ' αὔξησις ἐν πλήθει· διόπερ ἐκεῖνο μὲν [1] καὶν νοήμασι ἐνὶ μάλιστα, ἡ δὲ πάντως μετὰ ποσότητός τε καὶ χωρίας τινὸς φύσεται. Καὶ ἔστιν ἡ αὔξησις, ὡς τύπῳ γοῦν εἰπεῖν, συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων τῶν ἐμφερομένων τοῖς πράγμασι [2] μορίων καὶ τύπων, ἰσχυροποιοῦσα τῇ ὑπομονῇ τὸ κατασκευαζόμενον· ταύτην τῆς πίστεως διαφορὰν ἔχουσα, ὅτι ἡ μὲν τὸ ζητούμενον ἀποδείκνυσιν, * * * * * * * * * * * *

* [4] πλουσιώτατα, καθάπερ τι πέλαγος εἰς ἀναπεπταμένον κέχυται πολλαχῆ μέγεθος. Ὅθεν, οἶμαι, καὶ λόγον ὁ

udinem ſuſtollant. Dicam igi-
, quod ſentio. Sublimitas &
plificatio in eo mihi ſemper
er ſe diſcrepare viſæ ſunt,
od illa in elatione, hæc autem
numero atque copia conſiſtat:
ue hinc evenire, ut in unico
e ſenſu Sublimitas effulgeat,
m amplificatio nonniſi in
ndantia quadam & coacerva-
ne compareat ſententiarum.
t itaque Amplificatio (ut ve-
n ejus imaginem definiendo
rimam) exquiſita eorum
nium collectio, quæ perſo-
nis ac negotiis adjuncta ſunt atque attributa; inſtitutæ tractationi diutius inhærendo vim & robur concilians: differt autem eatenus à confirmatione, quod confirmatio veritatem rei, de qua quæſtio eſt, demonſtret; [*amplificatio vero, ut ea multo etiam major graviorque eſſe videatur, efficiat.*] * * * * * * * cujus magnitudinem ob ampliſſimam dicendi copiam non male cum oceano contuleris, quem æſtus accedens in immenſum extulit. Unde fieri arbitror,

1 Ita *Faber.* antea καὶν νοήμασι, ſenſu diverſo. 2 Ita primus edidit , antea ὀφείλων καὶ τόπων. 3 In *Codd. Vatt.* & *Edit. prima* ἀποδι. ſequente una. Ἀποδείκνυσιν primus edidit *Manutius*: poſt quod vocabulum iſtiuſdi verba deſiderari viſa ſunt *Tollio*, ἀληθὲς εἶναι ἢ ἧ τοῦτο διαπέπτωκεν ἐκπεφεύγειν καὶ παραπεπτώκοτος. 4 Non de *Cicerone*, ut volunt quidam, ſed *Platone* cum *Demoſthene* comparato loquitur. nam ne vel Æſchines quis alius *Orator* eſſe exiſtimetur, inde colligi poteſt quod *Demoſthe*à *Platone* diſtinguat hiſce verbis, ὁ μὲν ῥήτωρ. Unde alterum, qui cum *moſthene* componitur, *Oratorem* non fuiſſe liquet: atque, ex iis quæ initium ſequentis *Sectionis* affert, Platonem fuiſſe conſtat; cum reondeant hiſce, καθάπερ τὸ πέλαγος κέχυται &c. *Tollius.*

μὲν ῥήτωρ, ἅτε παθητικώτερος, πολὺ τὸ ἀφέλκυστον ἔχει, καὶ θολερῶς ἐκφλεγόμενον· ὁ δέ, καθαρώτερος ὢν ὄγκῳ καὶ μεγαλοπρεπεῖ σεμνότητι, οὐκ ἐφικτὸς μέν, ἀλλ' ἐκ ὅτου ἐπιγράψαι. Οὐ καλῶ δὲ τινα ἢ ζῶντα, ἐμοὶ δοκεῖ, φίλτατε Τερεντιανέ, λέγω δὲ εἰ καὶ ἡμῖν ὡς Ἕλλησιν ἐφεστάναι τι γνώσεως, καὶ ὁ Κικέρων ἢ Δημοσθένης ἐν τοῖς μεγέθεσι τοῦ βλέπειν. Ὁ μὲν γὰρ ἐν ὕψει τὸ πλέον ἀποτόμως· ὁ δὲ Κικέρων ἐν χύσει. καὶ ὁ μὲν ἡμέτερος ἀφ' ὑψηλῆς βίας ἔκαστα, ἔπειτα τάχους, ῥώμης, δεινότητος, οἷον [1] καίων τε ἅμα καὶ ἁρπάζων, σκηπτῷ τινι παρεικάζοιτ' ἂν, ἢ κεραυνῷ· ὁ δὲ Κικέρων ἀμφιλαφής [2] τις ἐμπρησμὸς, οὗμῳ, πάντη πέριξ, καὶ ἀνειλούμενος, πολὺ ἔχων καὶ ὀπίμοιον ἀεὶ τὸ χαῖον, ἀφικλυσμούμενος [3] ἄλλοτ' ἀλλοῦ ἐν αὐτῷ, καὶ κατ' ἀφανὲς ἀναπεφόρμενος. Ἀλλὰ ζῶντα μὲν [4] ὑμᾶς ἐᾶν ἄμεινον ὀπικείνοιτε. Καιρὸς δὲ

ut Demoſthenis (quippe qui multo affectibus eſt commotior) exardeſcat oratio, animique accenſa flammis exæſtuet: illius autem eloquentia, ad magnificentiam & majeſtatem compoſita, non omni quidem calore careat, verumtamen non tanta ſit vehementia atque animi ardore concitata. Neque alia eſt, me judice, Terentiane chariſſime, (ſi qua & nobis Græcis de Latinis Oratoribus judicandi facultas permittitur) inter Ciceronis & Demoſthenis granditatem diverſitas. Eſt enim hic prærupta Sublimitate ſtrictior atq; conciſior: Cicero vero magis fuſus. noſtrum, quod vi, celeri tate, robore, vehementia anim denique cuncta inflammet mul & abripiat, procelloſo dam turbini, vel fulmini, re comparaveris: contra ea Cice velut longe lateque ſerpens fla ma, cunctaque depaſcens, & p multos gyros ac ambages in ſemper revoluta, cum copioſ habet ignem tum qui per veret, partitiſque vicibus nu hanc nunc illam materiæ p tem corripiens non ante ceſſ quam cuncta abſumpſerit, ſeq ipſe expleverit atque ſatiaver Sed quoniam res hæc veſtr quod ajunt, fori eſt judiciique

1 Ita *Tollius* pro *vulgatis* καίειν & ἁρπάζειν. 2 Antea deerat vo cula τις, quam ex *Codd. MSS.* reſtitnit *Tollius*. 3 In *Codd. MSS.* ἀλλ ἀλλοίως. *Idem.* 4 Ὑμᾶς, i. e. *Vos, qui Latini eſtis*: nam de uno non lo quitur, ut volunt nonnulli; ſed, per communicationem, de omnibus *Faber*. rectiſ

μοσθενικὸν μὲ ὕψος, καὶ ὑποτεταμένον, ἔν τε τοῖς δεινώσεσι, καὶ τοῖς σφοδροῖς πάθεσι, καὶ ἔνθα δεῖ τ' ἀκροατὴν τὸ σύνολον ἐκπλῆξαι· ἔν τε δὲ χύσεως, ὅπου χρὴ καταντλῆσαι. [5] Τοῦ ἐφόδου τε δὲ, καὶ ἐπιλόγοις κατὰ τὸ πλέον, καὶ παρεκβάσεσι, καὶ τοῖς θεωρητικοῖς ἅπασι καὶ ἐπιδεικτικοῖς, ἰδιότητος τε, καὶ φυσιολογίας, καὶ ὅσα ὀλίγοις ἄλλοις μέρεσιν ἁρμόδιον.

tius quoque ipſimet de Cicee pronunciaveritis. Eſt au- Demoſteniæ atque intenmæ Sublimitatis uſus præcis in amplificationibus, atque mi motibus gravioribus; &, erbo dicam, quum auditor endus eſt: at fuſo dicendi eri tum opportunior videtur s, quum fovendus ille, & bali ac jucunda verborum entiarum copia irrigandus, animorumque ulcera emollienda ſunt atque lenienda. Quare & locorum illud tractationibus atque epilogis cummaxime, nec non digreſſionibus; item omnibus expoſitionum ac demonſtrationum generibus, hiſtoriis, ac rerum naturalium enarrationibus, aliiſque id genus formis orationis valdequam aptum eſt & accommodatum.

ΤΜΗΜΑ ιγ'.

Οτι ὁ Πλάτων μεγεθυνόμενος καὶ ὡς ἐπὶ τὸ μιμήσεως.

ΟΤΙ μὴν τοι ὁ Πλάτων (ἐπαινέσω δὲ) [1] κύμασί τινι ἀφθονωτάτοις ῥέων οὐδὲν ἧττον μεγεθυνόμενος, ἀνεγνωκὼς ἐν τῇ Πολιτείᾳ, [3] τὸ τύπον οὐκ ἀγνοεῖς. [4] "Οἱ ἄρα

SECTIO XIII.

De ſublimi dicendi genere Platonis: nec non de imitatione.

ED (ut ad inſtitutum ſupra ſermonem revertamur) mvis leni hujuſcemodi ac quillo flumine Platonis oradecurrat, non tamen ideo minus illa aſſurgit atque elevatur. quod vel ex hiſce illius de Rep. (ſi legeris) apprime tibi liquere exiſtimo, ubi ait: *Qui quidem prudentiæ ac virtutis expertes*

1 Lege τυπηλείας αὖτη γάρ. *Tollius.* 2 In *Cod. Gallico* τοιούτῳ τινὶ ματι, in *Vat.* τοιούτῳ τινὶ χρήματι. Illud autem prius rectius. *Tollius.* æc verba, τὸν τόπον, (licet ferri poſſunt) poſt *Fabrum* eliminanda cenſet *Tollius.* 3 Hic locus petendus eſt ex Platone de Rep. l. 9. 86. *Edit. Stephanicæ.*

con-

"φρονήσεως, φησὶ, καὶ ἀρετῆς ἄπειροι, διωχίαις δὲ καὶ τοῖς
"τοιούτοις ἀεὶ ξυόντες, [1] κάτω, ὡς ἔοικε, φέρονται, καὶ ζωὴν
"πλανῶνται ἀλλὰ βίον. Πρὸς δὲ τὸ ἀληθὲς ἄνω ὄτ' ἀνέ-
"βλεψαν πώποτε, ὄτ' ἀνηνέχθησαν, οὐδὲ βεβαίως τε καὶ
"καθαρᾶς ἡδονῆς ἐγεύσαντο· ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω
"ἀεὶ βλέποντες, καὶ κεκυφότες εἰς γλῶ καὶ εἰς τραπέζας
"βόσκοντ) χορταζόμενοι καὶ ὀχεύοντες, καὶ ἕνεκα τῶν τούτων πλεο-
"νεξίας λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηρῖς καὶ
"ραισι καὶ ὁπλαῖς, ἀποκτιννύουσι δι' ἀπληστίαν." Ενδείκνυται
δ' ἡμῖν ὅτος ὁ ἀνὴρ, εἰ βουλοίμεθα μὴ κατολιγωρῆσαι, ὡς ἔ
ἄλλη τις πρὸς τὰ εἰρημένα ὁδὸς ὀπὶ τὰ ὑψηλὰ τείνει. Πό
δὲ, καὶ τίς αὕτη; ἡ τῶ ἔμπροσθεν μεγάλων συγγραφέων κ
ποιητῶν μίμησίς τε καὶ ζῆλωσις. Καὶ τοῦτο γε, φίλτατ
ἀπείξ ἐχόμεθα τῦ σκοπῦ. Πολλοὶ γὰ ἄλλοτε ἄλλῳ θεοφορῆτ

conviviis & compotationibus, aliisque id genus voluptatibus perpetuo indulgentes, deorsum, uti par est, feruntur, atque ita in continuo vitam errore transigunt. Ad veritatem vero nec suspexere quidem unquam, nec adspiravere; immo nec veram unquam voluptatem sensibus suis animi gustavere: sed veluti bruta animantia prono semper in terram vultu, defixisque in mensas & conviviorum luxu oculorum luminibus, epulis sese & venere explent; quarum rerum insatiabili accensi cupiditate, calcibus semet invicem & cornibus fe reis impetentes atque ferientes in mutuas ruunt cædes. Ad hæc & aliam nobis eximius hic scri ptor viam indicavit, qua, ni secordia nos retardet aut ignav remoretur, ad ipsum Sublimi tis apicem evadere possimus. Quænam, inquies, illa est? Sub limium, qui ante nos vixerunt utriusque generis scriptorum cum æmulatione conjuncta imi tatio. Teneamus igitur hoc propositum, mi Postumi, & hoc vestigium tota mente atque co gitatione insistamus. Multi enim

1 In *Edit. Servani*, κάτω, ὡς ἔοικε, καὶ μίχρι πάλιν ὡσὲ τὸ μιζῶν φέρ
ται τε, καὶ ταύτη πλανῶνται ἀλλὰ βίον· ὑπεροράντες δὲ τῦτο, ὡσὲ τὸ ἀλη
ἄνω ὅτι ἀπέβλεψαν πώποτε, ὅτι ἀνήχθησαν, οὐδὲ τῦ ὄντος τῦ ὄντι ἐπληρώθησα
οὐδὲ βεβαίως π. cetera autem prout in *Longini* Exemplaribus.

sacri

νδμαπι τ αὐτὸν τεθπον, ὃν κ᾽ [1] τὴν Πυθίαν λόγος ἔχει εἰποδι πλησιάζουσαν, (ἔνθα ῥῆγμά ὀστι γῆς ἀναπνέον, ὥς φασιν, ἀτμὸν ἔνθεον) [2] αὐτόθεν ἐκύμονα τ δαιμονίθ καθημμήλιω δυνάμεως παραυτίκα χρησμῳδεῖν καθ᾽ ὑπόπνοιαν. Οὕτως ἀπὸ τ τῶν ἀρχαίων μεγαλοφυίας εἰς τὰς τῶν ζηλωτῶν ἐκείνης ψυχὰς, ὡς ἀπὸ ἱερῶν στομίων ἀπόῤῥοιαί τινες φέρονται, ὑφ᾽ ὧν ὑποπνεόμενοι, καὶ οἱ μὴ λίαν φοβαστικοὶ, τῷ πέρων συνενθουσιῶσι μεγέθει. [3] Οὐ γὰ μόνος Ηρόδοτος Ομηρικώτατος ἐγένετο· Στησίχορος ἔτι πρότερον, ὅ τε Αρχίλοχος· πάντων δὲ τούτων μάλιστα ὁ Πλάτων, ἀπὸ γὰ Ομηρικῆ κείνης νάματος εἰς αὐτὸν μυρίας ὅσας ῥυάκτροπὰς ἀποχετευσάμενος. Καὶ ἴσως ἡμῖν ἀποδείξεων ἔδει, [4] εἰ μὴ κ᾽ τὰ

ro alieni ſpiritus afflatu non ter efferuntur, ac Pythiam na eſt tripodi appropinquan- n (ab exhalante illuc, ut per- ent, ex hiatu quodam terræ helitu) divino ſpiritu impleri, leſtique mentis inſtinctu a- atam conſulentibus reſponſa re. Non aliter ab illa vete- m animi magnitudine, velut ro Apollonis ſpecu, quædam ſi effluvia in æmulantium a- nos deferuntur, quibus inci- i etiam hi, quos iniquior na- a ad iſtum animorum ardo- rem non ſatis inſtruxerat, cum aliena ſimul granditate ad Sublimitatis faſtigium auferuntur. Itaque non ſolus Herodotus granditatis Homericæ preſſo pede veſtigia calcavit; ſed & ante eum Steſichorus hoc fecit, fecit etiam Archilochus: omnes tamen longo poſt ſe reliquit intervallo divinus Plato; qui ab uberrimo illo Homericæ magnitudinis fonte innumeros ad ſe *in hortos Academiæ* rivulos deduxit. Erant hæc autem exemplis fortaſſe mihi nonnullis confir-

1 Vide *Diodorum Siculum* lib. 16. p. 427. *Strab.* lib. 9. p. 419. & *Justini* Hiſt. lib. 24. c. 6. 2 In *Edit. prima* diſtinguitur poſt ἔνθεον. aliæ, *Manutius* recte, αὐτόθεν cum ἔνθεον jungunt. 3 Ita ex emendatione *Tollii*. Antea editum erat, μόνος Ηρόδοτος &c. Verum quî tandem fiat, ut ſolus Herodotus cum *illi* & *Steſichorum*, *Archilochumque*, & *Platonem* addiderit? Legendum ideo monuit *Faber*, Ο μὲν Ηρόδ. dein Στησίχορος δὲ ἔτι &c. Sic ex conjectura *Fabri*, probante *Tollio*. Male in *Edit. omnibus*, εἰ μὴ ἐπ᾽ ἰσθὸς κ᾽ οἱ, vel εἰ μὴ * * τὰ ἐπ᾽ ἰσθὸς κ᾽ οἱ.

manda,

ἐπ' εἴδους οἱ περὶ [1] Ἀμμώνιον ἐκλέξαντες ἀνέγραψαν. Ε
δ' ἡ πλοπὴ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ὡς ἀπὸ καλῶν [2] ἠθῶν, ἢ πλα
σμάτων, ἢ δημιουργημάτων ἀποτύπωσις. Καὶ γὰρ ἂν [3] ἐμ
βιβάσαι μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τ' φιλοσοφίας δόγμα
σι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχοῦ συνεκβῆναι καὶ φράσε
εἰ μὴ περὶ πρωτείων νὴ Δία παντὶ θυμῷ πρὸς Ὅμηρ
ὡς ἀνταγωνιστὴς νέῳ πρὸς ἥδη πεφαυμασμένον· ἴσως μ
πονεικότερον, καὶ οἱονεὶ ζηλοτυπούμενος, καὶ ἀνωφελῶς
ὅμως, διεκτεύεται,

——[4] ἀγαθὴ γὰρ (καὶ τ' Ἡσίοδον) ἔρις ἥδε βροτοῖσι·

καὶ γὰρ ὅστις κακὸς ἔστω, καὶ ἀξιοικτότατος βουλεύσας ἀγών τι
στέφανος, οὐ μόνον καὶ τὸ ἡττᾶσθαι τῶν πρεσβυτέρων οὐκ ἄδοξον.

manda, ni jam ſigillatim ea Ammonius collegiſſet notaſſetque. Quæ quidem imitatio tantum abeſt, ut furti nomine infimulanda videatur; ut potius velut quædam excellentium ſeu formarum, ſive ſimulacrorum, aut operum exiſtimanda ſit expreſſio atque exemplum. Præterea & illud conſtare puto non alia Platonem de cauſa tam multa ex hoc genere Philoſophiæ placitis immiſcuiſſe, tamque liberaliter falcem ſuam in Poëticam cum rerum tum verborum meſſem immiſiſſe; quam quod tota mente animoque cum Homero, (ad inſtar novi cujuſdam antagoniſtæ cum eo qui jam fuerit omnibus admirationi) decertaturus in arenam deſcendere d
creverat: forte quidem juven
lius aliquanto, & concitation
quam par erat, ac tantum n
hoſtili in eum animo invect
non tamen fruſtra, nec inutilit

*— nam mortalibus hæc a
tentio prodeſt,*

ut eſt apud Heſiodum: ne
ulla certe pulchrior aut præſtan
tior, ſeu dimicatio, ſeu palm
reperiri aut excogitari pot
quam quum de laude atque glo
ria decertatur; quippe in q
certamine ne vinci quidem i
antiquioribus inglorium ſit a
que inhonorum.

1 Totus in eo eſt *Langbæinus*, ut *Ammonius Alexandrinus* hîc intelligatur. Forte (ut *Galei* γ' μαλιστα verbis utar, quæ mecum communicavit *R. Galeus fil.*) pro *Ἀμμωνιον* legendum *Νουμηνιον*, quem ex *Syriano* didicimus *Platonicum* fuiſſe, & ſcripſiſſe περὶ ἰδεῶν. 2 *Εἰδῶν formarum* malit *Tollius*. 3 In *Codd. MSS.* & *Edit. prima* ἐκπεμφῆσαι, & mox συνεμβῆναι pro συνεκβῆναι, minus recte. *Toll.* 4 In *Operibus* & *Diebus*, v. 2

SECT

ΤΜΗΜΑ ιδ'.

Οπ δεῖ παρηδεσθαι τοὺς ἐξοχωτάτους συγγραφεῖς.

Ογκῶν ἡμᾶς, φίλε, ἀναπολάττεσθαι μεγαλοφροσύνης δέομεν, καλοῖς ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταῦτ' εἶπεν, τῶν δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὑψωσαν, ἢ ὁ ἱστορία Θουκυδίδης. Προσαίρουσα γὰρ ἡμῖν κατὰ ζῆλον ἐκεῖνα τὰ παράσημα, καὶ οἷον ἀναφέρουσα, ταῖς ψυχαῖς ἀνοίσει πως τοὺς ἐκ ἀνειδωλοποιήματα [2] μέτρα. Επι δὲ μᾶλλον, εἰ καὶ ἐκεῖνο τῇ διανοίᾳ παρυποτυπούμεθα, πῶς ἂν τόδε τι ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον παρὼν Ομηρος ἤκουσεν, ἢ Δημοσθένης, ἢ πῶς ἂν ἐπὶ τούτῳ διετέθησαν. Τῷ γὰρ ὄντι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοιού-

SECTIO XIV.

Optimos nobis ſcriptores in ſcribendo velut ante oculos conſtituendos eſſe.

ERgo & nos, ubi quid moliemur, quod grandiloquentiam atque animi elationem exigat, rectiſſime faciemus, ſi cogitatione informaverimus, quomodo, ſi res ita caſu tuliſſet, Homerus idipſum fuiſſet elocutus: aut, quî vel Plato, vel Demoſthenes; vel, ſi res erit hiſtoriæ, Thucydides id ad magnificentiam admoviſſet. Quod ſi enim iſtiuſmodi nobis viros imitandos exprimendoſque propoſuerimus, illa ipſa aſſidua excellentium hominum cogitatio animum ac mentem noſtram ad eam, quam nobis ante oculos poſuimus, Sublimitatem effinget atque conformabit. Tum vero multo magis, ſi & illud animo repræſentaverimus, in quam partem hoc illudve dictum noſtrum vel Homerus, vel Demoſthenes, ſi adeſſent, accepturi, quidve de eo exiſtimaturi forent. Nam tale ſibi fingere &

1 Magnam hujus ſectionis partem ex initio libelli *Dionyſ. Halic.* de *Vett. Scriptorum cenſura* deſumpſiſſe videtur *Longinus*. Hac de re vide *Junium* de *Pictura Vett.* p. 34. *Edit. Rot.* 2 Quod μέτρα (*fines, terminos, cenſuram*, non *verſus*) ἀνειδωλοποιήματα vocat, ſic explicandum puto, ἔστω δ' οὖν ἡμῖν φαντασίας ἐν τῇ ψυχῇ ἀναπλάττομεν καὶ οἱονεὶ ἐντυπώμεθα, *termines illos quos nobili quadam & grandi viſione in animis noſtris imprimimus, ubi admirabili alicujus exemplaris amore correpti ſumus.* Vir doctus pro μέτρα voluit μετάφρα. Sed τὰ μετάφρα à *Rhetore noſtro* vituperantur. *Faber.*

τον ὑποτίθεσθαι τῶν ἰδίων λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, κ
ὑπὸ τηλικούτοις ἥρωσι, κειταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τ
γραφομένων εὐθύνας, [1] καὶ μὴ πλάσαι. Πλέον δὲ τούτων π
ορμητικὸν, εἰ προσθείης, πῶς ἂν ἐμοὶ ταῦτα γράψαντος
μετ' ἐμὲ πᾶς ἀκούσειεν αἰών. Εἰ δέ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μ
τὸ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγξαιτό τι ὑποφήμερον, ἀνάγκη
τὰ συλλαμβανόμενα ὑπὸ τῶν τοιούτων ψυχῆς ἀτελῆ καὶ τ
φλαῦ, ὥσπερ ἀμβλώσαντας πρὸς τὸ ὑστεροφημίας ὅλης μ
τελεσφορούμενα χρόνου.

oculis animi intueri forum ac tribunal; &, in tam præſtantium cum judicum tum teſtium corona, de ſcriptis ſuis velut cauſam dicere, ſuffragiaque auferre cunctorum, certamen revera & arduum eſt, & palmæ præ ceteris nobilis ac decoræ. At hoc tamen omnium multo acerrimum incitamentum eſt & graviſſimum, ſi & illud animo recurſarit, quid de his illiſve ſcriptis noſtris univerſa ſit exiſtimatura poſteritas. Nam ſi quis ſibi protinus diffidat, ut iiſdem ſcriptorum ſuorum fata regionibus terminet quibus vitæ noſtræ ſpatium circumſcriptum eſt; & eri nequit, quin ea, quæ mente conceperit, ad inſtar imperfecti cæcique fœtus aborietur, priuſquam legitima peperit naturæ ad poſteros famæ partempora attingere potuerint.

ΤΜΗΜΑ ιέ.

Περὶ Φαντασίας.

Ὄγκος, καὶ μεγαλοφυΐας, καὶ ἀγῶνος ὅτι τούτοις νεανία, καὶ αἱ φαντασίαι προσδιαπυκνώται.

SECTIO XV.

De viſionibus.

PRæter ea, quæ recenſuimus, Viſiones quoque ſunt, Juvenis elegantiſſime, (ſive Imaginationes, ut nonnulli malunt,) conferendam orationi cum graditatem, tum vero & ſplend

1 Ita ex conjectura *Langbænii* primus edidit *Tollius.* antea καὶ παῖζαι, & in *Codd. Vat.* εὐθύνας πεπαῖχθαι. In *Edit. prima* lacunula inter εὐθύνας & πλέον, quam vocibus καὶ μὴ παῖξαι ſupplevit *Manutius.*

ποίας αὐτὰς ἔνιοι λέγουσι. Καλεῖται μὲν γὰρ κοινῶς φαντασία, πᾶν ὀνόμα λόγου γεννητικὸν ὁπωσοῦν παρεισάγων· ὡς δ' ὅτι τούτων κεχωρίστηκε τοὔνομα, ὅταν ἃ λέγῃς, ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δοκῇς, καὶ ὑπ' ὄψιν τιθῇς τοῖς ἀκούουσιν. Ὡς δ' ἕτερόν τι ἡ ῥητορικὴ φαντασία βούλεται, ἕτερον ἡ ποιητική, καὶ σὺ μὴ λάθοι σε· καὶ ὅτι τὸ μὲν ποιητοῦ τέλος ἔκπληξίς ἐστιν, τὸ δὲ τῶν λόγων ἐναργεία· ἀμφότεραι δ' ὅμως τοῦτ' ἐπιζητοῦσι τὸ [1] συνεχινημένον.

Ω [2] μῆτερ, ἱκετεύω σε· μὴ πίσει μοι
Τὰς αἱματωπούς τ' ἀκοντοπώλεις κόρας.
Αὗται γάρ, αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.

καὶ,

Οἴμοι [3], κτανεῖ με· ποῖ φύγω;

ταῦθ' ὁ ποιητὴς αὐτὸς οὐκ εἶδεν ἐμαινύας· [4] ὁ δὲ ἐφαντάσθη

m, atque vim & contentionem, longe omnium appositissimæ. Definitur vulgo Visio, rivis conceptus mentis orationem generans, undecunque ille excitetur: peculiariter autem in his nomen obtinuit, quum quis rum, quas dicit, rerum imagines adeo efficaciter cogitatione pingit sua, ut affectuum vementia, velut instinctu quodam numinis, extra se raptus, ernere eas oculis, ipsisque ostendere auditoribus videatur. Neque vero latere tibi arbitror, aliud Oratoriam intendere, aliud Poëticam visionem: uti nec illud, Poëticæ id esse propositum, t eorum, qui audiunt, animos terrore percellat; Oratoriæ vero, ut, quidquid dicitur, non tam dici videatur, quam sub adspectum ipsum subjici: utraque vero in hoc uno conspirare, quod audientium animos egregie commoveant atque perturbent. [Exemplo sit hoc Euripidium:]

O mater: obsecro te, ne incutias mihi
Has sanguinoculas, anguicomasque virgines.
Ipsæ, ipsæ etenim jam proximæ mi accursitant.

Et post paullo:

Jam, jam me interimet. Hei mihi! quo fugio miser!

Hic enim poëta non ipsas revera videbat Furias: veruntamen

1 Τῷ συνεχινημένον hîc opponitur τὸ ἄψυχον καὶ ἀκίνητον. *Toll.* 2 Ex Euripidis *Oreste*, v. 255. ubi in *vulgatis* Ω μᾶτερ &c. 3 Ex *Iphigenia Taurica*, v. 408. 4 Ita *Langbænius*, probante *Fabro*. antea ὁ δὲ ἐφαντάσθη.

αὖ, μικρῶ δεῖν θεάσασθαι καὶ τὰς ἀκοὰς ἐκπλῆξαι. Εἰ δὲ οὖν φιλοπονώτατός ὁ Εὐριπίδης δύο ταυτὶ παθῆ, μανίας τε καὶ ἔρωτας ἐκτραγῳδῆσαι, καὶ τούτοις, ὡς ἔγωγε οἶμαι, εἴ τις ἕτερος, ἐπιτυχέστατος· ἐν μὲν ἄλλοις καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιπνοίαις φαντασίαις οὐκ ἄτολμος. Ἡνιοχεῖ γέ τοι μεγαλοφυὴς ὢν, ὅμως τῷ αὐτὸς αὑτῷ φύσιν ἐν πολλοῖς γενέσθαι παραγενῶ ἀναπάγηναι, καὶ πρὸς ἄκρον ἐπὶ τὸ μεγαθῶν, ὡς ὁ [2] Ποιητὴς,

Οὐρῇ δὲ πλευρώς τε καὶ ἰσχίον ἀμφοτέρωθεν
Μαίεται, ἐς δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Τῷ γοῦν Φαέθοντι ἐπιδιδοὺς τὰς ἡνίας ὁ Ηλιος,

Ελα [3] δὲ, μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ' εἰσβαλών·
Κεῖσε γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων ἁψῖδα σὴν
Κάτω [4] δίνῃ, ———————

quam earum conceperat imaginem, eam non tam in auribus quam in oculis defixit auditorum. Videturque mihi Euripides in duabus hisce animi perturbationibus, furore nempe & amore, tragice exprimendis inprimis studiosus; &, siquis alius, ita me Dî ament, insigniter felix: quinetiam in aliis omnibus visis concipiendis non inaudax. Nam licet suapte natura minime ad grandiloquentiam factus sit, multis tamen in locis naturæ suæ vim facit, eamque ad cothurni Tragici altitudinem adigendo, quod non est, esse cogit; præcipue ubi argumentum Sublimitatem postulat: sic ut de eo non inepte illud Poëtæ usurpaveris;

Et latera & lumbos violenta verbere caudæ
Concutit, atque animos ad pugnam sumit ab ira.

Hinc nata illa Phœbi, ubi Phaëthonti habenas tradit:

Neque vero equos ages per æthera Libycum:
Namque hic temperie destitutus humida
Pondus ruentis axis in præceps dabit.

1 Ita *Stanleius* in notis ad *Æschylum*, p. 706. prius erat εἴ που ἐτύμως. 2 Iliad. v. v. 170. atque ita fere *Hesiodus* in *Aspide*, v. 430. 3 Ex *Euripidis*, ut videtur, *Phaëtonte*. 4 Ita *Faber*: antea δεινοῖ, minus recte.

Et

σίν. Εἶθ' ἑξῆς,

Ιει δ' ἐφ' ἑπτὰ Πλειάδων ἔχων δρόμον.
Τοσαῦτ' ἀκούσας [1] εἶτ' ἔμαρψεν ἡνίας·
Κρύσας δὲ πλευρὰν πτερυφόρων ὀχημάτων,
Μεθῆκεν· αἰθὴρ δ' ἔπαντ' ἐπ' αὐθέρος [2] πτυχάς.
Πατὴρ δ' ὅπιθε νῶτα [3] Σειρίου βεβὼς
Ἵππους δίωκε παῖδα νωθητῶν, [4] Ἐκεῖσ' ἔλα.
Τῇ ῥα τρέφ' ἅρμα, τῇ δέ. ———

᾽ ἆρ᾽ οὐκ ἂν εἴποις, ὅτι ἡ ψυχὴ ὃ γράφων τοῦτο συνεπιβαίνει ὃ
ματος, καὶ συγκινδυνεύουσα τοῖς ἵπποις συνεπείρω; ὃ γὰ

mox :

Sed ad ſoreres tende recta Pleiadas.
Imbutus hiſce lora Phaëthon corripit:
Lentoque alipedum latera cædens verbere,
Laxanſque habenas, ſpatia conſcendit poli.
Sed pone tergo Sirii inſcenſo pater
Adequitat, & natum inſtruit: heus iſthac age;
Hac verte currum; hac. ——

Quid? nonne hîc ipſum, Terentiane, dixeris animum poëtæ una cum Phaëthonte currum illum conſcendere; idemque ſubeundo periculum non minus alatum eſſe, atque ipſi ſunt equi So-

1 In *Eurip.* fragmentis πῶς ἔμαρψεν edidit Cl. *Barneſius.* in *Longini Ed.* πῶς τις ἔμαρψεν. 2 Parum refert utrum legas πτυχὰς an πτύχας. video nullis placere πτύχας. *Ruggerſius* (Var. Lect. l. 1. c. 10.) αἰθὴρος πτυχὰς *aeris convexa* (non *juga*) ſignificare ex *Heſychio* annotavit. 3 In *Edit. prima*, aliiſque σειρίου, pro quo *Ruggerſius* (loco jam citato) reponit σείου. Σειρίου malit *Faber*; cui σείριος nil aliud hoc loco videtur, quam ut aliquis è *cæleſtium equorum* numero: nam omnes *planetæ* ſuos habuerunt *equos*. Σειρίος autem eſt plane *aſtricus*, nam Σείριος ut veteres nonnulli *Sol* eſt, σῖρος *aſtrum*; unde & Latinorum *ſydus*. Si vero *Equus*, quo *Sol* vehebatur, erat σειρὸς *funalis*, ut vult *Ruggerſius*, non deſſet poëta ὄπιθεν, cum nequaquam is *à tergo* eſſe potuerit, qui currum trahebat. Σειρίου probat *Dacierus*, atque verba in conſtructione hoc modo diſponenda eſſe cenſet, πατὴρ δὲ, βεβὼς νῶτα Σειρίου, ἵππους ὄπιθε, παῖδα νωθητῶν. 4 In *Edit. prima*, ἵππους παῖδα νωθητῶν ἐλατῆρα, ἐκεῖσ' τρέφ' ἅρμα τῇδε. in *Veneta* —— νωθητῶν, ἐκεῖσ' ἔλα" "Τῇ ῥ' ἕτρεφ' ἅρμα, τῇδε. — unde *Portus* (probante *Fabro*) corrigit "Τῇδε τρέφ' ἅρμα, τῇδε. — & *Tollius* ex *Codicibus* "Τῇ ῥα τρέφ' ἅρμα, τῇδε. —— *Barneſius*, ſcio qua auctoritate, ἔλα γ' ἐκεῖ" "Στρέφ' ἅρμα τῇδε.

lis?

ἂν, εἰ μὴ τοῖς ὑφηνίοις ἐκείνοις ἅρμασι ἰσοδρομοῦσα ἐφέρετο, τοιαῦτ' ἂν ποτε ἐφαντάσθη. Ὅμοια γὰρ τὰ ὑπὸ τῆς Κασσάνδρας [1] ἄντῳ,

Ἀλλ' ὦ φίλιτατοι Τρῶες.

[2] Τῶν Αἰσχύλου φαντασιῶν ὑπερβολικῶν καὶ ἡρωϊκωτάτων, (ὥσπερ οἱ Ἑπτὰ ὑπὸ Θήβας παρ' ἄντῳ,

Ἄνδρες (φησὶν) ἑπτὰ θοῦριοι λοχαγέται,
Ταυροσφαγοῦντες εἰς μελάνδετον σάκος,
Καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου,
Ἄρειόν τ', Ἐνυὼ, καὶ φιλαίματον Φόβον
Ὁρκωμότησαν, ——————

[3] τὸν ἴδιον αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους δίκα οἴκτου συμμενύμενον θάνατον) σύνιστε μήτοι ἀκατεργάστοις, καὶ οἱονεὶ πυκνευθέσι τὰς ψυχάς, καὶ ἀμαλάκτοις φέρων, ὅμως ἑαυτὸν ὁ Εὐρι-

lis? nam niſi eodem atque illi curſus impetu ablatus actis illis cœleſtibus interfuiſſet, nunquam profecto iſtiuſmodi viſum cogitatione informaſſet. Non alius generis ſunt & hæc ejuſdem in Caſſandra;

At Trôes ô Mavortii &c.

Quin etiam, quum Æſchylus audaci animi magnitudine viſiones ſectetur perquam magnificas ac vere Heroïcas, (ut, quum in Tragœdia *Septem ad Thebas*,

Tum Principes ſeptem viri,
bello inclyti,
Taurum ſuper ſcuto jugulantes
æreo,
Manibuſque ſacrum contingentes ſanguinem,
Mavortem, Enyo, & ſanguinarium Metum
Jurant, ſuiſque teſtes precibus advocant;

& in ſuam ipſorum mortem ſe invicem abſque ulla ſui miſeratione ſacramento adigunt) quum Æſchylus, inquam, tam nobiles & elatas ſibi mente viſiones informet, ſed rudibus eas nonnunquam & impexis, ſi ita loqui liceat, ac nondum ſubactis ſententiis veſtiat; Euripides ambo

1 Cur non παρ' αὐτῷ; nam & ſic ſupra alicubi loquutus eſt. *Tollius.* 2 Cohærent hæc (longo interjecto Hyperbato) cum ſequentibus σύνιστε μέντοι ἀκατεργάστους. quod interpretes non videntur animadvertiſſe. *Tollius.* 3 Septem verſus omiſit *Longinus*, eorumque ſententiam expreſſit. ii, quos in animo habuit, incipiunt à verſu 46.

τίδης καὶ ἐκείνοις ὑπὸ φιλοτιμίας τοῖς κινδύνοις παραβιάζεται. Καὶ παρὰ μὲν Αἰσχύλῳ παραδόξως τὰ περὶ Λυκούργου βασίλεια καὶ τὴν [1] ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται,

Ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει τέγη·

δ' Εὐριπίδης τὸ αὐτὸ τοῦθ' ἕτερος [3] ἐφηδύνας ἐξεφώνησε,

Πᾶν δὲ ξυνεβάκχευσ' ὄρος.

κρως δὲ ἡ [4] Σοφοκλῆς, ὅτι περὶ Θησέως Οἰδίπου ἢ ἑαυτὸν μετὰ θεοσημείας τινὸς ἀφανιζομένων, καὶ περὶ τὸν κατάπλουν τῶν Ἑλλήνων, [5] ἔπειτ' Ἀχιλλέως παραφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Ἦν ἂν οἶδ' εἴ τις ἅμιλλαν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου. Πάντα δ' ἀμήχανον παραθέσθαι. Οὐ μὴν ἀλλὰ τὰ μὲν παρὰ τοῖς ποιηταῖς μηχανοσα incitatus æmulatione hæc noque accedere propius & attectare gaudet pericula. Velut, num Æschylus Lycurgi regiam opinata Liberi patris apparione concitari fingit, & hac itur sententia;

Insaniunt jam tecta, bacchatur domus:

uripides hanc ipsam aliter, & ulto quidem mollius ac suavius xpressit, hoc modo;

Mons totus illis consonat bacchantibus.

ed & præclara sunt Sophoclis visa atque plane admirabilia, quibus vel morientem Oedipum atque semet cum prodigiosa quadam tempestate sepelientem; vel Græcorum discessum, & Achillem oram solventibus in tumulo apparentem describit. Quam quidem imaginem nemo, quantum ego quidem judico, melius atque efficacius Simonide imaginatus est. Verum omnia apponere exempla cum operosum nimis, tum vero & fastidii plenum est. Ceterum poëtarum visiones fabulosæ, & omnem

1 Thracem illum intelligit, Edonorum regem, Baccho infestissimum, e quo fabulam scripsit *Æschylus*; unde desumptum quod hîc subjicir. 2 Hac de voce eruditissime, ut solet, *Ill. Spanhemius*, in præclaro pere *De usu & præstantia Numism.* p. 425. &c. *Edit. Lond.* 3 Majoris *Euripide* suavitatis causa est, judicio *Fabri*; quod ἐνθουσιᾷν usurparit *Æschylus*, *Euripides* autem ξυμβακχεύειν; *Tollii* vero sententiâ, quod βακχεύειν *Æschyli* in ξυμβακχεύειν mutarit *Euripides*. 4 Locus est in *Oedip. Colon.* ubi *Chorus* in tempestate illa prodigiosa ita loquitur, Ἐκτυπεῖ αὐθ, ὦ Ζεῦ, Ἰδὲ μάλα μιγας &c. dein paulo infra, Εα, Εα. Ἰδοῦ μάλ' θας &c. 5 Pro ἔπειτα malim ἐπὶ τ'. *Tollius*.

ferme

πέρας ἔχει τὴν ὑπερέκπτωσιν, ὡς ἔφην, καὶ πάντῃ τὸ πι
ὑπερβάσιον· ἡ δὲ ῥητορικὴ φαντασία, κἀκείνῃ ἀεὶ π
ἔμφρονέστερον, καὶ ἐναλλὴξ. Δεινοὶ δὲ καὶ ἔκφυλοι οἱ ὑπερβολ
σεις, ἡνίκ' ἂν ᾖ ποιητικὸν τὸ ἐν λόγοις, καὶ μυθώδες τὸ πλά
σμα, καὶ εἰς πᾶν ὑπερεκπίπτον τὸ ἀδυνάτον. Ὡς ἥδη τ
δία καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες, καθάπερ οἱ τραγῳδ
βλέπουσιν ἐλεεινάς· καὶ ὅδε ὄκεῖνο μαθεῖν οἱ γενναῖοι δυνά
ται, ὅτι ὁ λέγων Ορέστης,

Μέθες [2], μή' ὅσια τἄλλ' ἐμοῦ ἐλεεινάν·

Μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς τάρταρον,

φαντάζεται ταῦθ', ὅτι μαίνεται. Τί οὖν ἡ ῥητορικὴ φαντασ
δυνάται; πολλὰ μὲν ἴσως καὶ ἄλλα τοῖς λόγοις ἐναγώνια,
ἐμπαθῆ παρεισφέρειν· καταχυναμμένη μέντοι τοῖς πρ

ferme fidem excedentibus casibus auditorum animos exterrere atque consternare solent; uti supra dixisse memini: Rhetorica vero imaginatio illa pulcherrima est ac præstantissima, quæ sibi res, voces, actus denique omnes evidentissime & ad ipsam veritatem fingit, atque auditoribus ante oculos ponit. Turpis autem ac pravus, & plane, quod ajunt, extra lineas procurrens error est, quum in oratione civili ac pedestri ad poëticas & fabulosas, adeoque impossibiles fictiones proceditur. Sicut nostri illi solent grandiloqui, si Dîs placet, & vehementes oratores, qui mihi Tragicorum more Furias vident; neq tamen (ô homines acutos & perspicaces!) illud vide possunt, Orestis illa,

Demitte me, quæ es una ma
rum Erinnyum:
In Tartara ut jacias, medi
amplecteris:

Orestis esse insanientis, cu sensus morbo perturbati hanc lius oculis imaginem objicia Furiarum. Quænam igitur v sionis Rhetoricæ natura est facultas? nempe hæc quod n modo velut in re præsenti re fari, iisdemque animorum m tibus concitari faciat eos, audiunt; verum etiam negot

1 Παρεκβάσεις legendum censet *Petra*, ὑπερβάσεις *Faber*: uterque m ut censet *Tollius*, qui παρεκβάσεις vult accipi pro eo quod consistit ε παρεκβαίνειν εἰς ἀλλότριον γένος. 2 Vide *Euripidem* in *Oreste* v. 264.

lib

μαπικαῖς ὑπηχειρήσειν, ὑ πείθῃ τὸν ἀκροατὴν μόνον, ἀλλὰ
ἡ δουλῶται. " [1] Καὶ μὴν εἴ τις, φησὶν, αὐτίκα δὴ μάλα
κεκυγῆς ἀκούσαι περὶ τοῦ δικαστηρίου, εἶτ' εἴποι τις, ὡς
ἀνεῳγὸς τὸ δεσμωτήριον, οἱ δὲ δεσμῶται φεύγουσιν, ὑθεὶς ὑ-
τως, ὑτε γέρων, ὑτε νέος, ὀλίγωρός ἐστιν, ὡς ὑκὶ βοηθήσαι
καθ' ὅσον δύναι. εἰ δὲ δή τις εἴποι παρελθὼν, ὡς ὁ τύτου
ἀφεὶς ὑτός ἐστιν, ὃν δὲ λόγῳ τυχὼν τοιούτῳ ἀπόλοιτο."
Ως νὴ Δία ἡ [2] Υπερείδης κατηγορήμων, ἐπειδὴ τὸν δού-
λους μὴ ἐπὶ ἴσῃ ἐλευθέρους ἐψηφίσατο, "τοῦτο δ' ψήφισμα,
ἔφησεν, ὑκ ὁ ῥήτωρ ἔγραψεν, ἀλλ' ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη."
μα γὰρ τῷ τοιούτῳ ὑπηχειρεῖν ὁ ῥήτωρ πεφάνταται·
ὸ κὴ ἐπὶ τοῖς ὅσιν ἐπεβόησε τῷ λήμματι. Φύσει δὲ

bus admiſta tractationibus cum
, quæ vult, perſuadeat, tum
nolentes invitoſque audito-
s ſubigat, cogatque ſequi qua
pit. *Quod ſiquis* (inquit ora-
r) *derepente ante tribunal cla-
orem audiat; nuntiet autem
iquis, effractas carceris fores,
vulſa clauſtra, incluſos fugere:
mo, ſcio, tam negligens fuerit,
mo tam lentus, quamlibet ſe-
x, quamlibet puer, quin è ve-
gio ad ferendam pro viribus
em accurrat. Quod ſi vero
is alius ſuperveniens dixerit,*
m tibi ſcelus, qui vinctos è

cuſtodia eripuit, hem tibi! *quis veſtrum eſt, judices, qui dubitet, quin is ſtatim indicta cauſſa malus male pereat?* Ejuſdem indolis ſunt & illa Hyperidis, qui in judicium vocatus, quòd poſt acceptam ad Chæroneam cladem rogationem ad populum de manu-mittendis ſervis tuliſſet, *Hanc rogationem*, inquit, *non orator, ſed Chæronenſis pugna tulit.* Negotiali namque tractationi pugnæ illius viſionem admiſcuit: quocirca, perſuaſionis terminos ſententiæ ſublimitate longiſſime tranſcurrit. Naturâ

1 In *Oratione* contra *Timocratem*, non procul à fine; ubi in *Vulgatis* rba ſic ſe habent; κὴ μὴν εἴ αὐτίκα δὴ μάλα κραυγὴν ἀκούσαι [al. ἀκούσῃ] περὶ τοῦ δικαστηρίου, εἶτ' &c. ὑθεὶς, ὔτε γέρων, ὔτ' ὀλίγωρός ἐστιν, ὅστις ὐκὶ βοηθήσειν ἂν, καθ' &c. ἐὰν δ' τοσὶ, ἐὰν λ. τ. δοῦλος ἂν ἀπαχθῇς πάντα ζημιωθείη. 2 *Demetrius Phalereus* [p. 62. *Ed. Oxon.*] dictum hoc, iquantulum immutatum, *Demadi* tribuit. Verum *Hyperidis* eſſe teſta- *Demoſthenes*, in *Orat.* ſecunda in *Ariſtogitona*, ubi hujus judicii me- init: item *Plutarchus* in *Hyperidis* vita; & *Rutilius Lupus*, lib. 1.

πως ἐν τοῖς τοιούτοις ἅπασιν ἀεὶ τὸ κρεῖττον καὶ ἀκόμεθα· ὥστε
ὅπου τὸ διπλοῦν προσῆν, ἐκεῖ καὶ τὸ ἰσχυρὸν ἐπιλαμβάνεται. Ἢ
φαντασίαν ἐκπληκτικὴν, ἢ τὸ πραγματικὸν ἐγκρύπτει καὶ ἐπαμφοτερίζον.
Καὶ τοῦτ' οὐκ ἀπεικότως πάσχομεν· δυοῖν γὰρ συνταττομένοιν
ὑφ' ἓν, ἀεὶ τὸ κρεῖττον εἰς ἑαυτὸ τὴν ἧττονος δύναμιν ἕλκει.
Τοσαῦτα περὶ τῆς ὑψηλῆς, καὶ ἐκ τοῦ μεγαλοφρονεῖν, ἢ μιμήσεως, ἢ φαντασίας ἐπαγγελματικῆς, ἀρκείσει.

enim ita comparatum est, ut, quæ sunt in negotiis valentissima, ea aures quoque nostras fortissime percellant: unde fit ut animus objectarum imaginum intuitu à fide demonstrationis abductus ad id convertatur, quod imaginationem ferit; cujus fulgore altera illa pars, quæ negotialis, offunditur & occultatur. Quod quum accidit, non sane præter rationem accidere dicendum est: quandoquidem de duabus rebus secum compositis ea semper, quæ potior est ac præstabilior, alterius imbecilliоris omnem vim atque efficaciam ad se trahit ac sibi adjungit. Atque hæc de Sublimitate, quæ in sensuum consistit amplitudine, & vel ab animi magnitudine, vel ab imitatione, aut etiam visione proficiscitur, dicta sufficiant.

ΤΜΗΜΑ ις'.

Περὶ σχημάτων.

Ἀκόλουθον μὲν οὖν καὶ ὁ περὶ σχημάτων [1]ἐμφερὴς πίναξ τόπος· καὶ γὰρ ταῦτ', ἂν οἱ δεῖ σκευάζηται πρὸς ὠφέλειαν, οὐκ ἀπὸ μικρᾶς ἐστι μοίρας. Οὐ μὴν ἀλλ', ἐπεὶ τὸ πᾶσαν ἀφηκριβῶσθαι πολὺ ἔργον ἐστὶ καὶ παρὰ

SECTIO XVI.

De figuris.

TRanseo igitur ad figuras; quibus tertium supra locum assignavi: hæ namque rite tractatæ non exiguam, uti dixi, illius partem constituunt. Verum quod eas omnes persequi non modo in præsenti nimis magnum sed & aliàs infiniti res labor

1 In *Cod. Vat.* ἰφεξῆς pro ἐμφερὴς. *Toll.*

μᾶλλον δ' ἀποδείκνυσιν, ὀλίγα τούτων, ὅσα μεγαληγορίας ἀποτελεστικά, ἢ πιθανὰ τὸ προκείμενον ἔνεκα, καὶ δὴ λέξομεν. Ἀποδείξει ὁ Δημοσθένης ὑπὲρ τῶν πεπολιτευμένων ἐπιφέρει. Τίς δ' ἐστὶν ἡ κατὰ φύσιν χρῆσις αὐτῆς; "οὐχ ἡμάρ-"τητε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας "καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀραμένοι· ἔχετε δὲ οἰκεῖα τούτου τοῦ-"δείγματα· οὐδὲ γὰρ οἱ ἐπὶ Μαραθῶνι ἥμαρτον, οὐδ' οἱ ἐπὶ "Σαλαμῖνι, οὐδ' οἱ ἐπὶ Πλαταιᾶς." Ἀλλ', ἐπειδὴ καθάπερ ἐμπνευσθεὶς ἐξαίφνης ἔκ τινος θεοῦ, καὶ οἱονεὶ φοιβόληπτος γενόμενος, τὸν τῶν ἀριστέων τῆς Ἑλλάδος ὅρκον ἐξεφώνησεν, [1] "οὐκ "ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, καὶ μὰ τοὺς ἐπὶ Μαραθῶνι προκινδυ-"νεύσαντας", φάσκειν δ' ἐνὸς ἑκάστου σχήματος (ὅπερ ἐπάδειν ἀποστροφὴν ἐγὼ καλῶ) τοὺς μὲν προγόνους ἀποθεώσας, ὅτι δεῖ τοὺς ὅτιοῦν ἀποφαίνοντας ὡς θεοὺς ὀμνύναι παιδεύειν,

fit, paucas tantum ex omni illo numero, quæ grandem ſublatamque faciunt orationem, excerpere, eaſque, confirmandi illorum gratia quæ dicentur, paulo accuratius exponere viſum eſt. Initium autem à Demoſthene faciam, id agente, ut in reip. adminiſtratione nihil à ſe perperam admiſſum eſſe demonſtret. Sed ad hoc efficiendum quænam erat, *inquies*, conſueta atque naturalis in dicendo via & ratio? [Hæc nempe:] *Non peccaviſtis, Athenienſes, quum pro fortunis univerſæ Græciæ in illam dimicationem deſcendiſtis. Habetis enim præclari hujus conſilii exempla domi complura. Non enim, qui ad Marathona depugnarunt peccavere: non qui ad Salamina: non qui ad Platæas.* Verum ille, [modo plane diverſo,] quoniam divino veluti quodam mentis ablatus inſtinctu decantatum illud per fortiſſimos Græciæ propugnatores jusjurandum inſonuit, *Non peccaviſtis, Athenienſes, non, per eos, qui in campis Marathoniis pro ſalute patriæ periclitati ſunt*; unica illa jurisjurandi figura (quam hîc *Apoſtrophen* lubens appellârim) & majores conſecrare videtur, docendo quod per eos, qui tam clarum vitæ exitum habuiſſent, non ſecus ac per Deos jurare oporteret; & judicibus illam ad

1 Vide locum in *Oratione* de *Corona*, p. 124. *Ed. Oxon.* p. 175. *Ed. Pariſ.* & p. 508. *Ed. Francof.*

τοῖς δὲ κείνοις τὸ τῷδ' ἐκεῖ προσκινδυνεύσαντον ὑπῆλθε φρόνημα, τὴν δὲ τ' ἀποδείξεως φύσιν μεθίστας εἰς ἐπῳδὴν κάλλος ὕψος καὶ πάθος καὶ ξένων καὶ ἐπιφρύων ὅρκων ἀξιοπιστίαν, καὶ ἅμα παιώνειόν τινα καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουόντων καθεὶς λόγον· ὡς [1] κυφιζομένους ἐπὶ τῶ ἑλκωμένων μηδὲν ἔλαττον τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Φίλιππον, ἢ ὅπου τοῖς ἐν Μαραθῶνα καὶ Σαλαμῖνα νικητηρίοις, παείσασθαι φρονεῖν. οἷς πᾶσι τοὺς ἀκροατὰς ἅμα καὶ ὑφ' ἁρμονίᾳ σύναρπάσας ᾤχετο. Καί τοι πρὸς τὸν Εὐπόλιδι τοῦ ὅρκου τὸ σπέρμα φασὶν εὑρῆσθαι,

Οὐ γὰρ μὰ τὸν Μαραθῶνι τὸν ἐμὸν μάχιν,
Χαίρων τις αὐτῷ τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Εστι δὲ ὅτε τὸ ὀμόσαι τινὰ ὁμόσαι μέγα, τὸ δὲ πῶς, καὶ πᾶσι, καὶ ἐφ' ὧν χαιρῶν, καὶ τίνος ἕνεκα. Αλλ' ἐκεῖ μὲν οὐδὲν ἐς' ἐὰν μὴ ὅρκος, καὶ πρὸς εὐτυχοῦντας ἔτι, καὶ ὑ δεομένους παρηγορίας,

Marathona cæſorum animi magnitudinem inſinuare; naturamque demonſtrationis in eximiam Sublimitatem atque animi perturbationem, inuſitatique ac inſignis jurisjurandi religionem convertere; adhæc accepti ſimul vulneris medicatricem & noxiis propulſandis aptam audientium animis orationem infundere: ut laudibus elati non minores ſibi ob infelix cum Philippo prælium, quam ob præclaras ad Marathona ac Salamina victorias, ſumendos eſſe ſpiritus ducerent. quibus omnibus auditores, unius ope atque adminiculo figuræ, ſuam in ſententiam rapuit & pertraxit. Eſt, fateor, quod nonnulli volunt, apud Eupolidem hujus jurisjurandi primum veluti ſemen, cum ait:

Nec enim ille per meum ad Marathona prælium
Lætabitur, qui me dolore affecerit.

At non quovis jurare modo magnum quid eſt, aut laudabile: verum, quum locus, quum tempus, quum ratio, quum res ipſa, quum auditor poſtulat, tum vero inprimis præclarum eſt & ad commovendos animos efficax. Apud Eupolidem autem nil niſi ſimplex jusjurandum eſt, idque ad Athenienſes tunc temporis

1 In *Vett. Codd. Tollii* κυφιζόμφους. Omnino legendum cenſeo κυφιζομένους, ut cum παείσασθαι jungatur.

florentes,

ς Αθηναίους· ἔτι δ' ὑχὶ τὺς ἄνδρας ἀπαθανατίσας ὁ ποιη-
ς ὤμοσεν, ἵνα τῆς ἐκείνων ἀρετῆς τοῖς ἀκούουσιν ἐντέχνη
όγον ἄξιον, ἀλλ' ἀπὸ τῶν προκινδυνευσάντων ὅτι τὸ
υχον ἀπεπλανήθη, τῷ μάχῃ. Παρὰ δὲ τῷ Δημο-
νει πεπραγμάτευ) πρὸς ἡτημένους ὁ ὅρκος, ὡς μὴ Χαι-
ωναν ἔτ' Αθηναίοις ἀτύχημα φάνεσθαι. [2] Καὶ ἔτ' ταυτὸν,
ἔφην, ἅμα ἀπόδειξίς ὅτι ὃ μηδὲν ἡμαρτηκέναι, ἡ πρόφα-
γμα, ὅρκων πίστις, ἐγκώμιον, προτροπή. Καὶ πειθήνως
πίνῃ τῷ ῥήτορι, "Λέγῃς ἥπαν πολιτευσάμενος, εἶτα
χας ὀμνύεις", [4] ἀλλὰ ταῦθ' ἑξῆς κανονίζει, ἡ δι' ἀσφαλείας
ι ἡ ὀνόματα· διδάσκων, ὅτι κἂν βακχεύμασι νήφειν ἀναί-

entes, ac rem feliciter ge-
es, adeoque conſolationis
ime indigos: præterea ne-
per viros, quos donat im-
talitate juravit, ut ita dignos
um animi fortitudine ſpiri-
audientium animis inſerat;
ab hominibus, vitæ pericu-
pro patria ſubeuntibus, ad
inanimam, *id eſt*, ad ipſam
nam, jusjurandum deflectit.
lto ſecus ab Demoſthene fa-
n, qui & ad victos illud ad-
uit, effecitque ut illam ad
eroneam cladem non jam in-
adverſa ducerent: ſic ut ſi-
& demonſtratio ſit, uti dixi,
nihil ab ipſis in ea pugna ſub-
eunda peccatum fuiſſe; & ex-
emplum, & jurisjurandi fides, &
laudatio, & cohortatio. Quin
&, ne vel hoc illi ab adverſario
objici poſſet, *Tu mihi hic de cla-
de, quæ te auctore accepta eſt,
loqueris, & poſtilla per majorum
juras victorias*, ipſa etiam, qui-
bus utitur, verba diligentiſſime
ad amuſſim artis atque rationis
exigit & examinat, eaque in
tutum deducit; (inſigni orato-
ribus documento, ut cum ra-
tione inſanire, atque etiam in
bacchationibus ſobrios eſſe ſe
debere meminerint) *illos*, in-

Opinionem verte, non *orationem*. *Langb.* Hîc loci λόγος *ratio* eſt, *oratio*, ut notavit *Wolfius* in *Prolegom.* ad *Demoſthenem* ſuum. *Faber.* ἐντέχνῳ in *Cod. Vat.* teſte *Tollio*, & in *Edit. prima.* 3 Legerim ὑπήνῃ τῷ ῥήτορι. *Faber.* 4 Ita primus interpunxit *Langbænius*, cum antea *ditis* eſſet, ἀλλὰ ταῦθ' ἑξῆς κανονίζει, ἡ δι' ἀσφαλείας ἄγλ· ἡ ὀνόματα διδά-, ὅτι &c. Verum ἐ σώζῃ διδ. pro ἡ ὀνόματα διδ. legit *Faber.* Non *Tollius*, qui verba juxta *Langbænii* diſtinctionem diſponenda eſſe cen- quod ut antea Schema ἀλγοίας tractârat *Longinus*, hîc & verborum *Demoſthene* curam ὡς ἐν παρόδῳ oſtendit. Mallem cum *Fabro* legere, ertere, *atque docens hîc oratores, ut cum* &c. dein, *illos* (inquit) *qui* &c.

quiens,

χῶν· "τὺς περιυδυνδύσαντας, φησὶν, ὑπὲρ Μαραθῶνι τ
"προγόνων, καὶ τὺς ὑπὲρ Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τ
"ἐπ' Αρτεμισίῳ, καὶ τὺς ὑπὲρ Πλαταιᾶς παραταξαμένους
ὐδαμῶς "νικήσαντας" εἶπεν, ἀλλὰ πάντη τὸ τέλεως ἀφεῖ
κλοφεν ὄνομα, ἐπειδήπερ ἦν εὐτυχὲς, καὶ τοῖς κατ' Χαιρώνε
ἐναντίον· διόπερ καὶ τ' ἀκροατὴν φθάνων διὰ τὺς ἐπαφ
"[1] οὺς ἅπαντας, ἔθαψε δημοσίᾳ, [2] φησὶν", ἡ πόλις, Αἰσχίνη,
"τοὺς κατορθώσαντας μόνους.

quiens, *qui in campis Marathoniis pro patria periclitati ſunt, quique ad Salamina navali prælio dimicarunt, quique ad Artemiſium, quique ad Plataas cum hoſte conflixerunt* : nuſquam, *qui vicerunt*, memorans; ſed, ubique victoriæ & eventus lætiſſimi nomine ſuppreſſo, quòd inauſpicato ad Chæroneam p lio quam maxime erat con rium, prævenit eos qui audi [atque ipſum etiam adve rium,] ſubjicitque è veſtig *Quos omnes, Æſchine,* cru *publice ſepeliit; non eos t tum, queis feliciter rem ge contigit.*

TMHMA ιζ'.

Οπι τῷ Υψει συμμαχεῖ τὰ σχήματα· πῇ καὶ πῶς;

ΟΥΚ ἄξιον δ' ὅπι τύτῳ τῷ τόπῳ παρελιπεῖν
τ' ἡμῖν πεφαρμαγμένων, φίλτατε· ἔσῃ δὲ πάνυ σύ

SECTIO XVII.

Figuras & Sublimitatem ſuppetias ſibi invicem ferre; ubi & quomodo?

HOC mihi loco minime prætereundum videtur, ca- riſſime Poſtumi, quod inter obſervaſſe memini: expo

1 Hic locus paulo aliter apud ipſum *Demoſthenem* legitur, οὺς ἅ
ζως ὑμεῖς ἡ πόλις τ' αὐτῆς ἀξιώσεως τιμῆς ἔθαψεν, Αἰσχίνη, ἐκ τὺς κατ
σαντας αὐτῶν. nec ſana videntur eſſe exemplaria hodierna: nam in
vox δημοσίᾳ deſideratur, in qua tota vis orationis ſita: deinde
gloſſema, ut & τ' αὐτῆς ἀξιώσεως τιμῆς. denique αὐτῶν ſubſtitutum
μόνους. *Faber.* 2 Commode abeſſe poteſt.

ς, ὅτι φύσις πως [1] συμμαχεῖ τῷ ὕψει τὰ σχήματα, καὶ
λιν ἀντισυμμαχῶντα θαυμαστῶς ἐπ' αὐτῷ. Πῇ δὲ καὶ
ις, ἐγὼ φράσω. Ὑποπτόν ἐστιν ἰδίως τὸ λεγόμενον σχημάτων παι-
ῶν, καὶ παραβάλλον ἐπάνοιαν ἀνδρὸς, ἀπιθάνῳ, παιδὶ
ομισῶ· καὶ ταῦθ', ὅταν ἡ μὲν τοῦ κριτοῦ κύριον ὁ λόγος,
λείπῃ δὲ τοῖς τυράννοις, βασιλεῦσι, [2] ἡγεμόσιν ἢ ὑπερο-
ις. Ἀγανακτεῖ γὰρ εὐθὺς, εἰ, ὡς παῖς ἄφρων, ὑπὸ τεχνι-
ῥήτορος σχηματίοις παραφέρεται καὶ εἰς παραφρόνησιν
τῶν λαμβάνων ἢ παρελογισμὸν, οἵοπερ μὴ ἐπαισθάνεται
συύλων, [3] πρὸν ἐπιχειρῆσαι δὲ ὁ θυμὸς, τοῖς τῶν πει-
ῆ λόγων πάντως ἀντιδιατίθεται· διόπερ καὶ τότε ἄριστον δο-
τὸ σχῆμα, ὅταν αὐτὸ τοῦτο λανθάνῃ, ὅτι σχῆμά ἐστι.
τοίνυν ὕψος καὶ πάθος ἢ ὅτι τὸ σχηματίζειν ἐπανοίας

o quam potero breviſſime; uras *videlicet* ac Sublimita- mutuis natura ſuppetiis mi- ce ſublevari; neque minus ab hac adjuvari, quam ipſæ m viciſſim corroborent & ugeant. Ubi vero & qui fiat, jam nunc dicam. Cal- s ille & ſolers figurarum uſus præ ceteris omnibus per- m ſuſpicioſa eſt, metumque nuat inſidiarum, doli, & dis: præſertim ubi apud ju- em res agitur vitæ neciſque minum; multo etiam magis, yrannus is fuerit, vel rex, vel provinciæ præſes. Statim enim is indignatur, quum ſe velut imprudentem puerulum ab aſtuto oratore figurarum peti videt machinis atque fallaciis; eaſque in ſui contemptum atque contumeliam accipiens ita ſæpenumero exaſperatur, & oratori immutatur, ut, quamvis iram ſuam cohibeat atque moderetur, animo tamen & auribus à ſermone oratoris ſit averſiſſimus: quapropter ea demum cenſenda eſt optima figura, quæ effectu appareret, habitu latet. Hanc vero in judice attentatæ figuris fidei ſuæ

1 In *Edit. prima* ἐμμαχεῖται, in *Cod. Vat.* συμμαχεῖται. 2 Mallem ἡγεμόνας τοὺς ἐπὶ ὑπαρχείαις, aut τοὺς ἐπ' ἐπαρχίαις, *præfectos provinciarum, pro-conſules, pro-prætores. Fab.* In *Edit. prima & Veneta* ἡγεμόσιν, ἐπ' ἐπαρχείαις. 3 In *Ed. prima* καὶ ἐπιχειρῆσαι δὲ ὁ θυμὸς τοῖς τῶν πειθῶ ἢ λόγων, πάντως &c. in *Veneta* καὶ ἐπιχειρῆσαι δὲ τὸ θυμῷ &c. Particulam ὁ (quam nec agnoſcit *Edit. prima.* nec duo *Codd. MSS.*) delevit *Tol-*, diſtinguens eo modo quo *Langbænius* diſtinguendum eſſe oſtendebat.

ſuſpicionem

ἀλέξημα, ἢ θαυμαστή τις ὑπόνοια καθίσταται· καὶ τὸ
[1] παραληφθεῖσα δ' παυεργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέ-
θεσι τὸ λοιπὸν ἐπιδέδυκε, καὶ πᾶσαν ὑποψίαν ἐκπέφευ-
γεν. Ἱκανὸν δὲ τεκμήριον τὸ προειρημένον, "ἢ μὰ τοὺς ὑπὲρ
"Μαραθῶνι." Τίνι γὰρ ὀκταῦθ' ὁ ῥήτωρ ἀπέκρυψε τὸ σχῆμα;
δῆλον, ὅτι τῷ φωτὶ αὐτῷ. Σχεδὸν γὰρ, ὥσπερ καὶ τ' ἀμυδρὰ
φέγγη ἀναφανίζεται τῷ ἡλίῳ προαυγούμενα, οὕτω καὶ τὰ τῆς
ῥητορικῆς σοφίσματα ἐξαμαυροῖ πρόδηλον πάντοθεν τὸ μέ-
γεθος. Οὐ πόρρω δ' ἴσως τούτου καὶ ὅπερ ἐν ζωγραφίᾳ πέ-
πονθε συμβαίνει· ὅπου γὰρ ἐν αὐτῇ κειμένων ὑπερτέρου προ-
λάμπει σκιᾶς τε καὶ φωτὸς, ὅμως προϋπάρχει τε τὸ φῶς τῆς ὄψεως κρόμμυον ἔξοχον, καὶ ἐγγυτέρω προσ-
ιὼν φαίνεται. Οὐκοῦν καὶ τῶν λόγων τὰ πάθη καὶ τὰ ὕψη τὰ

suſpicionem mirum in modum lenit, tollitque conjuncta cum animi concitatione Sublimitas: ac ſi quandoque contigerit, ut illa calliditatis ars ab oratore adhibeatur, ſubit hæc è veſtigio fulgidum Sublimitatis & præſtantium affectuum lumen, & ſub umbra magnarum virtutum deliteſcens effugit oculos, quamvis acutiſſimos, ſuſpicionis. Exemplum aliud idoneum magis & illuſtre, quam quod attuli, dari vix ullum poteſt: *Non per eos, qui in campis Marathoniis &c.* Qua enim re figuram hîc orator occultavit? ipſo Sublimitatis fulgore, *ut* cuivis perſpicuum. Equidem Rhetoricis mihi figuris idem accidere videtur, quod ſi nibus ac luminibus minoribus nam quemadmodum ſol exort ſplendore ſuo aliis omnibus deribus tenebras obducit, in figuris circumfuſa Sublimit lux penitus illas obſcurat & condit. Nec multum diff quod in pictura evenire ſole nam quamvis umbra lumen juxta ſe invicem, & in eade tabellæ planitie, coloribus e preſſa fuerint; tamen id quo luminoſum eſt, oculos noſtr validius feriens, eminere & quatenus exſtare, & multo qua umbra propius eſſe videtur. eundem modum & qui in or tione adhibentur affectus & or

1 In *Vet. Cod.* παραληφθείσαν. Forte fuit παραληφθῆσα ἡ δ' παυεργ vel ἡ ἐν τῷ παυεργεῖν τέχνη. *Tollius.* 2 Τοῖς πάθεσι καὶ μεγέθεσι omnin legendum eſſe contendit *Tollius*; quòd paulo antea præceſſerit ὕψη πάθος, atque κάλλος parum huic loco convenire videatur.

λυχᾶς ἡμῶν ἐγγυτέρω κείμενα, ἅμα τε φυσικὴν τινα συγ-
γένειαν καὶ ἅμα λαμπρότητα ἀεὶ τῶν σχημάτων προσεμφανί-
ζεται, καὶ τῷ τόπῳ αὐτῶν ἐπισκιάζει καὶ οἷον ὑπο καλύ-
πτει τηρεῖ.

is Sublimitas, animis noſtris antevertunt & in oculos no-
m neceſſitudine quadam atque ſtros validius incurrunt; artem-
ognatione naturæ tum etiam que offuſa nocte, quaſi vela-
lendore ſuo propinquiora, cla- mine quodam, obtegunt & oc-
tate ſua figuras multis partibus cultant.

ΤΜΗΜΑ ιή.

Περὶ πεύσεως καὶ ἐρωτήσεως.

ΤΙ δ' ἐκεῖνα φῶμεν, [1] τὰς πεύσεις τε καὶ ἐρωτήσεις;
ἆρα οὐκ αὐτὰς ταῖς τῶν σχημάτων εἰδοποιίαις πολ-
λὴν ἐμπροσκτίσεται καὶ σοβαρώτερα σιωπτίνει τὰ λεγόμενα;
[2] Ἢ βούλεσθε, εἰπέ μοι, προϊόντες [3] ἀλλήλων πυνθάνεσθαι,
λέγεταί τι καινόν; τί γὰρ ἂν γένοιτο τούτου καινότερον, ἢ Μα-
κεδὼν ἀνὴρ Ἀθηναίους καταπολεμῶν, καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων

SECTIO XVIII.

De interrogatione & percontatione.

QUID hic ego tibi, mi Terentiane, Interrogatio-
es & Percontationes recen- dignitatis & magnificentiæ ſibi
am? Quis enim eſt qui ig- acquirere? *An vero,* (inquit
oret, orationem hiſce figura- alibi idem orator) *alter alterum,*
m conformationibus & con- *quæſo, per circulos oberrantes*
ndi quam fortiſſime, & ab *percontabimini, Ecquid novi?*
ſdem cum vehementiæ per- *At quid* (*Juppiter!*) *magis no-*
ultum atque acrimoniæ tum *vum ad aures unquam noſtras*
accidere poſſit, quam quod homo
Macedo Athenienſes bello aggre-

1 *Technici* ita diſtinguunt, ut ἐρώτησις ſit *interrogatio* quæ pro *reſponſo* enſionem tantum vel negationem requirit; πεῦσις autem fuſiorem ſponſionem. *Langb.* 2 Petitus eſt hic locus è *Philippica* prima *De-oſthenis.* 3 In *vulgatis Demoſthenis,* αὐτῶν πυνθάνεσθαι καὶ τῷ ἀγορᾷ, γεταί τι καινόν; γένοιτο καὶ ἄν τι καινότερον &c.

"δρικῶν; τέθνηκε Φίλιππος; ὦ μὰ δί', ἀλλ' ἀσθενεῖ. "
"δ' ὑμῖν διαφέρει; ἢ γὰρ ἂν οὗτός τι πάθῃ, ταχέως ὑμῖν
"ἕτερον Φίλιππον ποιήσετε." Καὶ πάλιν, "[1] Πλέωμεν δὴ
"Μακεδονίαν, φησί· ποῖ δὴ προσορμιούμεθα; ἤρετό τις. Ἐρέ
"τὰ σαθρὰ τοῦ Φιλίππου πράγματα αὐτὸς ὁ πόλεμος."
Ἦν δὲ ἁπλῶς ῥηθὲν ὃ πρᾶγμα τῷ παντὶ καταδεέστερον
δὲ τὸ ἔνθουν καὶ ὀξύρροπον τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, καὶ τ
πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾶν, οὐ μόνον ὑψη
λότερον ἐποίησε τῷ σχηματισμῷ ὃ ῥηθέν, ἀλλὰ καὶ πιστότερ
Αἱ γὰρ τὰ παθητικὰ τότε μᾶλλον, ὅταν αὐτὰ φύηται
μὴ ὑποπτεύειν αὐτὸς ὁ λέγων, ἀλλὰ γενᾶν ὁ καιρός· ἡ δ
ἐρώτησις ἢ εἰς ἑαυτόν, καὶ ἀπόκρισις, μιμεῖται δὲ πάθος ὃ
ὑπάρχειν. Σχεδὸν γὰρ, [2] ὡς οἱ ὑφ' ἑτέρων ἐρωτώμενοι παρ
ξυνοῦσι, οὐκ εὖ τῷ ἀλλαχρῆμα πρὸς ὃ λεχθὲν ἀναλογίας

ditur, Græciæque res ordinat? Quid ais? obiitne Philippus? non ſane, ſed ei male eſt. Dî boni! quid veſtrâ id intereſt, vivatne an vixerit Philippus? qui, ſi quid ei accideret, alium vobis Philippum brevi ſitis inventuri. Et rurſum: *In Macedoniam*, inquit, *navigemus. Sed, quo appellemus? quærat aliquis. Ipſum bellum infirma regni ac rerum Philippi aperiet.* Hæc ſi orator ſimpliciter fuiſſet elocutus, dignitatem ac pondus rei verbis minime adæquaſſet: nunc autem æſtus ille mentis, & concitata illa veloxque Percontationis & Reſponſionis reciproca-

tio, illaque ipſi ſibi velut alter
cuipiam repoſita Subjectio, non
modo Sublimitatem figurato hoc
loquendi modo orationi attulit,
verum multo quoque eam red
didit credibiliorem. Nam rur
demum concitata affectibus or
tio audientes commovet, quan
eam orator non domo afferr
ſed in arena, quod ajunt, inve
nire videtur: atqui illa ſui ipſius
Interrogatio, & ad eam Subje
ctio, repentini & ex ipſa ver
occaſione nati affectus extempo
ralitatem mirifice imitatur. Sic
ut enim illi, qui ab aliis inter
rogantur, irritati, ad ea ipſi
quæ rogantur, extemplo cur

1 Ex eadem *Oratione*. In noſtris tamen *Exemplaribus*, ἐπὶ τὴν ἑσπ
πλεύσωμεν; & mox ἐκεῖνα pro Φιλίππου. Vide *Hermogenem* de *Ideis* l.
c. 7. 2 Ita *Faber* pro vulgato ὅσοι, quod in ὅσοι, non adeo recte, mu
tandum eſſe cenſuit *Petra*.

anim

ἐπ' αὐτῆς τ ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν· ὥστε ὃ σχῆμα τ πεύσεως ἢ ἀποκρίσεως, εἰς ὃ δοκεῖν ἕκαστον τ̓ ἐσκεμμένων ἐξ ἐπαγγελίας κεκινῆσθαί τε ἢ λέγεσθαι, τ ἀκροατὴν ἀπάγει ἢ παραλογίζεται. [1] Ἐπὶ τούτων (ἔν γάρ τι τ ὑψηλοτάτων ὃ Ἡροδότειον πεπίστευται) εἰ ὥστε * * * * nimi quadam concitatione re- ſicut, quæ ab oratore diu & ac- pondent; adeoque, quæ ipſa curate meditata afferuntur, ex ictat affectuum veritas, rege- tempore illi ſubnaſci dicique uunt: ita & hæc Interrogationis exiſtimet. Præterea (nam & tque huic redditæ Reſponſio- hoc Herodoti è maxime ſubli- is figura auditorem minus cau- mibus ſemper habitum fuit) ſi um decipit atque circumvenit; ita * * * *

ΤΜΗΜΑ ιθ'.

Περὶ ἀσυνδέτων.

* * * * * * * * * * * * * * ἁπλοκὰ ἐκπίπτει, ἢ οἱονεὶ παρεχῆται τὰ λεγόμενα, ἀλίγου δεῖν φαίνοντα καὶ αὐτὸν τ λέγοντα. "Καὶ συμβαλόντες, φησὶν [2] ὁ Ξενοφῶν, τὰς ἀσπίδας, ἐωθοῦντο ἐμάχοντο, ἀπέκλεινον, ἀπέθνησκον." Καὶ τὰ γ Εὐρυλόχου·

Ἤομεν [3], ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
Εὔδμηται δὲ βάσησι τετυγμέναι δώματα Κίρκης.

SECTIO XIX.

De aſyndetis, ſeu diſſolutis.

* * * * * * * adeo non impedita, adeo omni vinculo exſoluta provolvuntur, ut ipſum tantum non præveniant dicentem. *Colliſiſque* (inquit alicubi Xenophon) *clypeis impellebantur, pugnabant, cædebant, cædebantur.* Neque minus incitata ſunt illa Eurylochi;

Ivimus, ut juſſum, per ſylvas, inclyte Ulyſſe,
Vidimus exſtructas pulchras in vallibus ædes.

1 In *Edit. prima*, * * ἐπὶ τούτων * * ἐν γὰρ &c. dein, εἰ ὥστε * * ἁπλοκὰ ἐκπίπτει. 2 In *Oratione* de *Ageſelao Rege*; p. 22. & lib. 4. Rerum Græc. p. 219. *Ed. Oxon.* 3 *Homeri* Odyſſ. κ. v. 251. ſed in ſecundo verſu pro δόμεθα κῆλα (ut in *Codd. Vat.* & *Homeri* exemplaribus) male δόμεσθα Κίρκης. quippe in iſta narratione (ut ait *Faber*) Eurylochus teſtatur ignoraſſe ſe primùm cujuſnam ædes illæ eſſent.

Τὰ γὰρ ἀλλήλων ἀφηκεκομμένα, καὶ οὐδὲν ἧττον κατασπω-
σμένα, φέρει τὴν ἀγωνίας ἔμφασιν, ἅμα καὶ ἐμποδίζουσα καὶ
[1] συνδιωκόντα. Τοιαῦτ' ὁ Ποιητὴς ἐξεύρηκε ἀφὰ τῶν ἀσυν-
δέτων.

Hæc enim ad hunc ab ſe invicem modum abſciſſa, nihiloque ſecius accelerata, iſtiuſmodi perturbationis vehementiam exprimunt, quæ ſimul & orationis curſum nonnihil impediat, & eundem tamen magis adhuc incitet. Quare in rebus hujuſcemodi Poëta Diſſolutione uſus eſt.

ΤΜΗΜΑ κ'.

Συνόδου τῶν σχημάτων.

Ἄκρως δὲ καὶ ἡ ὅτι μάλιστα αὐτὸ σύνοδος τῶν σχημάτων εἰώθε κι-
νεῖν, ὅταν δύο ἢ πλείω, οἷον κοινωνίαν ἀπ-
χρημένα, ἀλλήλοις ἐρεθίζῃ τὴν ἰσχύν, τὸ πειθώ, τὸ κάλλος.
Οποῖα καὶ τὰ εἰς τὴν Μειδίαν, τοῖς ἀναφοραῖς ὁμοῦ καὶ τῇ ἀντι-
τυπώσει συναναπεπλεγμένα τὰ ἀσυνδέτα. "Πολλὰ γὰρ ἂν
"ποιήσειεν ὁ τύπτων, ὧν ὁ παθὼν ἕνια οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι
"δύναιτο ἑτέρῳ, τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ".

SECTIO XX.

De figurarum coacervatione, ſeu congerie.

SED & Coacervatio figurarum auditores ſummopere afficere ſolet atque perturbare: quum ſcilicet duæ pluresve, quaſi ſocietate inita inter ſe nexæ & jugatæ, acrimoniam ſibi invicem & robur, ac perſuadendi vim, cultumque & ornatum, veluti ſymbolam, conferunt. Quod genus ſunt illa Demoſthenis in Midiam, ubi Repetitionis, Deſcriptionis, ac Diſſolutionis exornationes mire inter ſe implicitæ ſunt & permixtæ: *Multa namque*, inquit, *is, qui quem verberat, patrat, quorum ille, qui vapulat, ne referre quidem aliis aliquam partem poſſit; geſtu, vultu, voce*

1 Ita ex conjectura *Fabri* edidit *Tollius*, quem ſecuti ſumus. prius erat, nullo plane ſenſu, συνδιωκόντων. 2 Locus occurrit p. 337. *Edit. Pariſ.* apud *Jac. Duprys.* Eundem tractavit *Quinctilianus*, ſed aliquanto aliter, *Inſtit.* l. 6. c. 1. Hiſtoriam videſis apud *Plutarchum* in vita *Demoſthenis* inter X. Rhetores. Vide & *Eundem* in *Platonicis Quæſt.* p. 101. *Edit. Pariſ.*

Deinde,

εἶθ', ἵνα μὴ ὅπῃ τ αὐτῷ ὁ λόγος ἰὼν σῇ, (ὁ μὲν τάξει γὰρ τὸ ρεμοῦν, ὁ δὲ ἀταξία δὲ τὸ πάθος, ἐπεὶ φορά ψυχῆς ἡ συγκί-νησίς ἐστιν) εὐθὺς ἐπ' ἄλλα μεθήλατο ἀσυνδέτα, ἡ ἐπαναφορά· "ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς ἐχθρὸς, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ὅπλοις κόπτῃς". Οὐδὲν ἄλλο ἀφ' τούτων ὁ ῥήτωρ, ἢ ὅταν τύπτων, ἐργάζεται, τὸ ἀφύλακτον τ δικαστῶν [1] τῇ ἐπαλ-λήλῳ πλήττων φορᾷ. Εἶτ' ὀρθεῦθεν πάλιν, ὡς αἱ καταιγί-δες, ἄλλῳ ποιήματι [2] ἐμβολῇ, "ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἁρπάζουσιν [3] ἀνθρώπους, ἀήθεις ὄντας, ὑβρισθῆναι· ταῦτα ἀνεπιτηδείους, ταῦτα ἀπαγγέλλων, δυσαλγὲς τὸ δεινὸν ἀποφανοῦσι". Ἐπὶ τούτῳ τὸ μὲν φύσιν τ ἐπαναφορῶν καὶ ἀσυνδέτων πάντῃ φυ-σικῶτατον τῇ συνεχεῖ μεταβολῇ· ὅπως αὐτῷ καὶ ἡ τάξις [4] ἄτακτον, καὶ ἔμπαλιν ἡ ἀταξία ποιὰν ἐπιλαμβάνῃ τάξιν.

einde, ne in earundem per-ns figurarum continuatione o-tionis impetus reſiſtat & qui-cat, (tranquilli namque & mpoſiti animi eſt ſervare or-nem; at affectionis, quæ men- quædam commotio eſt atque ncitatio, proprium perturbare nnia & confundere) ſtatim ad a tranſilit Inconnexa, & ad as Repetitiones: *quum ut in-ſtans, quum ut inimicus, quum gno, quum in malam.* Neque ter variato iſthoc conſequen-m ſeſe invicem figurarum ncurſu judicum animos ferit percutit, atque ipſe ab Mi-a pugnis antea percuſſus fuerat. Deinde alium rurſus, in ruentis omnia procellæ morem, impe-tum faciens, ſubjicit è veſtigio; *hæc ſunt, quæ commovent: hæc ſunt, quæ rapiunt homines non aſſuetos contumeliis extra ſe: quæ quidem nec verbis quiſquam ſatis conſequi poſſit; multo vero minus injuriæ acerbitatem aliis oſtendere.* Quare, dum ad hunc modum Repetitionum & Diſ-ſolutionum naturam atque in-dolem crebra variataque ubique iteratione obſervat; & ordo ei ſine ordine eſt, & vice verſa quod inordinatum certo quo-dam ordine digeſtum & con-cluſum continetur.

1 Ita *Faber* ex conjectura, quam firmat *Cod. Vat.* antea τῇ ἐπαλλήλων πλήττει φορᾷ. 2 Poſt ἐμβολῇ repetunt *duo Vaticani* ea quæ præceſſere, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης, φησὶ· ταῦτα &c. *Tollius.* 3 In vulgatis *Demo-ſthenis* poſt ἀνθρώπους additur αὐτῶν. 4 Mallem ἄτακτόν π. *Tollius.*

SECT.

ΤΜΗΜΑ κά.

Οτι οἱ συνδεσμοὶ ἄχεντρον ποιοῦσι τὸν λόγον.

Φερε οὖν σκόπει τοὺς συνδέσμους, εἰ θέλοις, ὡς πολλοὶ τῶν Ισοκρατείων, "[1] Καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτο χρὴ "παραλιπεῖν, ὡς πολλὰ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, "πρῶτον μὲν τῷ σχήματι, εἶτα δὲ τῷ βλέμματι, εἶτά γε μὴν "αὐτῇ τῇ φωνῇ". καὶ εἰσι, κατὰ τὸ ἑξῆς ὕπως παραγράφει, ὡς ὑπὸ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμενον, εἰς τοὺς συνδέσμους [2] ἐξομαλίσης εἰς λειότητα, ἄχεντρόν τε σχεδὸν ποιεῖ καὶ εὐθὺς ἐσβεσμένον. Ωσπερ γὰρ, εἴ τις συνδήσαι τὰ θέοντα τὰ σώματα, τὴν φορὰν αὐτῶν ἀφήρηται, ὕπως καὶ τὸ πάθος ὑπὸ τῶν συνδέσμων καὶ τῶν ἄλλων σχηματικῶν ἐμποδιζόμενον ἀγανακτεῖ· τὴν γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολύει τοῦ δρόμου, καὶ τὸ ὅπλον ἀπ' ὀργάνου τινὸς ἀφίεται.

SECTIO XXI.

Copulas orationem enervare.

AGE, si lubet, adde his, Terentiane, vincula Conjunctionum, uti solent Isocratei; *Verum neque illud silentio prætereundum est, non unam à verberante injuriam fieri; ac primum quidem gestu, deinde & vultu, ac tandem ipsa quoque voce*: atque senties, pergens ita in ceteris, rapidum illum & exasperatum concitati affectus impetum (si conjunctionibus orationem quasi complanando & emolliendo in æquabilitatem redigas) sine aculeis ad aures accidere & continuo exstingui. Quemadmodum enim rem[i]ctis & alligatis cursorum corporibus omnis simul eorum pr[o] cursûs contentio impeditur; [i]ta & ille commoti affectus fervor conjunctionum vincula, cete[ra]rumque, quibus retineri que[a] additamentorum impedime[n]t respuit atque indignatur: qui[p]pe queis libera ipsi procurre[n]di facultas eripitur, visque illa r[e]tenditur atq; relaxatur, qua, [si]cut telum è machina nervo solet, [in] adversarios emittitur.

1 Locum *Demosthenis* supra allatum p. 68. hîc paululum imm[u]tatum affert, ut ostendat; quam remissa & iners oratio futura est, addantur sermonis vincula. 2 Ita ex Scriptura *Edit. primæ*: quam s[e]mat similis usus τοῦ παραπίπτειν in Sect. 29. & 38. Al. ἐξομαλίσης, εἰς λ[ει]ότητα ἀχειρόν τε (aut ἄχειρον) σχεδὸν. vel ἐξομαλίσης εἰς λειότητα ἄχ[ει]ρον, σχεδὸν. &c.

SEC

ΤΜΗΜΑ κϚ'.

Περὶ ὑπερβατῶν.

ΤΗΣ δὲ αὐτῆς ἰδέας ἡ τὰ ὑπερβατὰ θετέον· ἔστι δὲ λέξεων, ἢ νοήσεων, ὅταν ἕν καλ' ἀκολουθίαν κεκινημένη τάξις, ἡ οἱονεὶ χαρακτὴρ διαγωνίου πάθους ἀληθέσατος. Ὡς γὰρ οἱ τῷ ὄντι ὀργιζόμενοι, ἢ φοβούμενοι, ἢ ἀγανακτοῦντες, ἢ ὑπὸ ζηλοτυπίας, ἢ ὑπὸ ἄλλου τινὸς (πολλὰ γὰρ ἂν παραείθμητα πάθη, καὶ ὧν' ἂν εἰπεῖν τις ὁπόσα δυνατο) οὐκ ἀφ' ἑαυτῶν ἐκπίπτοντες, ἀλλὰ φερόμενοι πολλάκις ἐπ' ἄλλα μεταπηδῶσι, μέσα τινὰ παρεμβαλόντες ἀλόγως, εἶτ' αὖθις ὅθεν τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, καὶ πάντη φερὸς τὴν ἀνωνίας, ὡς ὑπ' ἀφάτου πνεύματος, τῇδε κἀκεῖσε ἀσχηρόνως ἀνταπαιρόμενοι, τὰς λέξεις, τὰς νοήσεις, τὸν ἅρμον ἕν καὶ τὴν φύσιν εἱρμοῦ παντοίως φερὸς μυρίας τροπὰς ἀναλλάττουσι τάξιν· ὥστε οὐδὲ τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσι ἅμα τὴν ὑπερβα-

SECTIO XXII.

De hyperbatis, ſive tranſgreſſionibus.

Iſdem annumeres licet & Tranſgreſſiones: eſt autem *Tranſgreſſio* verborum ſententiarumque emota ordine naturali diſpoſitio, natique è re præſenti affectûs velut nota quæ[illegible]am certiſſima. Quemadmodum enim iis, qui revera iraſcuntur, aut metuunt, aut indignantur, aut obtrectatione, æmulationeve, aut qua alia affectione animi eſt enim numerus earum infinitior, quam ut recenſeri omnes poſſint) tranſverſi aguntur, accidere ſolet; ut, quum aliunde orationem inchoaverint, ab ejuſdem ſubinde continuatione delabentes ad alia ſæpe tranſiliant, & his præ animi impotentia ita perturbate interjectis ad inſtitutum rurſus ſermonem revertantur, & quoquoverſum ab animi impetu, velut ab inſtabili vento, nunc huc nunc illuc, æſtu reciprocante jactati, verba, ſententias, omnemque adeo naturalis compoſitionis ordinem varia prorſus atque multiplici ratione commutent: ita paſſim optimos quoſque ſcriptores ad hunc naturæ morem ſuas componere videas orationes, eum-

1 Τὸν τῶν λέξεων καὶ νοήσεων ὅν ἕν καὶ φύσιν εἱρμοῦ &c. malit *Tollius.*

que

τῶν ἡ μίμησις ὅπῃ ταὶ τ φύσεως ἔργα [1] φέρεται, (τότε γὰρ ἡ τέχνη τέλειος, ἡνίκ' ἂν φύσις εἶ) δοκῇ· ἡ δ' αὖ φύσις ὅπ. τυχὴς, ὅταν λανθάνουσα τὸ ἐνέχῃ τ τέχνιν) ὥσπερ [2] λέγ" ὁ Φωκαεὺς Διονύσιος τῷδε τῷ [3] Ηερόδοτῳ, "[4] Επὶ ξυρῇ γὰ "τ ἀγμῖς ἔχεται [5] ἡμῖν τὰ πρήγματα, ἄνδρες Ιωνες, ἢ εἴ "ἐλευθερωσι, ἢ δούλοισι, κὴ τούτοισι, ὡς ἁρπάτησι. Νῦν οὖ "ὑμέες, λιὴ μὲ βούλησθε ταλαιπωρείας ὀλίγκεσθ, τὸ πρῶ. "χρῆμα μὲ πόνος ὑμῖν ἔσαι· οἷοί τε δὲ ἔσεσθε, ὑπερβαλ. "λόμενοι τὰς ἐναντίους, εἶ) ἐλεύθεροι". Ενταῦθ' λιὴ τὸ χρ τάξιν, "Ω ἄνδρες Ιωνες, νῦν καιρός ἐστιν ὑμῖν πόνου ὑπερί. "χεσθ· ὅπῃ ξυρῇ γὰ ἀγμῖς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα". Ο δὲ τὸ μὲ, "ἄνδρες Ιωνες", ὑπερέβασιν, (ὃ προσέβαλ

que elegante ac tempestivo Hyperbatorum usu exprimere atque imitari, (nam tum demum Ars consummata est atque absoluta, quum Naturæ speciem induit; & vicissim Natura tum denique felix & emendata dicenda est, quum ab Arte latenter adjuvatur) quemadmodum *facit* Dionysius Phocaënsis apud Herodotum, *quum* dicit, *In ipso vobis discrimine res vestræ versantur, Iones, ut vel ætatem omnem liberi sitis, vel servitutem servi-*

atis acerbissimam. Itaque si jam nunc æquis animis ærumnarum nonnihil ac laborum pati sustineritis, initio quidem ea res molesta vobis accidet: at deinceps, superatis hostibus, perpetua libertas exigui temporis patientiæ præmium ac fructus erit. Ordo hic erat; O *Iones, nunc tempus est, ut labores æquis animis perpetiamini: nam in ipso res vestræ discrimine versantur.* At ille primum compellationem istam, O *Iones*, trajecit, (statim enim post

1 Prius ita distinguebatur, φέρεται. Τότε &c. dein τέχνην ὥσπερ &c. 2 Deest in uno *Codicum Vaticanorum*. 3 Lib. VI. cap. IX. 4 Hanc sententiam ἐπὶ ξυρῇ τ ἀγμῖς, vel ut in *Cod. Vat.* & *Edit. prima* ἐπὶ ξυρῇ ἀγμῖς, (quod vertendum *in ipso discriminis articulo*) ab *Homero* (Iliad. π. v. 178.) mutuatus est *Longinus*, ut notavit *Tollius*. 5 Potius (ut in *Cod. unus* & *Ed. Ven.*) ὑμῖν, ut è seq. patet. aliàs enim dicendum fuerat, νῦν ἂν λιὴ μὲ ἡμεῖς βουλώμεθα. nisi & hîc personarum quoque quæsita ad sublimitatem commutatio est. *Tollius*. 6 In *Cod. Vat.* προσεισέβαλεν ὁ ἀνὴρ ἐνθὺς ἀπὸ τ φόβου, ὡς μετ' ὀργῆς φθάνων πρὸς τὸ ἐφεστὼς δέος. Nec aliter in *Ed. prima*. Verum in *Veneta* προσέβαλεν γὰρ ἐνθὺς ἀπὸ τ φόβου φθάνων, ὡς &c.

metum

εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου φήσειεν, ὡς μικρὸν ἀρχεῖον πρὸς τὸ φερομένους δέος προσαναρρῆξαι τὰς ἀκούσεις) ἔπειτα δὲ μετὰ τοῦτο παραπλησίαν ἀπέστρεφε τάξιν· πρὸς γὰρ τοῦτο φησὶ, δεῖ ποιεῖν, (τοῦτο γάρ ἐστιν, ὃ προσῆκε ποιεῖν) ἐμποδὼν ἀποδείξαι τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ποιεῖν δεῖ, "ὅτι ξυμφέρει ἀκμῆς, φησὶν, ἔχειν ἡμῖν τὰ πράγματα". ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν, ἀλλ' ἐπαληθεύοντα. Ἔτι δὲ μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης, ἃ καὶ φύσει πάντως ἐστὶ μεμιγμένα καὶ ἀδιαίρετα ὄντα ταῖς ἐκβάσεσιν ἀπ' ἀλλήλων ἀγαγεῖν δεινότατος. Ὁ δὲ Δημοσθένης οὐχ ὅπως μὴ αὐθάδης, ὥσπερ ἐκεῖνος, πάντων δ' ἐν πρᾳοτέρει τούτῳ κεχαρακτηρισμένος· καὶ πολὺ τὸ ἀγωνιστικὸν ἐκ τοῦ ἐκβιάζειν καὶ ἐπὶ τὴν δίκην τὸ ἐξ ὑπογυίου λέγειν συνεπιπαρῳκηκώς, καὶ πρὸς τούτοις εἰς τὸ κινδυνῶδες πρὸ μαχρῶν ἐκβαλὼν τοὺς ἀκούοντας συνεπιπαρῳκύνει. Πολλάκις γὰρ τὸν

netum incuſſum adjici curavit; si periculi ſuper caput ſtantis errore foret præpeditus, quo minus eos in principio orationis, uti factum oportuerat, commellaſſet) deinde & ipſum ſententiarum pervertit ordinem: priuſquam enim ærumnas illis tolerandas eſſe dicat (quod huiuſce eſt adhortationis propoſitum) cauſſam, ob quam eas perferri neceſſe ſit, exponit, inquiens; *quia ipſo res veſtræ vobis diſcrimine verſantur*: adeo ut non ſolum ante meditata, ſed quæ ipſa ex tempore eliciat & extundat neceſſitas, in medium proferre videatur. In his autem multis partibus frequentior eſt, ac pene totus, Thucydides: in iis etiam, quæ natura ita conjunxit ut ſejungi non poſſe videantur, per Tranſgreſſionem divellendis admirandus artifex. At illo parcior aliquanto Demoſthenes: ceteroquin in hoc genere ad ſatietatem uſque omnium creberrimus: tum & in exhibendis & exprimendis per Tranſgreſſiones animi perturbationibus, & in illa jam quaſi ſubita ac velut ex ipſa re nata loquendi ratione effingenda valdequam multus & efficax; ad hæc ut & ipſum ſimul auditorem ſæpe in illud prolixarum Tranſgreſſionum rapiat

1 Hoc cum ſequentibus *Thucydidi* tribuit *Dacierus* in ſecunda *Verſione Gallica* editione, quaſi legiſſet, ὃς πάντων ἐν πρᾳοτέρει, vel πάντων ἐν τῷ &c. Verum illa, πολὺ τὸ ἀγωνιστικὸν, καὶ τὸ ἐξ ὑπογυίου λέγειν, plane indicant verba intelligenda eſſe de *Demoſthene*.

νῶν, ὃν ὥρμησεν εἰπεῖν, ἀναχρεμάσας, ϗ μεταξὺ, ὡς εἰς ἀλ-
λόφυλον ϗ ἀπροικίαν τάξιν, ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις ἀφ' μέσου
ϗ ἔξωθέν ποθεν ἐπεισκυκλῶν, εἰς φόβον ἐμβαλὼν τ' ἀκροατήν,
ὡς ὅπῃ παντελεῖ τ' λόγου ἀφαπώσῃ, ϗ συναποκυδωνιῶσι
ὑπ' ἀγωνίας τ' λέγοντι συναναλήσας, εἶτα τ' ἀγωνίας
ἀφ' μαχρᾶ τὸ πάλαι ζητούμενον εὐκαίρως ὅπῃ τέλει πο-
ρεσπεπόδυς, αὖτ' τῷ κινδύνῳ τ' ἀγωνίας ϗ ἀκροσφαλεῖ πολὺ μᾶλλον ἐκπλήττει. Φευδῶ δὲ τ' τ' ἀγω-
νισμάτων ἔτω ἀφ' τὸ πλῆθος.

periculum. Frequenter enim accidit, ut, (dum ſententiam, quam inchoaverat, ſuſpendit, &, ad alieni generis interim ac omnino diverſi ſermonis tramitem deflectens, alia aliis intermedia & forinſecus alicunde arceſſita aggerit) ubi jam auditoribus illum incuſſit metum, ac ſi prorſus ab inſtituta ſit oratione aberraturus, eaque trepidantes ſollicitudine una ſecum periclitari coëgit, longo tandem poſt tempore, quod dudum deſideratum fuerat ex inopinato ſed opportune ſubjiciens, felici quidem illa, ſed ancipiti ac periculoſa, in tranſponendis verbis & ſententiis audacia, multo illos, quam alias, vehementius commoret ac percellat. Et hujus quidem generis exemplorum tanta vis eſt atque copia, ut eorum mihi aſſerendorum labore ſupersedendum exiſtimem.

ΤΜΗΜΑ κγ'.

Περὶ πολυπτώτων, ϗ ἄλλων τοιούτων σχημάτων· ϗ ἐνικῶν τε ϗ πληθυντικῶν.

Τὰ γε μὴν πολύπτωτα λεγόμενα, ἀθροισμοί, ϗ [1] ἀντιμεταβολαί, ϗ κλίμακες, πάνυ ἀγωνιστικὰ,

SECTIO XXIII.

De polyptotis, aliiſque id genus figuris: item de ſingularibus, & pluralibus.

JAM vero exornationes illæ, quæ vulgo Polyptota dicuntur, item Coacervationes, Commutationes, Gradationes

1 In *duob. Codd.* μεταβολαί. *Tollius.*

quæ

οἶδα, [1] κόσμῳ τε, καὶ παντὸς ὕψους, καὶ πάθους συνεργά. Τί δὲ αἱ τῶν πτώσεων, χρόνων, προσώπων, ἀριθμῶν, γενῶν ἐναλλάξεις, [2] πῶς ποτε καταποικίλλουσι, καὶ ἐπεγείρουσι τὴν ἑρμηνείαν; Φημὶ δὲ τῶν τε τῆς ἀριθμοῦ οὐ μόνα ταῦτα κοσμεῖν, ὁπόσα τοῖς τύποις ἐνικὰ ὄντα τῇ δυνάμει καὶ τῷ ἐναντίῳ πληθυντικὰ εὑρίσκει· (" [3] Αὐτίκα, φησὶ, λαὸς ἀπείρων θύνων ἐπ' ἠιόνεσι δῃῖζόμενοι κελάδησε") ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον προσετηρήσεως ἄξια, ὅτι ἔστ' ὅπου προσαναπλῆ τὰ πληθυντικὰ μεγαλορρημονέστερα, καὶ αὐτῷ δοξοκοπεῖν τῷ ὄγκῳ τοῦ ἀριθμοῦ. Τοιαῦτα πρὸς τῷ Σοφοκλεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ [4] Οἰδίπου·

gue, plane ſunt, uti noſti, ad contentionem aptiſſimæ, & ad ornatum, omnemque cum orationis granditatem, tum animorum concitationem vehementer accommodatæ. Quid? nonne & Caſuum quoque, & Temporum, & Perſonarum, Numerorumque, & Generum mutationes elocutionem veluti luminum quadam varietate mirifice diſtinguunt & illuſtrant, jacentemque excitant & attollunt? Ceterum, quum de Numeri loquor mutatione, non ita hæc velim accipias, Terentiane ſuaviſſime, ac ſi ea ſola exornare cenſeam orationem, quæ, ſingulariter terminata, poteſtate, ſi penitius conſideres, pluralia deprehenduntur: (quod genus; *Statim infinitus populus ad littora ruebant, & diviſi clamaverunt*) verum illa potius animadvertenda & ſequenda judicem, quæ terminatione plurali multo ſæpe elatiorem, & ipſa numeri multitudine auguſtiorem reddunt orationem. Talia ſunt hæc Oedipi apud Sophoclem;

1 Illud, παντὸς ὕψους, falſum eſt de *polyptotis*. Legendum itaque κόσμῳ τε πάντως, καὶ ὕψους καὶ πάθους συνεργά. *Faber.* Hac una ratione defendi poteſt *Longinus*: ſc. has figuras ad conciliandam orationi altitudinem non parum prodeſſe, ſi raro & commode uſurpentur. *Tollius.* 2 Ita *Faber.* antea πῶς, ποτε. 3 *Langbænius* putavit eſſe poëtæ alicujus, atque verſum cum *acroteleutio* formavit, ad hunc modum — αὐτίκα λαὸς ἀπείρων θυῶν ἐπ' ἠιόνεσι δῃῖζόμενοι κελάδησαν. Verum ſi legas Θῦνον, neceſſario erit legendum καὶ δῃῖζόμενοι, atque ita corruat verſus neceſſe eſt. Hinc arbitror locum eſſe *Hecataei* ſcriptoris proſaïci, & qui veteri *Ioniſmo* uſus fuerat. *Faber.* Hoc non obſtante *Langbænium* ſequitur *Gallicus Interpres*, diſſentiente *Daciero*. qua de re nihil *Tollius*, licet vertat, *Mox immenſa ruens diſperſa ad littora plebes Horrendum inſonuere*: quaſi poëtæ alicujus verba eſſe exiſtimaſſet. 4 In *Oedipode Tyranno*. v. 1417.

ὦ γάμοι, γάμοι,

Ἐφύσατ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
Ἀνῆτε ταὐτὸν σπέρμα, καὶ ἀνεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, [1]χ' ὅπόσα
Αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.

Πάλιν γὰρ ταῦτα [2]ἐν ὀνόμασιν ὄγκου, Οἰδίπους· Ὅτι δὲ μᾶλλον Ἰοκάστη. Ἀλλ' ὅμως χυθεὶς εἰς τὸ πληθυντικὸν ὁ ἀεὶ πόνος συνεπλήθυνε καὶ τὰς ἀτυχίας· [3]καὶ, ὡς ἐκεῖνα, πεπλεόνασται,

[4]Ἐξῆλθον Ἕκτορές τε καὶ Σαρπηδόνες·

καὶ τὸ [5]Πλατωνικόν, ὃ καὶ ἑτέρωθι παρεθείμεθα, ὅτι τῶν Ἀθηναίων, "Οὐ γὰρ Πέλοπες, οὐδὲ Κάδμοι, οὐδ' Αἴγυπτοί τε, καὶ "Δαναοὶ, οὐδ' ἄλλοι πολλοὶ φύσει βάρβαροι συνοικοῦσιν ἡμῖν, "ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλληνες, ἀμιξοβάρβαροι, οἰκοῦμεν", καὶ τὰ ἑξῆς.

O nuptiæ! O mihi exsecrandæ nuptiæ!
Vos, vos genuistis nos, fatosque jam semel
Iterum refuso reddidistis semine,
Fratres, patres, natos, propinquum sanguinem;
Sponsas, maritas, matres, & quæcunque apud
Homines facinora patrantur fœdissima.

Hisce etenim nominibus omnibus unus tantum hinc Oedipus, illinc Jocasta designatur. Verum, effuso ac dilatato in pluralem terminationem numero, ipsæ quoque Oedipi ærumnæ augeri quodammodo & multiplicari videntur: quemadmodum & illa numero amplificata sunt;

Et Hectores exierunt & Sarpedones:

nec non illa Platonis (quæ & alibi à me adducta sunt) de Athenienſibus; *Non enim aut Pelopes, aut Cadmi, aut Ægypti, aut Danai, aliive id genus origine barbari, una nobiſcum habitant; Græci meri ſumus, nulla barbarorum permixtione contaminati, qui hanc civitatem incolimus* &c. Natura enim om-

1 In vulgatis *Euripidis* χἀπόσα. cui mox respondet ἐπὶ δὲ ἁπάντων. *Tollius.* 2 Deesse hic videtur ἐφ' ἑνὸς μὲν ὀνόματος. *Idem.* 3 Lege ὡς καὶ ἐκεῖνα. *Idem.* 4 Videtur esse *Æschyli.* 5 In *Menexeno* (qui ab aliis Ἐπιτάφιος) p. 245. *Ed. Paris.* Verum in *vulgatis* aliquanto plenius, ἀλλ' ἄλλοι πολλοί, φύσει μὲν βάρβαροι ὄντες, νόμῳ δὲ Ἕλληνες, συνοικοῦσιν ἡμῖν, ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλλ. &c.

nia

φύσει γὰρ ἐξαίρεται τὰ περίμαλα κομπωδέστερα, ἀγελαῖόν τινος τὸ ὄνομα πρὸς ὄγκον πεφρασμένον. Οὐ μήν τοι δεῖ πάσῃ αὐτὸ ἐπ' ἄλλων, εἰ μὴ ἐφ' ὧν δέχεται τὰ [1] ὑποκείμενα αὔξησιν, ἢ πλῆθος, ἢ περιβολήν, ἢ πάθος, [2] ἔν τι τούτων, ἢ τὰ πλείονα· ἐπεί τοι τὸ παντάχου κώδωνας ἐξῆφθαι, [3] λίαν σοφιστικόν.

nia illa, quæ nominibus ad hunc modum in multitudinem compositis efferuntur, grandiora multo & magnificentiora ad animos audientium solent accidere. At non ubivis hoc exornationis genere utendum est, nec semper; verum tum demum, quum subjecta materia vel amplificationem, vel multitudinem, vel superjectionem, vel affectum, seu singula, seu plura simul, admittere videbitur. siquidem passim & ubique purpureos vesti clavos affuere ineptum plane est, & Sophistam sapiens.

ΤΜΗΜΑ κδ'.

Οτι ἐνίοτε τὰ ἑνικὰ ὑψηλοφανῆ ἐστιν.

ΑΛΛΑ μὴν ἀνάπαλιν, τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν εἰς τὰ ἑνικὰ σχήματα μεταβαλλόμενα ἐνίοτε ὑψηλοφανέστερα. [4] Ἐπειθ' ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διεστήκει", φησί· "Καὶ δὴ Φρυνίχῳ δράμα ΜΙΛΗΤΟΥ ΑΛΩΣΙΝ διδάξαντι,

SECTIO XXIV.

Singularia quandoque suppeditare Sublimitatem.

COntra ea contingere nonnunquam videmus, ut illa, quæ ex plurali numero in singulare coartantur, multis sæpe partibus ampliora videantur; ut, *Adhæc omnis Peloponnesus in factiones discesserat.* item, *Quum Phrynichus Mileti excidium in*

1 Ita primus edidit *Petra.* antea ὑπερκείμενα. 2 Lubens sane legerim, ἢ ἔν τι. sed hinc quoque τὰ ante πλείονα debet deleri. *Faber.* 3 Hoc est; Cum ineptum plane est, tum doctrinæ ostentationem redolet & exercitationem pene puerilem; si orator ubique & sine delectu figuris utatur & splendidioribus Rhetoricæ ornamentis, quæ tantum adhiberi debent, ubi rei argumentum tale quid postulat. *Faber.* Vide *Quinctil.* 8. c. 5. 4 Locus integer (in *Demosthenis* orat. *de Corona* p. 17. *Ed. Oxon.*) sic se habet: Οἷς γὰρ ἐντυγχάνουσιν οἱ λέγοντες, ἀμεταβόλως ἐπιχειροῦντες. Ἐπειθ' ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διεστήκει.

scena

α[1] εἰς δάκρυα ἔπεσαν ὁ θέατρον". Τὸ γὰρ ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ὑποτρέψαι τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον. Αἴτιον δ' ἐπ' ἀμφοῖν τῷ κόσμῳ ταυτὸν οἶμαι· ὅπου τε γὰρ ἐνίκησε τὰ ὀνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτά, [2] τῷ δόξαν, [3] ἐμπαθοῦς· ὅπου τε πληθυντικὰ, τὸ εἰς ἕν τι εὐηχον συνκορυφοῦν τὰ πλείονα, ἀφ' ἑνὸς εἰς τἀναντίον μεταμορφοῦσιν τὰ σχήματα, οἷ τῷ ἀθρόῳ.

ſcena exhiberet, univerſum theatrum in lacrymas effuſum eſt. Ea namque, quæ in plura diviſa ſunt, ſi ad ſingularis numeri contraxeris unitatem, grandiorem quandam quaſi corporis molem præ ſe ferunt. Cujus utriuſque ornatus unam eandemque eſſe opinor rationem: ubi namque vocabula, quæ ſingularis numeri ſunt, pluralia reddideris, majoris hiſce amplitudinis ſpeciem conciliaris, quia id præter conſuetudinem fit atque exſpectationem, & ab homine, ut videtur, mirifice perturbato: ac ubi vice verſa pluralia in ſonoram collegeris atque conſtruxeris unitatem, eadem illa rerum in contrarium commutatio, quia & ipſa præter opinionem atque uſum loquendi quotidianum accidit, multo quoque illa, quæ dicuntur, auguſtiora repræſentabit.

1 Ita ex *Herodoto* (lib. 6. c. 21.) textum reſtituendum eſſe cenſuit *Faber*, cum antea male editum eſſet εἰς δάκρυα ἔπισον οἱ Ἰώνιοι, Ecce locum integrum! Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ δῆλον ἐποίησαν ὑπερεχθιόμενοι τῇ Μιλήτῳ ἁλώσει, τῇ τε ἄλλῃ πολλαχῇ, καὶ δὴ καὶ ποιήσαντι Φρυνίχῳ δρᾶμα, ΜΙΛΗΤΟΥ ΑΛΩΣΙΝ, καὶ διδάξαντι, εἰς δάκρυά τε ἔπισαν τὸ θέατρον, καὶ ἐζημίωσάν μιν, ὡς ἀναμνήσαντες οἰκήϊα κακὰ, χιλίῃσι δραχμῇσι· καὶ ἐπέταξαν, μηκέτι μηδένα χρᾶσθαι τούτῳ τῷ δράματι. Ad ea, quæ hac de re diſſerit *Longinus*, adde quæ ex *Homero* affert auctor libelli de *Schematis* ejuſdem; ſive is *Plutarchi γνήσιος*, ſive (ut ſuggerit Cl. *Langbænius*) potius *Apollonii Alexandrini*. 2 Si τὸ πυρὸ δόξαν cum præcedentibus junxeris; illa præter exſpectationem *ſingularium* in *plurale* mutatio ideo ſublimem efficere videbitur orationem, quod incredibili quadam animi commotione videantur perturbati, qui eam adhibent: ſin cum τῷ ἐμπαθοῦς copulaveris, tum non tam mutatio numeri, quam commotio oratoris audientibus accidet præter exſpectatum. 3 Ita ex Sect. 26, & 27. vel ἐμπαθῶς, quod ejuſdem notionis eſt, ex Sect. 28 legendum eſſe monuerunt *Faber* & *Tollius*; cum prius eſſet ἐμπαθής non ita recte.

SECT.

ΤΜΗΜΑ κέ.

Οτι παρελληλυθότα διηγητέον, ὡς παρόντα, ἢ γιγνόμενα.

ΟΤΑΝ γε μὲν τὰ παρελληλυθότα τοῖς χρόνοις εἰσάγῃς ὡς γινόμενα ἢ παρόντα, ἢ διήγησιν ἀπὸ λόγου, ἀλλὰ ἀγωνίου πρᾶγμα ποιήσῃς. "Πεπλανημένος δέ τις, φησὶν "ὁ Ξενοφῶν, ἐπὶ τῷ Κύρου ἵππῳ, καὶ πατάξαντος, πάλει εἰς "τὴν γαστέρα τῇ μαχαίρᾳ τὸν ἵππον αὐτοῦ· ὁ δὲ σφαδάζων "ἀποσείεται τὸν Κῦρον· ὁ δὲ πίπτει". Τοιοῦτος δὲ τοῖς πλείστοις ὁ Θουκυδίδης.

SECTIO XXV.

Præterita, ac si in præsenti gerantur, exponenda.

QUOD si porro quæ jamdudum gesta, veluti præsentia, exposueris, & quasi eo ipso, quo narrantur, fiant tempore; non jam amplius rerum actarum exhibueris narrationem, sed, ut in ipsis velut auditorum oculis geri videantur, effeceris. Tale est illud Xenophontis: *Tum miles quidam, ab equo Cyri prostratus proculcatusque, ferit equi ventrem gladio; equus, dolore exsternatus & subsultans, excutit & effundit Cyrum; Cyrus autem humi provolvitur.* Ad hunc modum pleraque sunt Thucydidia.

ΤΜΗΜΑ κς.

Περὶ προσώπων ἀντιμεταθέσεως.

ΕΝαγώνιος δ' ὁμοίως καὶ ἡ τῶν προσώπων ἀντιμετάθεσις, καὶ πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς κινδύνοις ποιοῦσα τὸν ἀκροατὴν δοκεῖν φέρεσθαι.

SECTIO XXVI.

De personarum commutatione.

PErsonarum quoque commutatio sensum ferit, & est ad rem, quæ geritur, ante oculos ponendam mire efficax; facitque ut in ipsis sibi sæpe, qui audiunt, versari periculis videantur. Ut,

1 De *Cyri Institutione* l. VII. p. 408. *Ed. Oxon.* ubi in *vulgatis* ὁ δὲ πίπτει non occurrit, videturque excidisse; & ante σφαδάζων inseritur ἵππος παλαγεῖ.

Area

Φάμης[1] κεἰκμῆσαι, ἠ ἀτρεκὲς ἀλλήλοισιν
Αὖτιδ' ὀϊστεύσαντες ἐμάχοντο.

Καὶ ὁ[2] Αρατος,

Μὴ κείνῳ σὺ μιῇ τρέχε λυσίζοιο θαλάσσης.

Ὡδὶ πῃ καὶ ὁ[3] Ηρόδοτος, "Απὸ δὲ Ελεφαντίνης πόλεως "ἄνω ἰόντι, ἠν ἔπειτα ἀπίξεαι ἐς πεδίον λεῖον· διεξελθὼν δὲ "τοῦτο τὸ χωρίον, αὖτις εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβὰς, δυώδεκα "ἡμέρας πλώσεαι· ἠ ἔπειτα ἵξεαι ἐς πόλιν μεγάλην, τῇ "οὔνομα Μερόη". Ορᾷς, ὦ ἑταῖρε, ὡς τὸν Θρᾳξὶ καὶ Σκύθαις σου τὸν ψυχὴν, ἀφ' ὧν τόπων ἁρπάσας, ἢ ἀκολουθοῦντα ποίων; παίζει δὲ τὰ τοιαῦτα πρὸς αὐτὰ ἀπρεπέστατα τὰ[5] πρόσωπα, ἐπ' αὐτῷ ἴσως τῷ ἀκροατῇ τῶν διερχομένων. Καὶ ἆρα ὡς πρὸς ἅπαντας, ἀλλ' ὡς πρὸς μόνον τινὰ λαλῇς,

Aerea, dixisses, telisque impervia nactos
Corpora, pugnanteis hostili occurrere ferro.
Tanto quisque virûm pugnæ flagrabat amore.

Nec dissimile illud Arati;

Hoc temet ponto caveas committere mense.

Ad eundem quoque modum Herodotus alicubi; *Quum vero ab urbe Elephantina sursum tendere volueris &c. in peramplam venies planitiem: quam emensus aliud iterum conscendes navigium: dein, ubi duodecim dies navigaveris, ad magnam tandem urbem pervenies, cui nomen est Meroe.* Viden', Terentiane dulcissime, ut animum tuum per ipsa illa scriptor abducat loca, quæque tibi audire videbare, jam oculis tuis uti cernas, efficiat? nimirum omnis, quæ ad hunc modum instituta est, oratio, ut ad ipsas eorum, qui audiunt leguntve, personas convertatur, ita eos afficit, ut ipsis sibi interesse rebus videantur. Inprimis autem id fiet, si non tanquam ad universos, sed velut ad singulos orationem deflexeris, ut,

1 *Iliad.* α. v. 697. ubi in *vulgatis* φάνς κ', ἀκμῆσαι &c. 2 In *Phænomenis*, v. 287. verum in aliquibus *Arati* Editt. Μὴ κείνῳ σὺ μιῇ τρέχε λυσίζοιο θαλάσσης. 3 Lib. 2. c. 29. ex cujus lectione deprehendes multa de industriâ à *Rhetore* nostro omissa, quia locus æquo prolixior erat. 4 Rectius in *Herodoti* exemplaribus τῇ ἔνομά ἐστι Μερόη. 5 Περίσσπα pro πρόσωπα è duobus Codd. MSS. restituit *Tollius*.

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετεῖη,
ἐμπαλίφρεγόν τι αὐτὸν ἅμα, καὶ θορυκτικώτερον, καὶ ἀγῶνος ἔμπλεων ἀποτελέσῃς, τῆς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσεως [2] ἐξεγειρόμενον.

Fervidus at quibus in Tydides partibus esset,
Haud facile agnosses;

ita enim & auditorem commoris vehementius, & multo etiam feceris attentiorem: tum quoque, veluti rerum, quæ aguntur, participem, studio curaque impleveris ejusmodi compellatione excitatum.

ΤΜΗΜΑ κζ'.

Περὶ ἀντιμεταβάσεως ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον.

ΕΤΙ [3] γε μὴν ἔθ' ὅπ τοῖ προσώπῳ διηρθρωμένῳ ὁ συγγραφεὺς, ἐξαίφνης παρενεχθεὶς εἰς τὸ αὐτοπρόσωπον ἀντιμεθίσταται καὶ ἐπὶ τὸ τοιοῦτον εἶδος [5] ἐμβολή τις πάθους,

[6] Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ὀρέκλετο, μακρὸν ἀύσας,

SECTIO XXVII.

De personæ in personam aliam commutatione.

ACcidit præterea nonnunquam, ut scriptor in media, quam de aliquo instituit, narratione, suas derepente loquendi partes prætervectus, personam commutet, & ipsum illum, de quo agit, loquentem introducat: quæ quidem exornatio irruentis & impetuosi affectus certa quædam & legitima proles est, ut,

At magnis Troas compellans vocibus Hector

1 Iliad. ε. v. 85. 2 Ita pro ἐξεγειρόμενος, ex *Fabri* conjecturâ; quam auctoritate *Codd. MSS.* firmavit *Tollius.* 3 Exemplum hoc *noster* accepisse videtur, uti & illud de *Diomede* in præcedente sectione, ab *auctore* vitæ *Homeri*, p. 309, 310. in *Opusc. Mythолog.* denuo editis à *Thoma Galeo*, viro clarissimo. 4 Ita *Tollius*, unâ dictione, cum antea esset ὑπὸ προσώπου. 5 Quamvis ἐμβολὴ pro *impetu* hîc accipi possit, mallem tamen (ex *Vet. Cod.*) legere ἐκβολή τις παθους. tum quod eadem voce infra utatur *Longinus*, sect. xxx. tum quod huic loco apprime conveniat impetus affectûs egredientis terminos præscriptos; quando *scilicet* oratio ab una persona ad aliam deflectit. *Tollius.* 6 Iliad ο. v. 346.

Νηυσὶν ὑπερθύειαν, ἐὰν δ' ἐναγὲς βεγοήτω
Ὅς τ' ἂν ἐμὰν ἀπάνευθε νέων ἐπιβήῃ κελεύθου,
Αὐτῷ οἱ θανάτοιο μεμάσσομαι.

Οὐκοῦν τῷ μὲν δύνησιν, ἅτε πρέπουσαν, ὁ Ποιητὴς περιῆψε ἑαυτῷ· τὸ δ' ἀποτμῆσαι ἀπειλῶν τῷ ξυμῷ ἢ πυμάτου ἀκαπίνης, οὐδὲν περιηλλάσσας, παρέδηκεν. Ἐφύλατο γὰρ, ἐπαρενεπίσῃ, "Ἐλεγε δὲ τοῖά τινα ἢ τοῖα ὁ Ἕκτωρ" ἵνα μὴ ἔφθακεν ἄφνω τὴν μεταβαίνουσαν ἡ τοῦ λόγου μετάβασις. [1] Διὸ καὶ ἡ παρέκβασις τοῦ σχήματος τότε, μάλιστα ὄζυς ὁ χαρακτὴρ ἐν [2] ἀμελλήσει τῷ γεφύροντι μὴ διδῷ, ἀλλ' εὐθὺς ἐπιπαγὴς μεταβαίνειν ἐκ παρατάπων εἰς παρόντα· ὡς ἢ πρὸς τῷ Ἑκταίῳ, "[3] Κῆρυξ δὲ ταῦτα ἕκαστα πριδόμενος, αὐτὰρ

Hoſtileis jubet exuvias, ſpolia alma cadentum,
Negligere, & claſſi totos incumbere Achivæ.
Quod ſi quem præcul hinc ab claſſe advertere, ego illam
Hoc ferro lectum exuvias ad Tartara mittam.

Præclare ſane Homerus: nam & decenter narrationem, quæ ſuarum erat partium, ſibi ſumpſit; atque abſciſſam illam & abruptam comminationem, abſque ulla prævia commutatæ perſonæ ſignificatione, fervori ducis ſubito attribuit. Elanguiſceret oratio, ſiquid hujuſcemodi inculcaſſet, *Talia dicere exorſus eſt Hector*: at nunc ea eſt in oratione tranſitionis celeritas, ut ipſum etiam in tranſeundo Poëtam repentino procurſu antevertat. Quare tum præcipue figura hæc tempeſtive adhibetur, quum præceps temporis momentum moras in ſcriptore non fert; ſed in continenti mutare perſonam jubet, & ad alium ex alio priore tranſire adigit. Hoc genus & hæc ſunt Hecatæi: *Perculſus his auditis* Ceyx,

1 Malim διὸ καὶ ἴσως ἡ χρῆσις. *Fab.* nihil mutandum. ſubintelligitur enim verbum ſubſtantivum. *Tollius.* 2 Διαμελλήσει pro ἀμελλήσει (quod antea obtinuit) è *duob. Codd. MSS.* repoſuit *Tollius.* 3 Ita, verba e Dialecto communi in Ionicam transferens, primus legebat *Faber*, nihil quod κήρυξ tetinuerit. Verum Κῆρυξ ex *Cod. Vet.* legendum eſſe olim docuit *Victorius* in *Var. Lect.* l. 27. c. 13. quod ex *aliis Codd.* firmavit *Tollius*, adjiciens de Ceyce teſtimonia ex *Apollodoro*, *Antonino Liberali*, & *Pausania* in Atticis: quos videſis.

Her

ἐκβάλῃ τοὺς Ἡρακλειδῶν ἀπογόνους· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἀμύνασθαι οὐ δύναμαι. Ὡς μὴ οὖν αὐτοί τε ἀπόλησθε καὶ ἡμᾶς ἐξώσητε εἰς ἄλλον τινὰ δῆμον ἀποικεῖσθαι." Ὁ μὲν δὴ Δημοσθένης κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ὅπου γε Λεπτινείου ἐμπαθὲς τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀγχίφρονα παρέσησεν· "Καὶ ὑμῖς ὑμῶν χαλεπὸν (φησὶν) ὑπ' ὀργῆς ἔχων εὑρήσετε, "ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς οὗτος καὶ ἀναιδὴς βιάζεται; ὃς (ὦ μι- "αρώτατε ἁπάντων) κεκλεισμένης σοι τῆς παῤῥησίας, οὐ κιγ- "κλίσιν, οὐδὲ θύρας, ἃ τις ἂν ἀνοίξειεν ἄν τις" οὐκ ἀτελεῖ τῷ νῷ ταχὺ ἀμφιλάξας, καὶ μονονοὺ μίαν λέξιν, ἀλλ' ὅλον δῆμον

Heraclidis, ut è vestigio regni sui terminis excedant: non enim ego vos tueri possum. Quare, ne & ipsi pereatis, & me quoque vestro involvatis exitio, ad alium quemlibet populum demigrate. Ceterum Demosthenes alio quodam modo in Aristogitonem hac personarum commutatione usus est, eamque & summe versatilem fecit & egregio affectu implevit: *Et nemo vestrum invenietur*, inquit, *qui vel ira vel indignatione exardescat, ubi effrenatam hanc impurissimi & impudentissimi hominis viderit audaciam ipsis vim legibus inferentem? qui (ô mortalium sacerrume!) præclusa tibi dicendi libertate, non cancellis, non januis; nam & has aliquis fortean effregerit* &c. in sententia, *ut vides*, necdum absoluta mutans repente orationis faciem, & unam dictionem [*qui — ô bipedum nequissime*] efferveſcentis iræ impetu tantum non in duas divellens personas,

1 Ἡρακλείδας ἀπογόνους in *Cod. Vat.* & *Edit. prima.* quo modo legit & *Victorius.* in *Veneta aliisque* Ἡρακλειδῶν ἀπογόνους. Quod ad ἀπογόνους attinet, vide *Stanleji* notas ad *Æschylum*, p. 710. ut & *Var. Lect.* & *Annott.* ad *Dionysii Halic.* Vol. 1. pag. 5. *Edit. Oxon.* Adde *Diodor.* l. 5. c. 4. *Pausan.* in *Corinthiacis*, & *Euseb.* præp. Evangel. l. 5. 2 Ἡμῖν in *Edit. prima, Veneta, aliisque.* 3 Ἀπόλησθε καὶ ἡμᾶς πρόσωπα in *Ed. prima.* in uno *Cod. Vat.* πρόσωπα & ad oram στόματα. Lectionem vulgatam (inquit *Tollius*) præfero, licet illud ὠσταύτως valde efficax esset, ut significaret *velut abortum ex hâc regione expelli facietis.* 4 *Orat. prima* p. 486. *Edit. Paris.* & p. 832. *Ed. Francof.* 5 In *vulgatis* Φανήσεται ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς καὶ ἀναιδὴς ἄνθρωπος οὗτοι βιάζεται τοὺς νόμους; ὃς (ὦ μιαρώτατε πάντων τῶν ὄντων ἀνθρώπων) κεκλεισμένης σου τῆς παῤῥησίας &c.

εἰς δύο ἀφαιρέσεις τρόσωπα, [1] "ὅς, ὦ μιαρώτατε", εἶτα ἐπὶ τὸν Αἰσχυλείτου λόγον ἀποστρέψας, καὶ ἀπολιπὼν ἅπαντα, ὅμως ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ πάθος πολὺ πλέον [2] ἐπέστρεψεν. [3] Οὐκ ἄλλως ἡ Πηνελόπη,

Κῆρυξ, [4] πίπε δέ σε τρόφιμοι μνηστῆρες ἀγαυοί;
Ἢ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
Μὴ μνηστεύσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες,
Ὑστατα καὶ πύματα νῦν σῇδε δειπνήσειαν.
Οἳ δὴ μοι ἀγερέθοντες βίοτον κατακείρετε πολλόν,
Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· οὐδέ τι πατρῶν
Ὑμετέρων τῷδ' ἔπεσθε ἀκούετε παῖδες ἐόντες,
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε.

ipsam deinde orationem *ab instituto ad judices cursu* ad Aristogitonem avertens, & *ab his* eam deflexisse visus, illam hac ipsa concitati animi vehementiâ validius *ad eosdem* retorquet & convertit. Ad idem exemplum Penelope:

Cur te, præco, ferox præmisit turba procorum?
Anne ades ancillis magni edicturus Ulyssi,
Lauta sibi immunes operum convivia adornent?
Juppiter, hæc illis sit nunc, precor, ultima cœna,
Ultimaque hæc hodie nullis commercia linguæ!
Qui mihi non parvas multi laceratis opes, &
Parta meo (heu frustra!) gusto bona. Nonne parentum
Audistis quondam pueri ex sermonibus, esset
Qui vir Ulysses?

1 Illud ὅς est *dictio* ista, quam in duas personas, *tertiam* nempe & *secundam*, divelli innuit *Longinus*. quum enim *tertiæ* primum esset personæ, per illam *Apostrophen* ad *secundam* deflectitur. *Tollius.* 2 Videtur hîc aliqua deesse: quare legere malim, ἐκ τῆς λειπούσης ἀπολιπὼν ἅπαντα, ὅμως ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ πάθος πολὺ πλέον τρὸς αὐτὸν ἐπέστρεψεν, delendo articulum τὸν ante τρὸς Αἰσχυλείτου. 3 Ita *Faber.* antea ἐκ ἄλλως ἢ Πηνελόπη. 4 *Homeri* Odyss. δ. v. 681.

SECT.

ΤΜΗΜΑ κή.

Περὶ περιφράσεως.

ΚΑΙ μήτοι [1] γε ἡ περίφρασις ὡς ὑψηλοποιὸν, οὐδὲν ἂν, οἶμαι, διχάσειεν. Ὡς γὰρ ἐν μουσικῇ μέλει τῶν [2] παραφώνων χαλασμάτων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίονα ἐκπολεῖται, οὕτως ἡ περίφρασις πολλάκις συμφθέγγεται τῇ κυρίᾳ λογίᾳ καὶ εἰς κόσμον ὅτι πολὺ συντελεῖ· καὶ μάλιστ', ἂν μὴ ἔχῃ φυσῶδές τι καὶ ἄμουσον, ἀλλ' ἡδέως κεκραμένον. Ἱκανὸς δὲ τοῦτο τεκμηριῶσαι καὶ Πλάτων ἐν τῷ εἰσβολῷ τοῦ ἐπιταφίου, "[3] Ἔργῳ μὲν ἡμῖν οἷς' ἔχουσι τὰ πρόσηκοντα "σφίσιν αὐτοῖς, ὧν τυχόντες πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πο-

SECTIO XXVIII.

De circumlocutione.

QUOD ſi Periphraſin quoque altitudinem orationi conferre dixero, neminem fore arbitror qui repugnet. Quemadmodum enim in Muſica ſonus ille, qui *Princeps* dicitur, ab illis, quos *Paraphonos* vocant, multum accipit ſuavitatis: ita & Periphraſis ſæpenumero locutioni propriæ concinit, & ad exornandam & attollendam orationem egregie cum ea conſpirat: præſertim, quum nihil in ea inflati reperitur, nil diſſoni; verum concinnitas quædam orationi reliquæ ſuaviter & eleganter attemperata. Idoneus nobis in hanc rem teſtis eſt divinus Plato in principio concionis Funebris: *Et his quidem re ipſa nos juſta omnia perſolvimus; quæ conſecuti fato deſtinatum*

1 Ab utroque *Cod. Vat.* duæ hæ voculæ γε ἡ abſunt. *Toll.* 2 Παραφώνοις φθόγγοις ſunt voculæ iſtæ, in quas vox integra ſolvitur; ut quum in quatuor, octo, plureſve minutas voculas frangitur. Nam ſic demum inſtituta cum iis periphraſeos comparatio procedit, (ut è ſequentibus mox liquet) quæ rem unam multis verbis circumloquitur. *Falſas voculas* haſce appellare videtur *Cicero*, lib. III. *de Oratore*: cum ait; *quanto molliores ſunt & delicatiores in cantu flexiones & falſæ voculæ. Tollius.* 3 Hic locus examinatur à *Dionyſio Hal.* περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, p. 31. *Edit. Oxon.* ſed ibi tantum pedes requiſivit: at in lib. περὶ τοῦ Δημοσθένους δεινότητος, p. 290. mire cavillatur, & id carpit quod alii miranur. *Faber.*

iter

"ρείαν, προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ
"ἕκαστος ὑπὸ τῶν προσηκόντων." Οὐκοῦν τὸ θάνατον εἶπεν
"εἰμαρμένην πορείαν," τὸ δὲ τετυχηκέναι τῆς νομιζομένης,
"προπομπήν τινα δημοσίαν ὑπὸ τῆς πατρίδος." [2] Ἀρχὴ δὲ τῆς
τοῖς μετρίοις ὥρμησε τῶν νόσων, ἢ ψιλῶν λαβὼν τὴν λέξιν
ἐμελοποίησε καθάπερ ἁρμονίαν τινὰ, τῶν ἐκ τῆς περιφο-
σεως προχειρίζων εὐμέλειαν; Καὶ [3] Ξενοφῶν, "Πόνον δὲ
"τῆς ζωῆς ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε· κάλλιστον δὲ πάντων κτῆ-
"πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συλλεκόμενον
"ἐπαγρύπνους γὰρ μᾶλλον, ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασι χαίρετε" ἀντὶ
τοῦ "πονεῖν θέλετε," "πόνον ἡγεμόνα τῆς ζωῆς ἡδέως ποιεῖσθε,"
εἰπὼν, καὶ τἄλλ' ὁμοίως ἐπεξελθὼν, μεγάλην τινὰ ἔννοιαν τῷ
ἐπαίνῳ προσπεριείρατο. Καὶ τὸ ἀμίμητον ἐκεῖνο τοῦ [4] Ἡρο-

iter proficiscuntur, solemni deductionis officio cum à civitate publice universi tum à suis privatim quisque necessariis cohonestati. Mortem scilicet *iter fato destinatum* vocat; & exsequias ac justa funerum, *publicum deductionis officium.* Nonne hisce igitur sententiam egregie amplificavit & sublimiorem reddidit; ac nudam, prout ad manum erat, elocutionem, veluti carmen quoddam, jucunda & suavi circumlocutionis modulatione exornavit atque convestivit? Pariter & Xenophon in hisce, *Laborem vobis, ad ingrediendam jucundæ vitæ viam ducem proponitis: quæ vero res omnium pulcherrima est, & viris bellatoribus maxime conveniens, ut vestras vos animas armasse atque instruxisse video; quippe qui lætiores magis, quam re quavis alia, ducamini*; pro simplice illa sententia, *laborare vultis*, hac circumlocutione usus, *laborem vobis ad ingrediendam jucundæ vitæ viam ducem proponitis*, cæteraque eodem modo dilatando exsecutus, laudationi sua grandem etiam quendam & magnificum sensum superaddidit. Necnon & illud Hero-

1 In vulgatis *Platonis*, ἰδίᾳ κατὰ τὰ οἰκεῖα. 2 Ita ex *Cod. Vat.* ante ἄρχ. dl. mox malim ἐκ μετρίως. *Tollius.* 3 In Lib. primo de *Institut. Cyri*, p. 54. *Edit. Oxon.* πόνους & ἡγεμόνας νομίζετε. dein, paucis præter missis, κάλλιστον &c. 4 Lib. I. sect. CV. Τοῖς δὲ τῶν Σκυθῶν συλλεγομένοις ἱερὸν τὸ τῶν Ασκάλωνι, καὶ τοῖς τετιμῶν αἰεὶ ἐκγόνοις ἐπίσκηψε ὁ θεὸς θηλείαν πάντα

δότι, "ἡ δὲ Σκυθῶν τοῖς συλήσασι τὸ ἱερὸν, ἀβάλλει ἡ θεὸς [1] θήλειαν νόσον.

doti inimitabile: *Illis autem rant, femineum Dea morbum in Scythis, qui fanum ſpoliave- miſit.*

ΤΜΗΜΑ κθ'.

Οτι ἀσυμμέτρως ὑπαλαμβανομένη ἀφέλεσις, κοῦφόν τι καὶ παχύ.

Ἔπίσημον μήν τοι τὸ σχῆμα ἡ ἀφέλεσις τῶν ἄλλων πλέον, εἰ μὴ ἀσυμμέτρως τινὶ λαμβάνοιτο· εὐθὺς γὰρ ἀηδίαν παρέπεται, κυφολογίας τε ἄζον καὶ [3] παχύτητος. Οθεν καὶ τὸν Πλάτωνα (δεινὸς γὰρ ἀεὶ [4] τοῦ σχῆμα, εἰ καί τισιν ἀκύρως δοκεῖ) [5] ἐν τοῖς νόμοις λέγοντα, "ὡς οὔτε ἀργυροῦν δεῖ "πλοῦτον, οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἱδρύμενον ἐᾶν οἰκεῖν," διαχλευάζουσιν· [6] καὶ εἰ κτήνεσιν, φασὶν, ἐκώλυε κεκτῆσθαι,

SECTIO XXIX.

Circumlocutionem immodicam inſulſam eſſe ac puerilem.

QUare nulla tam præſtans & opportuna figura eſt quam Periphraſis, niſi ſiquis ea immodice utatur: tum enim continuo languet & audientem tædio complet, inane neſcio quid ac pingue redolens. Unde & ipſum Platonem (qui in hac ornatione admiranda vi pollet, quamvis nonnullis intempeſtive ea uti videatur) in Legibus dicentem; *neque vero aut argenteis, aut aureis opibus in urbe permittenda ſedes eſt*; irrident: & ſi oves, inquiunt iſti, aut boves comparari vetuiſſet, per-

1 Ἔμμηνα aut κοιλοράνια hîc per θήλειαν νόσον intelligi placet *Fabro*. Verum pro Hæmorrhoïdum fluxu accipit *Interp. Gallicus*. De Cinædis ἐκ ὑπερῴων *Herodotus* loqui exiſtimat *Tollius*, ex loco *Hippocratis* in libro de Aër. Aq. & Locis, cap. 43. & alio *Philonis* in libello ὅτι πᾶς σπουδαῖος ἐλεύθερος. Vide *Schol.* in *Thucyd.* p. 8. *Edit. Oxon.* 2 In *Codd. MSS.* & *Edit. prima* ἐπίκαιρον, quod εὐσχημοσύνην interpretatur *Suidas*. Nonnunquam ἐπικαιρον idem valet ac ἐπικίνδυνον, ἐπισφαλές. quo admiſſo, mox cum *Cod. Vet.* legendum συμμέτρως. *Toll.* 3 In uno *Cod.* παχύτατον. 4 Malim τοῦτο τὸ σχῆμα, ſcil. τῷ ἀφέλεσιν. ſtatim loco εἰ καί τισιν in *MSS.* εἰ κἂν τισιν, i. e. εἰ ἐὰν τισιν, aut rectius εἰ οὐ ἐν τίσιν, & ſi in quibuſdam. *Tollius*. 5 Lib. v. de Legibus p. 741. *Edit. Pariſ.* 6 Καὶ εἰ κτήσαιτο, φασὶν, ἡ βοῦς ἐκώλυε κεκτῆσθαι legendum eſſe patet ex ſequentibus, κτήσεται ἂν &c. *Tollius*.

ſpicuum

δῆλον, ὅτι προβάτειον ἂν ἢ βόειον πλῆθον ἔλεγεν. [1] Ἀλλὰ γὰρ ἄλις ὑπὲρ τοῦ εἰς τὰ ὑψηλὰ τῶν σχημάτων χρήσεως ἐκ παρεμβάσεως [2] τοσαῦτα περιλαβεῖν. πάντα γὰρ ταῦτα παθητικωτέρους καὶ συγκεκινημένους ἀποτελεῖ τοὺς λόγους. Πάθος δὲ ὕψους μετέχει τοσοῦτον, ὁπόσον ἦθος ἡδονῆς.

spicuum est etiam *ovillas* aut *bubulas* dicturum fuisse? Sed hæc pro figurarum ad ornandam & attollendam orationem usu, veluti per viam, disputata sufficiant: omnes namque istiusmodi exornationes & multo excitationem reddunt orationem, & affectibus magis exardescentem, commotioremque. Affectus autem, mi Terentiane, tantum habent sublimitatis ac splendoris, quantum moratæ orationi dulcedinis adest atque jucunditatis.

ΤΜΗΜΑ λ΄.

Περὶ ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων.

Ἐπειδὴ μέντοι ἡ τοῦ λόγου νόησις, ἥ τε φράσις, τὸ πλεῖον δ' ἑκατέρου [4] διέπουσι, ἴδωμεν δή, εἰ καὶ τοῦ φραστικοῦ μέρους, εἴ τινα λοιπὰ ἔτι, προσεπισκεψόμεθα. Οὐ μὴν τοίνυν ἡ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ θαυμαστῶς ἄρδει, καὶ καταθελγεῖ τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὡς πᾶσι τοῦ

SECTIO XXX.

De verborum delectu.

Quoniam vero sensuum intinere videbuntur, superfluat; considerem. Quod autem propriorum & illustrium verborum delectum mirifice eos, qui audiunt, permulceat atque deliniat; isque ab oratoribus aliisque scriptoribus summo studio

1 Malim ἀλλὰ μὲν ἄλις. *Toll.* 2 Illud τοσαῦτα, ut monuit *Tollius*, supervacaneum esse videtur. 3 Ita ex conjecturâ *Fabri.* prius in *Edit.* omnibus ὁπόσον ὕψος ἡδονῆς. 4 Διευθύνετον, *dirigitur*, malit *Tollius*: quod præsens tempus, non præteritum, hîc requiratur.

affectetur,

ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ' ἄκρον [1] ὑπόδυμα, μέγεθος [2] ἅμα, κάλλος, [3] σαφήνειαν, [4] ἢ βάρος, ἰσχύν, κράτος, ἔτι δὲ τ' ἄλλα, ἃν ὅσοί τινα, τοῖς λόγοις, ὥσπερ ἀγάλμασι καλλίστοις, [5] δι' αὐτῆς ἐπαυθεῖν δημιουργούσα, καὶ οἱονεί ψυχήν τινα τοῖς πράγμασι φαντικὴν ἐνθεῖσα, [6] μὴ καὶ πειστέον ἢ [7] πρὸς εἰδότα σε διεξιέναι. Φῶς γὰρ τῷ ὄντι ἴδιον καὶ τὰ καλὰ ὀνόματα. Ὁ μέντοι γε ὄγκος αὐτῶν καὶ πάντη χρεώδης· ἐπεὶ τοῖς μικροῖς πράγμασιν ἐπιθέναι μεγάλα καὶ σεμνὰ ὀνόματα ταὐτὸν ἂν φαίνοιτο, ὡς εἴ τις τραγικὸν πρόσωπεῖον μέγα παιδὶ νηπίῳ. [8] Πλὴν ἐν μὲ ποιήσῃ καὶ * * * * * *

affectari, (utpote qui cum granditatem, tum dignitatem, ornatum, perſpicuitatem, pondus, vim, robur, ceteraſque id genus alias virtutes orationi, veluti diſtinctam fulgentibus gemmis veſtem pulcherrimæ cuipiam imagini, conferat atque circumjiciat; adhæc & rebus ipſis animam ac vocem quaſi ſuppeditet) actum agam ſi te, *Poſthumi ſuaviſſime*, cui hæc eſſe ſcio cognitiſſima, docere velim. Pulchra namque & electa verba proprium mentis eſſe lumen vere dixeris. Non tamen in omni, eapropter genere & parte orationis ſplendor eorum atque amplitudo locum habet: nam de rebus exilibus uti verbis magnificis atque ampliſſimis, perinde eſt ac ſi prægrandem perſonam tragicam infanti puero adaptaveris. At in Poëſi & * * * * * * *

SECT.

1 Nonnulli ita vertunt, ac ſi legiſſent ὑπηνδύκαν. Sed (ut inquit *Tollius*) melius ὑπηνδύκαμεν, niſi ἐσὶ ſubintelligatur. 2 Poſt ἅμα conjunctionem καὶ inſerendam eſſe monet *Tollius*. 3 In *duob. Codd.* Σαφήνειαν, i. e. *nitorem, elegantiam.* in *tertio* Ἀκρίβειαν, forte pro Ἀκρίβειαν *diſtinctionem*, de qua *Hermogenes* l. 1. *de Formis*, cap. 3. & 4. 4 Illud ἢ tollendum, utpote profectum à Librario, qui in margine ad explicationem Ἀκρίβειαν ſcripſerat ἢ σαφήνειαν. *Tollius.* 5 Ita *Tollius.* antea δι' αὐτῆς. 6 Particulæ ſunt μὴ καὶ dubitationi inſervientes, non redundantes, ut quidam cenſuerunt. *Faber.* 7 Prius πρὸς εἰδότας, quod in πρὸς εἰδότα σε mutavit *Tollius.* 8 In *Edit. primâ* & *Codd.* MSS. ſtatim poſt νηπίῳ habemus lacunam, poſt quam ſequitur πλὴν ἐν μὲν ποιήσῃ ἢ * ὑπτιώτατον, καὶ χείμερον. τὸ δ' Ἀνακρ. &c. In *Venetâ*, *aliiſque* νηπίῳ. πλὴν ἐν μὲν ποιήσῃ καί. dein, poſt hiatum, ὑπλικώτατον, καὶ χειμερον. τόδε Ἀνακρ. &c. Una autem vocula ἰσχνὸν auctior eſt *Vet. Cod. Pariſinus*; & in eo ὑπλικώτατον pro ὑπλικώτατον. Lacunam hanc (inquit *Tollius*) ita ego aliquando

ΤΜΗΜΑ λα'.

Περὶ ἰδιωτισμῶν.

* * * * * * * * *

* * [1] ὑπῳκώταζοι, καὶ χρῆσιμοι τοῦ Ἀνακρέοντος· "ὑπὲρ "[2] Θρηϊκίης ἀπατρέφομαι." Ταύτῃ γὰρ τὸ Θεοπόμπου ἐκεῖνο τὸ ἐπαινετὸν, ἅμα τὸ ἀνάλογον, ἐμοί γε σημαντικώτατα ἔχειν δοκεῖ· ὅθεν ὁ Καικίλιος οὐκ οἶδ' ὅπως κατεμέμφετο, "Δεινὸς ὢν, φησὶν, ὁ Φίλιππος [3] ἀναγκοφαγῆσαι τὸ δόγμα." Ἔστιν ἄρ' ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τῷ κόσμῳ παμπόλλου ἐμφανιστικώτερον· ὅπερ καὶ αὐτόθεν ἐκ τῆς κοινῆς βίου.

SECTIO XXXI.

De idiotismo, seu de verbis vulgaribus.

* * * * * * * * *

* * projectissimum quidem, at tamen fœcundum *Sublimitatis* est hoc Anacreontis; *Threïssa non me vexat amplius.* Sic & illud Theopompi laudabile, quoniam ipsi rei admirabiliter convenit, significantissimum mihi semper visum est; quod nescio quî fit ut à Cæcilio carperetur. *Erat*, inquit, *Philippus ad adversa rerum devoranda à natura factus.* Accidit igitur nonnunquam, uti de medio sumpta & protrita verba exquisitis atque ad ornatum comparatis multo significantiora sint, multoque illustriora: illico enim per se ex ipso quotidiani sermonis usu intelliguntur. Quicquid autem familiare est & consuetum, jam hoc

quando suppleveram: Πλὴν ἐν μὲ ποιήσει καὶ ἰσχνείᾳ ὁ ἰδιωτισμὸς παιδάριον, ἐὰν μὲ τοῖς περιγράμμασι ἀνάλογον ᾖ, πάνυ τι σημαντικόν τι, καὶ δ' ἐπιπλέον ὕψους ἀπολαύσεται, καὶ χάριτος ἐκ τῶν Ἀνακρεόντος. Verum in MS. *Veneto S. Marci* margini adscriptum, ἐνταῦθα λείπει ὑπὲρ δύο φύλλα. Adeo ut novam sectionem effecerimus, quâ de verbis agatur abjectis & vulgaribus. 1 Lege cum *Tollio* ὑπῳκώτατοι, nam *Hermogenes* (ut idem notavit) ὑπῳκότης in sermone agnoscit, l. 2. *de Ideis* c. 1. præterea aliquoties occurrit ὑπῳκία λέξις apud *Dionysium Halic.* 2 In *Cod. Vat.* Θρηϊκίης, ut in *Anacreontis* Ode LXI. πάλιν Θρηϊκίη. Vide Cl. *Barnesii* notas ad *Anacr.* p. 280. 3 Vis hujus metaphoræ non in *comedendi* significatione (ut censent alii) sita est, sed in *necessitatis in edendo* expressione; cum *scilicet* Philippus, quod nolenti adigente necessitate faciendum erat, ingenii flexibilitate devorata molestia lubens faciebat. Est enim ἀναγκοφαγία *Aristoteli* βίαιος τροφή, *Fabioque* appellatur *certa lex ciborum.* Nullo igitur jure verbum hoc ἀναγκοφαγῆσαι *Cæcilius* carpebat. *Tollius.*

ipso

Τὸ δὲ συνθῆς ἄλλο πρόσωπον. Οἷόν ἐστι τὸ τὰ αὐχμηρὰ καὶ ῥυπαρὰ πλημμύρας καὶ μεθ' ἡδονῆς ἔνεκα πλουσίας χορηγοῦντος, τὸ "ἀπολιχμᾶσθαι τὰ σκεύη." Ἀπεργάσατο παρέλκοντας. Ὡδί πως ἔχει καὶ τὰ Ἡροδότεια. "Ὁ Κλεομένης, φησί, μανεὶς τὰς ἑαυτοῦ σάρκας ξιφιδίῳ κατέτεμνεν εἰς λεπτά, ἕως ὅλον κατατεμὼν ἑαυτὸν διέφθειρεν." Καὶ, "Ὁ δὲ Πύθης ἕως τοῦδε ἐθελήσας ἀμύνεσθαι, ἕως ἔπρησε κατὰ μικρὸν ἑωυτόν." Ταῦτα μὲν ἀληθῆ καὶ δεξιᾶς τῆς Ἀπίωνος, ἀλλ' οὐκ ἰδιαζούσης τῇ σημαντικῇ.

ipso evadit credibilius. Quare de homine ignominiosa ac sordida quaeq; non patienter modo, sed etiam, ad explendam ambitionem & dominandi libidinem, cum voluptate quadam concoquente, significantissime usurpatum est illud, *adversa rerum devorare*. Hujus classis sunt & illa Herodoti: *Tum vero Cleomenes insania correptus cultello corpus suum minutim discidit, donec totus in segmenta dissectus animam efflavit*. Item haec: *At Pytheas eo usque in pugnando nervi restitit, donec minutim concideretur*. Sunt enim haec istiusmodi, ut ad sermonem vulgi quam proxime accedere videantur, eumque velut adradere; veruntamen significationis evidentia à plebeja vilitate longissime remota sunt atque disjuncta.

ΤΜΗΜΑ λϚ'.

Περὶ πλήθους μεταφορῶν.

ΠΕΡΙ δὲ πλήθους μεταφορῶν, ὁ μὲν Καικίλιος ἔοικε συγχωρεῖσθαι τοῖς δύο, ἢ, τὸ πλεῖστον, τρεῖς

SECTIO XXXII.

De metaphorarum multitudine.

SED neque quod ad Translationum multitudinem suum mihi judicium Caecilius unquam approbaverit, illorum subscribens

1 Ita ex *Cod. V a.* antea ἐπὶ τῷ αὐχμῷ. 2 Ἀπεργάσατο in duob. *Codd. V a.* 3 In lib. 6. sect. LXXV. à *Longino* tamen aliquantulum mutata, & in compendium redacta. 4 *Herodoti* lib. 7. sect. CLXXXI. ubi est ἢ τέως ἀπτόμενος μαχόμενος, ἕως &c. 5 In *Editionibus* istam *Tollii* praecedentibus

ὅτι γοῦν τῶν τοιούτων τοῦτόν φησι. Ὁ δὲ Δημοσθένης ὅσος ἦ τοιοῦτος ὁ χρεὼν δὲ χωρεῖν, ἵνα τὸ παῖδα χειμάρρου δίκην ἐλαύνεται, ἢ τὴν πολυπλήθειαν αὐτῶν ὡς ἀναλήψεται ὀταῦθα παραφέρεται. "Ἀνδρωποι, φησί, μιαροὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ οὐδένειας, παρανενικημένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πατρὸς Φιλίππου, νῦν δὲ Ἀλεξάνδρου τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τῆς εὐδαιμονίας καὶ δὲ ἐλευθερίαν καὶ τὸ μηδένα ἔχειν δεσπότην αὐτῶν, ἃ τοῖς πατράσιν Ἕλλησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ τέλος, ἀνατετροφότες." Ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν προσπιπτόντων ἅτε τῶν πεσόντων ὑπερφέρεται ὁ Ῥήτορος θυμός. Διόπερ οὐδὲ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Θεόφραστος μιμήματα φασὶ

bens ſententiæ, qui duas tantum, aut ſummum tres, in una re adhibendas eſſe Tranſlationes exiſtimant. Equidem, ut in aliis omnibus, ita & in hac re Demoſthenem nobis, tamquam certiſſimam normam ac regulam, ſequendum exiſtimo: adeoque plurium ſimul Tranſlationum uſum tum præcipue eſſe tempeſtivum, quum affectus ad inſtar hiberni torrentis præcipites ruunt, earumque copiam velut adhibita vi propellunt ac provolvunt. *Homines*, inquit, *impuri, & ſcelerati, & adulatores; qui, poſtquam patriam quiſque ſuam ſede lacerarunt, libertatem [tam publicam quam ſuam ipſorum] Philippo primum, nunc autem rurſus Alexandro propinarunt; quique, ventre ac libidinibus probroſiſſimis ſummum vitæ bonum ac felicitatem metientes, libertatem, nullique ſervire domino, quæ majoribus bonorum omnium fines erant ac regulæ, funditus everterunt.* Hic, ut vides, *Terentiane dulciſſime*, ipſa illa Tranſlationum congeries à fervente Oratoris in proditores propulſa proruit ira atque indignatione. Alioquin cum Ariſtoteles tum Theophraſtus au-

πλήθους καὶ μιαφόνων. Ἢ pro ἦ reponi jubet *Faber*. Forſan vox πόλεως excidit: nam paulo infra habemus ὅσος δὲ πλήθους καὶ πόλεως μιαφόνου. Tandem vero malim, ὅσος δὲ πλήθους πρόσωπον καὶ μιαιφόνου, quod probant ſequentia. *Tollius*. 1 Potius ὁ ᾧ Δημοσθένης. Eadem fere in *Plinio*, L. IX. Epiſt. XXVI. *Idem*. 2 In Orat. *pro Corona* p. 188. *Edit. Pariſ.* & p. 169. *Edit. Oxon.* ubi in vulgatis καὶ πόλεως καὶ ἀλάστορες, & mox πέπρακεν μὲν Φιλίππῳ, νῦν δὲ Ἀλεξάνδρῳ. 3 Ita in *Edit. prima*. poſtea ὑπεφέρετο, ſcil. (ut inquit *Petra*) φυσικῶς. 4 Vide *Cicer.* de Orat. l. 3. c. 41. & *Quinct.* l. 8. c. 3.

τινα τῆ δεισιδαιμονίαν ἔναι ταῦτα μεταφορᾶν, καὶ, "ὑπὲρ φάναι," καὶ "οἱονεὶ," καὶ, "εἰ χρὴ τοῦτον εἰπεῖν τὸν τρόπον," καὶ, "εἰ δεῖ [2] παραπλησιωτικώτερον λέξαι." Ἡ γὰρ τοιαύτη μίμησις, φασὶν, ἰᾶται τὸ τολμηρόν. Ἐγὼ δὲ καὶ ταῦτα μὲν ἀποδέχομαι, ὅμως δὲ [3] πλήθους καὶ τόλμης μεταφορῶν, [4] ὅταν ἔμφυτον, καὶ πειστὸν ᾖ τὸ ἐνθουσιῶδες καὶ ὀφοδρὸν πάθος καὶ τὸ γενναῖον, ὕψος εἶναί φημι ἰδιά τινα ἀλεξιφάρμακα· ὅτι τῷ ῥοθίῳ τῆς φορᾶς ταυτὶ πέφυκεν ἅπαντα τ' ἄλλα παρασύρειν καὶ φορεῖν, μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἀναγκαῖα πάντως εἰσπεσόντα τὰ παράβολα, καὶ ὅτι ἐξαίφνης τὸν ἀκροατὴν καταλάζειν πέφυκεν ἡ πλήθυς ἐλεγχομένη τῷ συνεκθορύβῳ τῶν λεγομένων. Ἀλλὰ μὴν, ἔν γε ταῖς παρεκβάσεσι καὶ ἀφηγήσεσιν, οὐκ ἀλλά τι ὕστερον καταπεμπτικὸν, ὡς οἱ σοφισταὶ καὶ ἐπάλληλον

dacium, atq; proxime periculum accedentium, Translationum hæc ajunt esse lenimenta quædam, *ut ita loquar*; vel, *quasi*; vel, *si ita loqui liceat*: item, *si verbum audacius concedatur*, &c. Hæc etenim correctio, inquiunt, emollit ac mitigat quicquid in iis durius aut audacius occurrerit. Ego, uti ea quidem non improbaverim, ita copiæ & audaciæ Translationum, sicut & figurarum (quemadmodum superius dixisse memini, *ita etiam nunc*) peculiare & egregium remedium esse confirmarim opportunos & vehementes affectus, cum vera ingenuaque Sublimitate conjunctos: quorum hæc natura est atque indoles, ut impetus sui vehementia cetera omnia secum abripiant ac propellant, & audaciissima quæque ac præcipitia veluti adigente prorsus necessitate adsumant; audientibus autem, quod eodem illos concitatæ mentis impetu, veluti quodam sacri furoris afflatu, una cum oratore auferri faciant, ne otium quidem aut laxamentum examinandæ hujusce aut reprehendendæ Translationum multitudinis permittant. Quid? quod, & in locorum tractationibus & descriptionibus, nihil illa Translationum frequentia atque congerie significantius esse potest? Quarum ope humani

1 Ita *Faber.* prius erat θρασιον. 2 Malim παραπλησιωτικώτερον τι λέξαι. *Tollius.* 3 Ita *Tollius* ex *MSS.* pro πλῆθος καὶ τόλμαν, & mox ex ingenio, ὕψους pro ὕψος. 4 Respicit ad ea quæ dixerat p. 63. v. 13. 5 Articulum τὸ ante σφοδρὸν ejecimus, auctoritate *Cod. Vat. Tollius.*

ni

τρόπον. Διὸ ὧν ὁ μὲν [1] Ξενοφῶντι ἡ τοῦ θαυμασίου σκηνῆς ἀνατομὴ πομπικῶς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἀναζωγραφεῖται ἡμῖν ὑπὸ τῆς Πλάτωνος. "[2] Τὸν μὲν κεφαλὴν αὐτῆς φησιν [3] ἀκρό-"πολιν· [4] ἐθμὸν δὲ μέσον διαποδρῶσθαι μεταξὺ θ' τῆς "τ' αὐχένος, [5] σφονδύλους τε ὑπεστηρίχθαι φησὶν, οἷον πρό-"φρυγας καὶ [6] τὸν μὲν ἡδονὴν ἀνθρώπου τῇ) κακῶν δέλεαρ, "[7] γλῶσσαν δὲ γεύσεως δικαστὴν· [8] ἀναμμένα δὲ τ' φλεβῶν "τ' καρδίαν, καὶ [9] πηγὴν θ' ἀδιαφθόρου καὶ πάντα τὰ "μέλη σφοδρᾶς αἵματος, εἰς τ' δορυφορικὴν αὔλιον κατα-"σκευάσαι· τὰς δὲ ἁρμονίας τ' πόρον ὀνομάζει [10] φλε-"βῶν· [11] τῇ δὲ πηδήσει τ' καρδίας οὐ τῇ τ' δεινῶν φόβου "δοκίᾳ καὶ τῇ θ' ἡμῶν [12] ἐγέρσει, ἐπειδὰν ἀφ' πυρὸς ἰὼν, ὑπο-"κύσειαν μηχανεύσωσι, [13] φησὶ, τὸν θ' [14] πλοῦτον ἰδίαν

ni tabernaculi anatome à Xenophonte quidem apparate ac magnifice; at à Platone omnino divine depingitur. Ut, quum caput hominis *arcem* appellat; *isthmum* vero *inter hoc & pectus medium interjectum collum*, *vertebrisque tanquam cardinibus suffultum esse* dicit: tum & voluptatem *hominibus escam* ait *existere malorum*, linguam *saporum exploratricem ac judicem*: cor *venarum nexus originem*; *& fontem sanguinis*, *undique versum cum impetu quodam certis per venientis*, *in sua velut in corporis custodium statione collocatum*: meatuum autem vias ac transitus *angiportus* vocat: porro *cordis subsultationi*, *ubi vel terrore effuso trepidat vel ira inflammatum concitatur*, *Dii*, inquit, *auxilium molientes pulmones fabricarunt*, *molle & ex-*

1 Locum (ut monuit Cl. *Langbanius*) forte intelligit Ἀνατομηδεμίαν, l. 1. p. 45. *Edit. Oxon.* 2 In *Timæo*: ubi illa humani corporis descriptio tres amplius paginas occupat. *Longinus* autem ea selegit quæ visa sunt splendidiora, verbis plerumque mutatis. Vide *Ciceronem* de *Nat. Deor.* l. 2. c. 54, 55, 56, &c. 3 Pag. 70. v. 8. Edit. *Paris.* 4 P. 69. v. 40. 5 Pag. 74. v. 2. 6 Pag. 69. v. 32. 7 Hisce nihil simile reperio præter ea quæ habentur, p. 65. v. 29 ὅσα μὲν δὴ εἰσίσασι σοφὶ τὰ φλεβία, ἄλλο περὶ δοκίμιον ἢ γλώττης. 8 Ita ex *Cod. Vat.* & *Platonis* verbis (τὸν δὲ καρδίας ἄμμα [pro ἄμμα] τ' φλεβῶν, p. 70. v. 9.) locum restituit *Tollius*. cum autem editum esset, ἄμμα ἧ τ' φλεβῶν absque τὸν καρδίας. 9 P. 70. v. 10. 10 *Ibid.* v. 17. 11 *Ibid.* v. 21. 12 Melius in *duob. Codd. Vat.* ἐπιχύσει. *Tollius* 13 Male φησὶ in *Edit.* ante *Tollianam*. 14 Πλοῦτον [sive πλοῦτον]

"ἐνέφυτευσαν, μαλακὸν ἡ ἄπαμον καὶ [1] σπεφγὰς ἔντὸς
"ἔχουσιν, [2] οἷον ἄλμα μαλακὸν, ἵν', ὁ θυμὸς ὁπότ' ἐν αὐτῇ
"[3] ἀκμάζῃ, πηδῶσα εἰς ἐπεῖσον μὴ λυμήνῃ· καὶ ἡ μὲν
"τῶν ἐπιθυμιῶν οἴκησιν γυναικωνῖτιν, ἡ δὲ θυ-
"μοῦ δὲ ὅσαπερ ἀνδρωνῖτιν· τὸν γε μὴν ἀσπλῆνα τῶν ἔντὸς [5] ἐκ-
"μαγεῖον, ὅθεν πληρούμενος τῶν ἐποχετευομένων μέσος καὶ
"[6] ὑπουλος [7] αὔξεται· [8] μετὰ δὲ ταῦτα [9] σαρξὶ πάντα
"αὐτὰ, φησὶ, κατεπάσσαν ἄνωθεν, τὴν δὲ σάρκα περιβο-
"λὴν μὲ καυμάτων, περίβλημα δὲ χειμώνων, ἔτι δὲ πλευ-

sangue & cavernis [*spongiæ ad instar*] *intus instructum corpus, veluti molle solum saltationi accommodatum, ut cor, ubi in ipso ira efferveſceret, ad id quod* [*præ mollitia*] *cedit subsultans, haud laderetur*: & cupiditatum ſedem *conclave* appellat *feminarum*; iræ autem domicilium, *atrium virorum*: lienem vero *inteſtinorum terſorium, quorum purgamentis adimpletus in molem excreſcit ſubtumidam*: *poſt illa*, inquit, *omnia hæc undiquaque carne veſtiverunt & ſepſerunt, ut & adverſus omnes nimios caloris & frigoris impetus vallum quaſi quoddam ac tegmen eſſet, & contra quoſvis ictus aut caſus, inſtar coactilium, leniter molli-*

μονῶ] ἰδίαν pro *pulmone*, ut & alibi ἧπατος ἰδίαν pro *hepate*, loquendi modo *Platoni* & aliis familiari, ut notavit *Faber*. 1 Utrum σπεργὰς cum *aliis*, an σπαργὰς ex *Platone* legamus, haud multum refert. 2 Ita ex *Platone* (p. 70. v. 32.) in *Edit.* nuperrimis; pro εἷμα μαλακὸν, quod placuit *Porto* & *Petræ*. Ὀχεῖον μύλαγμα habet *Edit. prima*, ut & *Codd. MSS.* Malim cum *Langbænio*, οἷον μύλαγμα; quod vox μύλαγμα id aliquando ſignificet, quod ferendis oneribus ſubſternimus, ne humeri lædantur. 3 Ita *Tollius* ex *Platone* p. 70. v. 32. In *uno Cod. MS.* ζῶον, πηδῶσα &c. in *Edit. prima* ζῶον, εἰς ἐπεῖσον μὴ λυμαίνηται. in *Veneta*, *aliisque* ἀκμάζῃ, εἰς ἐπεῖσον μὴ λυμαίνηται. 4 Quod *Platoni* (p. 70. v. 1.) γυναικῶν ἡ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησις, hoc à *Longino* γυναικωνῖτις & ἀνδρωνῖτις appellatur. 5 Ita ex *Platone* p. 72. v. 25. In *Edit. prima*, *Veneta*, *aliisque* μυγλεῖον, & in *Codd. MSS.* μαγεῖον. De voce ὀκμαγεῖον videſis *Voſſium* ad *Catullum* p. 97. 6 Vox hæc (in *Platone* p. 72. v. 30.) non ſignificat hîc loci, quod vulgo ſolet, partem *ſuppuratam*; ſed tralate accipitur pro *molliter tumida*. *Tollius*. 7 Platoni αὔξονται. 8 P. 74. v. 40. 9 Ita primus (ex *Platone* p. 70. v. 30.) edidit *Portus*: quem ſequuti ſunt ceteri. In *Edit. prima*, & *Veneta*, — σαρξὶ πάντα, φησὶ, κατεπάσσαν ἄνωθεν, περιβολὴν δὲ ἔξωθεν τὴν σάρκα, εἰς τὰ πλήματα εὐσήμως — νομὴν δὲ &c. atque ita, teſte *Tollio*, in *Codd. MSS.*

terque

πάντων, οἷον τὰ πλησία, ἔστω, σώματι μαλακοῖς καὶ ὑπὸ τοῦ προσπίπτοντος κατακοπτόμενον· νομεὺς δὲ σαρκῶν ἔφη τὸ αἷμα εἶναι τῆς δὲ τροφῆς ἕνεκα, φησί, διαχεῖσθαι τὸ σῶμα, πιαινόμενον ὥσπερ ὑπὸ χειμάρρου, ὑφ' ἑνὸς μάλιστ' ὀπιμαίου, ἀρωγοῦ ὄντος ὡς αὐλῶνος καὶ σώματος, καὶ τῶν φλεβῶν ποταμοῦ μάλιστα· ὑπὸ δὲ τῆς τελευτῆς ἀποθανεῖν, λύεσθαι φησὶ καὶ τὸν τῆς ψυχῆς, οἱονεὶ νεὼς πείσματα, μεθιέναι τε αὐτὰ καὶ ἐλευθεροῦν." Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα μυρία ἔστιν εὑρεῖν· ἀπὸ χρὴ δὲ τὰ διειλεγμένα, ὅπερ δεῖξαι, ὡς μεγάλαι τὴν φύσιν εἰσὶν αἱ πομπαί, καὶ ὡς ἐνθουσιαστικαὶ αἱ μεταφοραί, καὶ ὅτι οἱ παθητικοὶ καὶ ὑποκριτικοὶ τὸ πλεῖστον αὐ-

terque corporibus incidentibus cedens: sic & sanguinem *corporis pabulum* appellat; *alimenti vero gratia*, inquit, *venarum illud canalibus, non secus ac hortum inductis rivulis irrigarunt; sic ut tamquam ex fonte perenni, per rarum & exilibus distinctum meatibus corpus, venarum latices fluant*: ubi vero mors appropinquaverit, *solvi* ait *rudentes animæ, non secus ac navis, illamque liberam dimitti*. Hisce similia addit alia innumera quæ ibidem sequuntur: ea autem, quæ nunc inde excerpta retuli, sufficere ad probandum existimo. Translationes omnes (inprimis autem illas, in quibus similitudo spectatur) & ipsa natura grandes esse & ingenium oratoris Sublimitatem suppeditare; easque cum in affectibus explicandis, tum in narrationibus ac de-

1 Antea ex *Platone* (p. 74. v. 8.) ediderunt *Petra, Portus, aliique*, — ὅλον τὸ πλησίον ἕκαστον κτήματος, σώματι &c. Sed vocem κτήματος ejici jussit *Faber*, utpote ex *glossemate* natum. nam cum ad πλησίον in margine adscriptum erat πλήσιος, inde κτήματος formarunt exscriptores. 2 Pag. 77. v. 17. 3 In *Platone*, loco jam citato, διαχέεσθαι, & in *Edit. prima* διαχεόμενον τῶμα. 4 In *Platone* ibidem post ἑνὸς sequitur ἄρδοντος, pro quo (ut censet *Faber*) illud ἀρωγοῦ. dein ὄντος αὐλῶνος καὶ σώματος in *Edit. prima, aliisque*. Verum ὡς (quod absorptum erat à præcedente ὄντος) ante αὐλῶνος reposuit *Tollius*, & ἐπὶ (ex *Platone* p. 79. v. 5.) pro ἐπὶ substituendum esse pronuntiat. 5 Pag. 81. v. 38. 6 Desunt in *Edit. prima* & *Codd. MSS.* 7 Ita in *Edit. Veneta, aliisque*. in *prima* & uno *Cod. MS.* ὡς μεγάλαι τὴν φύσιν. unde μεγάλαι γὰρ φύσει. legendum esse conjecit *Tollius*. 8 Τρόπαιαι in *Edit. prima*. 9 Ita censet *Dionys. Hal.* ut & *Quinctil.* l. 8. c. 6. modo rarius adhibeantur.

scripti-

ταῖς χάρισι τόποις. Ὅπ. μὴ τοῦτο ἡ ἀκρόασις τῶν πρόσω; ὥσπερ τἄλλα πάντα καλὰ εἰς λόγους, ὁρᾶτε γὰρ ἀεὶ τοῦ τὸ μᾶλλον, ἥδιον ἦδι, καὶ ἐγὼ μὴ λέγω. Ἐπὶ τούτοις ἡ τῶν Πλάτωνος ἐγκώμια ἀφθονίαν, πολλαχοῦ, ὥσπερ ἐκ βαθυχείμου τοὺς τοῦ λόγου, εἰς ἀκεραίους ἡ ἀπειρεῖς μυθολογίας ἡ εἰς ἀλληγορικοὺς τόμους ἐπιφορήσθων. [1] Οὐ δὲ μᾶλλον φησίν, [2] φησὶν, ὅτι πάλιν ἐγὼ δὲ λύσω λέγειν τὴν φράσιν· "λεγομένων δὲ μεταφορῶν ἐστιν ὁ τόπος ἐπιχειρούσης ζητεῖν· "ζήτησις δὲ ἡ ἀπὸ τοῦ ῥήματος ἑτυμολογία, καλῶν τινῶν "λεγόντων, ἀγαθοὶ πάμπαν ἡμῖν καὶ μέτριοι ἀπηντήκασι." ΝΗΦΟΝΤΑ μὲν, φασὶ, ΘΕΟΝ τὸν ὕδωρ λέγειν, ΚΟΛΑΣΙΝ δὲ τὴν χρᾶσιν, ποιητὴν τινος τῷ ὄντι ἀκόλαστος ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἐλαττώματος ὄντος. Quæ cum ita sint, [3] φησὶν, ὅτι πάλιν ἐγὼ δὲ λύσω λέγειν τὴν φράσιν· "λεγομένων δὲ μεταφορῶν ἐστιν ὁ τόπος ἐπιχειρούσης ζητεῖν· "ζήτησις δὲ ἡ ἀπὸ τοῦ ῥήματος ἑτυμολογία, καλῶν τινῶν "λεγόντων, ἀγαθοὶ πάμπαν ἡμῖν καὶ μέτριοι ἀπηντήκασι." ΝΗΦΟΝΤΑ μὲν, φασὶ, ΘΕΟΝ τὸν ὕδωρ λέγειν, ΚΟΛΑΣΙΝ δὲ τὴν χρᾶσιν, ποιητὴν τινος τῷ ὄντι ἀκόλαστος ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἐλαττώματος ὄντος.

Οὐκοῦν αὐτοῦν ὁ Καικίλιος, ἐὰν

scriptionibus, insigniter esse opportunas. Veruntamen, uti cetera solent omnia, quæ in elocutione pulchra sunt atque laudabilia, ita & hæc orationis ornamenta ad excessum prona esse & proclivia, etiam me tacente res ipsa loquitur. Unde & hoc præcipue nomine idem à nonnullis exagitari & reprehendi solet Plato, quod persæpe, velut instinctu quodam & quasi bacchatione dicendi absreptus, ad immodicas ac duras Translationes & ad allegoricum tumorem

auferatur. Non enim, inquit, *facile intelligi potest, crudum esse temperatam oportere justa cratevis: in quo furens vinum offusum ebullit, sed ab alio deo sobrio castigatum, & cum ea suida facietate, bonum & moderatum potum exhibet.* Siquidem aquam *sobrium* vocare Deum, temperiem vero *castigationem* aliaque id genus deshonestamente, *potius quam ornamenta*, orationis consectari, quæ sit cujusve esse, ajunt, non sanæ sobrii. Et hinc, puto, illa nata Cæcilio

1 Lib. VI. de Legibus p. 773. v. 30. *Edit. Paris.* 2 In *duobus Codd. Vat. ἐπησὶν.* 3 Lege *φασὶν*, sc. *Platonis* obtrectatores. *Tollius.* Sed cum aptissima sint *Platonis* verba, non est cur à vulgata lectione recedamus. 4 *Συγκοπὴν* malit *Tollius.* 5 Post ἐστὶ in V. C. inserta erat ἐδὲ negativa: sic ut plura excidisse videantur. Alias levi transpositione, & addita copula, totus hic locus commode restitui possit, hoc modo: *νήφοντα γὰρ, φασὶ, θεὸν τὸ ὕδωρ λέγειν, κόλασιν δὲ τὴν κρᾶσιν, ποιητὴν τινος τῷ ὄντι ἀκόλαστος ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἐλαττώματος ἐπιχειρῶν, ποιητὴν τινος τῷ ὄντι οὐκ νήφοντος ἐστι.* *Tollius.*

ducia est, ut, in suis in Lysiam contentionibus Platoni eum anteferre ne quidem dubitarit; duobus, inque perpravis ac perniciosis, affectibus impulsus, *amore scilicet & odio*. Nam, præterquam quod Lysiam tantum amarit, quantum nec ipse se, majore tamen omnino odio Platonem, quam amore Lysiam prosecutus est. Adde, quod præ contentionis studio ea etiam, quæ concessa non sunt, quasi jam concessa sibi sumat. Ita enim Lysiam Platoni anteponit, ac si ille ab omni prorsus vitio purus sit et immunis; hic autem in plurimis labatur. quod utrumque tam a vero alienum est, quam quod maxime.

1 Forsan ἀτεχνῶς vel ἴσως, quod *Petro* verbum congruit. *Verum suspicio hæc, cum eo comprobandi, affirmavit, quæ tamen (ut videtur) certa non sint & immutata observavimus.* 2 Post φιλονικίας deesse videtur vox ἐστὶ, aut quid simile. *Pet.* 3 Nota ἐπιμέτρως hoc loco positum pro ἐπιμετρικῶς, quemadmodum antea usus est *Longinus* verbo ἀναπεπταμένως. *Fabr.*

ΤΜΗΜΑ λγ.

Πότερον κρεῖττον ἢ τὸ ἀνεπίπλαστον καὶ κατορθωτικὸν τοῦ ὑψους, ἢ τὸ διημαρτημένον. Τῆρος, περὶ τοῦ ὑψους.

ΦΕΡΕ δὴ λεχθήτω τῷ ὄντι κεφαλὴ πᾶσι συμφερεστέρα ἢ ἀνεπιλόγιστον. Ἆρ' οὐκ ἄξιον ἐπὶ λογισμοῦ τιθέναι αὐτὸ τοῖς καθόλου πότερον ποτὲ κρεῖττον, τὸ ποιητικὸν ἢ λογικὸς, μεγέθους δὲ ὄγκοις διημαρτημένον, ἢ τὸ μέσως μὲν ἔχον τοῖς κατορθώμασιν, ὑγιὲς δὲ πάντη ἢ ἀσύλληπτον. Καὶ ἔτι, νὴ Δία, πότερον ποτὲ τὰ πλείους ἀρετὰς τὸ θερμοτέραν ἔχοντος, ἢ τὰ μείζους ἁμαρτάνοντα ἀξιωτέρα ἐστὶ φεύγειν. Ἐπὶ ῥητῶν οἰκεῖα τοῖς μὲν ὑψηλοῖς ὑπτιάματα, ἢ ὑπερβολὴ τῶν ἀκάνθων διαφορά. Ἐγὼ δ' οἶδα μὲν, ὡς ἐν καθόλου μεγέθους φύσει πάσα κεφαλή. Τὸ δὲ ἐν πάνυ ἀκριβὲς, καὶ-

SECTIO XXXIII.

Utrum potior sit ac præstantior oratio, omni quidem vitio, sed & Sublimitate carens, an Sublimis aliquando peccans?

AGE igitur, jam scriptor aliquis sanctissime verè purus & ab omni parte inculpatus Nonne & de hoc ipso in universum quærere operæ pretium est, utrum, sive in ligata sive in soluta oratione, Sublimitas potior sit atque præstantior, quæ in nonnullis aliquando peccet, an vero mediocritas omnibus numeris absoluta & omni vitio carens? Nonne item & illud, pluresne an majores in elocutione virtutes primas jure meritò ferant? Hæ namque disquisitiones ad hanc nostri de Sublimitate disputationem cum primis pertinere videntur, nostramque de hi sententiam omnino exigere. Equidem non ignoro, Sublimia quæ ad summum sint evecta celsitudinis fastigium, minime pure esse atque emendata. Nam quod usquequaque accuratum est, hu-

1 Illa quæ &c. usque ad *At non* &c. a præcedente sectione primus separavit *Tollius*. 2 Illustrem quæstionem ponit; idque per digressionem paulo sane prolixiorem. Ad rem redibit initemate XXXVII. *Faber*. 3 In *Cod. uno* διημαρτημένων. in *Edit. prima* διημαρτημένους. 4 Præclare in hanc sententiam *Plinius*, l. IX. Ep. 26. Quinctil. l. X. c. I. *Dionys. Hal.* in Epistola ad *Pompeium*, & *Seneca* Epist. CXIV. *Tollius*. 5 In *Edit. prima* ἀνδρὸς, & in *uno Cod. MS.* κατὰ ἀνδρὸς.

ὄντος σημειώτιος· οὐ δὲ τοῖς μεγέθεσι, ὥσπερ οὐ τοῖς ἀγαθοῖς πᾶσιν, ἀναίρεσις χρὴ ἐ παρεμπεφύκθαι. Μὴ γὰρ δὲ τοῦτο ἐ ἀναλκαῖον ἦν, τὸ τοῖς μὴ τὰ ἀνθρώπινα κατὰ μέσην φύσιν, ἀλλὰ τὸ μηδαμοῦ ἐξολισθαίνειν, μηδὲ ἐφάπτεσθαι τοῦ ἄκρου, ἀναμαρτήτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐ ἀπορθεστέρους ἀξιοῦσθαι· τὰ δὲ μεγάλα θαυμαλέα δι' αὐτὸ κινδυνεύει τὸ μέγεθος. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ οὐρανία ἀγορᾶ τὸ ὕψιστον, ἐπὶ φύσει πάσῃ τὰ ἀνθρώπεια ἐπ' ἐ πλείστῳ ἀπὸ μείζονι θαυμάσεται, ἐ τὸ μὴ ἁμαρτάνειν ἀνεξάλειπτον, ἀ μετρεῖν ἀδύνατον, ἀ καλῶς δὲ τυχόντος ἐπαινεῖν. Παρασπεμφίου δ' ἂν ἄλλα καὶ αὐτὸς ἁμαρτάνειν, ἐ Ὁμήρου ἐ τἄλλα ὅσα μέγιστα, ἐ πλεῖστα τοῖς παλαιοῖσιν ἀνεπιτίμητος, ὅμως δὲ οὐκ ἀμαρτάνειν μᾶλλον αὐτὰ εὐφυᾶ καλῶ, ἢ παρορᾶσθαι δ' ἀμέλειαν, ἐᾶσθαι που καὶ ὡς ἔτυχεν, ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀπειρίᾳτος παρειμένης. Δεῖ γὰρ οἶμαι τὰς μεγάλας

militaris effugere periculum vix poterit: in ejusmodi autem sublimitate non secus ac in magnis opibus, esse aliquid oportet quod negligatur. Imputi nec aliter fieri potest, quin humilis ac mediocris ingenii, quod magna cum audacia nusquam periculi adeant, nec summa affectent, & à vitiis plerumque sint immunia & tutius ingrediantur: quum Sublimia hæc ipsa, quam conscendunt, altitudine magis in præceps vergant, & periculo propiora sint. Sed nec illud alterum me fugit, ita esse à natura comparatum, ut in omnibus humanis actionibus, quod pravum est recte factis conspectius sit atque notabilius; neque peccatorum indelebilis in animis hominum hæreat memoria; pulchrorum contra cito excidat atque evanescat. Quare licet & ipse non parca, cum in Homerum in aliis scriptoribus præstantissimis, peccata observarim, hisque eorum maculis ita offendar ut nemo magis; tamen ea non peccata vocarim voluntaria, sed hallucinationes potius, per incuriam, alicubi temere ac fortuito admissas, dum grandioribus intentus animus minutula hæcce minus sollicite devitat: nihilominus censeo, majoribus

1 Lege κατὰ μέσην φύσιν. 2 Ita fere & Plato l. 6. de Republ. p. 497. v. 37. Edit. Paris.

virtu-

ἁρμοῖς, εἰ ἢ μὴ ἐν πᾶσι διαμαχοῖτο, ἢ τῷ θεσπεσίῳ ψόφῳ μᾶλλον ἂν φέροιτο, κἂν εἰ μὴ δι' ὅλης ἁψῖδος, ἐν μέρεσι λαμπρουμένου αὐτῆς ἴσως. Ἐπεὶ τοί γε ἅπαντος ὁ Ἀπολλώνιος ἐν Ἀργοναυτικῇ ποιήσει, καὶ τῶν βουκολικῶν, πολὺ λείψανα ἂν ἔχοιμι, ὁ Θεόκριτος θαυμασιώτερος; ἢ ἵν' Ὅμηρος ἂν μᾶλλον, ἢ Ἀπολλώνιος ἕλοιο γενέσθαι; Τί δὲ Ἐρατοσθένης ἐν τῇ Ἠριγόνῃ (ἣν πάντων τὸ ἀμώμητον τὸ ποίημα) Ἀρχιλόχῳ συμπλακὲν ἢ ἀνομοιόμετρα τοῦ θεοῦ ἐκείνου καὶ ἐκβολῆς τοῦ δαιμονίου πνεύματος ὁρμῇ, εἰ τὸν νόμον παίοιμεν δύσκολον, ἆρα δὴ μείζων ποιητής; Τί δ' οὐ μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἕλοιο, ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων ὁ Χῖος, ἢ νὴ Δία Σοφοκλῆς; ἑπτέτους οἱ μὲν ἀδιάφθαρτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντη κεκαλλιγραφη-

virtutibus, inæquali licet tenore decurrentibus, primam plane palmam semper deberi, vel ob hanc ipsam solam animi magni & erecti celsitudinem, etiamsi cetera omnia defuerint. Quandoquidem autem Apollonius, Argonauticorum scriptor, nullius affinis est peccati; & Theocritus in Bucolicis (exceptis pauculis, quæ non tam Bucolici, quam alterius sunt argumenti) felicissimus est: utrum igitur, *Tertulliane*, Homerus esse cupias, an vero Apollonius? Quid? an Eratosthenes in Erigone (quo carmine nil inculpatius inveniri potest) Archilocho, confusa multa & nullo ordine distincta (idque divini illius spiritus impetu, qui nulla lege adstringi aut coërceri potest) trahente ferenteque, præstantior poëta tibi videatur? Quid? in Lyricis Bacchylidem tun' te esse malis, quam Pindarum; aut in Tragœdia Ionem Chium, quam Sophoclem? siquidem poetæ isti in nulla labuntur vitia, & in polito scitoque scribendi genere

1 Ita legi jusserunt *Pearce* & *Faber* ex principio sect. 34. cum antea editum esset κἀκεῖνος. 2 Deest hic ὁ Θεόκριτος. atque puto à *Longino* quondam scriptum. Ἀφ' ὧν Θεόκριτος ἂν μᾶλλον, ἢ Ἀπολλώνιος ἕλοιο γενέσθαι, ἢ Ὅμηρος; *ideone ait, Apollonius esse potius cupias, aut Theocritus, quam Homerus? Tollius.* 3 Κἀκεῖνον malit *Fr. Portus*: quo modo, & in *meo Cod. Vat.* in altero κἀκεῖνος. sed melius κἀκεῖνα. quod dictum (ut notavit *Faber*) per *resumptionem*, ut Latini dicunt, *ita se gerebat*, IDQUE *inter amicos*. 4 Ita *Tollius*. ἐκεῖθι οἱ *alii* omnes.

sane quam

quam elegantissime sine: Pindarus autem & Sophocles nonnunquam, rapidæ ad instar flammæ, suo impetu cuncta corripiunt & inflammant; verum, ubi intestina cæspities, saepe re-

stinguuntur, caduntque infelicissime. Neminem certe, qui sanæ mentis fuerit, inventum iri credideris, qui negaturum Sophoclis Oedipum universis simul Ionis fabulis longissime anteponat.

TMHMA λδ.

Περὶ τῶν αὐτῶν ἡ τοῦ Δημοσθένους καὶ Τπερείδου σύγκρισις.

SECTIO XXXIV.

De eodem argumento: Demosthenis & Hyperidis comparatio.

Porro, si virtutes numero potius quam pondere æstimandæ sint, præstantia & magnitudine, ideo omnimodo Hyperidem superiorem esse Demosthene fatendum est. Nam & sonorus magis est Hyperides, & pluribus abundat virtutibus; eisque in omnibus ferme summus, & tanquam quinquertio aliqui, qui quinquam ille, qui in singulis cujusque generis certaminibus exercitati sunt, palmam concedere necesse habet; eorum tamen fuit generis, ubi superat atque antecellit. Hyper-

1 Dicendum foret, ὃν δὲ ὑπερεῖδε, sed id non potuit propter ὑπερεῖδε. *Faber.* 2 Ἀλλ' ἐκεῖνος quidem ὁ τὰ πρῶτα ferre præsens *Tullius.* 3 Sic jungi debet, ὁ τῶν ἴσων ἰσχύς. *Faber.* Legendum ὁ τὰ πρωτεῖα τῶν ἴσων. *Tullius.* 4 Qui summus erat, ἄκρος, qui summo proximus ὑπάκρος dicebatur. *Tull.* 5 Imitandus est, ut arbitror, *Platonis* in Dialogo qui inscribitur *Lysis*, ὁ ἀεὶ πρωτεύων. Locum vide in pag. 135. v. 40. *Edit. Paris. Faber. Platonis* adde *Isocratem* in *Evagoræ laudem*; qui (ut notavit *Tullius*) paucula habet huic loco illustrando aptissima. 6 In *uno Cod. Vat.* ἐστι, dein λείπεται & ἀγωνίζεται rides

rides enim, præterquam quod cuncta Demosthenis decorum excepta compositione, feliciter exprimit; insuper etiam sibi adscivit, quidquid præterea in Lysia virtutum est atque venustatum. Nam & ubi simplicitate opus est, remittitur; nec omnia una contentione ac spiritu dicit, ut Demosthenes; & in morata oratione suavitatem obtinet exi-

mia quadam dulcedine, absque satietatis ac fastidii periculo, leniter imbutam: adhæc innumeræ apud ipsum urbanitates, ac immensa salium copia; nasus forensis; festivitas liberalis; in dejiciendis facetа irrisione adversariis mira facilitas; dicta nec insulsa, nec frigida, *aut arcessita*, sed, cujusmodi veterum illa Atticorum, ingenua & è re na-

1 Quos *Longinus* hic ἰδιώτας appellat, ii sunt (inquit *Tollius*) οἱ τῆς λεπτῆς ἀκοῆς, qui ad Pentathlon adspirabant. *Demosthenem* hic *Longinus* comparat *Athletæ*, qui in uno certaminum genere cæteris omnibus palmam præripiebat: Hyperidem autem, *Quadrigario*, qui id genus certatores omnes (τοὺς ἰδιώτας) superabat; ei tamen cedebat qui in singulari aliquo certaminum genere primas ferebat. 2 Deest in *Cod. Reg.* & quidem recte. *Toll.* 3 Illa λύσις ἰφθονίμφου ab interprete esse videntur, & è margine in textum irrepsisse. Porro τὸ ἰφθονίμφου speciem esse τοῦ εὐλύτου ἀδύνου, manifestum est, ex *Dionysio Hal.* Tom. 2. p. 16. & 17. *Elis. Oxon.* 4 *Pearce* vertit, *sententiæ sententiam illius, non insulsæ, nec inanibus, sed instructis & gravantis adversarium.* quod displicet *Tollio*; qui dicta illius ævi *Atticorum* non *insulsa & inepta* esse existimat, sed *acuta & venusta*: unde est quod *Gallicum* minus probet *Interpretem*, istud de *Atticis* accipientem: tandemque verba ita refingenda esse docet, ὁ δὲ ἀνύτως, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀττικὸν ἐπιτείνων, *sc.* ipsi rei (sive argumento) inhærentia, & urgentia, qualia ἀνύτως (*inepto & frigido*) opponuntur. Possumus tamen (vulgatam lectionem retinentes) ἐπιτείνων reddere *gravia & pondentia*, qualia esse solebant *Atticorum* scommata.

ta:

πμιός τι ὑποδύεσθαι, ἢ πολὺ δ' ἁμαυρὸν, ἢ μὴ πυκνὸν, διόρχεσι κάτοχον, ἀμείλικτον δ' αὐτῆς ὃ δὴ πᾶσι τέκνοις ἐπαφῆναι· ἢ οὐκ ἐπαισθάνεσθαί πω τοῦ φρίκαλος, ἔτι δὲ μυδαλέοις καχρυδίοις, ἢ ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεύειν ἐπὶ δικαστικὰς ἀκροάσεις· ὥσπερ ἀμέλει καὶ ἐπὶ ξὶ ἢ λιπὸ ποιητικώτερα, τὸ δ' ὑποκριτικὸν ὑπολιπαίνεσθαι, οὐκ ἔστι οὐδ' ἐν τῇ ἄλλῃ, λυθῆς. Ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνυποκρίτος, ἀπλοῦς, ἁπλῆ ὑγρὸς, ἢ ὑποκριτικὸς, ἀπάντων ἐξῆς τῶν τοιουτωνὶ ὧν ὁ πλέον ἀμοιρεῖς. [4] Ἔσθι μὴν τοι γελοῖος ἐν βιάζεται ἢ ἀστεῖος, ἢ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον, ἢ καταγελᾶται· ὅταν δὲ ἐγκλῖναι θέλῃ πρὸς ὀτιοῦν πάθος, πᾶν πλέον [5] ἀφίστησι. Ἀλλ'

ta: eludendi, naſoque ſuſpendendi dexteritas illi incredibilis, acer Comici vis magna, * & in altercando cum aliquo aculeo multus lepos; quæ cuncta inimitabili, ut ita dicam, gratia atque venuſtate condiuntur: ad miſericordiam eliciendam interdum propenſiſſimus aptiſſimuſque, item in fabulolis narrationibus fuſus, digrediendi quoque cum amœna quadam facilitate & reflexu ſummus artifex; quemadmodum in illa de Latona digreſſione poëticis floſculis ac pigmentis ornatiſſima, atque in oratione Funebri tanto cum apparatu & oſtentatione compoſita, ut, an quiſquam alius talem concinnare poſſit, neſciam. Contra ea Demoſthenes in effingendis hominum moribus infelix plane eſt, minime fuſus, rigidus, ad omnem oſtentationem ineptiſſimus; omnibuſque fere iſtis, quas recenſui, virtutibus maximam partem deſtiturus. Quin, ubi facetus eſſe ſtudet & dicax, non tam riſum movet, quam cachinnos irridentium; & quo magis feſtivitatem affectat, eo longius ab ea

1 Pro ὡς ἐπὶ τὸν, ut infra (p. 190.) ὡς ἐπὶ τὸν pro ὡς ἐπὶ τὸν. 2 In uno Cod. Mſt. ἀπολυθῆναι ἐν. 3 Ex Delphico forſan Hyperidis; quod indicare videtur Hermogenes l. 1. de Formis: ἐπεὶ καὶ ὁ Δημοσθένης ἐν τοῖς ὑπὲρ Φορμίωνος ἀγῶσι τὸν ποδαπὸν ἀγνοεῖ. Faber. 4 Vide Quinctil. l. 6. c. 3. p. 305. Edit. Oxon. 5 Poſt ἀφίστησι in Edit. prima & plerisque Codd. MSS. τὸ ἐν αὐτῷ ἁψῖδος. Ἀθροίσωμεν λοιπὸν ἐπιγραφικὰ χαρίεντα, ἵνα μᾶλλον ἐν τοῖς ἐναντίοις. id eſt, ſi ordinem ad Phryga Hermagene ſcribendum ſuſceperis multo etiam imperatius Hyperidem commendaſſe. Sed pro Gloſſemate habenda eſſe certo certius eſt. * Omnia certe hæc brevi jocoſorum genus Petra.

aberrat.

ἐπιλήσῃ, ἀμαυροῦται, καὶ μάλα βαπτὰ κἀκεῖνα, καὶ ἐν πολλοῖς ἁμαρτάνει· ἀμελῶν ἐν [1] κεφαλαίῳ ὑφορᾶς, ἀφ' οὗ καὶ τὰ ἀκριβῆ μάλιστα ἡμαρτῆσθαι εἰώθασιν, (φόβῳ γὰρ τὸ ἐξαίσιον ἀναγκάσθησαν φοβεῖσθαι) ἐν δὲ [2] τῷ ὕψει καθάπερ ἐν μεγαλοφυΐᾳ τὸ ἐπ' ἄκρον ἀρετῆς συντετελεσμένης ὑπηρεσίας τοῦτον, ἐμψυχα πάθη, θεσπεσίαν, ἀγχίνοιαν, [6] τέχνας, ἔνθεν δ', ὁ κύριον, [7] ἅπασιν [8] ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δύναμιν· [9] ἐπεὶ ταῦτα, φημὶ, ὡς δόκησίν τινα δωρήματα, (ἃ γὰρ εἰπεῖν ἀθνητὸν ἀνθρώπινα) ἕλκει εἰς ἑαυτὸν πάντα, διὰ τοῦτο οἷς ἔχει χαλοῖς ἁπλῶς ἀεὶ νικᾷ, καὶ, ὅσῳ μᾶλλον ἔχει, [9] ὡσαύτως καταθέλγει καὶ [10] καταφέρεται τῆς ἀπ' αἰῶνος ῥητορικῆς· καὶ θᾶττον ἂν τις χε-

aberrat. Sed quoniam (meo quidem judicio) Hyperidis virtutes quamvis multæ, nihilominus Sublimitatis expertes sunt, & velut ex hominis cumnaxime sobrii pectore profectæ, igitur ne fine cura in quoque audientem minime perturbent; (etenim quotusquisque, quum Hyperidem legit, commovetur?) Demosthenes autem, hinc quidem adjuncto sibi elatissimæ & ad summum virtutis oratoriæ culmen productæ magniloquentiæ ipsius, tum & affectibus animatis, ubertate orationis, ver-

sutia, celeritate; illinc vero, quod præcipuum est, inexorata omnibus dicendi gravitate & vi admiranda: quoniam hæc (inquam) tamquam divinitus concessa munera (neque enim humana ea appellare fas est) confertim undique ad se attraxerit: quocirca, iis, quas possidet, dicendi virtutibus universos semper vincit, &, ne illæ aliorum, quibus ipse caret, adversus se quidquam valeant, eloquentiæ suæ tenstru & fulgore attonitos reddit & percellit omnes omnis ævi oratores; adeo ut

1 Ex aliquo *Poëta Iambico* desumptum existimat *Faber*. Forsan ex *Proverbio Gr.* [τὸ δὲ τῆς κεφαλῆς ἕν πάντων, ἴσον τὸ γλαῦκας εἰς Ἀθήνας] cujus meminit *Plutarchus de Adulatore*, ut & *Diogenianus* Cent. VII. Prov. 43. 2 Vocabulum ἐν post ὕψει excidisse suspicatur *Tollius*. 3 In *duob. Codd. MSS.* ἀλλ' ἐ μεγαλ. &c. Vide *Dionys. Hal.* Vol. 2. p. 288. *Edit. Oxon.* 4 Scribe ἐν μεγαλοφυΐᾳ· alias vocula deesse videatur. *Tollius*. 5 Pro ἐμψυχα συντετελεσμένα, ex *Poëta* Dorico aut Æolico. *Faber*. 6 In *Edit. prima*, τέχνας, ἔνθεν δ' ὁ κύριον (forsan pro τέχνας, ἔνθ' ὁ κύριον, τὸν &c.) absque illo ἅπασιν δ'. 7 Vide *Quinctil.* l. VI. c. 2. & *Dionys. Hal.* Vol. 2. p. 258. *Edit. Oxon.* 8 Ita in *Edit. omnibus* præter *Tollianam*, quæ habet ἀπρόσιτον. 9 Ita *Faber*. antea καὶ ὡσαύτως. 10 Post καταφέρεται vocem τοῦτον excidisse putat *Toll.*

ρευμένοις φλογερόις ἀστραπὰς μὴ ὄμμασι δυνάμενος, ἢ ἀπροφθαλμήσας τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνης πάθεσι.

facilius inquis erumpentium nubibus fulminum ictus apertis oculis excipere possit, quam dens illius atque sibi supervenientibus affectibus immoto & imperculso animo obsistere.

ΤΜΗΜΑ λε.

Περὶ Πλάτωνος καὶ Λυσίου.

ΕΠΙ μὲν τοῦτοι τοῦ Πλάτωνος καὶ ἄλλη τις ἐστὶ, ὡς ἔφην, διαφορά. Οὐ γὰρ μεγέθει μόνον ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει πολὺ λειπόμενος ὁ Λυσίας [2] καὶ, ὃ πλεῖστον ἐστὶ, τοῖς ἁμαρτήμασι [3] περιπίπτει, ἢ τὰς ἀρετὰς λείπει. Τί ποτ' οὖν ἐκεῖνος ἐνόησε, καὶ τοσοῦτον ἐπιβὰς τῷ μεγέθει τῶν ἀνθρωπίνων φύσεων, καὶ τῷ ἀτάκτῳ καὶ ἀφειδεῖ τῶν ἀγώνων ἔκρινε ἢ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὡς ἂν μεγάλου τινὸς

SECTIO XXXV.

De Platone & Lysia.

SED, ut ad Platonem & Lysiam revertamur, est & alia quaedam inter eos, uti dixi, differentia. Non enim magnitudine tantum, verum etiam numero virtutum longe Platone inferior est Lysias: & quod amplius est, pluribus vitiis abundat, quam virtutibus deficit. Quidnam igitur spectasse divinos illos scriptores dicemus; aut quid secutos summum grandiloquentiae in dicendo fastigium affectasse, accurata hac in omnibus spreta diligentia? Ut multa alia omittam, hoc eos praecipue intuitos existimo: Naturam nos humile nos quoddam, aut contemptum animal reputasse, verum quum in hanc vitam & in hunc universum terrarum orbem, ceu in amplissimum quod-

1 De his videsis *Platonem* in *Phaedro*, & *Phavorinum* apud *Gellium*. l. 2. c. 5. 2 In uno Cod. *Vat.* καὶ ὁ μὲν πλεῖον. Forsan καὶ πλείω ἐν τοῖς &c. 3 Malim ἁμαρτάνει μᾶλλον. *Tollius.*

dam

πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὴν τοῦ παντὸς κόσμου ἐπάγουσα θεατὰς πάσης τέχνης αὐτῆς ἀκριβεῖς, καὶ φιλοτιμητὰς τοὺς ἀγωνιστάς, εὐθὺς ἅμα γεννᾷ ἔρωτα ἐμφυτον ἡμῖν τοῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου, καὶ ὡς μᾶλλον θεῖον ἡμᾶς ἁπτομένου. Διόπερ τῇ φύσει καὶ ἀληθείᾳ τῆς ἀνθρωπίνης θεωρίας ἐν ὁ σύμπας κόσμος ἀρκεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰς τοῦ περιέχοντος πολλάκις ὅρους ὑπερβαίνουσιν αἱ ἔννοιαι· καὶ ἐάν τις περιβλέψηται τὸν κύκλῳ τὸν βίον, [3] ἵνα πανταχοῦ ἔχει τὸ ἐξαίσιον [4] ἐν πᾶσι καὶ τὸ μέγα τοῦ καλοῦ, ταχέως εἰσεται ὡς ἀληθῶς ἃ γεγεννήμεθα. [5] Ἐνθεν φυσικῶς πως ἀγόμενοι μὰ Δί' οὐ τὰ μικρὰ ῥυάκια θαυμάζομεν, [6] εἰ μὴ διαυγῆ καὶ χρήσιμα· ἀλλὰ [7] τὸν Νεῖλον, καὶ

dam nos mitteret amphitheatrum, (in quo partim eorum quæ hic gererentur futuri essemus spectatores, partim actores ipsi, magnoque animo de laude dimicaturi) invictum una simul & inexsuperabile mentibus nostris omnis magnæ rei, & humanam conditionem excedentis, adeoque divinioris, ingeneravisse desiderium. Atque hinc fieri, ut humanæ mentis contemplationi & conjectui ne totus quidem orbis sufficiat, sed ipsos sæpenumero ambientis omnia

celit terminos immensa animi agitatione transcendat: quare si quis undequaque vitam hanc omnem consideraverit, & quantum quod grande est & excellens in cunctis rebus pulchro nitidoque prævaleat, intelliget e vestigio, cui nos rei nati simus. Itaque instinctu illo ducti naturæ non exiles miramur rivulos, quamvis puro pellucidiores vitro & humanis magis apti sint usibus: verum ad conspectum vel Danubii vel Rheni resistimus attoniti; maxime omnium

1 *Pythagoras* dixit, *similem sibi videri vitam hominum, & mercatum eum qui haberetur maximo ludorum apparatu totius Græciæ celebritate* &c. Vide *Cic. Tusc. Quæst.* l. 5. non procul ab initio. 2 Ἐρᾷ πανταχοῦ καλοῦ καὶ μεγάλου voluit *Faber*, reclamante *Tollio*. 3 Ita ex *duob. Cod. mss.* restituit *Tollius*. antea ὡς πλέον ἔχει, pro quo ὡς πλ. maluit *Faber*. 4 In *Cod. Vat.* καὶ μέγα ἐν καλόν. unde feci καὶ τὸ μέγα τοῦ καλοῦ. *Tollius*. In *Edit. prima, aliisque*, ἐν πᾶσι τὸ μέγα, πεχέως &c. 5 Vide *Cornificium* ad *Herenn.* l. 3. c. 22. & *Cic.* ad *Brutum*, c. 28. 6 Ita primus *Faber*, cujus conjecturam firmavit *Cod. Vet.* antea καὶ, perperam. 7 Articulum τὸν è *Cod. Vat.* inseruit *Tollius*: qui & mox pro τὸν Ἴστρον malit ἢ Ἴστρον.

Ἰφροι, ἢ Φῶτες, πολὺ δ' ἔτι μᾶλλον τὸ Θαυμαστόν. Οὐδὲ γὰρ τὸ ὑφ' ἡμῶν καὶ φλογίον ἀναγόμενον, [1] ἐπεὶ καθαρὸν σῴζει τὸ φέγγος, ἀπολιμπάνομεν τὸ ἡγεμόνιον μᾶλλον, οὐδὲ πολλὰς ἀποστιλβόμενον ὄψεις πυρὸς τὰς Αἴτνης κεραυνίους ἐξωθουμένους πρὸς ἄφθιτον, ἢ οἷς ἀναγκαῖα πάντως τὰ ἐκ βυθῶν καὶ ἄλατος ἀχλύος ἀναφέρουσι, καὶ πολυμυδῆ οἴδματα γαῖαν ὁλόκληρα ἐκ πυθμένος μόνου προσηράσαντα πυρός. Ἀλλὰ δεῖ τὸ τοιοῦτον ἁπάντων οἶμαι ἐν εὐπορίᾳ ὑπολαμβάνειν ἀνθρώποις τὸ χρήσιμον, [2] ἢ καὶ ἀναγκαῖον, [3] θαυμαστὸν δ' ὅμως ἀεὶ τὸ μὴ ξύνηθες.

autem ad ipsius intuitum Oceani. Ad eundem modum non ignidulum aut flammulam, cujusmodi nobis in focis quotidie accendi solet, quamvis puro illabatoque diu nitens splendore, ita admiratur atque stupemus, sicut illa duo fulgentia suspicere solemus cœli lumina, tametsi hæc obscurentur nonnunquam & deficiant: immo & longe infra Ætnæ montis craterum sunt admirationem, cum ejus montis fauces ingentia ex imo fundo saxa atque totos adeo scopulos, & ardentia nonnunquam sulphuris ac liquidi ignis flumina eructant. Quapropter de his omnibus illud mihi statuendum videtur: Parabile & obvium censeri quidquid homini utile est, atque etiam necessarium; contra ea illud admirabile videri, quod præ ceteris insigne, & præter opinionem exspectationemque grande est atque magnificum.

1 Ἐπεὶ καθαρὸν σῴζει *prafert Tollius.* 2 Τὸ in *Edit. prima.* in *aliis* minus recte τῷ φῶτι. 3 Illa δ' ὅμως, ἀεὶ δὲ ἦθος pro *glossemate* habenda: aut saltem legendum, ἢ καὶ ἀναγκαῖον ὅλως [*sulphuris*] ἦθος δὲ ξένον καὶ ὑπερφυὲς. *Faber.* 4 Εἰ ἢ ἀναγκαῖα malit *Tollius.* 5 Legendum putat *Faber* θαυμαστὸν δ' ἄλλως ἐστὶ τὸ παράδοξον. atque locum integrum ita vertit: *sed in his aliisque ejus generis rebus dixerim; Quod utile, quod necessarium sit, id parabile esse; quod autem præter opinionem exspectationemque videatur, id protinus admirabile judicari.* Verum *Fabri* emendationem minime admittendam esse censet *Tollius*, sed τὸ ὅμως præcedenti εἰ μὴ respondere.

SECT.

ΤΜΗΜΑ λς.

Περὶ τοῦ ἀπλαίστου ἐν λόγοις, καὶ ὡς μεγαλοφροσύνης.

ΟΙχῆι δὴ γὰρ τὰ ἐν λόγοις μεγαλοφυῶν, ἐφ' οἷς ὑκετ ἔχω τὰ χρείας, καὶ ὠφελείας πάντα τὸ μεγαθος, τοῦτο σοι θεωρεῖν αὐτόθεν· ὅτι δ' ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστῶτες οἱ τηλικοῦτοι, ὅμως πάντως εἰσὶν ἐπάνω δ' ἁπτοῦ· καὶ, τὰ μὲ ἄλλα τοὺς χαμαὶ ἀνθρώπους ἐλέγχει, τὸ δ' ὕψος ἐγγὺς ἄρει μεγαλοφροσύνης θεοῦ· καὶ, τὸ μὲ ἁπλανὲς ἁ φέρεται, τὸ μέγα δὲ καὶ θαυμάζεται. Τί χρὴ τοίνυν τούτοις ἐπὶ λέγειν; ὡς ὄχεινον τὰ ἀνδρῶν ἕκαστος ἅπαντα τὰ σφάλματα ἐν ἀζωνείτᾳ πολλάκις ὕλει, καὶ κατορθώματι· καὶ, τὸ κυριώτατον, ὡς εἴ τις ὁλέξας τὰ Ὁμήρου, τὰ Δημοσθένους ἢ Πλάτωνος, ἢ τοῦ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἀκμάσαντος, ἀφέλοι τὰ ἁμαρτήματα, ὅσα ἀνθρώπινα, καὶ ἐκ προαιρέσεως ἐρρύη, καὶ ἐκ τοῦ μὴ κατὰ τὸ προσῆκον ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἐνίοτε ἐκπεσόντα· ἆρ' οὐ τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ ἀκριβὲς ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν ἔργων ἐκείνων ἐπὶ τοσοῦτον ἐπαίρει τὸν λόγον, ὅσον ἐπὶ τοσοῦτον ἀφαιρεῖται τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑπερφυὲς, ὅταν ἐπὶ τὸ ἀσφαλὲς καὶ ἀκαταγώνιστον ἀποκλίνῃ; ἐπὶ τοῦ μὲν γὰρ ἀνθρώπου τὸ μὴ ἁμαρτάνειν ἐγκώμιον, ἐπὶ δὲ τοῦ λόγου τὸ πολλὰ κατορθοῦν ἐπαινεῖται.

SECTIO XXXVI.

De carente vitio oratione, & Sublimitate [in oratione vitiis non carente.]

ERgo igitur de hujuscemodi viris, quorum tam excellens in scribendo est Sublimitas, (quanquam neque hujus quidem apud illos ratio ab utilitate atque commodo separata est) ita colligendum & pronunciandum est; Licet ab inculpata & exacta perfectione longe absint, mortale nihilominus illos fastigium omnino excedere: &, Ceteras quidem virtutes hominem respere; Sublimitatem vero hos, qui illa utantur, ad divinæ mentis altitudinem quamproxime attollere: ac tandem, Quicquid delicti expers fuerit, culpam quidem vitare; verum illud, quod grande est atque amplum, concitare admirationem: Estne, *mi Terentiane*, quod ad hæc addi possit amplius? est sane: videlicet, Unumquemque horum scriptorum cuncta peccata suis una sæpe Sublimitate, uniusque sententiæ magnificentia redimere: atque illud, quod præcipuum maxime, adjungo; Etiamsi quis universa Homeri, vel Demosthenis, vel Platonis, seu

1 Locum hunc (cui sine ope *Codd. MSS.* medicinam nullam adhiberi posse censuit *Faber*) hoc modo refingit *Dacierus*, ἐφ' οἷς ὑκετ ἔστιν ἡ χρείας ἢ ὠφελείας πάντως τὸ μέγεθος. Verum lectionem *vulgatam* non sollicitandam esse putat *Tollius*. 2 Ita *Tollius* pro ὅμως πάντως. 3 Redundat καὶ, ideoque ejiciendum. 4 Ita *Faber*, cujus conjecturam firmat *Cod. MS.* perperam antea ἕκαστον.

cujusvis

τὰς, τὰ Πλάτωνος, τὰ τ' ἄλλων, ὅσοι δὴ μέγιστοι, τῷ πλήθει πάντα, ὁμοῦ συναθροίσειεν, ἐλάχιστον ἂν τι, μᾶλλον δ' οὐδὲ πολλοστημόριον ἂν εὑρεθείη τ' ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι πάντη κατορθώμασιν. Διὰ ταῦτ' ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὼν ἀχὴ βίος, ἡ δυναμένη τῶν φθονερῶν διανοίας ἀλῶναι, φέρων ἀπέδωκε τὰ πρωτεῖα, καὶ ἄχει νυν ἀναφαίρετα φυλάττει, καὶ ἔοικε τηρήσειν,

[2] Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθηλῇ.

Πρὸς μὲν τοι γε τ' ἀφωνία, ὡς ὁ χαλκοῦς ἡμαρτημένος καὶ χρείττων ἢ ὁ Πολυκλείτου [3] Δορυφόρος, φέρεται τοῖς πολλοῖς εἰπεῖν· ὅτι ὅτι μὲν τέχνης θαυμάζεται τὸ ἀκριβέστατον, ὅτι δὲ τ' φυσικῶν ἔργων τὸ μέγεθος. Φύσις δὲ λογικὸν ὁ ἄνθρωπος· καὶ τοι μὲν ἀνδριάντων ζητεῖται τὸ ὅμοιον ἀνθρώπῳ, [4] ὅτι δὲ λόγῳ τὸ ὑπερφυὲς (ὡς ἔφην) τὰ αὐ-

cujusvis alterius ejusdem grandi-tatis scriptoris, delicta in unum boqtulefit, minimam ea, immo ne millesimam quidem horum adæquatura partem, quæ ab di-vinis illis hominibus præclare & magnifice cogitata & dicta re-periuntur. Qua de causa om nis quoque ætas, omnesque om nis memoriæ mortales, quos livor fascinare nunquam potuit, vi-ctricis illis palmæ honorem ac præmium lubentes meritoque concessere: quæ ipsis etiamnunc illibata manet, manebitque, *si vanus vates sum*,

Flumina dum terris surgent, arborque virescet.

Ceterum scriptori nostro, qui Colossum, si quod in eo vitium insit, Polycleti Doryphoro præ-stare negat, præter alia multa & hoc respondere in promptu est; *sc.* in arte perfectionem suspici & laudari, at in operibus natur æ magnitudinem. Hominem nam-que natura oratione, non secus ac ratione, instruxit: unde in statuis quidem humani corporis similitudo exigitur; at in ora tione, id quod humanum, uti dixi,

1 Mox iterum sequitur ἂν, quod Atticis non inusitatum. 2 Vide locum integrum in libello de *Vita Homeri*, qui vulgo *Herodoto* ad-scribitur. 3 *Doryphori* hujus (quem *molliter juvenem* fecisse *Polycletum* narrat *Plinius* l. 34. c. 8.) meminit etiam *Cicero* circa initium *Oratoris*, sicut & *Galenus*, l. 2. περὶ Σπερμάτων. 4 In *uno Cod. Vat.* ἐπὶ δὲ τῷ λόγῳ. Malim ἐπὶ δὲ λόγων, quod eo numero noster hac in voce ple-rumque utatur. *Tollius.*

fastigium

ῥώπινα. Πεφύκεν δ' ὅμως (ἀναχάμπτει γὰρ ὅπῃ ἡ ἀρχὴν ἡμῖν ἡ ὑπομνήματος ἡ διήγησις) ἐπειδὴ τὸ μὲν ἀλφάβητον ὡς ὅπῃ τὸ πολὺ τέχνης ἐστὶ κατόρθωμα, τὸ δ' ἐν ὑπερβολῇ πολλῇ οὐχ ὁμοτόνου μεγαλοφυΐας, βοήθημα τῇ φύσει πάντῃ προσῆκεν ἡ τέχνη. Τὰ γὰρ ἀλλήλοις ἁρμόσαντα ἴσως μᾶλλον ἀμφότερα τὸ τέλειον. Τοσαῦτα δὲ ἀναγκαῖον ἦν ἡμῖν ὑπὲρ τῶν προκειμένων ἐπιδεῖξαι σκοπεῖσθαι· χαίρετω δ' ἕκαστος ᾗ ἥδεται.

fastigium excedit. Praestiterit tamen, (ut haec nostra disputatio, eo, unde profecta fuit, revertatur) quoniam omni omnino vitio carere artis cummaxime fructus est atque decus, Sublimitas autem eximia plerumque existit inaequalis, nec eadem semper intensione elevatur, *praestiterit, inquam*, artem naturae auxiliatricem adjungere. Ubi namque hae duae amice conspiraverint, fieri nequit, quin id ipsum, quod communi opera effecerint, omnibus suis numeris sit absolutissimum. Atque haec sunt, *Terentiane charissime*, quae mihi de positis in medio quaestionibus dicenda statuendaque visa sunt necessario: sed ita tamen, uti suo cuique judicio liberere frui liceat.

ΤΜΗΜΑ λζ'.

Περὶ παραβολῶν καὶ εἰκόνων.

ΤΑΙΣ δὲ μεταφοραῖς ἀγχίστροφον (ἐπαγωγὸν δὲ) αἱ παραβολαὶ καὶ αἱ εἰκόνες,[7] ὀλίγῳ μοῦνον τῷ διαλλάττουσι,

* * * * * * * * * * * *

SECTIO XXXVII.

De comparationibus & imaginibus.

TRanslationibus (revertendum enim in viam) vicinae sunt comparationes & imagines, hoc uno diversae, * * * *

1 Forsan παρέκβασιν, *digressio ab instituto sermone. Toll.* 2 Ita in *Edit. Aldina* & ceteris eam sequentibus. in *Edit. prima* & *Codd. MSS.* πλὴν ἐκ ὑπέρτονον μεγαλοφυΐας βοήθημα &c. sed minus bene: nam distinctio post vocem μεγαλοφυΐας est ponenda, subintelligendo ἐστὶ καταρθωμα. *Idem.* 3 Ita *Tollius*, antea πάντῃ. 4 Sic quidem *Tollius*. prius erat ἡ γὰρ ἀλληλοχία. 5 Addo, ὅτι μεταφοραὶ μὲν ἀφελῶς, αἱ δὲ μετ' εἰκόνος ῥιφήσονται. Quod vero

ΤΜΗΜΑ λη'.

Περὶ ὑπερβολῶν.

* * * * * * * * * * [1] σοι καὶ αἱ τοιαῦται, "[2] Εἴπερ ὑμῶν τὸν ἐγκέφαλον ἐν "τοῖς κροτάφοις, καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον "φορεῖτε." Διόπερ εἰδέναι χρὴ τὸ μέχρι ποῦ προεκτέον ἕκαστον. Τὸ γὰρ ἐνίοτε περαιτέρω προσεκπίπτειν ἀναιρεῖ τὴν ὑπερβολήν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερτεινόμενα χαλᾶται· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀντιπεριΐσταται. [3] Ὁ γοῦν Ἰσοκράτης, οὐκ οἶδ' ὅπως, παιδὸς πρᾶγμα ἔπαθεν, διὰ τὴν τοῦ πάντα αὐξητικῶς ἐθέλειν λέγειν φιλοτιμίαν. Ἔστι μὲν γὰρ ὑπόθεσις

SECTIO XXXVIII.

De superjectionibus.

* * * * * * sed & illæ sæpe periculo proximæ sunt: ut, *Siquidem vos cerebrum in capite, non autem substratum plantis pedum geritis.* Quamobrem diligenter animadvertendum est, quousque quidque exaggerari possit. Sæpe namque evenire solet, ut Superjectio, quum ultra modum attollitur, corrumpatur atque vim suam amittat; non secus ac illa, quæ nimium intenduntur, laxari solent: immo vero nonnunquam evenit, ut nimia exaggeratio auctoribus vertat in contrarium. Quemadmodum Isocrati accidit, qui, præ nimio singula augendi atque amplificandi studio, puerile nescio quid passus est ac plane ineptivit.

vero nobis (in hac *sectione*) periit, suppleri potest ex *Demetrio Phalareo*, ubi περὶ εἰκασίας & παραβολῆς agit, & è *Quinctil.* l. 5. c. XI. *Tollius.* 6 Vide *Arist.* Rhet. l. 3. c. 2. 7 Ita *Aldus, aliique.* in *Edit. prima* ἐκεῖνον, & in *MSS.* ἐκείνῃ. verum utrumque minus recte. 1 Alterius hoc *sectionis* fragmentum est, de *Hyperbole*, aliisque *Figuris* ad rei exaggerationem spectantibus. 2 Sub finem Orationis de *Halonneso*; quæ (ut ait *Faber*) potius est *Hegesippi*, quam *Demosthenis*; etsi aliter sentit Hermogenes l. 1. de *Formis*, id ipsum laudans, quod reprehendit *Longinus*. Videsis *Libanii* argumentum. 3 Idem fere (quod notavit *Tollius*) de *Isocrate* pronunciat *Hermogenes* l. 2. de *Ideis*.

Est

ὑπὲρ τοῦ Παηγυεικοῦ λόγου, ὡς ἡ Αθηναίων πόλις τοῖς εἰς τοὺς Ελληνας εὐεργεσίαις ὑπερβάλλοι τὴν Λακεδαιμονίων. Ο δ' οὕτως ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα φήσιν· "Επειθ' οἱ λόγοι "τοσαύτην ἔχουσι δύναμιν, ὥστ' οἷόν τ' εἶναι καὶ τὰ μεγάλα "ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς προσθεῖναι μέγεθος, καὶ τὰ "παλαιὰ καινῶς εἰπεῖν, καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως "διελθεῖν." Οὐκοῦν, (φησί τις) Ισόκρατες, ὅπως μέλλεις καὶ τὰ περὶ Λακεδαιμονίων καὶ Αθηναίων ἀναλλάττειν; Σχεδὸν γὰρ τὸ τῶν λόγων ἐγκώμιον ἀπιστίας τὸ καθ' αὑτοὺς τοῖς ἀκούουσι προβούλευμα καὶ προοίμιον ἐξέθηκε. Μὴ τοίνυν ἄνευ τῶν ὑπερβολῶν, ὡς καὶ ὅπερ τῶν σχημάτων προείπομεν, αἱ αὐτὸ τοῦτο βλαπτήσουσι, ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί. Γίνεται δὲ τοιάδε, ἐπειδὰν ὑπὸ ἐκπλήξεως μετά τινι συνεχφωνῶσι προσθέσεως· ὅπερ ὁ Θουκυδίδης ὅτε τῶν ἐν Σικελίᾳ φθειρομένων

Eſt enim illi hoc ejus Panegyrici ſermonis argumentum; Athenienſium civitatem beneficiorum in Græcos magnitudine Lacedæmoniis plurimis partibus antecellere. At in ipſo ſtatim orationis ingreſſu hanc ponit ſententiam; *Ad hæc ea vis eſt orationis, ut hujus ope magna extenuari, parva amplificari, vetuſta exponi nove, & nova ac recens facta vetuſte explicari poſſint.* Siccine igitur, inquiat aliquis, & tu nobis, Iſocrate, de Lacedæmoniis & Athenienſibus omnia immutaturus es? Etenim iſta orationis, ſive eloquentiæ, commendatio, quaſi præmonitio quædam atque præfatio videri poſſit, ne quam ſibi auditores habere fidem velint. Ergo id ipſum de Superjectionibus quoque dicendum, quod & de figuris ſupra à nobis dictum eſt; eas eſſe optimas, quæ nullam Superjectionis ſpeciem præ ſe ferant. Quod evenit, quum ab animo commotiore una cum ipſa diri alicujus caſus enarratione profluunt: qualia ſunt illa Thucydidis, ubi Athenienſium in Sicilia cladem cædemque de-

1 In vulgatis *Iſocratis*, ἐπειδὴ δ' οἱ λόγοι τοιαύτην ἔχουσι τὴν φύσιν, ὥστ' οἷόν τ' εἶναι καὶ τὰ αὐτῶν παλαιὰ καινῶς ἐξηγήσασθαι, καὶ περὶ μεγάλα ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι, καὶ τὰ παλαιὰ καινῶς διελθεῖν, καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως εἰπεῖν. 2 Potius φήσῃ, vel φήσειν ἄν τις, Tollius. 3 Προάγγελμα malit *Faber*.

ποιεῖ. " [1] Οἱ τε γὰρ Συρακόσιοι, φησὶν, ὅπως καταβάντες τῆς " ὄχθης τῷ ποταμῷ μάλιστα ἔσφαζον. Καὶ ὁ ὕδωρ θολὸς διὰ " φόνου. Ἀλλ' ὅμως ἔπινόν [2] τε ὁμοῦ τῷ πηλῷ αἱματω- " μένον, καὶ διεμάχοντο ἐπ' αὐτοῖς πολλοῖς." Αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα ὅμως ἔτι διεμάχοντο [3] ἔτι, ποιεῖ πιστὸν ἡ τῶν πάθους ὑπερβολὴ καὶ ἐξίστασις. Καὶ ὁ Ηερόδοτος ὅπου τὸν ἐν Θερμοπύλαις ὅμοιον, " Ἐν τούτῳ σφέας τῷ χώρῳ, ἀλεξομένους " [4] μαχαίρῃσι τῇσιν αὐτέων, καὶ ἐτύγχανον ἔτι σφεῖσιν, καὶ " χερσὶ καὶ στόμασι, κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες." Ἐν- ταῦθα οἷόν ἐστι τὸ " καὶ στόμασι μάχεσθαι" πρὸς ἀπιστούμενος, καὶ ὁποῖόν τι τὸ "κατακεχῶσθαι βέλεσιν," ἐρεῖς; πλὴν ὁμοίως ἔχει

scribit. *Syracusani vero* (inquit) *illuc descendentes trucidarunt eos præcipue, qui in flumine erant. Et aqua confestim est corrupta: sed quamvis & cæno simul & sanguine esset inquinata, nihilominus tamen bibebatur, & de ea multi inter se digladiabantur.* Ut hic sanguinem lute mistum bibi credibile sit, tantaque cum aviditate ut de eo dimicaretur, ipsa mali facit atrocitas atque magnitudo. Nec dissimilia sunt illa Herodoti de trecentis ad Thermopylas: *Hic illos, & gladiis, qui adhuc supererant, & manibus ac dentibus sese defensantes, barbari sagittis tumulavere.* Quam supra fidem est, *ore ac dentibus* contra armatos *pugnare*; atque, *sagittis tumulari*, dices? * nihilominus credibilia hæc ut sint, casus ipse facit. Non enim fa-

1 Apud *Thucyd.* Οἵτε Συρακόσιοι ἐπικαταβάντες &c. l. VII. p. 466. §. 85. *Edit. Oxon.* 2 In *Thucyd.* ἐπίνετό τε. 3 Illud ἔτι cum ποιεῖ jungitur in *Edit. prima.* 4 In *Edit. prima.* μαχαίρῃσι ὅσοις αὐτῶν ἦν &c. moxque κατέχωσαν οἱ βάρβαροι, voce βάλλοντες omissa; atque ita fere in *uno MS.* Vulgata *Herodoti* lectio cum nostra *Longini* omnino consentit, nisi quod καὶ desideretur ante ἐτύγχανον. *Faber* (cum *duob. MSS. Bodl.*) legit μαχαίρῃσι, τοῖσιν (pro εἶσιν) αὐτέων ἐτ. dein (sine auctoritate alicujus *MS.*) χερμαδίοισι καὶ βέλεσι κατέχωσαν. Verum λίθοισι & βέλεσι præfert *Dacierus*: τοῖσιν ὀϊστεύμασι vel τοξεύμασι, aut βέλεσι καὶ τοξεύμασι malit *Tollius* in notis *Gallicis*. prius tamen lectionem *Herodoteam* amplectebatur, τῇσι pro αἷς (constructione *Atticis* familiari) positum existimans. Vulgata *Herodoti* forsan hoc modo interpungenda, ἐν τούτῳ σφέας τῷ χώρῳ, ἀλεξομένους μαχαίρῃσι τῇσιν αὐτέων (ἐτύγχανον ἔτι σφεῖσιν, sc. μαχαίραις) καὶ χερσὶ καὶ στόμασι, κατέχ. &c. * *Al.* Verum similiter *atque superius illud Thucydidis* fidem habet.

πίστιν. Οὐ γὰρ ὁ τοῦ γέλωτος ἕνεκα τῆς ὑπερβολῆς παραλαμβάνεσθαι δοκεῖ, ἡ ὑπερβολὴ δ' εὐλόγως γεννᾶται τοῦ γέλωτος. Ἔστι γὰρ (ὡς ἔγωγε μηδέποτε λέγων) παντὸς τολμήματος λεκτικοῦ [1] λύσις καὶ παράκλησίς τις, [2] τὰ ἐγγὺς ἐξεστάσεως ἔργα καὶ πάθη. Ὅθεν καὶ τὰ κωμικὰ, καί τοι γ' εἰς ἀπιστίαν ἐκπίπτοντα, πιθανὰ μέν ἐστι γελοῖον· [ὥσπερ ὅ,]

Ἀγρὸν εἶχ' ἐλάτης βραχυλῆς [4] Λακωνικῆς.

Καὶ γὰρ ὁ γέλως πάθος ἐκ ἡδονῆς. Αἱ δ' ὑπερβολαὶ [5] καθάπερ ἐπὶ τὸ μεῖζον οὕτω καὶ ἐπὶ τἀλάττον, ἐπειδὴ κοινόν ἀμφοῖν ἡ ἐπίτασις· καί πως ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὔξησις.

ctum ipſum Superjectionis gratia arceſſiri; verum contra Superjectio recte ac merito ex ipſo facto naſci videtur. Eſt autem (neque vero me id ſæpius repetiſſe piguerit) certa hæc cujuſcunque in elocutione audaciæ medela atque quædam veluti panacea, quum ab ipſa rerum videtur atque perturbationum natura & conſtitutione proficiſci. Et hinc fit, ut dicta Comica, quamvis ad incredibile prolabantur, probabilia tamen ſint, propter ridiculum: ut,

Ager huic erat Scytale minor Laconica.

Nam & riſus ab animi quadam commotione proficiſcitur, verum læta atque hilari propter voluptatem. Superjectio autem ſicut ad augendum valet, ita & ad minuendum; utrique enim generi intendere & exaggerare commune: adeoque Diaſyrmus nil aliud eſt, quam depreſſionis & extenuationis amplificatio.

1 Legendum omnino ἴασις. *Faber.* Sed quid ſi λύσις τοῦ τολμήματος *Longino* dicatur, ut *Platoni* λύσις τῶν ἀδικημάτων, *expiatio ſcelerum.* vid. p. 93. v. 4. & *Hermog.* de *Ideis* l. 2. c. 1. 2 Confer p. 113. v. 13. & p. 93. v. 8. &c. unde hic forte ἐκπλήσεως pro ἐξιπλήσεως legendum, cui conjecturæ favet locus Hermogenis l. 2. de *Ideis*, c. VII. τὸ μηδὲ τὰς ἀκολουθίας σώζειν τῶν τοῦ λόγου κινημάτων, ἀλλ' οἷον ἐξίστασθαι δοκεῖν ὑπὸ τοῦ πάθους &c. 3 In *Edit. prima, aliiſque,* γελοῖον, ἀγρὸν ἔχω * ἐλάτης γῆν * ἔχω γὰρ πολλῆς. *Petra* autem ex ingenio poſt γελοῖον addidit ὥσπερ τὸ, atque ex *Strabone* (l. 1. p. 36.) & *Caſauboni* notis edidit, ἄγρον ἔχ' ἐλάτης γῆν βραχυλῆς Λακωνικῆς. In verſum hunc Iambicum trimetrum, Ἔχω γὰρ ἐλάτης γῆν βραχυλῆς Λακωνικῆς, verba diſpoſuit *Faber.* Placuit autem *Tollio*, vel legendum eſſe (prout edidit) Ἀγρὸν ἔχ' &c. qui integer Senarius; vel hoc modo, Ἀγρὸν ἔχ' ἐλάτης γῆν ἔχω βραχυλῆς Λακωνικῆς, qui verſus eſt tetrameter Iambicus. 4 Qualis iſta ad *Philippum*, Διονύσιος ὁ Κορίνθιος, quâ *illum* ab affectata tyrannide deterrere volebant Lacedæmonii. 5 Ita & *Quinctil.* l. VII. c. VI.

ΤΜΗΜΑ λθ'.

Περὶ συνθέσεως.

Ἡ πέμπτη μοῖρα τῶν συντελουσῶν εἰς τὸ ὕψος, ὧν γε ἐν ἀρχῇ προὐθέμεθα, ἐφ' ἡμῖν λείπεται, ὦ ἑταῖρε, ἡ περὶ τὴν λόγων αὔτην ποιὰ [1] σύνθεσις· ἣν περ ἡς ἐν δυσὶν ἀποχρώντως ἀποδεδώκοτες συντάγμασιν, [2] ὅσα γε τῆς θεωρείας ἕνεκα ἡμῖν ἐφικτά, τοσοῦτον ἐξ ἀνάγκης προσθείημεν ἂν εἰς τὴν πᾶσαν [3] πρόθεσιν· [4] ὡς οὐ μόνον ὄφελος πειθοῦς καὶ ἡδονῆς ἡ ἁρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις ἐνέργημα, [4] ἀλλὰ καὶ μετ' ἐλευθερίας καὶ πάθους θαυμαστόν τι ὄργανον. Οὐ γὰρ [5] αὐλὸς μόνον [6] ἐκπλήσσει τινὰ πάθη τοῖς ἀκροωμένοις, [7] καὶ οἷον ἔνθεους καὶ κορυβαντιασμοῦ πλήρεις ἀποτελεῖ, καὶ [8] βάσιν οἰόν τινα

SECTIO XXXIX.

De compositione.

JAM pervenimus, ô *Terentiane* præstantissime, ad eam in oratione Compositionem, quæ pars quinta mihi & ultima *in dividundo* earum partium fuit, quas in initio Sublimitatem constituere dixi; de qua tametsi copiose satis, quantum diligenti licuit observatione assequi, duobus à me libris disputatum fuit, tamen illud instituto huic argumento adjiciendum videtur necessario: Harmoniam non modo natura ad persuadendum delectandumque esse accommodatam; sed & ad implendos generoso quodam celsoque spiritu, perturbandosque animos audientium admirabiliter valere. Non sola namque tibia illorum, qui audiunt, animis affectus insinuat, & eos velut extra se raptos in furorem agit; ac numeri adhibens modulum ad hu-

1 De ea fuse agit *Cicero* in *Oratore perf.* c. 144. & *Dionys. Hal.* peculiari libello. 2 Legendum, ὅσα γε ἀφ' ἑαυτῆς θεωρίας. *Faber.* 3 Vide *Quinctil.* l. IX. c. IV. & l. I. c. X. 4 Lege, ἀλλ' ἐπὶ καὶ ἐλευθερίας. *Faber.* Forsan & καὶ δι' μετ' ἐλευθερίας πάθους. Sed magis placet ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ ὕψους, quod noster fere semper ὕψος καὶ πάθος conjungat, ut sect. 23. p. 77. v. 4. & sect. 17. p. 64. v. 13. 5 In *Edit. prima & uno Cod. MSS.* αὐλὸς μὲ &c. 6 Ita *Faber.* antea ἐκπήσσει. 7 Vide *Quinct.* l. 8. c. 3. 8 Βάσις (inquit *Pollux*, l. 2. c. 3.) παρὰ τοῖς Μουσικοῖς λέγεται τὸ πρέπον τῷ ποδὶ εἰς ῥυθμόν. Vide *Suidam* voce ῥυθμός.

jus

ῥυθμῷ τοὺς ζητοῦντας [1] ἀναγκάζει βαίνειν τὸν ῥυθμὸν, καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τῆς ἀκροατοῦ. [2] καὶν ἄλλοις ὅσοι παντάπασι, νὴ Δία, φθόγγοι κιθάρας, οὐδὲν ἁπλῶς σημαίνοντες, τοῖς τῆς ἠχῶν μεταβολαῖς καὶ τῇ πρὸς ἄλληλας κράσει καὶ μίξει τῆς συμφωνίας, θαυμαστὸν ἐπάγουσι πολλάκις, [3] ὡς ὑπῆσαι, κήλησιν. Καί τοι τὰ τοιαῦτα εἴδωλα καὶ μιμήματα νόθα ἐστὶ πειθοῦς, οὐχὶ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, ὡς ἔφην, ὀργήματα σύμφυτα. Οὐκ οἰόμεθα δ' ἄρα τῆς συνθέσεως, ἁρμονίαν τινὰ θεῖναι λόγων ἀνθρώποις ἐμφύτων, καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς οὐχὶ τῆς ἀκοῆς μόνης [4] ἐφαπτομένην, ποικίλας κινοῦσαν ἰδέας ὀνομάτων, νοήσεων, σχημάτων, κάλλους, εὐμελείας, πάντων ἡμῖν συγγόνων καὶ συγγενῶν, καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ πολυμορφίᾳ [5] τῶν ἑαυτῆς

jus illos greſſum ac formulam numeroſe itidem moveri cogit, canticique flexus pari corporis & animi motu ſequi: ſed & omnes omnino ſoni, etiam illi, qui cithara ſonantur, * licet nil per ſe ſignificent, cum vocum immutationibus tum mutuo concurſu & concinentis harmoniæ mixtura, mirifica, ut ſcis, auditorum mentes atque animos voluptate perfundunt & deliniunt. Atque hujuſcemodi ſoni & cantus ſpuriæ tantummodo & illegitimæ quædam perſuaſionis imagines ſunt atque ſimulacra; non autem germani verique, ſicuti dixi, humanæ naturæ effectus atque operationes. Quanto igitur magis Collocationem cenſebimus, quæ orationis homini à natura ingenitæ, & non aures tantum ſed & ipſum animum aurium nuntio pulſantis moventiſque, quædam quaſi harmonia eſt, quum ea varias verborum, ſententiarum, rerum, elegantiæ, atque concinnitatis, quæ cuncta à natura nobis inſita ingenerataque ſunt, formas movet atque excitat; unaque cum varietate ac permiſtione earum, quæ in oratione inſunt, vocum, ſeu ſonorum, dominan-

1 In *Edit. prima & uno Cod. MS.* ἀναγκάσῃ. 2 In *Edit. prima* καὶν ἄλλοις ὅστι. Dicendum potius fuerat ὅσοις. Lego tamen, ἄλλως τε καὶ ἐπεὶ, νὴ Δία, οἱ φθόγγοι τῆς κιθάρας &c. *Faber.* Rectius, ut puto, *Tollius* ἀλλὰ καὶ ὅσοι παντάπασι, ut ſit ἀπόδοσις ad illa ἃ δὲ αὐλὸς μόνον &c. Vide *Dionyſ. Hal.* περὶ συνθέσεως p. 16. & 17. *Edit. Oxon.* 3 Ita *Faber.* antea ὡς ὑπῆσαι. 4 Ἐφαπτομένην malit *Faber.* Cui (inquit *Tollius*) ſi conſentiamus, illud καὶ proxime præcedens delendum, & ante ποικίλας ponendum. 5 Ita in *Edit. prima.* in *aliis* τῶν ἑαυτοῖς. unde τῶν ἐν ἑαυτοῖς legendum eſſe conjecit *Petra*, probante *Fabro.* * *Quanquam verba non exprimunt*, cum *Fabro* vertere licuiſſet. *Tollius.*

φθόγγοι δ παρεσὸς τῷ λέγοντι πάθος εἰς τὰς ψυχὰς τ πέλας παρεισπάγουσι, [1] καὶ εἰς μετουσίαν αὐτῶν τὰς ἀκροωμένους ἀεὶ καθιστᾶσιν, τῇ τε τ λέξεων ἐποικοδομήσει τὸ μεγαλοπρεπὲς συναρμόζουσαν, [2] δι' αὐτῶν τούτων κηλεῖν τε [3] ὁμοῦ, καὶ τοῖς ὄγκοις τε, καὶ ἀξίωμα, καὶ ὕψος, καὶ πᾶν, ὃ [4] ἐν αὐτῇ περιλαμβάνει, ἡμᾶς ἐκάστοτε συναρμοπλέναι, παντοίως ἡμῶν τ ἀμουσίας ὑπερεστῶσαν; Ἀλλ' ἔοικε μανίᾳ δ περὶ τ ὄντως ὁμολογουμένων ἀπορεῖν· ἀποχρῶσα γὰρ ἡ πίστις. Ὑψηλόν γε τῷ δοκεῖν νόημα, καὶ ἔτι τῷ ὄντι θαυμάσιον, ὃ τῷ ψηφίσματι ὁ Δημοσθένης ὑπιφέρει· "[5] Τοῦτο δ ψήφισμα τ τότε τῇ πό-"λει [6] περιστάντα κίνδυνον παρελθεῖν ἐποίησεν, ὥσπερ νέφος." Ἀλλ' αὐτῆς τ ἀμουσίας οὐκ ἔλαττον τῇ ἁρμονίᾳ [7] πεφώνηκε.

tes in oratore affectus in auditorum animos transfert, eosque horum semper facit participes; quumque verborum structuræ sensuum amplitudinem atque granditatem conjungit & coadunat, *quanto magis, inquam, Collocationem existimabimus* his ipsis simul & mulcere nos, & ad altitudinem, majestatem, Sublimitatem, & quascunque porro in se continet & complectitur virtutes, componere atque conformare: quippe quæ omni undique ex parte animi nostri imperium obtineat, ejusque habenas moderetur? Verum de rebus tam notis tamque confessis dubitare ac disceptare velle, dementia sit; siquidem ipse illis rerum usus abunde fidem facit. Sublimis sane videtur, & est revera admirabilis illa Demosthenis sententia, quam ad defensionem plebisciti se auctore facti profert: Τοῦτο τὸ ψήφισμα τὸ τότε τῇ πόλει περιστάντα κίνδυνον παρελθεῖν ἐποίησεν, ὥσπερ νέφος. Veruntamen non minus illa harmoniæ concinnitate, quam ipsius sensus granditate atque magnificentia, sonora est. Tota enim numeris

1 Vide *Ciceronem* in *Bruto*, cap. 50. 2 Καὶ δι' αὐτῶν malit *Faber*. 3 Ita *Tollius* ex *Fabri* sententia: quum prius esset, ὁμοῦ τοῖς ὄγκ. & mox ἐν ἡμᾶς ix. 4 Ἐν αὐτῇ malit *Tollius*; qui & *Fabrum* reprehendit, περιλαμβάνει mutantem in περιλαμβάνειν. 5 Ex *Orat.* de *Corona*, p. 114. *Edit. Oxon.* & p. 505. *Edit. Francof.* 6 In *Demetrio Phalareo* (locum hunc citante p. 157. *Edit. Oxon.*) ἐπιόντα κιν. verum apud *Hermogenem* (l. 1. *de Ideis* c. 9) in quibusd. *Edit.* περιστάντα, in *aliis* (cum *MS. Bodl.*) ἐπιστάντα. 7 Id est φωνῆεν μεμίκηται. *Tollius.*

constat

ὅλοι τε γὰρ ὅτι τ' [1] δακτυλικῶν εἴρηται ῥυθμῶν· εὐγενέσταθοι δ' ὄντοι, καὶ μεγαθοπνοιοί· διὸ καὶ τὸ ἡρῷον, ὃν ἴσμεν κάλλιστον, μάλιστα [2] συνίστασιν. Ἐπεί τοί γε οὐκ ἂν ἰδίας [3] αὐτὸ χώρας μετάθες, ὅποι δὴ ἐθέλεις, "Τοῦτο δ' ψήφισμα ὥσπερ νέφος "ἐποίησε τὸ τότε κίνδυνον παρελθεῖν," ἢ νὴ Δία μίαν ἀποκόψον συλλαβὴν μόνον, "ἐποίησεν παρελθεῖν ὡς νέφος·" καὶ ἴσον, πόσον ἡ ἁρμονία τοῦ ὑψους συνωχεῖ. Αὐτὸ γὰρ τὸ, "ὥσπερ "νέφος," ὅτι μακρᾷ καὶ θεφτῇ ῥυθμῷ βέβηκε, [4] τέτρασι [5] καταμετρούμενον χρόνοις· ἀφαιρεθείσης δὲ τῆς μιᾶς συλλαβῆς, "ὡς νέφος," εὐθὺς [6] ἀκρωτηριάζει τῇ συγκοπῇ τὸ

constat Dactylicis; qui & per se præstantissimi sunt & ad Sublimitatem appositissimi: unde & Heroïcum carmen, omnium, quæ novimus, pulcherrimum, constituunt. Ut autem hoc perspicue tibi, *mi Terentiane*, liqueat, agedum trajice permutaque verborum ordinem, ut lubet, *dicens*, Τοῦτο τὸ ψήφισμα ὥσπερ νέφος ἐποίησε τὸ τότε κίνδυνον παρελθεῖν, vel recide unicam tantummodo syllabam, *ut sit*, ἐποίησεν παρελθεῖν ὡς νέφος· & statim cognosces quam pulchre cum Sublimitate harmoniæ dignitas conspiret. Illud enim, ὥσπερ νέφος, primo pede longo incedit, qui quatuor temporum dimensione constat: cui si syllabam detraxeris, *ut sit*, ὡς νέφος, tota statim sententiæ magnificentia hac veluti imminutione mutilata evanescet. Contra ea, si rursus *in-*

1 Falluntur (inquit *Faber*) qui existimant *rythmum* & *pedes* idem esse. cum ex hoc loco *Demosthenis* constet, etiam ubi *dactyli* non sint rythmos *dactylicos* esse: utpote qui plerumque ex pronunciatione nascuntur. Vide *Arist.* Rhet. l. 3. c. 8. *Hermog.* περὶ συμβόντων, l. 1. c. 6. *Cicer.* de Oratore, c. 63, & 70. *Quinctil.* l. 9. c. 4. *Demetrium Phalareum* p. 29. &c. *Edit. Oxon. Dionys. Hal.* p. 7. & 14. Tom. II. *Edit. Oxon. Suidam*, v. ῥυθμὸς, & *Is. Vossium* de Rythmo. 2 In *MSS.* συνιζῶσι τότε· ἐπείτοι γε. vel ἐπείτοι οὐκ ἂν &c. *Toll.* 3 Lege ὦ π, & mox ἐθέλοις; & verte, *Quare rursus aliquid è propria sede transfer, quo ipse volueris. Faber.* Ab eo dissentit *Tollius*, quod vox αὐτὸ respiciat τὸ ὥσπερ νέφος, de quo solo loqui videtur *Longinus.* 4 Illud ὥσπερ *spondæus* ex quatuor temporibus: additur νέφος, ut numerus eo melius sentiatur. *Toll.* 5 Lege κατημμένον, ut referatur tantum ad ὥσπερ, vel dele vocem νέφος. nam *Spondæus* est primus numerus; sed ὥσπερ νέφος *Ionicus major*, in quo sex tempora. *Idem.* 6 Legendum ἀκρωτηριάζεται, vel potius ἀκρωτηριάσῃς. *Id.*

serta

μέγεθος. Ως ἔμπαλιν, ἐὰν ἐπεκτείνῃς, "παρελθεῖν ἐποίησεν [1] ἀστερεὶ νέφος," [2] ὃ αὐτὸ σημαίνει, ᾧ ὃ αὐτὸ δὲ ἔπι τοῦ στίχου· ὅτι τῷ μήκει τῆ ἄκρας χρόνων συνεκλύθη ἡ ἁρμονία· [3] ὃ δ' ὕψος ἀπότομον.

ſerta pedem illum *ſyllaba* extenderis, *ut ſit*, παρελθεῖν ἐποίησεν ἀστερεὶ νέφος, eadem quidem erit ſententia, veruntamen non eadem implebit aures ſonoritate: ſiquidem omnis illa contortæ numeris Sublimitatis vehementia, una cum iſta temporum ultimorum extenſione, remittitur atque elangueſcit.

ΤΜΗΜΑ μ'.

Περὶ μελῶν ὑποσυνθέσεως.

ΕΝ δὲ τοῖς μάλιστα μεγεθοποιεῖ τὰ λεγόμενα, καθάπερ τὰ σώματα, ἡ τῶν μελῶν ὑποσύνθεσις· ὧν ἓν μὲν [4] ἴδιόν τι, τμηθὲν ἀφ' ἑτέρου, καθ' ἑαυτό [5] τι ἀξιόλογον ἔχει, πάντα δὲ μετ' ἀλλήλων ἐκπληροῖ τέλειον σῶμα. [6] Οὕτως τὰ μεγάλα σκεδασθέντα μὲ ἀπ' ἀλλήλων [7] ἄλλο ἄλλῃ, ἅμα

SECTIO XL.

De membrorum compoſitione.

PRæcipue vero ad orationis Sublimitatem, ſicut ad corporum magnitudinem facit membrorum Compoſitio: quorum ſingula, quum disjuncta ſunt & à corpore divulſa, per ſe nihil habent dignitatis, conjuncta vero & rite compoſita atque colligata in abſoluti perfectique corporis conſurgunt molem. Ita & quæ Grandia ſunt in oratione, quum ea ab ſe

1 Ita optime *Tollius*, vitium *aliarum Editt.* (ὥσπερ νέφος habentium) primum indicante *Fabro*, ſed minus apte corrigente, ὥσπερ τι νέφος. 2 Τὸ αὐτὸ μὲν σημ. malit *Tollius*. 3 Ita *Tollius*, antea τὸ ὕψος τὸ ἀπότομον, pro quo maluit *Faber*, τὸ ὕψος ἀπότομον, *vigor & audacia grandi-tatis*. 4 In *Cod. Vat.* ἰδίου. dici tamen poteſt ἰδίου Atticum eſſe pro ἴδιόν, 5 Deeſt in *Edit. prima* & *Cod. Vat.* & commode abeſſe poteſt. Si retineatur (inquit *Tollius*) tranſponendum erit ἰδίον poſt ἑαυτό. 6 Sic & *Plato* in *Phædro*, p. 264. v. 11. & 21. *Edit. Pariſ.* 7 In *Edit. prima* ἄλλοι ἄλλῃ. in *Cod. Vet.* ἄλλοι ἄλλα. ſed hæc ab *interprete* profecta eſſe putat *Toll.*

invicem

ἑαυτοῖς συναλλάττει καὶ ὃ ὕψος· σωματοποιήματα δὲ τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ δεσμῷ [1] τῆς ἁρμονίας θεατὰ γίνεται, ἀπὸ τῆς κύκλῳ φωνήεντα γίνεται). καὶ ἡδονὴ ἐν ταῖς θεωρίαις ἔργου ὄχλῳ πλήθους τοῦ μεγέθους. [2] Ἀλλὰ μέντοι [3] ὅτι τε πολλοὶ καὶ συγγεγράφασι καὶ ποιητῶν, οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μή ποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις, ὅμως κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, καὶ σφόδρα ἐπαγομένοις θεατὸν, ὡς τὰ πολλὰ συγχρώμενοι, [4] ἀφὲ μόνῃ γε συνθήκαις καὶ ἁρμόσαι ταῦτα, [5] ὅμως ὄγκου, καὶ ἀφάτου, καὶ ὃ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν ἔχει), θεωρεῖσθε, (καθάπερ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ [6] Φίλιστος, [7] Ἀριστοφάνης τε ἔν τισιν, ἐν δὲ τοῖς πλείστοις Εὐριπίδης) ἱκανῶς ἡμῖν δεδήλωται. Μετά γε τοι τοῦτ' [8] τεκμαιρόμενον Ἡρακλῆς φησι,

invicem diſſipantur, una quoque ipſam diſtrahunt Sublimitatem: at ubi in unum collecta fuerint coactaque corpus, atque inſuper harmoniæ vinculo conſtricta, hoc ipſo junctura ambitu vocalia evadunt ac ſonora. adeo ut in periodis orationis Granditatem velut ſymbolam quandam eſſe jure dixeris, à plurium membrorum coadunatione collatam. Quinetiam permultos tam ſolutæ quam ligatæ orationis ſcriptores, quamvis natura minime ſublimes fuerint, immo potius Sublimitatis ſæpenumero expertes, ad hæc pervulgatis ac de medio ſumptis uſi ſint verbis, nihilque exquiſitioris elegantiæ præ ſe ferentibus; ſola nihilominus eorundem ſtructura atque coaptatione tantum orationi ſuæ adſciviſſe majeſtatis & Sublimitatis, ut omnem omnino humilitatis ſuſpicionem effugerint, (qualis inter alios quamplurimos Philiſtus, & in nonnullis Ariſtophanes, atque etiam in pleriſque Euripides.) abunde ſatis, *in illo, de quo ajebam, opere*, à me demonſtratum *eſſe puto. Ut quum, exempli gratia, in Euripide* Hercules, poſtquam ſuos ipſe ſagittis confecerat liberos, *ita* loquitur;

1 Vide *Dionyſ. Hal.* Tom. 2. p. 151. v. 27. *Edit. Oxon.* 2 Hiſce gemina habet idem *Dionyſ.* p. 20. §. 12. 13. Vide etiam *Hermog.* l. 2. de *Ideis* c. 10. 3 Malim ὅτι γε. *Toll.* 4 Vide *Iſocratem* in *Encomio Evagoræ*, ſub initium. & *Quinctil.* l. IX. c. IV. 5 Lege ὅμως ὄγκου αὐτοῖς &c. dein ἐ τὸ μὴ ταπεινὰ δοκεῖν ἔχειν. *Toll.* 6 Utrum Φίλιστος an Φιλιστος; & ſi *Philiſtum* malimus, utrum *Hiſtoricum* ſit an *Poëta*, plane incertum. 7 Ita *Faber.* antea Ἀριστοφάνης ἐν τισιν, ἐν τοῖς &c. 8 Ita in *Edit. prima.* aliæ omnes (præter *Tollianam*) habent τεκμηριον.

[1] Γέμω κακῶν δή, κοὐκέτ' ἔσθ' ὅπη τεθῇ·

σφόδρα δημώδες ὃ λεγόμενον, [2] ἀλλὰ γέγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει ἀναλογοῦν. Εἰ δ' ἄλλως αὐτὸ συναρμόσοις, [3] φαίνεταί σοι δῆλον· ὅτι τῆς συνθέσεως ποιητὴς ὁ Εὐριπίδης μᾶλλόν ἐστιν, ἢ τοῦ νοῦ. [4] Ἐπὶ δὲ τῆς συνθέσεως ἐστὶ καὶ ἡ Ζήρυνθος Δίρκης,

——— εἰ δέ που.

[5] Τύχοι πέλας ἐλίξας, εἶλχ' ὁμοῦ λαβὼν

Γυναῖκα, πέτρας, ὄρνυ, μεταλλάσσων ἀεί.

Ἔστι μὲν [6] γενναῖον ὃ λῆμμα, ἀδρότερον δὲ γέγονε τῷ τιθέναι

Plenus malis ſum, nec novo eſt ulli locus;

ſententiam, perquam ſane plebejis & abjectis concinnatam verbis, ipſa tamen apta verborum conſtructio Sublimem fecit ac ſonoram. Quod ſi namque orationis ſtructuram mutata verborum diſpoſitione diſſolveris, ſtatim agnoſces; arte magis Euripidem atque verborum compoſitione, quam ſenſuum magnificentia excellere. Ad hunc modum efficta ſunt ea, queis Dircen à tauro raptari narrat:

——— *at ſicubi*
Huc ſemet aut illuc vagus converterit,
Querceta, petras, hanc ſimul circumrotat.

Eſt certe grandis quidem ille ſenſus, veruntamen multo evaſit ela-

1 In *Hercule Furente*, v. 1250. juxta *Edit. Barneſianam.* 2 Malim ἀλλὰ γέγονε τῷ ὑψηλῷ τῇ πλάσει ἀναλογοῦν. aut, ſi ὑψηλὸν retineamus, non cum *Fabro* vertendum, *ſed quia ſtructuræ reſpondet, magnum & ſublime videtur.* haud enim quia ſtructuræ reſpondet dictum hoc, aut cantus ſono, ſed quia compoſitione ſublimitatem, quæ nulla erat, repræſentat, ſublime factum eſt, ſic ut τὸ ἀναλογοῦν hîc non *reſpondere* ſignificet, ſed *parem ſublimitatis gradum habere*, idque propter ſtructuræ pulchritudinem & artificium. *Toll.* 3 Φαίνεταί σοι δῆτα in *Edit. prima.* 4 De *Circe* ad taurum crinibus religata egit *Euripides* in *Antiopa*, ut conjicere eſt ex *Hygino*, Fab. VIII. Hujus rei ectypon expreſſum habemus apud *Baptiſtam* de *Cavalleriis*, lib. 2. *Antiquarum Statuarum*, pict. III. *Langb.* 5 Sic diſtinguit Cl. *Barneſius*, τύχοι, πέλας ἐλίξας εἶλχ' ὁμοῦ &c. In *Edit. pleriſque* minus recte, εἶλκεν ὁμοῦ. Ad hos verſus alluſit *Plato* in *Sophiſta*, p. 246. v. 5. *Edit. Pariſ.* ubi dicit, πάντα ἕλκουσι τοῖς χερσὶν, ἀτέχνως πίπτειν, καὶ ἀρῦς ἀφελαμβάνοντες. 6 Γενναῖον δὲ τὸ λῆμμα in *Edit. prima* & *MSS.*

tior

ἁρμονίαν μὴ καταπαῦσαι, [1] μηδ' οἷον ἀποκύλισμά τι φέρεσθαι· [2] ἀλλὰ σπασμούς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀνόματα, καὶ ἐρείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον ἀναβεβηκότα μέγεθος.

tior, quod in eo non præcipitetur numerus, neque velut volubile pondus impetum ſecutus ruat: verum potius firmamina habeant ipſa verba inter ſe, graduſque ac fulcimenta temporum; quibus inſiſtentia ad ſtabile Sublimitatis culmen enitantur.

ΤΜΗΜΑ μά.

Τίνα ἀντιμάχεται τῷ ὑψει;

Μικροποιὸν δ' οὐδὲν ὅπως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένος [3] λόγου, καὶ σεσοβημένος. οἷον δὴ πυρρίχιοι, καὶ τροχαῖοι, καὶ διχόρειοι τέλεον εἰς ὀρχηστικὸν συνεκπίπτοντες. Εὐθὺς γὰρ πάντα φαίνεται τὰ κατάρυθμα κομψά, καὶ μικροχαρῆ, καὶ ἀπαθέστατα, ἀφ' ἧς [4] ὁμοειδίας ὑπιπολάζοντα. Καὶ ἔτι τούτων τὸ χείριστον, [5] ὅτι, ὥσπερ τὰ ᾠδάρια

SECTIO XLI.

Quænam potiſſimum Sublimitati adverſentur?

COntra ea nihil eſt, quod Sublimitati magis detrahat, quam numerus fractus in oratione atque concitatus: quo de genere Pyrrichii, & Trochæi; item Dichoréi, ſaltationi prorſus accommodati. Omnis enim iſtiuſmodi numeris inſtructa oratio ſtatim velut de induſtria compta & fucata videtur, & argutam potius feſtivitatem quam ſuſpiciendam aliquam præ ſe ferre granditatem; quodque ſine ulla commutatione in eodem ſemper genere verſetur numerorum, animis audientium abſque ulla ipſorum perturbatione velut leviter innatat. Ad hæc, quod omnium in oratione vitiorum peſſimum eſt, ſicut in canticis

1 In *uno MS.* & *Edit. prima.* μηδ' οἷον τι ἀποκ. in *altero MS.* μηδ' οἷον ἀπὸ κυλίσματος φέρεσθαι. 2 Vide *Dionyſ. Hal.* Tom. 2. p. 27. & 38. *Edit. Oxon.* 3 Ita ex emendatione *Fabri.* antea λόγῳ. 4 Potius ὁμοειδίας. *Toll.* 5 In *Edit. prima* ὅπως pro ὅτι.

τὰς ἀκροατὰς [1] ἀπὸ τοῦ πράγματος ἀφέλκει, καὶ [2] ἐφ' αὑτὰ βιάζεται· ὅτων καὶ τοὶ κατερρυθμισμένα τ' λεγομένων καὶ τοῦ λόγου πάθος ἐνδίδωσι τοῖς ἀκούουσι, τὸ δὲ ῥυθμοῦ, ὡς ἐνίοτε πρεπειδότας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ἐπιφέρειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ τινι προπαροδεύειν τὴ βάσιν. Ὁμοίως δὲ ἀμεγέθη καὶ τὰ λίαν συγκεκομμένα, καὶ εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμένα, καὶ ἀσπαίρει γόμφοις τισὶν ἐπαλλήλοις κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητας ὀπισωδεδεμένα.

evenire ſolet, ut, dum moduli dulcedinem attentis animis admirabundi excipiunt auditores, ipſa eos fugiat ac prætervolet cantici ſententia: ita & quadrata illa ac modulata nimis oratio non ipſum pondus ac vim rerum & affectuum auditorum animis inſinuat, verum blande ſuaviterque decurrentis numeri voluptate ita eos capit ac demulcet, ut prævisis ſæpe aut agnitis, quas conſequi neceſſe eſt, ſententiarum clauſulis, oratorem præveniant, & velut in chorea quadam ipſius orationis greſſum plauſibus ſuis antevertant. Sed & illa ſimiliter altitudine deſtituta ſunt, quæ nimis contracta, & in minutas ac breviſyllabas voces conciſa ſunt, continuiſque veluti clavis inciſim & aſpere inter ſe compacta.

ΤΜΗΜΑ μϚ'.

Περὶ φράσεως συγκοπῆς.

ΕΤΙ γε μὴν ὕψους [3] μειωτικὸν καὶ ἡ ἄγαν τ' φράσεως συγκοπή. [4] Πολλοῖ γὰρ ὁ μέγεθος, ὅταν εἰς λίαν

SECTIO XLII.

De oratione nimis conciſa.

PRæterea Sublimitatis minuendi vim habet curtum admodum dicendi genus & conciſum. Mutilatur enim granditas,

1 Deſumptum ex *Ariſt. Rhet.* l. 3. c. 7. quo in loco verba nonnulla ſic reſtituit *Dacierus*: πιπλάσῃ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀκούοντας ἐξίστησι· προσέχουσι γὰρ πολλῷ μᾶλλον ὅταν πάλιν ἄρξει, ὁ καὶ φθάνοντες προπαροδεύουσι. ὥσπερ μὲν &c. 2 In *Edit. prima aliiſque* ἐπ' αὐτά. Cum *Petra* ἐφ' ἑαυτὰ malit *Faber*. 3 Vide *Cicer.* in *Oratore* c. LVII. & LXIX. *Plin.* l. 1. Ep. 29. & *Quinctil.* l. x. c. 1. 4 Male in *Edit. prima* πλησοῖ,

quum

ἀνάγκη βραχύ. Ἀκριβέσθω δὲ νῦν [1] μὴ τὰ δεόντως συντεταμμένα, ἀλλ' ὅσα ἀπότομος καὶ καταχερματισμένα. Συγκοπὴ μὲν γὰρ [2] κωλύει ἢ νῦν, [3] συντομία δ' ἄγει ἐπ' εὐθύ. Δῆλον δ', ὡς ἔμπαλιν τὰ ἀκρωτήρια [4] ἀψυχά, ἀφ' ὧν μῆκος ἀκαίρως ἀναχαλώμενα.

quum in nimias brevitatis angustias contrahitur atque coarctatur. Non tamen hæc de ejusmodi oratione accipi velim, quæ laudabili brevitate validius contorta & concitata est: verum de illa, quæ plane ab hac diversa, decurtata & claudicans, in minutas sententiolas dissecta est. Abscissa namque oratio sensum impedit atque retardat; quem è contra succincta dirigit atque confirmat. Rursus nec hoc tibi, *Terentiane*, latet; productam longius & quasi immoderatius excurrentem elanguescere, quod vires ejus ac vigor immodica prolixitate relaxetur.

ΤΜΗΜΑ μγ'.

Περὶ μικρότητος ὀνομάτων, καὶ αὐξήσεως.

Δεινὴ δ' ἀρχὴν καὶ μεγέθη καὶ ἡ μικρότης τῶν ὀνομάτων. Παρὰ γοῦν τῷ Ἡροδότῳ καὶ μὲν τὰ λήμματα δαιμονίως ὁ χειμὼν πέφρασται, τινὰ δὲ καὶ διὰ τοῦτο

SECTIO XLIII.

De verborum exilitate; item de amplificatione.

VIX item dici possit, quantum quoque verborum exilitas Sublimitatis dehonestamentum sit. Apud Herodotum igitur [*nam quod dico exemplo ab ipso petito confirmabo*] tempestatis descriptio magnificis ac plane divinis illustratur sententiis; sed verbis aliquot multum infra dignitatem argumenti de-

1 In *duob. MSS.* [& *Edit. prima*] μὴ τὰ ὁ δέοντως. Quæ si vera lectio est, vertendum erit, *quæ justo non sit ambitu conclusa:* Verum τὰ δεόντως συντεταμμένα sunt verba *missilium ad instar contorta*, qualia sunt *Thucididia & Sallustiana. Toll.* 2 Κωλύει *mutilat* malit *Faber.* multum mihi (inquit *Tollius*) arridet. potest tamen κωλύει defendi, ut *impediri & obscurari* videatur sensus nimis concisa oratione. 3 Ita *H. Stephanus.* In *Edit. prima* συντομία δ' ἐπ' εὐθύ. in *Veneta* συντομία δ' * εὐθύ. Ex *Petræ* conjectura, συντομία δ' ἐπ' ἄπειρον. 4 Ita locum egregie restituit *Faber.* qui tamen ἄπειρον *infinitum* τῷ ἄκαιρον præferendum censet. antea in *Edit. prima* (cui consentiunt *Codd. MSS.*) ἀπόψυχα, τὰ γὰρ ἄκαιρον μῆκος ἀναχαλώμενα. in aliis levi cum mutatione ἀπόψυχα γὰρ τὰ μῆκος ἄκαιρον ἀνακ.

missis

χει τ ὕλης ἀδοξότερα· ϗ τοῦτο μ ἴσως, "[1] ζεσαίσης δὲ ϗ "θαλάσσης." Ὡς ὅ "ζεσαίσης" [2] πολὺ ὅ ὑψος ἀφειρῆ, ἀλλ' ὅ [3] κακόφθογον. Καὶ, "[4] ὁ ἄνεμος, φησὶν, ὀλοπίασε" καὶ, "τὰς δὲ ὁ ναυάγιον [5] βεβουνθύους ἐξεδέχετο τέλος "[6] ἄχαεα." Ἀσεμνον γὰρ ὅ "κοπιάσαι" ϗ ἰδιωτικὸν τὸ δ' "[7] ἄχαεα" τηλικούτοις πάθεσι ἀνοίκειον. Ὁμοίως ϗ ὁ [8] Θεόπομπος ἐμφρύως [9] σκυθάσας τὴν τοῦ Πέρσου κατάβασιν ἐπ' Αἴγυπτον, ὀνομάτοις τισὶ τὰ ὅλα διέβαλεν· "Ποῖα γὰρ "πόλις, ἢ ποῖον ἔθνος τῶν τηνικαῦτα Ἀσίαν, οὐκ ἐπρεσβεύετο "πρὸς βασιλέα; τί δὲ τῶν [10] οὐκ τῆς γῆς γεννωμένων, ἢ τῆς

missis & abjectis non mediocriter devenustatur: quale forte & hoc, *bulliente vero tempestate*. Quam insigniter vocula illa, *bulliente*, humilitate sua ipsius, quod describitur, periculi magnitudinem convellit destruitque. Idem alibi, *ventus*, inquit, *fatiscebat*: necnon, *qui naufragio conflictabantur, ingratum exitum habuere*. Hic & illud *fatiscebat* exile verbum est ac pervulgatum: nec hoc *ingratum* ipsius mali magnitudini respondet. In eundem scopulum Theopompus etiam impegit: qui quum Persarum regis expeditionem in Ægyptum eximio splendore & ornatu orationis exposuisset, sordida dein quædam & abjecta verba admiscendo, hisce universam narrationis illius magnificentiam corrupit: *Nam quæ civitas*, ait, *aut quæ gens in universa fuit Asia, quæ non legatos miserit ad regem? Quidque eorum, quæ vel*

1 In lib. 7. c. 188. 2 Malim πολὺ δ' ὑψος ἀφειρῆ. *Toll.* 3 Forsan non ob *humilitatem* vocis ζεσαίσης (ut exprimit *Interpres*) *Herodotum* reprehendit *Longinus*, sed ob *difficilem & ingratam pronunciationem*, quod significat vox κακόφθογον. Hoc admisso, forsitan & nonnulli aliter sentiant quam *Longinus*, atque hanc ipsam asperitatem quam maxime probent: utpote quæ rem efficiat terribiliorem. nam (ut ait *Quinct.* l. 8. c. 3.) *rebus atrocibus verba ipso auditu aspera magis conveniunt.* 4 In vulgatis *Herodoti* (l. 7. c. 191.) ἐκόπιασε. 5 Δεξαμενίνες male in *Edit. prima* & *Codd. MSS.* 6 Apud *Herodot.* l. VIII. c. 13. Verum in *Longini Edit. prima* ἀχαέεσσιν, tam hic loci quam versu seq. In MSS. autem ἀχαεσσὶ & mox ἀχαέεσσιν, & insuper ἓ ante ἰδιωτικὸν omittunt. 7 Hoc non debuisse à *Longino* reprehendi existimat *Faber*: quod vox ἄχαεα apud *Herodotum* & *Arrianum* significet *molestissimum, gravissimum*, & in rebus atrocibus exprimendis adhiberi soleat. 8 In *Herodoti Epitome*, ut censet *Meursius*; quem videsis in notis ad *Hesychium Milesium*, p. 187. 9 Καταθυμάσας malit *Tollius*. 10 Suavius in *Cod. Vat.* οὐκ γῆς. *Idem.*

terra

"τι τύχοιμι ὑπερλυμπόων καλῶν, ἢ τιμίων, ὃν οὐκ ἔχε-
"μιαθη δῶρον ὡς αὐτόι; Οὐ πολλαὶ μὲ ἡ πολυτελεῖς στρω-
"μναὶ, ἡ χλαναίδες, τὰ μὲ ἀλυργεῖς, τὰ δὲ ποικιλταὶ, τὰ
"δὲ λευκαί; Πολλαὶ δὲ σκευαὶ χρυσαῖ, κατασκευασμέναι
"πᾶσι τοῖς χρησίμοις· πολλοὶ δὲ ξυστίδες, ἡ κλῖναι πολυ-
"τελεῖς, ἔτι δὲ ἡ κοῖλος ἄργυρος, ἡ χρυσὸς ἀπειργασμένος,
"ἡ ἐκπώματα, ἡ κρατῆρες, ὧν τὺς μὲ λιθοκολλήτους, τὺς
"δ' ἄλλως ἀκριβῶς ἡ πολυτελῶς εἰδεῖς ἂν ἐκπεπονημένους.
"Πεῖς δὲ τούτοις ἀναρίθμητοι μὲ ὅπλων μυριάδες, τῶν μὲ
"Ἑλληνικῶν, τῶν δὲ βαρβαρικῶν· ὑποζύγια δὲ ὅ πλῆ-
"θος ὑποζύγια, καὶ πρὸς καταχοπὴν [1] ἱερεῖα σιτευτά· ἡ
"[2] πολλοὶ μὲ ἀρτυμάτων μέδιμνοι, πολλοὶ δ' οἱ θύλακοι, ἡ
"σάκκοι, καὶ χάρτη βιβλίων, καὶ [3] τῶν ἄλλων χρησίμων. Το-
"σαῦτα δὲ κρέα τεταριχευμένα παντοδαπῶν ἱερείων, ὡς

terra gignit, vel ars efficit, aut pulchritudine admirabile, aut raritate commendabile, quod non illi donо missum fuerit? Quanta vis, quæ copia stragulæ, altusque pretiosæ vestis, purpureæ partim, partim pictæ, partim candidæ? Quam multa tabernacula aurea, cunctis ad usum rebus necessariis instructa? quam multæ vestes tricliniares, ac lecti sumptuosi? quantum cælati auri, argentique? quantum poculorum; quantum vasorum, quorum pretium partim insertæ gemmæ, partim docta & elegans artificis manus intenderat? Quid ad hæc infinitam armorum vim, cum Græcanicorum tum Barbaricorum, commemorem? quid immensa jumentorum agmina? quid electissimorum ad epulas animalium numerum innumerum? quid, quam multi illic modii fuerint condimentorum? quanta panariorum, quanta saccorum, quanta voluminum libris, chartis, rebusque aliis, queis vita indiget, differtorum abundantia? Carnium certe omnis generis sale

1 Ita *Canterus* l. 2. *Nov. Lect.* c. 25. antea in *Edit. prima, aliisque* ἱερεῖα εἰς * τοῦτο. Recte *Canterus*, nisi (ut inquit *Tollius*) præstat legere ἱερεῖα ἐκεῖσε. 2 Apud *Athenæum* (l. 2. p. 67. F.) *Theopompi* verba citantur ad hunc modum: πολλοὶ μὲ ἀρτύματος μέδιμνοι, πολλοὶ δὲ σάκκοι ἐ θύλακοι βιβλίων, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων τῶν χρησίμων πρὸς τὸν βίον. 3 In uno Cod. *Vat.* τῶν ἄλλων ἁπάντων χρησίμων, & mox ὡς ποτὶ pro ὥστε.

condi-

"σωρὸς αὐτῷ γενέσθαι τηλικούτους, ὥστε τὰς περιόδους "πορρωθεῖ συλλαμβάνειν ὄχθους τε καὶ λόφους [1] ἀνωθεν "χώσας." Εἰ δὲ ὑψηλότερον ὅπου τὰ ταπεινότερα. Δηλοῖ μὲν ὑφέσεως, δέον ποιήσασθαι τὴν αὔξησιν ἔμπαλιν. [2] Καὶ τῇ φαυλότητι τῆς ὅλης περιόδου ἀγελείᾳ τε μίξας τὰς θυλακίδας, καὶ τὰ ἀρτύματα, καὶ τὰ σακκία, μαγείρου τινὰ φαντασίαν ἐποίησεν. Ὥσπερ γὰρ, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ ἐκείνων τῶν περικοσμημάτων, μετὰ ξύλου τε χρυσίου καὶ λιθοκολλήτων κρατήρων, καὶ ἀργύρου χοίλου, σκιυῶν τε ὁλοχρύσων, καὶ ἐκπωμάτων, φέρων μέσα ἔθηκε θυλάκια, καὶ σακκία, ἀπρεπὲς ἂν εἶη τῇ περιόδῳ ὃ ἔργον. Οὕτω καὶ τῆς ἑρμηνείας τὰ τοιαῦτα ὀνόματα ἀμοιρῆ, καὶ οἱονεὶ στίγματα καθίσαι, τῷ καλῷ ἐγκαταπάσματα. Παρέκειτο δ' [3] ὡς ὁλοκλήρως ἐπελθεῖν καὶ ὡς ὄχθους λέγει συμβεβλῆσθαι, καὶ περὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς ὅπως ἀλλάξας εἶπεν· "Καμήλους, καὶ πλῆθος ὑποζυγίων

conditarum ea fuit copia, ut acervi earum procul intuentibus collium & aggeſtorum tumulorum ſpeciem præbuerint. Ab elatioribus deſcendit ad humiliora, * contra quam amplificationis poſtulat ratio: & præclaræ omnis illius apparatus narrationi admiſcens panaria, & condimenta, & ſacculos, *ingratam* quandam culinæ legentium animis objecit imaginem. Quemadmodum igitur, ſi quis in tanto rerum pretioſiſſimarum apparatu, inter aureos gemmatoſque crateras, argentum cælatum, tentoria, poculaque aurea, utres immiſceret & ſaccos, indecorum mehercle id prorſus ac fœdum viſu ſpectaculum foret; ita & hæ intempeſtive narrationi iſti inculcatæ verborum ſordes dehoneſtamenta quædam ſunt elocutionis, ac tanquam probroſæ notæ orationi inuſtæ. Potuerat enim ſummatim exponere etiam quos congeſtos narrat tumulos, atque de cetero apparatu parva facta immutatione ita dicere: *Camelos ac jumentorum multitudinem, cuncta, quæ ad homi-*

1 Forſan ἀνεθυμίνους. Sed in duob. MSS. ἀπεθυμίνους. Toll. 2 Ἀπὸ τῆς θυμ. in Edit. prima & Codd. MSS. 3 Atticus pleonaſmus τε ὡς. Toll.
* Ad verbum, *quum è contra augere & amplificare debuerit.*

num

"φορτολογήσαντες πάντα τὰ [1] πρὸς τροφὴν καὶ ἀπόλαυσιν
"πρόπεζα χορηγήματα." ἢ "σωρὸς ὀνομάσας παντοίων ἀσπερ-
"μάτων, καὶ ὅσα διαφέρει πρὸς ὀψοποιίας καὶ ἡδυπα-
"θείας" [2] μᾶλλον, ἢ πάντα, ὡς ἐβούλετο, αὐτάρκη ἦτοι
εἶναι, "καὶ ὅσων [3] προπεζομένων καὶ ὀψοποιῶν ἡδύσματα."
Οὐ γὰρ δεῖ καταντᾶν ἐν τοῖς [4] Ὑψεσιν εἰς ῥυπαρὰ καὶ ἐξυβε-
ωμένα, ἂν μὴ σφόδρα ἐκ τοῦ πάθους ἀναγκαίως συνδιακώμεθα·
ἀλλὰ τὰ σεμνὰ τῶν ῥημάτων πρέποι ἂν καὶ τὰς φαντασίας ἔχειν [5] ἀξίας,
καὶ μιμεῖσθαι τὴν δημιουργήσασαν φύσιν τὸν ἄνθρωπον, [6] ἢ τις ἐν
ἡμῖν τὰ μέρη τὰ ἀπόρρητα οὐκ ἔθηκεν ἐν προσώπῳ, οὐδὲ
τὰ ἐν παντὸς ὄγκου [7] περιττώματα, ἀπεκρύψατο δὲ, ὡς οἶμαι,

num ſuſtentationem atque menſarum faciunt delicias, ſubvectantium: vel *acervos* appellare *omnis generis frumenti, eorum etiam quæ præſtantiſſima ſunt ad lautum opſoniorum apparatum & exquiſitas epularum delicias*, aut, ſi adeo exacte exponere ſingula maluiſſet, *& quæcunque alia ſtructorum & cupediariorum condimenta excogitari poſſunt*. Non enim in Grandium rerum tractatione ad inquinata & ſordida deſcendendum eſt; ni plane nos ipſa eo deducat adigatque neceſſitas: verum argumenti dignitati verborum quoque ſplendor reſpondeat oportet, ſic ut naturam videamur imitari, quæ in humani corporis fabrica partes illas, quæ honeſte nominari non poſſunt, aſpectui oculorum non ſubjecit, uti nec totius corporeæ molis

1 Ita ex *Cod. Vat.* primus edidit *Tollius*. antea ϖρὸς τροφὴν. 2 Ad hunc modum in *Edit. Veneta, aliiſque* eam ſequentibus. in *Edit. prima* (& *Cod. Pariſino*, teſte *Tollio*) ἢ ὅπως πάντα, ὡς ἐβούλετο &c. ſine voce μᾶλλον. & recte (ut cenſet *ille*) niſi quod vocula ὡς ejicienda eſt. Sed & ὡς retineri poſſe videtur, ita ut ad antecedens ϖαρίσωσι referatur. In *Codd. Vat.* μᾶλλον ἢ ὅπως πάντων. in *Veneto* ἡδυπ. καὶ ὅπως πάντα. unde legendum pronunciat *Tollius*, ἡδυπαθείας, μᾶλλον, ἢ (ὅπως πάντ' ἐβούλετο αὐτάρκη ὅτως εἶναι) ἃ &c. Forſan ἢ μᾶλλον, ὅπως πάντα ἐβούλ. &c. 3 In *Edit. prima* & *Codd. MSS. Vat.* ὅπων habetur poſt ϖροπεζομένων. nec plane (ut notavit *Tollius*) otioſum eſt; cum & ſupra dixerit ὅπου ναμάλως &c. 4 Ὑψεσιν * * * * * * in *Edit. prima*. dein poſt vacuum ſpatium ϖερὶ. quo modo & in *Cod. Vat.* Verum particulam καὶ ante ῥυπαρὰ adjicit *Cod. Pariſ.* 5 In *Edit. prima* & *Cod. Vat.* ἀξίαν. 6 Eadem fere habet *Cicero de Nat. Deor.* l. 2. c. 55. & 56. 7 Περιῤῥήματα in *Edit. prima* & *Codd. MSS.*

ἢ, καὶ [1] Ξενοφῶντα, "[2] τὰς τούτων ὅπη προῤῥωγὰς τοῦ ἔργου
"ἀπέτρεψεν, ὕδατι κατασχύσασα ὃ ἦν ὅλου ζώου κάλλος."
[3] Ἀλλὰ γὰρ ἐπανελκὲς ἔοικε τὰ μικροπρεπῆ ἀφελεῖσθαι. Προϋ-
ποτεθείσθω γὰρ ὅτι ὄγκου καὶ ὑψηλοῦ ἁπτόμενος τοῦ
λόγου, δηλονότι οὐ τὰ ἐπιπόλαια τούτου καὶ ταπεινὰ πάσῃ καὶ
ὃ πλεῖστον καὶ ἀκμαιότατος.

reliquias; verum, quantum in ipsa fuit, occultavit, &, ut Xenophontis verbis utar, *canales eorum, quam potuit longissime, avertit, ne totius formam & venustatem animalis ingrato ac fœdo spectaculo deturparet.* Sed hæc, & quæ id genus alia orationem deminuere solent atque de fastigio detrahere, singula enumerare & excutere operæ pretium non est. Expositis enim, quæ liberalem & magnificam orationi formam conciliant; contrariis illam vitiis ut plurimum corrumpi ac debilitari, atque omni honore ac dignitate spoliari, abunde ac per se liquet.

ΤΜΗΜΑ μδ'.

Ζήτημα λαμπρὸν· ἀφ' οὗ τί ποτε νῦν ἀφορίᾳ τῶν δεινῶν καὶ γνησίων συγγραφέων;

SECTIO XLIV.

Quæstio nobilis: unde ea præstantium ac vere Sublimium scriptorum nunc sit penuria?

Ἐκεῖνο μέντοι λοιπόν, ἕνεκα τῆς σῆς χρηστομαθείας, οὐκ ὀκνήσομεν ὑπογράψαι, καὶ ἀφοσιώσεσθαι, περαίνειν

CEterum & illud *quod* reliquum *esse videtur*, ut tuo discendi studio & cupiditati morem geram, non gravabor *tam quam corollarium huic nostræ de Sublimitate commentatiunculæ* subnectere, & *tibi* (Terentiane dilectissime) declarare, quod

1 In lib. 2. Anabas. p. 45. Edit. Oxon. 2 Τὰς τοῦ in Edit. prima.
3 Ita ex emendatione Fabri. in Edit. prima " ἀλλὰ γὰρ ἐκ ἐπιδὲς ἐπὶ τὰ μ. in Veneta, aliisque ἀλλὰ γὰρ οὐκ " ἐπιδὲς ἐπὶ τὰ μ. in Cod. Parisino & uno Vat. ἐπειγόμενα pro ἐπὶ, & in altero Vat. ἐπιγόμενα. unde Tollius (licet valde probet Fabri conjecturam) reponendum esse conjicit, ἀλλὰ γὰρ ἐδὲν ἧττον ἡμῖν ἐπειγόμενα τῶν μ. seu potius ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' ἐδὲς ἡμῖν τὰ μικροπρεπῆ ἀφελεσθαι πρέπον, vel ἀλλὰ γὰρ ἐδ' ἐμὶ δεῖ ἐπὶ πᾶσι τὰ μ.

non

ρίλπωτι, ἔφη [1] ζήτησί τις τῶν φιλοσόφων παρεισελθοῦσα, "θαυμάζω μὲν ἔγωγε λέγων, ὡς ἀμέλει καὶ ἕτερος πολλοὺς, πῶς "ποτε κατὰ τὴν ἡμετέραν αὐτῶν γενεὰν ἐπὶ ἄκρον ἡ πο- "λιτικὴ, δημοκρατία τε καὶ [2] ἐναργὴς, καὶ μάλιστα πρὸς κόσ- "μους λόγων εὐφροσύνη, ὑψηλοὶ δὲ λίαν καὶ ἀνθηρότατοι, "πλὴν εἰ μή τι σπάνιον, ἀνίεται γίνοιτο φύσις; τοσαύτη λό- "γων κόσμων τις ἐπέχει τὸν βίον ἀφορία. Ἢ καὶ δὴ, ἔφη, πα- "ρεωτέον ἐκείνῃ τῇ δημιλλωμένῃ, "ὡς ἡ δημοκρατία τὸ με- "γάλων ἔργων δημιουργὸν, ἢ μᾶλλον ἡδονὴ καὶ συνήθεια οἱ περὶ "λόγους δεινοὶ καὶ συνετοὶ πέφυκεν;" [3] Θρέψαι γὰρ φασὶν, "ἱκανὴν τὰ φρονήματα τῶν μεγαλοφρόνων ἡ ἐλευθερία, καὶ "[4] ἐρεθίζουσά τε ἅμα καὶ διαθεῖν [5] ὁ τοῦ θυμοῦ τὸν πρὸς ἀλλή-

non ita pridem Philosophus quidam nos quæsivit, dicens; *Mirari satis nequeo una cum aliis multis, qui fiat, quod hac ætate nostra permulti reperiantur oratores apprime diserti, ipsiusque, ut ita loquar, Suadæ promi-condi, & in forensi atque concionali dicendi genere exercitatissimi, acres simul & perspicui, & ad omnem orationis elegantiam & suavitatem quasi facti; at nulli nunc amplius, nisi perquam raro, proveniant & compareant oratores vere Sublimes, & ad summum eloquentiæ culmen evecti? Adeo magna, hac tempestate, [velut in effœtis parentium] per universum terrarum orbem grandium in eloquentia ingeniorum sterilitas est. An hercle* (inquit) *vulgari isti ac trito habenda est fides dicto: Esse scilicet populare regimen veram & genuinam magnorum ingeniorum nutricem; quicum una cuncti ferme viguerint & occiderint, quotquot unquam eloquentiæ tenuere principatum? Est enim libertas, inquiunt, ad alendos & augendos erectæ mentis spiritus aptissima; & ad prolectanda atque ad urgenda mutuæ contentionis & in affectando*

1 Hoc ipsum quæsiverunt alii quamplurimi, ut constat ex *Cic. Tusc. Quæst.* l. 2. c. 2. *Vellejo* l. 1. c. 17. *Senec.* in *præfat.* ad lib. 1. *Controv.* & *Tacito* sive *Quinctil.* in Dialogo *de caussis corruptæ Eloquentiæ.* 2 Ita primus *Manutius.* In *uno Cod. Vat.* συζευχῆς. in *Edit. prima* & *Codd. aliis* σφιγκτῆς (*acria, velocia* ingenia) quod placet *Tollio*, qui & σφιγκτῆς (*efficacia ad movendum*) non rejicienduin existimat. 3 Ita *Cic.* in *Bruto* c. 12. & *Auct.* Dialogi *de caussis corr. El* c. 36. & 40. 4 In *Edit. prima* & *MSS.* minus recte ἀντιλῆξιν, & inox διιλῆξιν pro διωξῆξιν. 5 Vide *Ciceronis Tusc. Quæst.* l. 2. c. 2.

" λης ἕξοδος καὶ ἡ πρὸς τὰ τοιαῦτα φιλοπρία. Επι γ
" μὲν δὴ τὰ τοιαῦτα σπεύδομεν ἐν ταῖς πολιτείαις ἔπαθλα, ἐκεῖ
" φοτὶ τὰ ψυχικὰ τοιαῦτα σπέρματα τῶν ῥητόρων μελετῶμεν
" ἀκούονται, καὶ οἷον ἐκτρέφεται, καὶ τοῖς παιδίοις κτ
" ὁ ἐκὸς ἐλεύθερα συνεκλάμπει. Οἱ δὲ πρὸ ἐμοῦ, ἔφη,
" παιδομαθεῖς ἐν δουλείας δεσμοῖς, τοῖς αὐτῆς ἕλκοι καὶ ὀπι-
" σθεμασιν ἐξ ἀπαλῶν ἐπὶ φρονημάτων μονονὺκ συναυξ-
" ανομένοις, καὶ ἄγευστοι καλλίστου καὶ γονιμωτάτου λόγων νά-
" ματος τῆς ἐλευθερίας, ἔφη, λέγω· διόπερ οὐδὲν ὅπι μὴ
" κόλακες ἐκβαίνομεν μεγαλοφυεῖς. Διὰ τοῦτο τὰς μὲ ἄλ-
" λας ἕξεις καὶ εἰς [2] οἰκέτιον σπίπλειν, ἔφασκεν, δοῦλον δὲ μη-
" δένα γίνεσθαι ῥήτορα. Εὐθὺς γὰρ ἀναζεῖ ὁ ἀπαρρησίαστον,
" καὶ οἷον ἔμφρυον, τὸ συνηθείας ἀεὶ κεκονδυλισμένον·

" [3] Ημισυ γὰρ τ' ἀρετῆς (φησὶν ὁ Ομηρος) ἀποαίνυ —

" ——— Δούλιον ἦμαρ. ———

eloquentiæ principatu æmulationis ſtudia maximopere accommodata. Huc accedit, quod, ob propoſita in reip. adminiſtratione induſtriæ præmia, egregiæ illæ in oratoribus animi dotes aſſidua uſquequaque exercitatione exacuuntur, & quaſi extunduntur; adeoque, uti par eſt, cum ipſis una negotiis eadem excitatæ libertate clariſſime effulgeant. At nos (inquit) *contra ea à prima ſtatim pueritia juſta videmur & plena imbuti ſervitute, cunctis illius moribus ac inſtitutis ab teneris* [non, quod ajunt, unguiculis, *ſed ipſius*] *animi ſenſibus modo non tanquam faſciis involuti; ſic ut pulcherrimum illum ac fœcundiſſimum eloquentiæ fontem* (libertatem dico) *ne primoribus quidem labris deguſtemus. Unde etiam fit, ut nil niſi magnifici adulatores evadamus. Hanc item cauſam eſſe* [affirmabat] *cur, quum omnes alii etiam in ſervum cadant vitæ habitus, nemo tamen unquam ſervus exſtiterit orator. Prorumpere namque illico ſervilem illum metum, qui, piſtrini & pugnorum herilium continuo memor, omnem loquendi libertatem diuturna obnoxii ſilentii conſuetudine dediciſt.*

Dimidium virtutis enim (ut dicit Homerus) aufert —
—— Serva dies. ——

1 Sic & *Plin.* l. 8. Ep. 14. 2 Οἰκέται in *Edit. prima & MSS.* 3 Ex *Homeri Odyſſ. ρ.* v. 322. & 323.

Quem-

"Ωσπερ οὖν (εἴ γε, φησὶ, τοῦτο πιστόν ἐστιν) ἀκούω τὰ γλωττό-
"κομα, ἐν οἷς οἱ Πυγμαῖοι καλούμενοι [1] νάνοι φέρονται,
"ἃ μόνον [2] κωλύει τὴν ἐγκεκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ
"καὶ συνάγει ἅμα τὸ προσκείμενον τοῖς [3] σώμασι δεσμόν· οὕ-
"τως ἁπάσῃ δουλείαν, καὶ ἣ δικαιοτάτη, ψυχῆς γλαφυρόκο-
"μον, καὶ κοινόν δή τις ἀποφεύγατο δεσμωτήριον." Ἐγὼ μὲν-
τοι γε [4] ὑπολαμβάνων, "Ῥᾴδιον, [5] ἔφην, ὦ βέλτιστε, καὶ
"ἴδιον ἀνθρώπου, ὃ καταμέμφεσθ [6] ἀεὶ τὰ παρόντα. [7] Ορα
"δὲ, μή ποτε ἄρα ἡ τῆς οἰκουμένης εἰρήνη ἀφαιρεῖται τὰς
"μεγάλας φύσεις· πολὺ δὲ μᾶλλον ὁ καθέχων ἡμᾶς τὰς
"ὀρθυμίας ἀπόλεμος ὕπνος. Καὶ νὴ Δία [8] πρὸς

Quemadmodum igitur audio, (si qua, inquit, *huic auditioni fides eſt) arculas illas ligneas, in quibus nani, quos vulgus Pygmæos appellat, enutriri ſolent, non incluſorum modo corporis obſtare incremento, verum etiam illos ipſos ob circumdatum corpori vinculum contrahere: ita & omnis ſervitus, etiamſi juſtiſſima fuerit, animæ velut arcula quædam ac publicus carcer dici merito poſſit.* Hîc ego ſermonem excipiens, *Proclive eſt,* inquiebam, *ô bone, & hominibus perquam familiare, faſtidire ſemper & culpare præſentia. Attamen videſis, ne forte illa univerſi terrarum orbis pax grandia nobis ingenia corrumpat: ſeu multo etiam magis, interminum hoc & perpetuum, quod ſtudia noſtra cohibet ac refrænat, bellum. Adde etiam, ſi vis, affectus noſtros, qui ſeculi hujus mores tanquam præſidiis inſident, eoſque per caput & pedes præcipitant. Pecuniæ namque, cujus inſatia-*

1 In *Cod. MS.* καλούμενοι δὲ νάνοι, & forſan rectius: alias enim vertendum; *Pygmæi quos vulgo dicimus nanos*: aut poſt πυγμαῖοι inſerenda erit vocula, ſeu articulus οἱ. *Tollius.* In *Edit. prima* deeſt νάνοι, & Gloſſema eſſe videtur. 2 Κωλύει habet *Edit. prima*, & mox συνάγει pro συνάγη. in *aliis* κωλύει & συνάγῃ. 3 Ita pro σώμασι *Langbænius.* 4 Ita *Tollius.* antea ὑπολαμβάνων. 5 Hic *Longinus* ad ea reſpondere incipit, quæ ab illo *Philoſopho* dicta fuiſſe retulit: noli itaque dubitare quin legendum ſit ἔφην, non (cum *Editt.* prioribus) ἔφη. *Faber.* 6 Ita (prout monuit *Robortellus*) edidit *Tollius.* prius erat τὰ ἀεὶ παρόντα. 7 Sic *Tollius*, ſequutus veſtigia *MS. Pariſini*, qui habet ὅρα δὲ, μήποτε ἀ. χεὶ τ' οἰκ. antea in *Edit. prima reliquiſque*, ὅρα δὲ μήποτε ** οἰκουμένης. Forſan, ὅρα δὲ μήποτε τ' ὅλης οἰκ. 8 Πρὸς τούτοις in *Edit. prima* & *duob. Codd. Vat.* πρὸς τούτους in *altero Cod.*

bili

"τούτοις, τὰ φρυκτὰ τ νῦν βίου, ϗ [1]κατάχεας ἀγορ
"ϗ φέρονται ζωὴ πάση. Ἡ δὲ [2]φιλοχρηματία (πρὸς γὰ
"ἅπαντες ἁπλήστως ἤδη νοσοῦμεν) ϗ ἡ φιλαδονία ἀλλαχο
"γῆσι, μᾶλλον δὲ (ὡς ἂν εἴποι τις) καταδυήζεται αὐτά
"ἀγὰς ἤδη τὰς βίας· φιλαργυρία μὲ νόσημα μικροπρεπὲς, φι
"λαδονία δ' ἀγενέσταλον. Οὐ δὴ ἔχω λογίζομαι δύρειν
"ὡς οἷόν τε πλοῦτον ἀόριστον ἀναπιμπλάμενα, τὸ δ' ἀληθέστερο
"εἰπεῖν, ἀφθάσαντα, τὰ συμφυῆ τούτῳ κακὰ εἰς τὰς ψυ
"χὰς ἡμῶν ἐπεισόντα μὴ ἀμφιδέχεσθαι. Ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ
"ἀμέτρῳ πλούτῳ ϗ ἀκολάστῳ σύμπομπὴ, ϗ ἴασι (φασὶ)
"βαίγασα, πολυτέλεια, [3]ϗ μαλακία, [4]ἀνοίγοντος ἐκείνῃ τ
"πύλεων ϗ οἴκων τὰς εἰσόδους, εἰς ἃς ἐμβαίνει, ϗ συνοικίζε

bili nunc omnes æstuamus siti, & huic succenturiatus voluptatis amor in servitutem rapit; aut, si ita mavis, ipsam una cum hominibus vitam deprimit ac demergit humanam: nam avaritia quidem animi morbus est pusilli & sordidi; amore autem voluptatis non abjectius quidquam & ab omni animi magnitudine magis alienum. Neque vero satis assequi cogitando valeo, quo pacto homines illi, qui immensas adamant ac depereunt divitias, (si modo hic amor, ac non adoratio potius, & sacer quidam quasi numinis cultus appellandus est) cognata divitiis vitia abarcere queant, quo minus illa simul cum his animum subeant. Sequitur enim nimias & immodicas opes conjuncta, atque pari (ut ajunt) illas passu comitans, profusio, necnon mollities, portas illis urbium & privatarum ædium januas, quas semel intraverunt, recludentibus, ibidemque sedem collocant: mox, dato

1 In *Edit. prima* κατ' ἄκρας, quod (ut notavit *Tollius*) idem ac κατὰ κορυφὴν, τελείως, ὁλόκλ. conjunctim vero κατάκρας idem quod κατὰ κορυφὴν. In *Edit. Veneta, aliisque* κατὰ κάρη, quod in κατάκρας mutandum censent *Faber* & *Tollius*; quia *Graci* una voce κατάκρας extulerunt, quod Latini dixêre *per caput*. 2 Sic & avaritiam Romanis, quo minus boni fierent *Poëtæ*, obstare queritur *Horatius* de *Arte Poët.* v. 330. nec alias causas *Plinius* evanescentis affert *Petronius*. Vide *Plinii Nat. Hist.* sub initium lib. XIV. qui locus partis potissimæ hujus *sectionis* quasi quidam commentarius est. *Tollius*. 3 Ita *Tollius* ex conjectura. prius erat ἔτι καὶ, *& alia id genus*. 4 Hisce gemina habet *Lucianus* in *Timone*, p. 42. *Edit. Paris.*

con-

"χρήσασθαι δὲ ταῦτα οὐ τοῖς βίοις, νεοτροπιεῖται, χὐ τὰς
"ψυχὰς, ὑ ταχέως γενόμενα τῆς τεκνοποιίας, [1] ἀλαζόνειάν
"τι γεννῶσι, ὑ τύφον, ὑ πυφλιὸ, ὑ νόθα ἑαυτῶν γεννήματα,
"ἀλλὰ ϰαὶ πάνυ γνήσια. Εἰὰν δὲ ϰ' [2] τούτων τις τῶν πλούτων
"τοὺς ἀϰμάζοντας [3] εἰς ἡλιϰίαν ἐλθεῖν ἐάσῃ, ταχέως ϰλαυσόμε-
"ταῖς ψυχαῖς ὀπτιϰτῶν ἀνθρωπίνων, ὕβριν, ὑ ἀνομο-
"μίαν, ὑ ἀναρχωτίαν. Ταῦτα γὰρ ὅταν ἀνάγϰη γίνεσθαι,
"ϰαὶ μηϰέτι τοὺς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν, [4] μηδὲ πέρας φή-
"μης εἶναί τινα λόγων· ἀλλὰ [5] τοιαύτην ὑ ϰύϰλῳ τελεσιουρ-
"γεῖσθαι ϰατ' ὀλίγον τὸν βίον τὴν ἀνθρωπείαν, φθίνειν δὲ ϰαὶ
"ϰαταμαραίνεσθαι τὰ ψυχιϰὰ μεγέθη ὑ ἄζηλα γίνεσθαι,
"πάντα τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη [6] ϰαϊόντα ὀχθαυμάζοιεν,

consuescendi atque convalescendi spatio, in hominum animis, ut sapientum fert oratio, nidificant, & post paulo prolificantia, arrogantiam primum & fastum pariunt atque luxuriam; non adulterinos aut spurios, verum maxime legitimos & germanos ex sese fœtus. Hi vero, si quis adolescere illos sinet, violentos brevi & inexorabiles procreant dominos, contumeliam, injuriam, & impudentiam. Hæc enim se invicem consequi necesse est, adeo ut nemo jam hominum erigere & attollere ausit oculos, aut ulla queat ad duraturam ad posteros famam assurgere oratio: quin è contra potius illa, quam dixi, vitæ corruptela paulatim undique consummetur & absolvatur; contabescat autem & emarcescat omnis grandis ac elati animi celsitudo, atque adeo neglecta contemnatur ac vilescat; quum scilicet humanum genus partem sui mortalem & inutilem, omissa omni colendæ virtutis cura, ad-

1 Ita *Tollius* ex *Codd. Parisinis*. In *Edit. prima* ἀνάλιξιν ἢ τ γλυπῶσι. in *Veneta*, *aliisque* alteritus præfigitur τῆς ἀναλίξεως. *Faber* quidem legendum conjiciebat, ἀναλογῶν (quâ voce utitur *Longinus* p. 22. v. 3.) ἑαυτοῖς γλυπῶσι, *id signum quod ab iis exspectari par sit*. 2 Sic primus edidit *Tollius*. antea τούτου. 3 Lectio est *Edit. primæ*, quam firmat *Cod. Parisinus*. & melior esse videtur illâ εἰς ἡλικίας, quam exhibet *Edit. Veneta*, necnon & *aliæ* eam sequentes. 4 Etsi μηδ' ὕστερα sit in *Codd. MSS.* & *Edit. prima*, tamen cum *Veneta* malit *Tollius* (licet *Fabro* displiceat) μηδὲ πέρα, i. e. *ultrà viventium* sive *unius ævi famam*. 5 Τοιαύτην & mox τὸν τ βίον δ. in *Edit. prima* & *Codd. MSS.* 6 In *Edit. prima* κα* πάντα. in *duob. Codd. Vat.* καπαντᾶ.

spiratur

"πρέντες ἀυξειν [1] τὰς ἀρετάς. [2] Οὐ γὰ ὅπι κείσι μὴ π
"δεκασθεὶς, [3] ὁὐκ ἂν ὅπι τ̃ δικαίων ϗ καλῶν ἐλεύθερ
"ϗ ὑγιὴς ἂν κριτὴς γένοιτο· ἀνάγκη γὰ τῷ δωροδόκῳ [4] τ
"δίκαια μὴ φαίνεσθ καλὰ ϗ δίκαια. Ὅπου δὲ ἡμῶν ἑκάσ
"τοὺς ὅλους ἤδη βίους δεκασμοὶ βασιλεύουσι, καὶ [5] ἀλλοτρίω
"θήρας θανάτων, ϗ ἕνεδρας ἀφθόνων, ὃ δ' ἐκ τ παντὸς
"κερδαίνειν ἀνώμεθα τ [6] ψυχῆς, ἕκαστος πρὸς τ ἑαυτῦ [φι-
"λοχρηματίας] ἠνδραποδισμένοι· ἆρα δὴ, ἐν τῇ τοσαύτῃ
"λοιμικῇ τ βίου ἀφθορᾷ, δοκοῦμέν ἔτι ἐλεύθερόν τινα κρι-
"τὴν μεγάλων, ἢ δικόντων πρὸς τ [7] ἀγῶνα, [8] καθήκοντ

miratur ac fovet. Neque enim eſt ut corruptus judex de æquo & bono libere & vere pronuncie: verum è diverſo illud potius accidat neceſſe eſt, ut etiam quæ honeſta & juſta ſunt captatori munerum nec juſta videantur nec honeſta. Ubi autem tota vita noſtra, atque adeo omnia noſtra ſtudia & conatus avaritiæ in ſervitutem dantur, objectiſque imminent ac inhiant divitiis; ubi illa alienarum mortium venaturis & inſidiis occupantur teſtamentorum; ubi lucra ex re qualibet captata, ſuæ quiſque cupiditatis mancipium, ipſa anima redimimus: quid? num in ea univerſæ vitæ peſtilenti labe integrum adhuc quendam & liberum Sublimium aut ad æternitatem perventurorum

1 Ita *Petra.* in *Edit. prima* τὰς * αὐξῆς * ἡ γὰ &c. τὰς ἀφορμὰς habet *Veneta*, probante *Fr. Porto.* 2 In *Vet. Cod.* ὁ γὰ ἐπιχείρει. cum *Fabro* malim ἐν γὰ ἐπὶ κρίσει. quamvis *lectio vulgata* defendi queat. *Tollius.* 3 Alterum ἂν in hac ſententia, tanquam perperam intruſum, tollendum eſſe cenſet *Faber.* non ita *Tollius*, qui dicit τὸ ἂν ſæpius repetitum inveniri. 4 Ita *Faber.* antea τὰ εἰκῆ μὲν φαίνεσθ &c. Ipſe (inquit *Tollius*) conjiciebam τἄδικα μὲν &c. ſed neſcio annon *vulgata* retinenda ſit *lectio.* quia εἰκῆ illa ſunt quibus aſſuevimus, ſive vitia ſunt, de quibus agit *Longinus*, ſive quid aliud. 5 Sic ex *Cod. Vet.* prius erat ἀλλοτρείας. quæ lectio (ait *Tollius*) figurata eſt, ut apud *Lucretium* habemus *gentes Italas hominum.* 6 Ψυχῆς ἕκαστος, πρὸς τ ἑαυτῦ ἠνδραποδισμένοι in *Edit. prima*, *aliſque.* Ψυχῆς, ἕκαστος πρὸς ἑαυτῦ ἠνδραποδισμένοι malit *Faber*, & locum ſic vertit, *animæ pretio omnes lucri faciendi occaſiones mercamur, ultro nos jugo ſervitutis ſubjicientes.* Sed, quod in *MSS.* & *Edit. prima* fuerit πρὸς τ ἠνδραπ. abſque ἑαυτῦ, etiam & vocem φιλοχρηματίας excidiſſe ſuſpicatur *Tollius*: eoque magis, quod mox ſequatur, καθεχόμενοι ἐπιζῆν πρὸς τ ἓξ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας. 7 In *Edit. prima* εἰ γάνε. 8 In *Edit. prima*, *aliiſque* καθήκασιν ἀπολελύσθ. in *MS* καθήκασιν ἀπολελεῖφθαι. unde parva cum mutatione καθήκασιν ἀπολελεῖφθαι fecit *Tollius.*

ſcripto-

"ἀπολελεῖφθαι, ἢ μὴ καθαρχαρισάζειν πρὸς τὸ πλεο-
"νεκτεῖν ἐπιθυμίας; Ἀλλὰ μή ποτε τοῖς τοιούτοις, οἷοί περ
"ἐσμὲν ἡμεῖς, ἄμεινον ἀρχαῖς ἡ ἐλευθερίας εἶναι. ἐπεί τοι γε
"ἀφεθεῖσαι ὅ συνόλον, [1] ὡς ἐξ εἱρκτῆς ἄφεσι, καὶ τὸ πλησίον
"αἱ πλεονεξίαι, καὶ ἐπιπαύσασθαι τοῖς κακοῖς τὴν οἰκουμένην;
"Ὅλως δὲ [2] δαπανὸν ἔφυ εἶναι τὸ νῦν γεννωμένων φύσεων τὴν
"ῥᾳθυμίαν, ἤ, πλὴν ὀλίγων, πάντες ἐγκαθεύδομεν, οὐκ ἀλ-
"λως πονοῦντες, ἢ ἀναλαμβάνοντες, εἰ μὴ ἐπαύρασθαι καὶ ἡδονῆς
"ἕνεκα, ἀλλὰ μὴ τοῦ ζῆλου καὶ τιμῆς ἀξίας ποτὲ ὠφελείας."
Κεφάλαιον δ' [3] εἶναι ζητεῖ ἐᾶν, ὅπου δὲ τὰ συνεχῆ χωρεῖν. Ἡν δὲ
ζητεῖ τὰ Πάθη, περὶ ὧν οὐκ ἰδίῳ περιγεγραμμένως ὑπεσχόμεθα
γράψειν ὑπομνήματι, [4] πολύ τε τοῦ ἄλλου λόγου καὶ αὐτοῦ τοῦ
ὕψους μοῖραν ἐπεχόντων, ὡς ἡμῖν [5] δοκεῖ, [οὐκ ἐλαχίστην.]

scriptorum judicem, nec ab inexplebili ditescendi cupiditate corruptum, videmur inventuri? Num quid igitur hujus forsitan animi hominibus, cujusmodi nos sumus, servitus ipsa aliquanto magis conducibilis est libertate; ne cupiditates nostræ, non secus atque cavea liberatæ feræ, laxatis in proximos emissæ claustris, universum terræ ambitum incendant & inflamment? Ad summum, desidiam esse inquiebam, quæ nunc provenientia ingenia depascit & consumit: qua, si pauculos exceperis, cuncti laboramus, nihil conantes aut studentes, nisi ut vel gloriolam inde nobis aliquam vel voluptatem comparemus; non autem ut ex eo fructum istiusmodi capiamus, qui vel aliorum excitet æmulationem, vel solidam nobis ac perennaturam laudem mereatur. Sed præstiterit hisce diutius non immorari, & ad ea quæ consequuntur progredi. Hæc autem sunt *Perturbationes animi*; de quibus antea seorsim me dicturum pollicitus sum; quod illæ cum in reliquis orationis virtutibus, tum in Sublimitate, non minimam, me judice, partem sibi vindicent.

1 Mallem ὡς οἱ ἐξ εἱρκτῆς ἄφεσι, aut (ut ἄφεσι deleatur, quod ingrata sit repetitio illa ἀφεθεῖσαι & ἄφεσι) οἷον ἐξ εἱρκτῆς, καὶ &c. *Tollius.* 2 Ita *Tollius*, antea δαπανῶν. 3 Illud εἶναι pro εἰκῆ ex conjectura *Fabri* reposuit *Toll.* 4 *Edit. prima* ante πολύ habet ὡς. 5 Vocula δοκεῖ deerat in *MSS. Vat.* quin & οὐκ ἐλαχίστην è *Codicibus* excidisse persuasum habet *Toll.*

FINIS.

DIONYSII LONGINI FRAGMENTA

I. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13. *Edit. Basil.*

[1] Πολλῶν καθ' ἡμᾶς, ὦ [2] Μάρκελλε, γεγενημένων Φιλοσόφων, οὐχ ἥκιστα αὐξῆναι τὰς τῶν τότε καὶ ἡλικίας ἡμῶν χρείας, (ὁ μὲν γὰρ νῦν καιρὸς οὐδ' εἰπεῖν ἔστιν ὅσην ἀπάνην ἔσχηκε τὰ τῶν βιβλίων) ἐπὶ δὲ μειρακίων ὄντων ἡμῶν, οὐκ ὀλίγοι τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ λόγων ἀφέσεις (οἷς ἅπασι μὲν ἐξῆν ἰδεῖν ἡμῖν ἀφθόνως ἔτι καὶ παῦσαι ὅτι πολλὰς τόπους ἅμα τοῖς γονεῦσιν ἐπιδημίαι, συγγενέσι δὲ αὐτῶν τοῖς ἐπιβιώσασι κατ' αὐτὸ, συχνοῖς ἔθνεσι καὶ πόλεσιν ἐπιμίξασι) οἱ μὲν ἀφ' γραφῆς ἐπεχείρησε τὰ δοκοῦντα σφίσι φρονήματείαν, καταλιπόντες τοῖς ἐπιγινομένοις καὶ πρὸ αὐτῶν ὠφελείας μεταδοῦναι· οἱ δὲ ἀποχρῆναι σφίσιν ἡγήσαντο τὰς συνούσας προβιβάζειν εἰς τὸ τὰ ἀρεσκόντων ἑαυτοῖς

QUUM permulti memoria noſtra exſtiterint, Marcelle, Philoſophi, præſertim autem primis pueritiæ noſtræ temporibus; (nam nunc quidem, dici vix poteſt, quanta ſit eorum penuria) tum vero non pauci ex his, quum jam adoleſcentuli eſſemus, tuendis Philoſophiæ placitis inclaruerunt: (quorum quidem omnium notitiam frequens mihi per loca plurima ab ipſa ſtatim pueritia cum parentibus inſtituta peregrinatio contulit; quin & cum aliquammultis ex hiſce, qui tum ſuperſtites erant, dum varias gentes & populos obeundo perluſtro, familiarius vivendi facultas fuit) quorum nonnulli placita ſua ſcriptis tradiderunt, ut ſic & poſteri doctrina ipſorum fruerentur; alii vero ſufficere ſibi exiſtimarunt, ſi ſectatores tantum ſuos ad illorum captum & cognitionem perducerent. De priore

1 Procœmium eſt libri *de Fine* adverſus *Plotinum* & *Gentilianum Amelium*. 2 Forſan *Marcellus Orontius* philoſophus, cujus meminit *Porphyrius* in vita *Plotini*.

genere

καταλήψιν. Ων δὲ μὲ πρεσβύτερα γεγόνασι τρόπῳ Πλατωνικοὶ μὲν Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Πρόκλινος, ὁ περὶ τὴν Τροάδα μεταθέμενος· οἵ τε μέχρι νῦν ἐν τῇ Ρώμῃ διατρίβοντες [1] Πλωτῖνος, καὶ [2] Γεντιλιανὸς Αμέλιος, ὁ τούτου γνώριμος. Στωικῶν δὲ [3] Θεμιστοκλῆς, καὶ Φοιβίων· οἵτε μέχρι πρώτου ἀκμάσαντες, Αννιός τε καὶ Μήδιος. Περιπατητικῶν δὲ ὁ Αλεξανδρεὺς Ηλιόδωρος. Τοῦ δὲ δευτέρου Πλατωνικοὶ μὲν [4] Αμμώνιος καὶ [5] Ωριγένης, οἷς ἡμεῖς ὃ πλεῖστον δὲ χρόνου παρεφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν οὐκ ὀλίγῳ τῶν καθ' ἑαυτοὺς εἰς σοφίαν διενεγκοῦσιν· οἵ τε Αθήνησι διάδοχοι Διόδοτος καὶ

genere Platonici fuere Philoſophi, Euclides, Democritus, & Proclinus, qui in Troade vitam ſuam traduxit: nec non, qui nunc Romæ degunt, Plotinus, hujuſque familiaris Gentilianus Amelius. At ex Stoïcis fuere Themiſtocles & Phœbion; quique nuper admodum floruerunt, Annius & Medius. E Peripateticis autem Heliodorus Alexandrinus. Secundi generis Platonici fuerunt Ammonius & Origenes; quorum ego diu auditor fui, quippe qui inter æquales omni omnium rerum ſcientia altiſſime excellerent: tum & qui in ſchola Athenis ſucceſſere, Dio-

1 De *Plotino*, diſcipulo *Amonii* & magiſtro *Amelii*, (cujus condiſcipulus erat *Porphyrius*, quem audivit *Iamblichus*, cujus auditor erat *Longinus*, teſte *Suida* in v. Πορφύριος) præter *Porphyrium* & *Eunapium* videſis *Theodoretum de Providentia*, p. 573. *Edit. Pariſ.* & *Euſeb. de Præp. Evang.* l. x. p. 464. *Edit. Pariſ.* & *Suidam*, voce Αμέλιος, v. Πλωτῖνος, v. Πορφύριος, & *Jonſium* de *Script. Hiſt. Philoſ.* p. 282. & *Holſten.* de vita *Porphyr.* 2 Vide *Porphyrium* in *Vita Plotini*, p. 5. *Edit. Baſil.* 3 Hujus item *Euſebius* (Chron. l. 1. fol. 70.) meminit. Sed diſtinguendus eſt à *Themiſtocle* Stoico antiquo apud *Plutarchum* in *Sympoſ.* & *Themiſtocle* Athenienſi Sophiſta apud *Eunapium* in *Juliano*; quem cum primo *Themiſtocle* confundit *Scaliger* in notis ad *Euſeb.* fol. 263. ut notavit *Jonſius* de *Script. Hiſt. Phil.* l. 3. c. 15. p. 288. 4 *Saccas* cognominatus, quia olim fuerat σακκοφόρος teſte *Suida* v. Πλωτῖνος (de quo *Theodoretus* loco jam citato, *Suidas*, ejuſque Editor *Kuſterus* ad vocem Αμμώνιος, *Jonſius*, aliique) non ille cujus meminit *Longinus* ſect. XIII. ſi iſtic loci Αμμώνιος & non Νουμήνιος (ut cenſent alii) legendum ſit. 5 Non celeberrimus ille *Eccleſiæ* pater, *Ammonii* etiam diſcipulus; ſed alius, qui cum *Heremio* & *Plotino* à condiſcipulatu conjuncte vixit, & nihil præter libellum *De Dæmonibus* (cujus mox infra mentio fit) ſcriptum reliquiſſe videtur. Vide *Cl. Huetium* in *Origenianorum* lib. 1. cap. 1.

Εὔβουλος. Καὶ γὰρ, εἰ καὶ τινὲς τῶν γεγραφότων ποιοῦσιν, ὥσπερ Ωριγένης μὲν ὁ [1] ΠΕΡΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ, [2] Εὔβουλος δὲ τὸ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΗΒΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΟΡΓΙΟΥ, καὶ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν ὁ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ἀνειρημένων, [3] ἀλλ' ἐκ ὑπομνήματα πρὸς ὃ μὴ τοῖς ἐξειργασμένοις ἴσον [4] λόγον αὐτοὺς ἀριθμεῖν ἂν γένοιτο, παρέργῳ τῇ τοιαύτῃ [5] χρησαμένων σπουδῇ, καὶ μὴ προηγουμένῃ πρὸς τὸ γράφειν ὁρμῇ λαβόντων. Τῶν δὲ Στωϊκῶν Ἑρμῖνος καὶ Λυσίμαχος, οἵτε καὶ ἄλλοι καταβιώσαντες [6] Ἀθηναῖος καὶ [7] Μυσώνιος. Καὶ Περιπατητικῶν Ἀμμώνιος καὶ [8] Πτολεμαῖος, φιλολογώτατοι μέντοι τῶν καθ' αὑτοὺς ἄμφω γενόμενοι, καὶ μάλιστα ὁ Ἀμμώνιος. Οὐ γάρ ἐστιν, ὅστις ἐκείνοις γέγονεν εἰς πολυμάθειαν ἐξαπλή-

dotus & Eubulus. Licet enim ex hiſce nonnulli quædam commentati ſint, ut Origines, qui DE DÆMONIBUS ſcripſit; & Eubulus, qui IN PHILEBUM ET GORGIAM commentarium edidit, atque Ariſtoteli CONTRA PLATONIS REMPUBLICAM reſpondit: non illa tanti ſunt, ut eapropter inter illos referri mereantur, qui dedita opera literis Philoſophiæ dogmata explicuerunt; quum hæc ipſis opuſcula velut parerga ſeu fortuita fuerint, nullo certo ac ſerio ſcribendi conſilio ſuſcepta atque elaborata. Ex Stoicis porro Herminus & Lyſimachus; quique Athenis vivendi tempora tranſegerunt, Athenæus & Muſonius. Inter Peripateticos celebres exſtiterunt Ammonius & Ptolemæus, ſuæ uterque memoriæ Philoſophorum longe eruditiſſimi; præſertim vero Ammonius. Neque enim quiſquam eſt, qui, quod ad diffuſam elegantiorum literarum & omnis ſcientiæ notitiam, cum eo com-

1 De quibus & *Plotinus* ſcripſit: eſtque liber quartus, itemque quintus tertiæ *Enneadis*. *Tollius*. 2 Forte is eſt, qui *Porphyrio* l. 4. *de Abſtin.* Mithræ hiſtoriam ſcripſiſſe memoratur: unde & nonnulla de *Antro Nympharum* profert. *Idem*. 3 Ita *Tollius* ex conjectura. quum in *Editis* eſſet, ἐκ ὑπόμνημα πρὸς τὸ μὴ &c. In *MS.* (*Collegii Corp. Chr. Oxon.*) ἐκ ὑπόμνημα πρὸς τὸ μὴ &c. 4 Ὁ λόγος hîc *ſermo* eſt dogmata Philoſophica exponens, ut paullo poſt εἰς τὸν τῶν λόγων ἀναγνῶσιν. *Tollius*. 5 Vel χρησαμένων αὐτῶν legendum videtur, vel χρησαμένους, & poſtea λαβόντας. *Tollius*. 6 Forſan *Cyzicenus*, cujus meminit *Proclus* ad *Euclidem*, lib. 2. 7 Forſan ille quem laudat *Stobæus*. Vide *Jonſium*, l. 3. c. 7. p. 247. &c. 8 *Ptolemæi* cujuſdam *Platonici* meminit *Stobæus* in *Eclogis* p. 113.

parari

σιΘ. Οὐ μὴν γε γράψαντές γε τεχνικὸν οὐδέν, ἀλλὰ ποιήματα καὶ λόγους ἐπιδεικτικούς· ἅπερ οὖν καὶ σωθῆναι, τῶν ἀνθρώπων τούτων οὐχ ἑκόντων, οἶμαι. Μηδὲ ἂν αὐτοὺς δόξαιμεν ἀφ' τοιούτων βιβλίων ὑπερορᾶν γινέσθαι γνωρίμους, ἀφέντας ἀναγκαιοτέροις συγγράμμασι τὴν ἑαυτῶν ἀποδημησάσας ἀφάνειαν. [1] Τῶν δ' οὖν γραψάντων οἱ μὲν οὐδὲν πλέον ἢ συναγωγὴν, καὶ μεταγραφὴν τῶν τοῖς πρεσβυτέροις συντεθέντων [2] ἐποίησαν, καθάπερ Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ ΠερκλῖΘ. οἱ δὲ, μικρά τινα θεωρήματα τῶν παλαιῶν ἰδιότητος ἀπομνημονεύσαντες, εἰς τοὺς αὐτοὺς τόπους ἐκείνοις ἐπεχείρησαν συντιθέναι βιβλία, καθάπερ Ἄννιός τε καὶ ΜήδιΘ, καὶ ΦοιβίωνΘ. ὅτος μὲν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ λέξει κατασκευῆς γνωρίζεσθαι μᾶλλον, ἢ τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ [3] συντάσεως ἀξιῶν. Οἷς καὶ τὸν [4] Ἡλιόδωρον συγκαταριθμεῖταί τις ἄν, ὃν ἐκεῖνον τρόπον

parari queat. Nil tamen, quod ad Philoſophicarum quæſtionum enodationem pertineret, ſcripſere; ſed poëmata tantummodo nonnulla, & quaſdam Demonſtrativi generis orationes; quæ quidem, invitis ipſis ac nolentibus, etiamnunc ſupereſſe exiſtimo. Neque enim viros illos, ut ſcriptis hiſce, neglectis majoris momenti ac dignioris curæ ingenii ſui atque ſententiæ monumentis, in poſteritatis memoriam pervenirent, vel ſomniaſſe unquam crediderim. Rurſus ex eorum numero, qui quid commentati ſunt, quidam nil niſi collectanea aliqua, aut ex aliis deſcripta vetuſtioribus, in medium protulere; quemadmodum Euclides fecit, nec non Democritus, atque item Proclinus! alii vero, minutas quaſdam veterum doctrinæ particulas ad interpretandum ſibi deligentes, ſecundum eoſdem, atque illi, locos tractationes ſuas inſtituerunt; quo ex numero Annius ac Medius ſunt, nec non & Phœbion; atque hic quidem elocutionis elegantia potius, quam rerum ac ſententiarum pondere, innoteſcere ſtuduit. Iiſdem & Heliodorum licet adjungamus:

1 Ita ex *MS.* in *Vulgatis* τῶν δ' ἐκ γρ. *Tollius* autem fecit τῶν δ' οὖ γρ. 2 Sequuti ſumus *MS.* & *Tollium.* antea ἐποίησαντο. 3 Συντάξιως edidit *Tollius*, contra auctoritatem *Cod. MS.* & *Edit. Baſil.* 4 Forſan *Hermiæ* & *Ædeſiæ* fil. (cujus meminit *Suidas* v. Αἰδεσία & v. Ἑρμείας) & *Ammonii* (a

ſuperiore

τὰ τοῖς πρεσβυτέροις ἐν ταῖς ἀκροάσεσιν εἰρημένα πλέον τι συμβαλλόμενον εἰς τὴν τοῦ λόγου διάρθρωσιν. Οἱ δὲ τὴν πλήθει πεφυκότων, ἃ μετεχειρίσαντο, τὴν ἀσυνθετίαν τοῦ γράφειν ἀποδειξάμενοι, καὶ τέρπω τινὶ ἰδίᾳ χρησάμενοι, Πλωτῖνός εἰσι καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος. ὁ μὲν τὰς Πυθαγορείας ἀρχὰς καὶ Πλατωνικὰς, ὡς ἐδόκει, πρὸς σαφέστερον τὸ πρὸ αὐτοῦ κατασκευάσας ἐξήνεγκεν (οὐδὲ γὰρ οὐδὲν ἐγγύς τι τοῦ [3] Νουμηνίου, καὶ [4] Κρονίου, καὶ [5] Μοδεράτου, καὶ [6] Θρασύλλου, τοῖς Πλωτίνου πρὸς τὸ αὐτῶν συγκεφαλαίωσιν εἰς ἀκρίβειαν) ὁ δὲ Ἀμέλιος καὶ ἴχνη μόνα τούτου βαδίζειν προαιρούμενος, καὶ τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογμάτων ἐχόμενος, τῇ δὲ ἐξεργασίᾳ

gamus: nam neque hic quidquam novi & veteribus indicti ad distinctam Philosophiæ dogmatum explicationem de suo contulit. At qui cum problematum quæ tractarunt numero scribendi studium & diligentiam ostenderunt, & singulari quadem contemplandi ratione usi sunt, Plotinus & Gentilianus Amelius fuerunt: quorum ille principia Pythagorica & Platonica multo, ut videtur, quam quisquam priorum, dilucidius explanavit; (non enim vel Numenius, aut Cronius, aut Moderatus, aut Thrasyllus; quod accuratam ejusdem argumenti explicationem attinet, cum Plotino componendi) Amelius autem, hujus vestigia dum sibi legenda & presso sequenda pede proponit, eadem quidem habet & exponit dogmata, verum prolixior mul-

superiore diversi) frater: qui ambo (magistri *Damascii*) discipuli erant *Procli Lycii*, qui discipulus erat *Syriani* & auditor *Pluarchi Atheniensis*. 1 Vocem θεωρίας, omissam in *Edit. Tollii*, ex *MS.* & *Edit. Ficini* reposuimus. 2 Deest ἐδόκει in *Editis*. Οὐ δὲ γὰρ οὐδ' ἐγγύς τι &c. malit *Tollius*. 3 *Eum* sæpiuscule laudat *Porphyrius* in lib. *de Antro Nympharum*. Vide *Eundem* in *Vita Plotini*, & *Jonsium* de *Script. Hist. Phil.* l. 3. c. 10. p. 264, 265. & *Meursium* ad *Hesych. Milesi.* 4 Hujus meminit etiam *Porphyrius* in vita *Pythagoræ* & lib. *de Antro Nympharum*, ut & *Nemesius*, & *Suidas* v. Νουμήνιος. 5 Memoratur *Porphyrio* in *Vita Pythagoræ*, *Suidæ* v. Νουμήνιος, & *Stobæo* in Eclogis p. 107. Vide *Jonsium* de *Script. Hist. Phil.* l. 3. c. 5. 6 Pythagoricus & hic librum inter alia edidit περὶ τοῦ ἀναγινώσκειν τὰ Δημοκρίτου βιβλία, *de legendis Democriti libris*. Tiberii Mathematicus, à quo interemptus. Plura *Jonsius* lib. 3. c. 111. *Meurs.* ad *Nichomachum* p. 166. *Voss.* Hist. Gr. IV. 16. & de Philosoph. sectis p. 72. Schol. *Juvenal.* in sat. 6.

to

πολὺς ὢν, καὶ τῇ τ ἑρμηνείας περιβολῇ πρὸς τ ἑαυτὸν οἰκείῳ ζῆλον ὑποτιθέμενος. Ὧν ἐγὼ μόνων ἡμεῖς ἄξιον εἶ) νομίζομεν ἐπισκοπεῖσθαι τὰ συγγράμματα. Τὰς μὲ γὰ λοιπὰς τί τις ἂν χρεῖαν οἴοιτ' εἶναι, ἀφεὶς ἐξετάζειν ἐκείνας, παρ' ὧν ταῦτα λαβόντες ἅπτοι γεγράφασιν· οὐδεὶ αὐτοὶ παρ' αὑτῶν προσθέντες, οὐχ ὅπως τ κεφαλαίων, ἀλλ' οὐδὲ τ ἐπιχειρημάτων, οὐδ' οἷόν τε ἡ συναγωγὴ τ λόγ τοῖς πλείοσιν, ἢ κρίσεως ἂ βελτίονος ἐπιμεληθέντες. Ἤδη μὲ οὖν ἐγὼ δι' ἄλλων τινὶ πεποίημαι, ὥσπερ καὶ τῷ μὲ Γεντιλιανῷ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΩΝΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ἀντειπόντες, ἂ δὲ Πλωτίνου τὸ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ἐπισκεψάμενοι. Τὸν μὲ γὰ κοινὸν ἡμῶν τε καὶ ἐκείνων ἑταῖρον ὄντα Βασιλέα τ Τύριον, οὐδ' αὐτὸν ὀλίγα πεπραγματευμένον καὶ τ ἂ Πλω-

to in illorum tractatione, latioreque usus interpretationis ambitu, in contrariam Plotino tractandi formam deflectere videtur. Et hi quidem soli sunt, quorum scripta cura nostra & cognitione digna existimem. Nam reliquos quare quis attingere operæ pretium putet, ac non ad ipsos potius recurrendum sibi fontes censeat, unde illi sua omnia deprompsere, causſæ nil quicquam video: præsertim cum nihil omnino de suo addiderint; & non modo rerum capita non attigerint, sed ne argumentationum quidem, collectionisve eorum, quæ plures de eadem re dixerunt senseruntve, multo minus optima quæque deligendi & dijudicandi curam ullam gesserint. Ego vero & in aliis hoc ipsum scriptis jammodo plus semel præstiti; sicut & Gentilianum, DE JUSTITIA QUÆ APUD PLATONEM EST, confutavi; tum vero Plotini DE IDEIS commentarium diligentius expendi atque examinavi. Adhæc communem nostrum omnium amicum Regem illum Tyrium, qui & ipse non pauca ad exemplum & imitationem Plotini commentatus est, (quum,

1 Id est, *Porphyrium*, qui patria lingua *Malchus*, quod Græcis βασιλεὺς est. Patriam (licet Bataneis natus) dicitur habuisse Tyrum (teste *Eunapio*, ut & *Suida*, & ipso denique *Porphyrio* in vita *Plotini*) propter viciniam. Vide *Jonsium* l. 3. c. 15. *Kusterum* ad *Suidam*, v. Πορφύριος. & *Cl. Fabricium* in parte secunda *Libri quarti Bibliothecæ Græcæ*.

illius

τινα μίμησιν, (ὃν ἀποδεξάμενος μᾶλλον [1] ἢ παρ' ἡμῖν ἀγεννῆς, ἐπεχείρησε διὰ συγγράμματος ἀποδεῖξαι, βελτίω δόξαν περὶ τῶν ἰδεῶν ἢ ἡμῖν ἀρεσκούσης ἔχοντα) [2] μετρίως ἀντιγραφῇ διελέγξαι δοκοῦμεν, [3] ὅτι εὖ παλινῳδήσαντα, καὶ τούτοις ὀλίγας τῶν ἀνδρῶν τούτων κεκινηκότες δόξας, ὥσπερ καὶ ἐν ΤΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ, μέγεθος μὲν ἐχούσῃ συγγράμματος, ἀπαιτουμένῃ δὲ πρὸς ἅπερ τῷ ἐπ' αὐτῇ πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς Ρώμης [4] ἀπεσταλμένων· ἣν αὐτὸς μὲν ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΗΣ ΠΛΩΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ἐγεγράφει. Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον προσηκέσθημεν, τῇ κοινῇ δὲ συγγράμματος ἐπιγραφῇ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ αὐτὸ πεσταγράψαντες.

illius rationem atque disciplinam nostræ præferens, multo illum meliorem de Ideis sententiam, quam quæ nobis probaretur, amplecti, edito in vulgus scripto, demonstrare in animum induxisset) mediocriter responsione mea confutatum non adeo rectæ redarguisse mihi videor Recantationis; præterea non paucas opusculis hisce meis illorum virorum sententias convellisse: sicut & in longiuscula, atque ad commentarii magnitudinem accedente, *adversus Amelium Epistola*, ad ea, quæ ille mihi Roma per epistolam scripserat, respondi; cujus Epistolæ inscriptio erat DE PLOTINI PHILOSOPHANDI RATIONE. Ego vero, communi tantummodo inscriptione contentus, simpliciter opusculum hoc meum EPISTOLAM ADVERSUS AMELIUM indigitavi.

1 Ἦν δὲ ὁ Λογγῖνος ἐν Κέρκυρᾳ ἀκροασάμενος, inquit *Suidas*. 2 Lege μετρίῳ ἀντιγραφῇ, vel μετρίως τῇ ἀντιγραφῇ διελέγξαι. *Tollius*. 3 Cum *Porphyrius* mentem *Plotini*, quippe nimia brevitate obscurioris, non esset assecutus, contra eum scripsit. Cui ille *Amelium* respondere jussit. Respondit & *Porphyrius*: nec defuit iterum illi confutando *Amelius*. Tandem *Porphyrius* sententiâ *Plotini* perceptâ *Palinodiam* scripsit, inque omnium conventu recitavit. Hoc eum non recte fecisse *Longinus* noster in commentario, de quo hic agit, asseruit: quippe qui *Plotini* de Ideis sententiam impugnabat, antea sibi in eo consentientem habens *Porphyrium*, sed nunc in *Plotini* castra transfugam. *Tollius*. Vide *Fabricii Bibl. Gr.* Lib. IV. parte 2. 4 In MSS. & *vulgatis* ἐπιστολῶν. Minus recte edidit *Ficinus* πρὸς τὸν Ἀμέλιον ἐπιστολήν.

II. Ex

II. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12. *Edit. Basil.*

ΚΑΙ σὺ μὲν ζωπυρεῖ τε [βιβλία] πέμπειν, ὅταν σοι δοκῇ· μᾶλλον δὲ κομίζειν. Οὐ γὰρ ἂν ἀποκάμοιμι πολλάκις δεόμενος σοῦ τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁδὸν τὴν ἑτέρωσε προκρίναι, κἂν εἰ μηδὲν δι' ἄλλο (τί γὰρ ἂν καὶ σοφὸν παρ' ἡμῖν προσδοκῶν ἀφίκοιο;) τοῦ γε παλαιὰν συνήθειαν, καὶ τὴν ἀέρος, μετριώτατον ὄντα, πρὸς τὸ σὸν λέγω [1] σώματος ἀσθένειαν. Κἂν ἄλλό τι τυγχάνῃς οἰηθείς, παρ' ἐμοῦ δὲ μηδὲν προσδοκᾶν χρήσιμον, μηδ' οἷον τὴν παλαιῶν, ὅσα φῶς ἀπολωλεκέναι. Τῶν γὰρ γεγραμμένων τοσαύτη νῦν ἔνδεια συμβέβηκεν, ὥστε, μὴ τοὺς θεούς, παντὶ τῷ χρόνῳ τοῦτον τὰ λειπόμενα τοῦ [2] Πλωτίνου κατασκευάζων, μόλις αὐτὸς ἐπεκράτησα τὸν συγγραφέα, τοῖς μὲν εἰωθόσιν ἀπάγων ἔργοις, πρὸς ἓνι δὲ [3] τούτῳ τάξας γενέσθαι. Καὶ κέκτημαι μὲν ὅσα δοκεῖν πάντα καὶ τὰ νῦν ὑπὸ σοῦ

AC tu quidem, ubi commodum erit, libros illos mittes: quin potius ipse adfer. Non enim rogare te sæpius desinam, ut hoc ad nos iter omni alteri anteponas: etiamsi nulla alia de caussa (quid enim adventu ad nos tuo eruditæ apud me lucraturum te speres elegantiæ?) certe vel ob veterem nostram consuetudinem, vel ob aëris, quo hic frulmur, temperiem, apprime ad corpusculi tui imbecillitatem, qua te affici scribis, in integrum restituendam conducibilem. Quod si quid aliud putes, à me nihil novi hic exspectes, imo nec veterum quidem quidquam scriptorum quæ periisse dicis. Tanta namque hîc loci scribarum est inopia, ut toto hoc tempore vix, ita me dii ament, librarium nanciscí potuerim, qui mihi Plotini quæ deerant colligenti describeret; quem ego ab consueto opere abductum huic uni curæ intentum esse jussi. Cuncta vero jam, ni fallor, scripta ejus comparavi, atque etiam illa quæ mihi recens

1 *Al.* τοῦ σώματος ἀσθένειαν. quæ quidem illi ab atra bile provenit: qua percitus etiam Romæ sæpe se interimere cogitavit: hortante vero *Plotino* in Siciliam profectus est. *Toll.* 2 Hujus vitam scripsit *Porphyrius*, & operibus *Plotini* præfixa est. Miror sane quod inter reliqua *Porphyrii* scripta (summo studio à viris eruditis conquisita & recensita) hactenus non comparuerit. 3 In MS. τότων.

πεμφθείσα. Κέκτημαι δὲ ἡμιτελῶς· ὑ γὰρ μετρίως ἐν ἁμαρτήμασι. Καίτοι τὸν ἑταῖρον Ἀμέλιον ἄμεινον ἀναλήψεσθαι τὰ τ' γράφεων πλάσματα· πρὸ δ' ἐν ἄλλα σπουδαίτερα· ἢ τοιαύτης περισσείας. Οὐκοῦν ἔχω τίνα χρὴ τρόπον αὐτοῖς ὁμιλῆσαι· χάριν ἀποτεμνομένων τάτε ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ καὶ τὰ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ἐπισκέψασθαι. Ταῦτα γὰρ οἶμαι ὑ μάλιστα ἡμάρτηται. Καὶ πάνυ βούλομαι ἀν' ἕλληνί μοι τῶν σῶν τὰ μετ' ἀκριβείας γεγραμμένα, ἵ' ὡς γνῶναι μόνον, εἶτα ἀποπέμψαι πάλιν. Αὖθις δὲ τὸν αὐτὸν ἐρῶ λόγον. Οτι μὴ πέμπειν, ἀλλ' αὐτὸν ἥκειν ἔχοντα, μᾶλλον ἀξιῶ, ζῶντά τε, ὑ τ' λοιπῶν εἴ τι ἀφαιρεῖται τὸν Ἀμέλιον· ἃ μὲ γὰρ ἤγαγεν, ἅπαντα ἀφ' ἁπάσης σπουδῆς ἐκτησάμην. Πῶς δ' οὐκ ἔμελλον ἀνδρὸς ἐπομνήματα πάσης αἰδοῦς ἄξια ὑ τιμῆς κτήσεσθαι; Τοῦτο γὰρ οἶμαι ὑ παρόντι σοι, ὑ μακρὰν

submisisti. Attamen imperfecta ea sunt, quæ nactus sum: non enim mediocriter in his à librariis peccatum. Quamquam sodalem ego nostrum Amelium scribarum errores emendaturum fuisse existimaveram: sed alia illi potiora fuisse video, quam ut huic sese curæ dederet. Quare vix est ut iis uti possim, tametsi percupidus illa DE ANIMA & DE ENTE accuratius considerandi. nam & hæc vitiosissime descripta sunt. Ergo rem mihi longe omnium gratissimam feceris, si mihi quam emendatissime descripta tramiseris: solum ut mea cum tuis exemplaria conferam, atque illa ad te quamprimum remittam. Attamen repeto id, quod superius dixi. Mittas nolim, verum ipse potius huc illa afferas; tum & si quæ forte alia Amelii fugêre diligentiam: nam cuncta, quæ ille attulit, summo studio exquisita possideo. Quidni enim viri illius Commentationes omni veneratione & honore dignas avidissime mihi conquiram? Hoc autem & præsenti tibi, & cum longe abesses, vel cum

1 Qui libri quartam *Enneadum* (prout *Plotini* libros distinxit *Porphyrius*) jam constituunt. Scripsit & *Numenius* ἐπὶ ἀφθαρσίας ψυχῆς, teste *Orig.* lib. v. adv. *Celsum*: item *Ammonius* noster, *Plotini* Præceptor, teste *Nemesio* de nat. Hom. c. 11. 2 De quo libris quinque prioribus *Enneadis sextæ* agitur. *Id.*

Tyri

ἀπόντι, ἢ περὶ τὴν Τύρον ἀφικέσθαι, τυγχάνω δίκαιος ἐπιζαλεῖν, ὅτι τὸ ὑποθέσεων ἢ πάνυ με τὰς πολλὰς προσπόθαι συμβέβηκε· τὸν δὲ τύπον τῆς γραφῆς, ἢ τὸ σεμνὸν τοῦ ἀνδρὸς ἢ πιθανότητα, ἢ τὸ φιλόσοφον τῶν ζητημάτων ἀφθόνως, ὑπερβαλλόντως ἄγαμαι καὶ φιλῶ, ἢ μὴ τὸ ἐλλογιμωτάτων ἄγχι τὰ τοῦτο βιβλία φαίην ἂν δεῖν τῶν ζητητικῶν.

Tyri commorarere, semper scilicet significavi, argumentis me pleriſque Plotini minus affici: verum cum ſcribendi characterem ac ſtylum, tum & ſententiarum hujus viri denſitatem, ac vere Philoſophicam quæſtionum tractationem immane quantum ſuſpicere atque admirari; quin & ab omnibus iis, qui in rerum momenta ac veritatem inquirunt, libros illius in præſtantiſſimorum ſcriptorum numerum jure ac merito referendos eſſe audacter pronuncio.

III. Ex Euſebii Præparatione Evangelica, lib. 15. p. 822. *Edit. Pariſ.*

[1] Σαφέστερον δ' εἰπεῖν, πόρρω [2] μοι δοκοῦσιν ἀφεστηκέναι τοῦ τὰ δόντα λογίζεσθαι πάντες ἐφεξῆς, ὁπόσοι τὴν ψυχὴν σῶμα ἀπεφήναντο. [3] Πῶς γὰρ ὅλως ἐγχωρεῖ παραπλήσιον εἶναί τινι τὴν στοιχείων ὃ κατ' αὐτὸν θεῖναι; πῇ δ' ὅστις τὰς κράσεις καὶ μίξεις [4] ἀναπεπλάσθαι; οὐ γὰρ πολ-

UT autem rem paucis expediam, longe mihi illi omnes à vera rationis via receſſiſſe videntur, quicunque animam corpus eſſe ſtatuêre. Quo pacto namque, non abſurde, naturam ejus alicui ex elementis ſimilem eſſe ſtatui poteſt? aut qua quis illam ratione ac modo ad concretiones & mixtiones refe-

1 Ab *Euſebio* huic λόγῳ πρὸς τὸν ἀπὸ Στωικῶν περὶ ψυχῆς δόξαν ἀντίρρησις. 2 Deeſt in *Cod. MS.* qui apud nos in *Collegio* D. *Joannis Baptiſtæ* aſſervatur. 3 Πῶς in *MS.* Hiſce, quæ ſequuntur, plane genuina habet *Cicero* in *Tuſc.* Quæſt. l. 1. c. 27. 4 Ταῦτ' ἀπηγχεῖν malit *Tollius.*

λοὺς γιγνόμενας τρόπους, ἄλλων μὲ ἀμυδρῶν ἰδέας σωμάτων ἀπογενᾶν πεφύκασιν· ἐν οἷς, εἰ καὶ μὴ συνεχῶς, ἀλλ' οὖν πόρρωθεν ἰδεῖν ἔστι τὴν τοιχείων αἰτίαν, καὶ τὰς πρώτας καὶ δευτέρας καὶ τρίτας τῶν στοιχείων ἀφορμάς. Τῶν δὲ περὶ ψυχὴν ἴχνος οὐδὲν οὐδὲ τεκμήριον ἐν τοῖς σώμασιν εὑρίσκειν· καὶν εἰ φιλοτιμοῖτό τις, ὡς Ἐπίκουρος καὶ Χρύσιππος, ἅπαντα λίθον κινεῖν, καὶ πᾶσαν ἐρευνᾶν δύναμιν σώματος, εἰς γένεσιν τῆς περὶ ψυχῆς παρασκευῆς. Τί γὰρ ἡ τοῦ πνεύματος ἡμῖν λεπτότης πρὸς ἔργα γένοιτ' ἂν εἰς φαντασίας καὶ λογισμούς; ἢ δὲ τῆς ἀτόμων ὄγκος τοσαύτην τοῖς τὰ ἄλλα ἔχει δύναμιν καὶ τροπήν, ὥστε φρονήσεις γεννᾶν, ὅταν εἰς ἑτέρας πλάσεις ἐγκαταμιχθῇ σώματος; Οἶμαι μὲν ὡς οὐδ' εἰ τοῦ Ἡφαίστου τις ἂν τύχοι τρίποδων καὶ θεραπαινῶν, (ὧν φησιν Ὅμηρος [2] τὰς μὲ

ret? quæ, cum variis fiant modis, innumeras corporum ſpecies producere ſolent: in quibus, etſi non continenter & è proximò, certe non ita remote elementorum exiſtentiæ cauſam, primorumque ad ſecunda tertiaque concurſum ac principialia initia animadvertere liceat. At in his, quæ ad animam pertinent, ne veſtigium quidem originis, aut vel minimum principii indicium in corporibus reperias: etiamſi quis, ad Epicuri & Chryſippi exemplum, omnem omni ope atque ſtudio movere lapidem voluerit, omnemque eruere atque exquirere corporis potentiam, unde animæ functionum originem ac fontem arceſſas. Quid enim ſpiritus illa tenuitas ad viſiones & ratiocinationes conferre quæſo poſſit? aut unde atomorum poſitus ac figuræ tantam præ ceteris vim atque mutandi poteſtatem habeant, ut, quum in alterius conformationem corporis inter ſe variantur, prudentiam progignant? Atqui ego quidem ita exiſtimo, ſiquis vel ipſius Vulcani tripodes & ancillas poſſideat, (de quibus Homerus

1 Id eſt, *prægreſſum* & quaſi *anteceſſionem*, ut *Cicero* eam vocat, *de Offic.* lib. 1. cap. IV. *Tollius.* 2 In Iliade σ. v. 376. Ὀφρα οἱ αὐτόματοι θεῶν δυσαν ἄγωνα. Hic ἀγών, inquit *Fr. Vigerus*, non eſt certamen, ut *Hopperus* vertit; ſed vel cœtus, vel cœtiaculum, ut alias ſæpe pro loco, in quem multi conveniunt, aut pro ipſa vel hominum vel aliarum quoque rerum multitudine ſumitur. Ego, ut hoc non improbo, ita & *miniſteria*

ἀπορεῖτες εἰς τ ἔργον χωρεῖν, τὰ δὲ συμπεράζεσθαι τῆ λεπτότητι καὶ μικρότητι οἷον ζῶντες ἔχει πλεονεκτήματα τῶν λειπομένων; μή τι γὰρ δεῖται ὁ ταῦτα τὰ μικρὰ τῶν ἔργων ἐν τοῖς ὅπλοις τῆς μεγάλης ἀσπίδος εἰς τὸ διαμαθεῖν τι τῶν ἐκτὸς ἐπιεικῶς ἐπιτήδεια; Ζήνωνι μὲν οὖν καὶ Κλεάνθει νεμεσητέον τις ἂν δικαίως, ὅτι σφόδρα ὑβριστικῶς καὶ αὐτῆς ἀφειλκυσθείσης καὶ ζωτικῶς ἅμα ἔχειν τοῦ σώματος εἰς τ ψυχικὰ ἀναθυμιάσεσι φάσκουσι. Τί γὰρ (ὦ θεοὶ θεῶν) κοινὸν ὅλως ἀναθυμιάσει καὶ ψυχῇ; πῶς δὲ ἐγχωρεῖ, νομίσαντας, τοῦτο προσεικάζειν τινὶ ἡμετέρῳ, καὶ τινὶ τῶν ἄλλων ζώων ὁσίαν, τοῦτο μὲν φαντασίας καὶ μνήμας οἵας τε εἶναι σώζειν ἀφορμὰς, τοῦτο δὲ ὁρμὰς καὶ βουλήσεις τ λυσιτελούντων εἰς σύνεσιν πραγμάτων; Ἢ τί λέγω καὶ τοὺς θεούς, καὶ

merus fabulatur, suapte illos ad Deorum ministeria accurrere, hasce vero laboranti hero suo operam ac manus commodare, neque ullis, quæ vivis adsunt, copiis atque facultatibus fuisse destitutas) nihil hæc ei profutura, nedum ut fortuito minutissimorum corpusculorum adjuvetur concursu: non secus ac si quis ex illis, quæ litora obsident, arenis præclari aliquid ad sentiendi facultatem producere conetur. Neque sane immerito Zenoni quis atque Cleanthi succenseat, quod tam contumelioſe uterque de anima senserint; nihil illam aliud nisi corporis esse exhalationem statuentes. Quid enim (Di boni!) exhalationi omnino cum anima commune est? aut, qui fieri potest, ut, cum vapori & nostram & ceterorum omnium animantium essentiam similem esse censent, vel visiones & rerum omnium tenacem constantemque memoriam, vel earum rerum appetitiones atque voluntates quæ ad intellectum faciunt, tueri queant atque defendere? Ergone & Deos, atque ipsum illum qui

ministeria hic significari seu verti posse existimo, quæ famulis quasi ἀγῶνι proposita sunt: quemadmodum & in *Longino* nostro ἀγῶνες sunt affectus vehementiores, quorum concitatio ὁ τ ἀνῶν ἐξ ὑψηλῶν ῥητόρων ἀγὼν merito dici potest, debetque. *Tollius.*

1 In Iliade σ. v. 417.

——— τὼ δ' ἀμφιπόλοι ῥώοντο ἄνακτι Χρυσέῃ, ζωῇσι νεήνισιν ἐοικυίᾳ &c.

2 Αὐτοῖς edidit *Tollius.*

cuncta

ἅπτεται πάντων παρηκολούθηκε, ἀμοίρους ὑπολείπων τε καὶ ἀγνοίαν εἰς ἀναζητήσεων καὶ κρίσιν τοιαύτην φλυαρίας κατα-δίκην; Καὶ οὐδὲ τοὺς ποιητὰς αἰσχυνόμεθα, οἳ, κἂν ἀκριβῶς οὐσίαν τῶν θεῶν οὐκ ἔχοντες, ὅμως τὰ μὲν ἐκ κοινῆς ἐπινοίας τῶν ἀνθρώπων, τὰ δὲ ἐξ ἐπιπνοίας τῶν Μουσῶν, ἢ κατ' αὐτοὺς ὅπως ταῦτα πέφυκε, σεμνότερα εἰρήκασι περὶ αὐτῶν, καὶ οὐκ ἀναζητοῦσιν, εἰ ἀέρας, εἰ πνεύματα, καὶ λήρους.

cuncta tam terrestria quam cœlestia pervadit, summum Jovem, ad exhalationes & fumos & cetera id genus deliris referent? Nec Poetas saltem reverebimur, qui, quamvis accuratam Deûm notitia caruerint, partim tamen è communi hominum sensu, partim ex afflatu Musarum, qui divino illos spiritu ad hujusmodi solet excitare effata, honestiora de nostris dixerunt animabus; neq; exhalationes eas esse, aut vapores, aut spiritus, nugasque similes.

IV. Ex Anonymi Comment. in Hermog. p. 380. *Edit. Ald.*

ΟΣΑ σχήματα τῶν ἐννοιῶν ὀνομάζουσιν, οἷον παραδιορθώσεις, διαδιορθώσεις, ἀποδιορθώσεις, ἀφέλκυσις, εἰρωνεία, ἠθοποιία· ἅπαντα ταῦτα οὐ μοι δοκοῦσιν ἀκριβῶς σχήματα καλεῖσθαι, ἀλλ' ἔννοιαι, καὶ ἐνθυμήματα, καὶ λογισμοὶ τῶν πιθανῶν μᾶλλον, καὶ πίστεως εἴδη. Τὰ μὲν γὰρ παραδιορθώσεως ἔχει δύναμιν, διαδιορθώσεις τε καὶ παραδιορθώσεις· ἡ δὲ ἀφέλκυσις τὸ ἀξιόπιστον ἐνδείκνυται, καὶ μᾶλλον ἂν εἴη ἡ παθητικῶν τε καὶ ἠθικῶν δεικτικὴ εἶναι, τῆς τῶν σχημάτων ἀρετῆς ἀφίσταται.

QUÆ *Schemata Sententiarum* appellari solent, veluti *Prævia correctio, Correctio, Præteritio, Ironia, Morum effictio*, ea parum idoneam mihi videntur sortita esse appellationem; quum potiori jure sint *Sententiæ & Enthymemata, Argumenta è probabili & Probationum genera*. Quædam enim ex iis, ut *Correctio & Prævia correctio*, habent *Præmiorum* vim: *Præteritio* autem in eo versatur, ut quid sit fide dignum ostendat; & probationum ab affectibus & moribus ductarum partes eas complectitur, quæ * *Pronunciationi* maxime conveniunt.

1 Rotundior erit sententiæ elocutio, si post καὶ ἀγνοίαν addideris τῶν Δίων. 2 Huic ἀνώνυμος scripturæ ab *Anonymo* ista præmittuntur: Καὶ δὴ Λογγῖνος ὁ Φιλόλογος ἐν τῇ πρώτῃ τέχνῃ μόνης τῆς λέξεως εἶναι λέγει τὰ σχήματα, αὐτῆς λέξεσι ταῦτα φράσων ἔτως. * *Hypocrisis*, Latinè *Pronunciatio*, est figura sententiæ, cum adversarium gestu & pronunciatione extollimus vel abjicimus. *Jul. Rufinianus.*

INDEX

INDEX

Vocum & Phrafium Memorabilium.

Numerus paginam denotat.

Ἀβλαβὴς pag. 87
Ἀγελαῖος 77
Ἀγαπᾶν φρονήσεως 31. 10
Ἀγγειοφόρα conditorium & vasculum 71
Ἀγγειοφόρος 31. 71
Ἀγαθὸν quid contentio 50. 29.
Ἀγῶνες mulierum Rhetorum controversiæ 41. 73. 74
Ἀδιάφορα 136
Ἀδιάφορος 73
Ἀδιάφορος 101
Ἀδιάφορος 104
Ἀδρὸν ἀκρόαμα felicitas uberis & grandis 20. V. Cresollii Theatr. Rhetor. p. 418. 74
Ἀδρόμβολος 113
Ἀιδεμονίτης
Ἀιδωνεύς 26. Designat atque hanc tum locum inferorum, tum Plutonem: fuit autem Aidoneus Epiri rex, ὃς πάντα ἐμηχανήσατο ἐπὶ Περσεφόνῃ, ut loquitur Scholiastes Dionysii Περιηγητοῦ. 71
Αἰμυλιστὴς 121
Αἰχμὴ 14
Αἰχμοποιὸν τόξον 54
Ἀκατέργαστον 72
Ἀκμὴ νοσήματος 30. 132
Ἀκρωδὸς 42
Ἀκρα λήμματα 97
Ἀκραῖοι μισθοφοραὶ 98
Ἀκρίδων παῖδες 3
Ἀκρόπους 74
Ἀκροσφαλῆν
Ἀκροάμονες 3. Ita dicuntur, sed latius sumpta voce, quivis auditores; strictius, scholastici. Ἀκροάσεις enim olim professorum ad discipulos dictamina, seu ἀκροατικὰ ὑπομνήματα, ut Ammonius in Aristot. Categ. quæ ἀκροατικοὺς λόγους vocavit Aristoteles [Gell. lib. 20. c. 5.] in quibus arcana Philosophiæ secluſa; imo & disciplinæ ἀπόρρητα [Plut. in Alex.] vulgo audiebant. Vocabulum illud etiam Latiari toga olim donatum, & Acroame apud Ciceronem Orat. pro Sest. Etiam de persona dicitur: Alter ἐν ἀκροάμασι. Sequiori seculo Acroama [Isidor. in gloſſ.] vocata est auditio tibiarum & lyrarum. Demum quæ vis vocis ἀκροάομαι, apud Scriptores Ecclesiasticos, lubet hic explicare. Erant [in Ecclesia primitiva quatuor ordines pœnitentium, κλαίοντες, ἀκροώμενοι, ὑποπίπτοντες, & συνιστάμενοι. Primi intra portas oratorii non admissi. Athan. MS. Προσκλαίοντες μέν εἰσιν οἱ ἔξω τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας ἑστῶτες καὶ δεόμενοι τῶν εἰσιόντων ἢ ἐξιόντων παρακαλεῖν τι αὐτοὺς ὑπὲρ σφῶν πρὸς τὸν κύριον. Ἀκροώμενοι ἐντὸς τῶν θυρῶν ἑστῶτες, καὶ τὰς θείας γραφὰς καὶ τὴν κοινὴν διδασκαλίαν ἀκούοντες μέχρι τοῦ τέλους τῆς ἀκροάσεως. Ὑποπίπτοντες δὲ ἔστω μὲν τῶν κατηχουμένων

χυμῶν ἐξεχόμενοι. Ὑποπίπτοντες, intra Ecclesiam stantes, sed post ambonem, ἔνδον δ' ἐκκλησίας ἑστῶτες κατηχουμένων δὲ ἔτι ἑστῶτες, unde τὰ ΩΣΟΙ ΚΑΤΗΧΟΥΜΕΝΟΙ ἑστήκασιν. Συνιστάμενοι, qui precibus & psalmis cum fidelibus communicant, sed a sacris mysteriis abiguntur: οἱ τοῖς πιστοῖς συνευχόμενοι, ἀπὸ δὲ τῶν μυστηρίων ἀπεχόμενοι. Langb.

Ἀλγεῖν 39. 55.

Ἀλγεινὸν ἔχειν unde ἀλγεινὸν (pro passive pro ἀλγεῖσθαι ὑπ' ἀνθρώπων). Est autem ἀποκοπὴ, proprie extremas corporis partes recindere, metaphorice idem quod λοιμοῦσθαι, paulatim interire; qua scilicet ratione [Harpocr. & Suidas in ἀποκοπὴ] idem quod antiqui crimini concipiebant, ἀποκόπτειν extremum amputare solebant; ἐπὶ τῶν ἐσχάτων ἐτίθεντο τὸ ἀποκόπτειν, ἀντὶ τοῦ ἀναιρεῖν. [Etymol. in ἀποκοπή.] Neque de aurium solum, sed & nasium amputatione dicitur; unde ἀποκεκομμένοι ἐκ τῶν ῥινῶν [Athen. 5.] & ἀποκεκομμένοι τὰς ῥῖνας. [Plut. in Alcib.] Quin & maxime proprie de manuum, pedumve detruncatione; hæc enim membra ἀκρωτήρια vocantur. [Thucyd. l. 2.] Langb.

Ἀλγεδόνες ὀφθαλμῶν oculorum dolores 15. Habet & hoc Herodoti excusationem istam, nempe quod Alexander (teste Plutarcho) postea mulieres Persicas appellarit ἀλγεδόνας ὀμμάτων. Miror ideo cum Fabro illud Longino displicuisse quod placuit Alexandro M. & cujus ad exemplum tot alia dicta à præstantissimis scriptoribus formata fuêre.

Ἀλίζημα 64

Ἀλιτήριος 60

Ἀληθεῖ λόγῳ veræ causæ 8

Ἀλληγορία 26. Homerum, quod Allegoriæ loquutus sit, ab impietate vindicant ex antiquis haud pauci, qui de ejus allegoriis scripserunt, ut Metrodorus Lampsacenus, [Tatianus contr. Græc.] &, qui ad nos pervenit, Heraclides Ponticus [non ille qui audivit Aristotelem, sed alter qui circa Claudii & Neronis tempora vixit, animadvertisse ille cujus meminit Stephanus, v. Ὀδυσσεύς] cui allegoria est, ἄλλα μὲν ἀγορεύων ἕτερος, ἕτερα δ' ὧν λέγει νοούμενος. Tropus in quo aliud dicitur, aliud intelligitur. Langb. Homeri Apologiam apud Proclum invenias. Plutarch. de Rep. Vide & Salustium Philos. de Diis & mundo cap. VI. nec non Schol. Hom. Il. υ. & Phornutum sive Cornutum de Natura Deorum.

Ἀμελγόν 111

Ἀμέλγω 74

Ἀμέλγων 127

Ἀμέλξαι 121

Ἀμέλξω ἔπιαρ 54

Ἀμέλξω 150

Ἄμυον 85. Significat imperitiam in observanda harmonia, sive quod vocatur in concentu dissonum. Toll.

Ἀμπινδὲς μειράκιον 31. Hesychio ἄμπωλις, ἀνάπωλις.

Ἀμυδρὰ φύσις 64

Ἀμφιλαφὴς 44

Ἀμφιμήλων 101

Ἀναγωγὴ 103

Ἀναγκοφαγεῖν 90

Ἀναζωγρεῖν 94

Ἀνακαλυπτήρια 14. Ἐν τῷ ἀνακαλυπτηρίῳ

ἀναγκίαν postridie nuptiarum. Novam nuptam ad sponsum velatam ducere antiquus mos erat ubique gentium solennis. Velum hoc peractis nuptiis amovere pronubæ munus. Dies autem quo hoc factum ἀναγκαστήριον vocatus est. Neque id solum, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ἔθος, ἀναγκαστήρια vocata sunt. Data autem à sponso, & ab amicis, domesticisque, ἵνα τὸ σωφρονεῖν ἀναγκάσωσιν ἀνδρῶν ἀπεσθαι. Hinc *Hermocrates sophista*, cum *Severi* Imperatoris jussu uxorem duceret non adeo formosam, & è familiaribus quidam interrogaret; *Quando profecturus esset* ἀναγκαστήριον? urbane respondit, ἐγημάμην μὲν ἐν, τοιοῦτον δὲ ἐπόησεν, imo potius ἐγημάμην, qui talem duxerim. Majores [*Theon. Progymn.*] orationem, *Lysiæ* vulgo adscriptam, viderunt, Περὶ ἀναγκαστηρίου: in qua τὸ ζωγρεῖν hoc fuit, *eum uxori per vim ductæ licet dominæ* retinere; uti nobiscum observavit *Phil. Massæus ad Harpocr.* qui & hoc etiam, *Alexandrinos* ἐπόρπεια vocare, quæ reliqui *Græci* ἀναγκαστήρια. Eo adductus (uti credo) quod *Harpocration* dixerit, τὰ παρ' ἡμῖν ἐπόρπεια, ut qui *Alexandrinus* teste *Suida* fuerit. *Eustathius* [lib. λ. *ex Pausaniæ lexico.*] tamen contrarium videtur innuere; & *Moschopulus* γαμετῇ τῇ συμβίῳ, dum ἀναγκαστήρια interpretatur, τὰ κοινῶς ἐπόρπεια, quæ communiter ἐπόρπεια. [*Harmen. in proch. lib.* 4. *tit.* 10.] Est autem ἐπόρπειον ex quaque dotis libra sex aurei. Plura suppeditabit *Joh. Meursius in gloss.* ἀπὸ πολλῶν ἀπαιτῶ ἕνα. Qui ex glossis etiam observat eadem & ἀρρήτοφα vocari, ἔθος παμπάλαιον καὶ συγχρόνων τῶν γαμικῶν ἐπόρπεια. *Exanlia* etiam vocata sunt, quæ die secundo à nuptiali, sponso pariter & sponsæ à patre hujus cum pompæ specie oblata; qualia sunt *patinæ, fragmata, pastinæ, sandalia*, &c. quæ ex *Pausania* describit *Suidas*: Dies autem ipse, quo hæc peraguntur, ἐξανλία dicitur *Etymologo, Eustathio*, & *Hesychio*; cui per omnia æquivalet ἀναυλία; uti & *Polluci* ἀναυλία sunt etiam munera sponsæ data: quæ & ἀποφθοριτήρια, & ἀφανισμὸς dona ob virginitatem amissam; ex *Agia* Comico. Nempe illud [*Juvenal. sat.* 6.]

Quod prima pro nocte dabat.

Quod grassante barbarie apud *Latinos*, sed parum *Latine*, *Morgengabe* audiit, **Morgengabe**, quod *mane daretur*. Alias *morgengabis*, donum *morganiticum*, & *vitalitia*: quæ portenta verborum si cui vacat intelligere, consulat *Ludovicum de la Cerda adverf. sacr. cap.* 131. Προτέλεια etiam in eorum numero est, quod & diem designat, (*Suidas*) qua scilicet parentes novam nuptam in arcem ad *Minervam* deducebant, & dona; [lib. λ.] *Eustathius* enim ἀναγκαστήρια & ἐπόρπεια confundi putat. Apud *Dionysium Halicarnassæum Antiquitatum* l. 4. vox ista, nescio quid in futuri conjugii sponsionem viro (ut videtur) à sponsa collatum denotat; ubi *Tarquinius* major cum minore *Tullia* contrahit. Dona etiam, quæ sponsæ ad flammei depositionem dantur Ὀπτήρια vocantur ab *Hesychio* & *Polluce*. Ὑπόβολον [*Bud. in Pand.*] donum ante nuptias. Est & alia non dissimilis istius vocabuli notio apud *Harmenopulum, Prochir.* l. 4. *tit.* 10. in

hinulchio. Suidas exponit ἀναντλίδιον, annulum: nescio an nuptialem velit; quem nascentis Christianismi ævo in usu fuisse satis constat. Sunt qui originem alicui repetunt; & annulum pronubum ex gemma onychina, vel amethysto, quo Joseph B. Mariam despondavit, in Perusia Umbriæ civitate servari tradunt: de quo peculiari libro egit Joh. Baptista Lauius, Perusinus, Urbano octavo pontifici à cubiculo. Προῖξ item, quæ apud Hesychium dotem, apud posteros pro nuptiali dono sumitur. Μείλια, vel ἐπιμείλια, dona, quæ parentes nubentibus conferunt: ἕδνα vel ἴδνα, mutua nubentium munera: φίτρα, quod maritus sponsæ: ἐπίφερνα, quæ illa viro tribuit. Sic enim distingui volunt literaturæ Græcæ Triumviri, [Eustath. in Odyss. α.] Hesych. & Pollux. Ἐπίσφαγια, secundum post dotem donum exponit Hesychius. Langb.

Ἀναπεπλάσμενος 71
Ἀναλήθω 9
Ἀναπλεῖν τῇ πλοίῳ 122. non respondere hâc significat, sed parem sublimitatis gradum habere.
Ἀναμάρτητον 100
Ἀναμιγὴς φλεβῶν 94
Ἀναμφίλεκτος πίστις 19
Ἀναστυλὰ clausula 41
Ἀναπλάστης ψυχῆς 19
Ἀναστροφέμβολον 18
Ἀναστατῶ, ἀντὶ τοῦ ἀνῄρεις 8
Ἀνεχαλάσθην 125
Ἀνδρωνῖτις 95
Ἀνακλιντηρίδια 49
Ἀναζάλευτον 100
Ἀνακάθαρτον 11
Ἀναπεῖται 100
Ἀναμάξιτον 6. v. Suidam, v. ἅμαξ.
Ἀνηθαστικὸς 104
Ἀνηθαστικῶς 66
Ἀνοίκειον 126
Ἀνόητον 135
Ἀνδραλφεστὴς 63
Ἀνεμος ἀνατολικὸς νότῳ μιγ. 10
Ἀνδρεπλάλη 74
Ἀνδραμυστικῶς 63
Ἀνεφηλιῶσις 106
Ἀνεθάρσησε 128
Ἀξιοπιστότατος 48
Ἀξιοπιστία 60
Ἀπάτη, ἀπατᾶν fallere 67
Ἀπαρχαὶ πόδων 32
Ἀπαλὰ φρονήματα 132
Ἀπεμπόλημος δυνάστης, tyrannus 135
Ἀπεμπολητὴς 132
Ἀπερ νὺξ δεῖσα τενεβρα 28
Ἀπολαῦσαι τινός 74
Ἀπερεμβρόμα 80
Ἀπόδειξις 59. 133
Ἀπῆς μεθυφρων 97
Ἀπήχημα μεγαλοφροσύνης 23. ἀπήχημα echo seu vocis repulsus.
Ἀπεξηραμμένον 58
Ἀποδιαπέζειν 61
Ἀποδιάστασις 59
Ἀποδρεσκάζ 63
Ἀπαιδίωτον 123
Ἀπολιδαίνειν 9
Ἀπείρατος 129
Ἀπονενόηκα μεγαληγορίας 59
Ἀπότομον 44
Ἀποτεχνιώμενον 70
Ἀποσύστασις 48
Ἀπηρτισμένον 47
Ἀπεχθέντες 116
Ἀπέκτειναν ἀπέκτονα 29
Ἀπόσταση 105
Ἀπτωτον 101
Ἀραιώματα 40
Ἀρείπεδα 40
Ἀρτίμετρος 127
Ἀρχάννων ἐσχατιῶν 5
Ἄστυ. v. Hesiodum in Indice Auctorum.
Ἀστιγμὸς 103
Ἀσύγκριτον 8
Ἀσχημοσύνη 11. 15
Αὐθεντικὸς σύστασις 20
Αὔτανδρον 134
Ἀφῆκεν ἐξ ἐφέτης 137.

Ἀφυεία

Ἀφρεῖα 131
Ἀφρός 11
Ἀχαιεῖν 129
Ἀχλὺς, non caligo sed tristitia 25
Ἀχρεῖον 27

B

Βάθος grandilitas 5
Βακχεῖα λόγια 97
Βακχεῖον numinis instinctu ad grandiloquium furor 97. Sæpe sumitur in bonam partem, & notat θείαν ἔμφασιν. v. Cresollii Theatr. Rhet. p. 260.
Βακχεῖος μέλος 61
Βασανίζειν torquere 39
Βάσις ῥυθμῶν 116. 124

Γ

Γάλφαι 18
Γενικὴ φράσις 20
Γλωττήματα 133
Γόμφος 124
Γομφίδρυες 26
Γυναικωνῖτις 95

Δ

Δειλότερα invalidiora, infirmiora 5
Δεινὸν 8
Δείνωσις intentio, ut vertit Quinct. 45
Δικαστήριον 136
Δικαστὴς ἐπὶ κρίσει in judicio largitione corruptus 136. Vocem δικάζω licet Antiqui ad unum omnes ἀπὸ τῆς δικίδος deducant, [Harpocr. Suidas Zenobius in λύκου δικίς.] eo quod ad prætorium vel ipsi judices dani convenientes munera recipere, [Etym.] vel quod Sycophantæ dani dare solebant; & huc etiam referant proverbium illud λύκου δικίς. invenio tamen mediæ ætatis auctorem, qui vocis originem ad decem Oratores refert; quos, quia divites ad causas suas agendas pecunia conducebant, δικάζειν dicebantur; alii vero, qui suas ipsi causas orabant, ἀδικεῖσθαι. Anon. MS. Οἱ ἄρχοντες τῶν Ἀθηναίων ἐνόμισαν ῥήτορας δέκα, οὓς ἐὰν οἱ ἐν τῇ πόλει ἄνθρ. ἐμπίπλασιν εἰς ἑαυτοὺς, ἢ ἐπιτρέπουσιν τὰς ἑαυτῶν κρίσεις, ἢ ἐπιτρέπουσι τὰς αὐτῶν ἀπολογίας, ἢ ἀπάγει ὁ λύκος τὸ πρόβατον· τοὺς δὲ τῶν κλοπίμων ἀπαγορεύοντας δίκας, ἐλάμπουσιν αὐτοὺς ἐκ τῶν ἐπιτηδείων ἀπολογιῶν, ἢ κατέβαλλον εἰς ἀνοσίους. Ὅθεν ἔδοξε τοῖς ἄρχουσι τῶν Ἀθην. τοὺς δέκα, μὴ ἐπιτρέπειν τοῖς ἰδίοις ἀδικεῖσθαι, λέγειν δὲ ἐᾶσαι ἀδικουμένους. Ego vero non admodum probabili magis conjecturæ ducor, ut asseram Decemviros illos (οἱ δέκα vocantur Ἀττικισταὶ Ἀνωνύμου, lib. 11.) qui post expulsos triginta tyrannos summam rerum Athenis administrabant, originem suam huic voci dedisse. Vel potius à decem illis judiciis, quæ Athenis fuisse novimus, quibus & decem judices præerant; διὰ τοῦτο καὶ δικασταὶ ἐν Ἀθήναις, ait eruditus Comici Scholiastes in Plutum; ubi & judiciorum formam, & judicum electionem, & quæ eò faciunt, graphice describit. Langb.

Δίλτος 14. Tabulas quasvis ad scribendum paratas δέλτους vocant, quod olim & ipsæ tabulæ figuræ triangularis, & libri sic compacti ad imaginem literæ Δ. Ἀπὸ τῶν δίλτων βιβλίων, ἤγουν ἐκ τοῦ δίλτα τετραγώνου σχήματος. [Eustath. ιλ. γ.] Habuerunt Athenienses tabulas suas æneas, δίλτους χαλκᾶς, quibus olim insculpti & vitus patrii, & leges sacrorum. [Pollux lib. 8. c. 10.] nec non & κύρβεις suas ejusdem figuræ tabulas; primo lapideas, postea ex ligno dealbato confectas: [Apollonii Schol. lib. 4.] quas & πίναξ vocabant, [Aristoph. Schol. ad Nubes & Aves. Ar. Comment. Anon. in Aristot. rhet. l. 2. c. 23. refert Athenis (πίναξ) columnam erectam ἐν ᾗ ἦσαν κύρβεις, (lego κύρβεις) in qua tabulam suspendebant proditorum nominibus inscriptam.]

& Ἴωνας, in quibus Solon leges suas perscripsit. [Plutarch. in vita.] Hesych. & alii Axones & Cyrbes confundunt: qui autem accuratius loquuntur, has triangulares, illos tetragonos fuisse volunt: [Pollux. Schol. l. 4.] deinde in ἐπὶ ἄξονας, censum civium, [Etymol.] in illis leges exaratas. Addit inter cætera, ἀναγραφῆναι τοὺς illic Δικάζειν, Cyrbes leges de rebus sacris, Axones de privatis continere: qui alibi etiam leges in his ἀναγραφὰς scriptas fuisse refert [ἐν ἀξόσι γὰρ γράφει] (quod sit cum superiori versu à sinistra ad dextram exarato, inferior à dextra regreditur ad sinistram [vide Pausan. in Eliacis.]) unde fit, ut ὁ κύρβεις γράφει apud Demosth. de lege, quam inferior Axonis versus præterebat, exponatur. Totum illud Suidæ ex Harpocr. tralaticium est. Quæ continua serie apud Suid. leguntur, ἐν Δημοσθένους, & ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα sunt ad illud, de quo agit, plane ἀναφορικὸν. In suum quodque ordinem redigendum est, prout in Harpocr. conspiciuntur: inde & ἀναγραφὰς Em. Porti prodet sese, qui dum illud, Οἱ δὲ κύρβεις ἄξονες. ab antecedentibus divellit, & ad ἐν τοῖς ἄξοσι refert, mentem auctoris plane pervertit. In eundem sane lapidem impingit vir impense doctus Phil. Masseus, qui Harpocr. sanum sic interpungit: Οἱ δὲ ἄξονες ἦσαν τριάκοντα τὸν ἀριθμὸν ἐκ δρυὸς πεποιημένοι, Δημοσθένης φησὶν ἐν τούτοις. Ego post Ἀριθμὸν, periodum pono, & Δημοσθένης φησὶν ad sequentia retraho: in quibus nec correctionem Meursii Exercit. Att. l. 1. c. 1. admitto, qui pro ἐκκαιδεκαέδρου reponit ἐξαγώνου. Fatendum quidem est in loco Demosthenis, quem adducit Harpocr. ἐξαγώνου nunc legi, idque emendatius; sed codex Harpocr. ἐκκαιδεκαέδρου habuit. Vidit hoc Criticus, & virgula notavit, in hanc sententiam: *Census Atticæ 6000 talenta. Demosthenes in oratione de classibus ita dixit:* Agri nostri censum audiet esse 8000 talenta. *Quod vel erratum est scriptoris, vel suus error hoc affuse dixit, ut respond. majores facultates habere videretur ad bellum cum rege gerendum. Census enim Atticus revera sex millia talentum: Philochorus in decimo historiæ Atticæ; & Orator ipse, divisis pecuniæ vectigalibus, varium eorum calculum infitiens ostendit.* Locum intelligit ubi Demosthenes 60 talenta partem centesimam census, 130 partem quinquagesimam vocat: inde enim conficitur integrum esse sex millia. *Longb.*

Διαδικασία ἰδιωτικὴ 48
Διαμαρτυρία 68
Διαπληροῦν μέρος 44
Διαπωλεῖν 88
Διαρρυτὴρ 74
Διαφθορεὺς 13
Διαφυγὼν 48
Διάφορος 21
Διάστημα, non intervallum, sed grandities, qua se arbor humo levat 121
Διατίμησις 97
Διατομὴ λιθικὴ 104
Δι' ἀσφαλείας ἔχειν 61
Διατόνως 68
Διατροφὴ 107
Διαφυγὴν 4
Διαχαλᾶν 120
Διαψηφίζεσθαι 87
Διεξοδικῶς 104
Διηγεμονεύειν 30
Διῆρθρον 18
Διπλῆ δουλεία plena servitus 132
Διπλοῦν ἐπιτίμιον 101
Διὸς ὄνειρος 32. Videtur omnigui quicquid eximium erat Jovi tribuisse: unde Διὸς χρυσὸς, Διὸς ὄνειρος,

ἄνθρωπος, Αἰσχ. Κύκλωψ &c.

Δυσφημία 55. Est ubi & vox hæc illam *Astrologiæ* partem designet, quæ circa tempestates prædictionesque versatur; ideoque alteram *Aratei* partem δυσφημίαν vocarunt; & *Johannes Philadelphensis* inter alia Mathematica etiam περὶ δυσφημιῶν scripsit; quod non ita commode, de offensis, vertit interpres *Suidæ*. *Langb.*

Δμωαὶ 84. Δμωαὶ dicuntur *famulæ*, ut & Θῆτες: hoc discrimine, quod hæ ordinariæ, illæ extraordinariæ & conductitiæ. Fundamentum suggerit *Homerus*. Θῆτες τε, δμῳαί τε. [*Odyss.* γ.] Vocabant autem servos suos *Athenienses* Θῆτας, *Lacedæmonii Helotas*, *Cretenses* Κλαρωτὰς, *Syracusani* Καλλικυρίους, *Thessali* Πενέστας, non quidem à paupertate, uti perperam *Halicarnasseus*, (οἰκέλων δὲ Ἀθηναίους μὲν θῆτας, τοὺς πολίτας, δοῦλους δὲ λατρεύοντας. Θετταλοὺς δὲ πενίης, ἐπωνύμως αὐτοῖς ἐθέντας ἀπὸ τῆς πλείστης τοῦ πόκλου, ipso vocabulo fortunam eis exprobrantes. Πένης enim significat *pauperem esse*) sed potius (uti *Stephanus* ὁ πένης *lib.* 4. *Schediasm.* 14 & 15.) ἀπὸ τοῦ πένω, quod *struo*, *parare*, & *apparare* significat. Uti vel ex hoc ipso, quem præ manibus habemus, *Homeri* loco abunde patet:

Σφίσι δ' αὐτοῖς δεῖπνα πένωνται.

Langb.

Δοκίμιον	94
Δολιχεγχεῦλος	75
Δολιχοσκιὴ οἰκήσις	94
Δυλοφιτικῶ	24

Δρεπανοκτόνοι νύμφαι 51. *Furias* intelligit, quas *Erinnyas*, *Hesiodus*; *Eumenidas*, & Σεμνὰς Θεὰς venerandas deas, per euphemismum vocabant *Atheniensis*; uti & pestem νέον ἄγος, *novum sacrum*; [*Apollonii Schol. l.* 1.] & sinistram εὐώνυμον, & δόκιμον, *potiorem*, & *boni ominis* nomen. Quod autem furias ἁρπανοκτόνους vocat *Euripides*, ab *Æschylo* mutuatus est, qui primus finxit earum crines serpentibus implicitos. *Pausan. in Att. Langb.*

Δωμῆσαι	4
Δυσκέλαστος	19
Δύσληστος	17
Δυσφυλακτότατος	9
Δώρατα γάμου	23
Δωρίδακος	136

E

Ἐγκυκλίων	137
Ἐγκυκλοπαιδεία	40
Ἐγκώμιον	23
Ἐδωδίμου μέγεθος	123
Εἰδυλλοποιὸς 55. εἰδυλλοποιία	51
Εἰδωλεῖα χημάτων	65
Εἰκοῖος	6
Εἰρκτὴ	137
Εἰσβολὴ, *ingressus*, *proœmium*	28. 86
Ἐκβολὴ τραγικὴ	101
Ἐκδουλόω	134
Ἐκμηχάνησις	95
Ἐκπαγλεῖν	113
Ἔκπληξις 3. v. *Crusii Th. Rhet. l.* 5. *c.* 15.	
Ἐκπλήσσω	125
Ἐκτεμνομένους	52
Ἐκφλαγγόω θηρικῶς	44
Ἐκφορικὸν	96
Ἐκφορὰ	116
Ἐκφόρια	56
Ἐκφυλὰς	
Ἐλατήριον	97
Ἐλιγχιλοιότατος	11
Ἐλεγχιόστατον	147
Ἐμπαιδεύω	48
Ἐμπαλὰ 69. ἐμπαλὰ παίδων	79
Ἐμπεδοκλῆς ἴαμβος	24
Ἐμπνοὴ	56. 78
Ἐμπνοῦς	42. 56. 65
Ἐμπτώματα	44
Ἐμπύημος	90
Ἐμφασιστικότερον	68
Ἐμφασις ἀρχαία	56
Ἐμφερὲς	132
Ἐμφερῶς	
Ἐμψυχος πρᾶξις 9. vid. *Hermog. de Ideis. l.* 2. *c.* 6.	

Ενα-

Εὐζωνία 56. εὐζώνιος 79. —πέδης 71. —πήγνυμι 79. —συμβίων 30
Εὐαλίζομαι 56
Εὐβοϊκὸς 51
Εὐαρμοστεῖν 91
Εὐαφαὴς ζωὸς 63
Εὐεργέται 116
Εὐδεῖν 66
Εὐδουσῶν instinctum esse 9. v. Crusii Thesaur. Rhet. p. 260.
Εὐδουσινικὸς πέδης 20. —πνεῦμα 22
Εὐδρομος 51
Εὐαγγελιστὴς 132
Εὐνάζειν 29. & sepulturam significat, & vestem qua involvuntur mortui.
Εὐνοῦχοι 61
Εὐπαιγνιοῦσι 64
Εὐπαιδία 4
Εὐρεῖα μοῖρα λεόντων 123
Εὐρυμαλίζειν 70
Εὐρώη 3
Ἔξωθεν 17. Τὰ ἔξωθεν dicuntur passim bona externa, seu fortunæ: uti sunt, quæ hic recensentur, divitiæ & honores. Οἱ ἔξω autem, & οἱ ἔξωθεν, in sacra pagina vocantur, quotquot à Christianis sacris alieni: [1 Cor. 5, 12. 1 Tim. 3, 7. & alias.] unde consuetudo invaluit, ut Scriptores Ethnici apud Patres ubique audiant, οἱ ἔξωθεν, & οἱ ἔξωθεν: ut profanæ literæ, ἡ ἔξω παίδευσις, & Ἑλληνική; sacræ βασιλικὴ. [Tatian. contra Græcos.] imo & apud Græcos dividitur mare, εἰς τὴν ἔξω, vel ἐκτὸς Ἡρακλείων. καὶ τὴν ἔσω, vel ἐντὸς: [Apollonii Schol. Strabo l. 2. & 3.] illo Atlanticum mare, hoc nomine Mediterraneum vocant: unde inter antiquiores Homeri enarratores, Crœtem & Aristarchum, controversum est, an Ulysses erraverit ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ, an ἐν τῇ ἔσω: [Gell. l. 14. c. 6.] Hoc autem nomine appellabant maria illa, quibus Romanum Imperium olim terminatum. [Idem. l. 10. c. 7.] Græci autem ipsi maris sui fines statuebant inter Cyaneas insulas, & Chelidonias, uti ex Plutarcho in Cimone notavit Seldenus in mari clauso. Lang.
Ἐξαγορὰς φιλάργυρος culpas redimere 109
Ἔπαθλα præmia 132
Ἐπάλληλον continuum 31. 106
Ἐπάναγκες 130
Ἐπαοιδὴν 89. apud Philostratum ἐπῳδὴν ποιεῖσθαι ὀνόματος.
Ἐπαφρόδιτον 104
Ἐπ' ἴσοις, ἐπὶ μέρους 48
Ἐπισκυνίδιον 74
Ἐπισταλὴς 30. sunt τὰ ἔξω & ὑποζύγιαι & ἁμαξηλάται.
Ἐπωλὴ 107
Ἐπιγλώττιμος τελευτῶν 17
Ἐπίδοσις μισθοῦ 2
Ἐπικαίριοι πόδες 66. ἐπικαίριον ἐξάγειν 87
Ἐπικινδύνοτερον 6
Ἐπικλεῖς 68
Ἐπίμοιρον 44
Ἐπινοήμων 11
Ἐπινυκτίζειν 123
Ἐπισκοπεῖν ὑμᾶς 92
Ἐπιστήμων παιδίας 3
Ἐπίτριτος ἁρμονιῶν 41
Ἐπιτρέφεσθαι πρὸς 90
Ἐπιστολὴ 120
Ἐπιφάλλιον 100
Ἐπιφανὲς 66
Ἐπιφὴς, ἐπιφάλλιον 52
Ἐπιφοίτησις apparitio 55
Ἐπιφορὰ 16
Ἐπιχαρὴς 104
Ἐπιχειδήμιος λέξις 118
Ἐρανος collecta 121
Ἐρημόδικος ἐπίκλησις 31
Ἑρμῆς & Ἑρμαῖ 14. Statuæ Mercurii Ἑρμαῖ vocatæ sunt; quas in viis & vestibulis ædium collocabant [Aristoph. Schol. in Pluto.] ἐπὶ φυλακῇ τῶν ἄλλων κλεπτῶν, in aliorum furum custodiam. Erat enim Mercurius furatrinus Deus:

materia

materia illis [*Ulpian. in Orat. contra Lept.*] lignea, vel lapidea: forma talis; faciem *Mercurii* præferebant, desinebant [*Pausan.*] non in pedes, sed epistylium quadrangulare: in hoc epigrammata [*Demost. contra Lept. & Ulpian. Ibid.*] insculpta erant; qualia legere est apud *Plutarchum* in *Cimone*: tale illud [*Harpocr. in ἑρμαί.*]

Αντ' ἀνδριάντων Ἀχαμάντιδος ἄγαλμα Ἀχαιοί.

Formabant autem sine manibus & pedibus, & propterea ἀγυιὰς vocabant, κὴ τέρμονα, [*Ulpian. in Demost. Midianam.*] ἀφ' ὧν τὸ μὴ χεῖρας ἔχειν, μηδὲ πόδας· γῦια δὲ τὰ μέλη: unde & [*Pausanias in Atticis, Eustath. in Il.*] ἑστηκὸς κὴ ἑρπύζον, extento scilicet mutone; uti habet *Herodotus lib. 2.* quem præ oculis habuit doctissimus *Eustathius*. Neque hoc tamen de omnibus verum erat, sed iis tantum *Mercurii* anathematis, quæ senem eum referebant: eos enim ἑρμᾶς ἑστηκότας τοῖς μορίοις exhibet *Plutarchus lib. an seni resp.* de junioribus expresse negat *Phornutus* (quem *Cod. Bodl. MS. Cornutum* vocat) οἱ δ' ἀρχαῖοι τὰς μὲν πρόσωπα καὶ γλουτοὺς (*Velarius* legisse videtur γλουτῶντας) ἑρμᾶς ἐρῶντι τὴν αἰδοῖα ἔχοντας· τὰς δὲ τετράγωνα καὶ λείους παρέμβολα παρίστασαν. Historiam de mutilatis una nocte *Mercurii*, quotquot erant *Athenis*, statuis, late *Andocides* in *Orat. de Mysteriis*, (qui istius criminis reus in alios amolitur) *Thucydides lib. 6.* & *Plutarchus in Alcibiade & Nicia*: præter cæteros, ex *Attico Pausaniæ lexico*, refert scholiastes τὰς πλατείας καὶ τὰ αἰδοῖα τὰς ἑρμᾶς ἀπεκόψαν, καὶ τὰς πάντα θράσους Ἑρμοκοπίδας καλέσας· *Mercurii statuas collis & ventris circumcisas*; *ejusque rei auctores Hermocopidas vocavit*. De posteriori concinit *Hesychius*; quem non gravabor ἐκ τοῦ παροδεῖν insigni mendo liberare. in Ἑρμῆς sic legitur: Τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδίως ἔλεγον, καθάπερ ἄγαθῆ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος. Corrige mecum, ἐπὶ πότου ὡς ἔλεγον. *Mercurium* vocabant ultimum poculum, ut aliud *boni Genii*, *Jovis Salvatoris* aliud; res est nota ex *Polluce*. *Phavorinus*, ut sæpe alias, ipsum hoc *Hesychii* erratum transcripsit. *Langb.*

Εὔηχον 74
Εὐθύνας ὑπέχειν 50
Εὐκαμπὴς 104
Εὐμέλεια 86
Εὐπαίλακες 103
Εὐπόρησεν 108
Εὐστοχὸς πάλλειν 104
Εὐτελισμὸς 41
Εὔφορον 131
Ἐφηβεῖαι 55
Ἐφικτὸν 116

H

Ἡγεμὼν ἐν ὑπερορίοις 63
Ἠθικῶς ad mores attemperate 32
Ἡμιτελῆ 146
Ἡρίμειν 105. ἠρίμων 69
Heros 13. Ita appellat viros de Eloquentia optime meritos. Sunt enim qui *heroas* nomen suum rhetoricæ debere volunt, & rhetoricam illis originem: ἀ προεγράφη ἐν τοῖς ἥρωσι πρώτην εἶναι, ὅθεν καὶ ἥρωας ἐκάλεσαν, παρὰ τὸ ἐρεῖν ἐ λέγειν: verba sunt commentatoris in *Hermogenem de Statibus*, anonymi anecdoti; qui *Homerum* advocat in testimonium, [*sic & Troilus sophista in prolegom.*] quasi tria causarum genera in heroibus suis expresserit; in *Menelao* deliberativum, qui [Ιλιαδ. γ.] ἐπιτροχάδην ἀμφοῖν, παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· in

Nestore

Νέφος demonstrativum, [Ιλ. α.] Οὐ ἐκ λευκὸν γλαύκωπις μᾶλλον γλαυκὸν ἔειν αὐδήν· in *Ulysse* autem judiciale, cui tribuere solet [Ιλ. γ.] Ἔπεα νηπύτιον ἐκπάγλως ἐλέγχειν. *Langb.*

Ηρωϊκωτάτη φαντασία 54

Θ

Θεῖον 14. Non temere *Epitheton* hoc *Platoni* tribuit. Epitaphia passim ingerunt: neque vel adversarius hoc ei [*apud Laërt. in vita.*] invidit elogium: Ταῦτα [*Arisid. orat. Platonica* 1.] λέγει Πλάτων, ὁ δ' ἐπιγράμματος μετέσχεν, ἐκ δι' ὃν τὸ Ἀρίστωνος ἦθος θεῖον ὡς ἀληθῶς. Scholiastes ἀνέκδοτος in eum locum epigramma illud in *Aristonem* patrem scriptum refert in hæc verba: Ω παῖδες Ἀρίστωνος κλεινοῦ, θεῖον ἦθος. quod, θεῖον, alii *Platonis* solius causa positum volunt, ut indicaret, ὅτι θεῖός ἐστιν: alii quia pater ejus fortiter fecerat. Imo tam præsentis divinitatis indicia in *Platone*, ut *Aristoteles* discipulus aram ei ponere non veritus sit, hoc consignatam Carmine: [*Append. ad Ambol.*]

Βωμὸν Ἀρισταίλης ἱδρύσατο τῷδε Πλάτωνι,
Ἀνδρὸς, ὃν οὐκ ἂν ἐπαινῶν τοῖσι πανοῖσι θέμις.

Et *Longini* præceptor *Plotinus* [*Porphyr. in vita.*] à *Gallieno* Imperatore tantum non impetravit, ut *Platonopolin* conderet; urbem, in qua Philosophi ad leges *Platonis* viverent. *Langb.*

Θίλγητρον 117

Θιοφορεῖαζ 55

Θήλεα νοσεῖ morbus femineus *Cinædorum* 87

Θολεῖν τῇ φρενὶ 8. Θόλος Athenis (ut dicit *Ulpian.* in *Demosth.* περὶ παραπρεσβ.) locus erat ἔνθα ἐστιῶντο οἱ ἐκ δημοσίου χαιμαπτεῖς, ἢ χρεωστήσιος ἐν τῇ πόλεως· ἐκλήθη δὲ θόλος, ἀπὸ τῆς θολοειδοῦς αὐτοῦ κατασκευῆς. Θόλος autem atramentum sepiæ: unde apud *Philostratum in vita Apollonii l.* 1. *c.* 6. occurrit huic nostro geminum; vinum dicit ἐκκεκαθαρμένον τῇ ἐκ τῆς σηπίας, ἀφηλαίνειν δὲ καὶ ἐν ψυχῇ σκότος, sudum mentis obfuscare. *Langb.*

Θορυβεῖν ταῖς φαντασίαις 8

Θυμὸς 54. *Bellicosi duces*; ut Θυμὸς ἀρης, *bellicus ales*, apud *Æschylum* in *Sphinge*. [*Aristoph. Schol. in Ranis.*] Λεχαγέτης autem dicitur, qui λόχον ducit. Λόχος autem agmen exercitus milites comprehendens DXII. ut ex *Thucyd. lib.* 5. colligitur. *Lacedæmonii* autem quinque λόχους habuere, ut vult *Comici* in *Lysistratam* Scholiastes. Eorum nomina, ἰδιωτικὸς, [*Hesychio* ἰδιωτὴς.] ἐμμένε, πλάτις, μεσοστάγης, & cæt. *Thucydides* septem agnoscit, χωρὶς τῶν σκιρειτῶν, ait Scholiastes hic; rectius χωρὶς τῶν σκιρειτῶν, præter *Sciritas*, qui etiam inter *Laconicos* λόχους recensentur; [*Thucyd. Schol. lib.* 5.] de quibus consule *Diodor. Sic. lib.* 15. qui μοῖραν cum *loche* confundere videtur; ut *Xenophon in Laced. repub.* μόραν· cujusmodi, ex *Lycurgi* instituto, sex habuerunt. *Langb.*

Θυμοῦσθαι ἀφροδισίοις 44

I

Ἰδιωτεύειν 91

Ἰδιωτὴς 102

Ἰδιωτισμὸς 90

Ἱερεῖα σκιτινὰ 127

Ἰζήμιος 31

Ἰσα βαίνειν 134

K

Καθολικῶς 99. Vocem hanc (à nonnullis novitatis suspectam) usurpant Scriptores vetusti; ut *Nigidius Figulus* in fine libri περὶ βροντεσιοπίας, *Dionys. Halicarn.* περὶ

αἷμα συνήθειαν ἐκφέρειν, & Quinctil. l. 8. c. 5.

Καινότατον 55. v. Cresollii Theatr. Rhet. p. 101, 315.

Καινόζηλος mala affectatio 100

Καινόφωνος 126

Καπηλεύειν 102

Κατανίζειν 61. Proprie ad normam explorare, inde translatum est ad δόκησιν denotandam: quod illi tantum pro Sanctis habendi sint, quorum vita ad regulam perfectionis examinata inculpata reperitur. Langb.

Καταφθίζειν 134. v. P. Vict. Var. Lect. l. 25. c. 8.

Κατωφερτῶν 105

Κατώγωνος 9

Κατωρύδιος 69

Καυλαχρηστίζειν 125

Καυλαυλεῖν 88

Καυλοχρίστης 73

Κατώκειος 134

Καυλοπυγοχαῖος 91

Καυλοτρυπάν 81

Καυλοτάλαντον 45

Καταπυκνίζειν 75

Καπύρμια 123

Καυλοχυτρεπαίζεσθαι largitionibus corrumpi 137

Καταπελτινόμφαι arefacta 5. Recte quidem, arefacta, inde enim [Plut. sympos. l. 8. c. ult.] ἀλίσκεσθαι & σκίλλεσθαι de mortuis dicuntur (quos gabbaras vocant Ægyptii) λορδουμένης τὰ σώματα ὑπὸ ξηρότητος. Illud enim ἀφὸ τὸ μὴ ἔχειν λιπάδα, hoc παρὰ τὸ σκίλλειν dictum. Langb.

Καταφρίζεσθαι 63

Καταυλίδιον 68

Καταυτῦσθαι ἀρμονίαν 123

Καταφίγειν 105

Καταχορδίζειν 91. est ἀπὸ τῆς χορδῆς, quæ & intestinum & chorda ex intestinis facta. eritque τὴν γαστέρα καταχορδίζειν, ventrem ita discindere ut diffluant intestina; vel erit καταχορδίζειν, chordarum in modum concidere. Imò forsan (voce à face vulgi traducta, ut altera καταπεφυρμένην) locus non aptius reddi potest, quam ex ipso factum faciens imarii. Χορδίζειν secare interpretatur Scholiastes ad Aristoph. Equites [ut & Hesychius.] Langb.

Καταξυστῆρος 19

Καταρραφιστρα 99

Κεχυμένη 104

Κελεύειν 118

Κομμωδίσειν 77

Κονδυλίζεσθαι pugnis cohiberi 132

Κονδύλοι 69. Proprie significant articulorum in digitis prominentias: atque inde & plagam articulis inflictam.

Κόρη virgo & pupilla oculi 14

Κόρη 69. Esse κόρης alii de ictu capiti illato interpretantur, quia Homero κόρη est κεφαλή: alii temporibus; vel pro alapa genis impacta, ita ut ipsa tempora attingantur, accipiunt.

Κορυβαντιᾶν 16

Κορυβαντιαστὸς 116. Corybantes Jovis nutricii, [Aristoph. Schol. ad Lysistr.] Rheæ filii, quos alii novem, alii decem ponunt; sic dicti ἀπὸ τῆς κορύθεσι βαίνειν ἐγχειτικῶς, quia cum saltatione incederent. Illos Homerus Odyss. θ, ideo βαιόμμους vocat. Quia vero Corybantes saltare, & instinctu divino cieri solebant, ideo καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φαμεν. Quo sensu ad oratores transfertur, tum ab hoc nostro, [supra sect. 111.] tum à Themistio Orat. 1. Quin & eos, qui patentibus oculis dormiunt, Κορυβαντιᾶν Græci dicunt. [Plin. lib. 11. c. 37.] Corybantiasmum Scaliger (in illud Catulli ep. 42: Solet hæc imaginosum) interpretatur morbum imaginosum, quem vetustas à Corybantibus immitti credebat; quo affecti videbantur sibi aures carminum

mum sanctibus personari. Confirmat additio *Platonis* lecto, & illo insuper *Platonis a Prometheo*; *Luciferorum mens somniabat imagines*; *non umbrantur somno pupillæ*.

Neque hæc tamen *Scaligerum* ab *Hieronymi Mercurialis in Var. Lect.* conviciis immunem præstiterunt; cui, nec mitius, postea respondit *Scaliger in notis ad Euseb. anno* 420. *Langb.*

Κυφλὸς ὁρᾷ ἐν ἐκκλησίαις 60

Κυφολογία 87

Κῳφὸν λόγον ἐκ [illegible] *scriptorum Crisis est longæ experientiæ accessio ultima.*

Ecce elogium, quod celeberrimus *Criticus* arti suæ tribuit; quam supra dixi supremam Grammaticæ partem constitui. Ὁ δὲ κριτικὸς ἐν ποιηταῖς ἐστὶ τῇ τέχνῃ, [*Dionys. Thrax.*] De qua multa & erudita *Maussacus in dissert. Critica.* Unicum hoc superaddo: utcunque *Dionysius* ipse sex Grammaticæ partes faciat, ejus tamen Commentator *Gr. MS.* quatuor tantum ab antiquis agnitas refert: Διορθωτικὸν, quæ in emendatione auctorum: ἀναγνωστικὸν, in lectione; ἐξηγητικὸν, in enarratione; & demum κριτικὸν, quæ in judicio consistit. *Criticus autem discipulis tradere solebat, quæ poëtarum effata recte vel perperam, quæ apposite vel secus, opportune vel intempestive ponerentur; nec non, qui versus obelo, qui asterisco notandi, docere.* Ὁ κριτικὸς τίνων ἐστὶ ποιητῶν καλῶς ἢ κακῶς, σύνθεσιν ἢ μὴ τὸ δίκαιον, ἀδίκως ἢ ἀκύρως τιθέντων ἴσασι παραδιδόναι τοῖς τέκνοις. Paulo latius quam apud *Diomedem Varro.* [*Gram. l.* 2.] *Langb.*

Κυπαρίττινα μνήματα 14. *Cupressea monumenta* appellat *Plato* instrumenta illa, quibus pacta, emptiones, & locationes consignantur, quæ magistratus examini subjecta in templis reponi præcipit. *Cupressea* autem, quod ex cupresso pugillares olim, seu codicilli, ad scribendum facti, uti & ex ebore, citro, buxo. *Langb.*

Κυφολογία 85

Κυφόπλουτος 40. Κυφόπλουτος arietantes. id enim proprie significat κυφόπλουτον. Inde apud *Hesychium* joculatores mimi in *Italia*, seu βωμολόχοι morionos, qui in *Corythaliæ* festo personas ligneas inducebant (puta, ut obversis frontibus tutius concurrerent) κυφοὶ appellati sunt. Κυφοὶ, οἱ ἔχοντες τὰ ξύλινα πρόσωπα τῆς Ἰταλίας, ἢ ἑορτάζοντες τὴν κορυθαλίᾳ γελοιαστῇ· legendum existimo vel κορυθαλίᾳ ex *Hesych. in* κορ. vel κορυθαλείᾳ ex *Etymol. in* εἰρεσιώνη· quam *Hesychius* alibi pro lauro coronata sumit. Sunt, qui idem cum εἰρεσιώνη statuunt; alii ὑπερόριον θεὸν, [*Hesych.*] *Deam peregrinam*, interpretantur: nisi malit quispiam ὑπερόριον legere. *Abaris* enim Hyperboreus εἰρεσιώνην introduxit: ut innuit *Aristoph. Scholiastes in Equit.* ubi corrupte legitur βάριν, & βαριδὰς pro Ἄβαριν & Ἀβαριδὰς. Κορθύλη mendose apud *Etymologum*, pro κορυθάλη, quæ illi est *laurus præ foribus collocata. Pueris enim, & filiabus pubescentibus lauros statuebant lana & fabis onustas.* Δάφνας προτιθέασιν ἐπ' ἐρίοις, καὶ κυάμοις· εἰς τὸ δίκρον. Sic enim corrigo. Ex isto forsan κυφοῖσιν genere calvus ille apud *Synesium in Orat. de Calvitio*, qui cum ariete frontem conserere non extimuit. *Langb.*

Κώδων 77. v. *Cresollii Theatr. Rhet.* p. 359.

Λῆμμα χρονικὸν 122
Λοιμικὴ διαφθορὰ 137

M

Μεγαθυμεῖν 120
Μεγαλαυχίαι 18
Μεγαλήγορον 22
Μεγαλοφύιμων 75
Μεγαλόφρων 23
Μεγαλφυὴς 23
Μειλίγμασι 92
Μειρακιώδεις λόγοι 82
Μιξοβαρβαρολαὶ 16
Μετέωρος inflata, inaniter tumida 9
Μετουσία 118
Μικρότης ὀνομάτων 125
Μικροχαρῆ 13
Μονοὺς 83
Μονοῦχὶ 39
Μονοτόνως 103. τὸ μονότονον opponitur τῷ διαλογικῷ. v. Creſollii Vacat. Autumn. l. 3. c. 10.
Μυκτὴρ πολιτικὸς 103

N

Νᾶμα λόγων. 32
Νᾶσοι 133
Νικῶν 23. Sic vocatur communiter à veteribus [Plut. in Theſeo. Strab. l. 5. Ælian. Var. Hiſt. l. 13. c. 4.] non ſolum pars quædam Odyſſeæ λ. ſed & rhapſodia etiam iſtius poëmatis ſuprema. Olim enim cum Heſiodi, tum Homeri poëmata in partes diſcerpta; in unum corpus, prout nunc ſunt, poſtea digeſta: Homerus quidem vel Piſiſtrati induſtria, [Ælian. ib. Cicero de orat. l. 3.] vel juſſu. [Euſtath. in Ιλ.α] Ita tamen, ut partes nonnullæ antiquis nominibus etiamnum gaudeant. Sic pars Iliados β. vocatur Bœotia, vel Catalogus. ι, λιτὴ, κ, νυκτηγερσία & Δολώνεια. π, Παντοίκλεια. σ, Λαὼς, &c. Secundum numerum autem & ordinem Alphabeti Græci ab Ariſtarcho grammatico primum diviſos Homeri libros refert Plutarchus libro de Homero. v. Bud. in Pand. Locus eſt eximius apud Stephanum, è Dionyſii Thracis enarratoribus unum, ſed paulo prolixior, quem tamen hùc transferre non gravatus ſum. Ἀναγκαῖον δὲ μὴ ἁπλῶς ἀπαλλαγέντα τὴν ραψῳδίαν μνησθῆναι αὐτοῦ, ὅτι, ἐν πᾶσι σχεδὸν τοῖς Ὁμήρου ποιήμασι παραθαρρύνεται, ἢ ἀπὸ πυρὸς, ἢ ἀπὸ σιδήρου· καὶ ἀκριβῶς δ' βιβλίων διαγραφόντων ἐν τῷ Φιλαίτερον, ὕστερον εὑρὼν ἀ μὲν ἔχον ἐκάτερα σχεδὸν τῶν Ὁμηρικῶν, ἀ δὲ χείρω, ἄλλα δ' ἀμείνονα, ἄλλα ἴσως ἂν ἔτυχε. Καὶ ἔμελλε λοιπὸν συμβαδεῖν ἡ τοιαύτη κατάληψις. Ἀλλὰ Πεισίστρατος ὁ Ἀθηναίων τύραννος ἡλίκον ἑαυτὸν δόξαν ἀφεκτικὸν ποιεῖσθαι, καὶ τῶν ἀνομοίων Ὁμήρου ἀναιρῶσαι, ἐπιτάττει τοῖς ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἐπὶ μισθῷ παραγενομένοις πολλὰ ἀκριβῶν σχόντα. Πάντες δὲ οἱ ἐχόντες ἐπιφέρειν, καὶ ἐλαμβάνοντο ἀδιαφόρως τὸν ὁμοιότατα μισθόν· ὅτε ἀπιδόντα δὲ ἑνὸς τῶν φερόντων ὡς πολὺ ἀφειλκυσμένως σχὼν ἢ παρ' ἕτερα, ἀλλὰ πρὸς αὐτὰ ἀπιδόντα μισθόν. Ἔνιοι γὰρ ἐν αὐτοῖς ἦσαν ἃ δύο σχὼν διαφορὰς ἀφειλκυσμένας, εἶναι δὲ πλείους· ὅθεν τι καὶ ἴδοι ὅτι ἐξ ἰδίας πυρεσθέντες, τὰς νῦν ὀνομαζομένας· [ut eſt iſte Ιλ. β. τῆσι δ' ἄγον Ἀθηναίων ἐυμ' Φιλάεργος, quo ex Homero probaret Salaminem inſulam Attici juris olim fuiſſe.] καὶ μὴ τὸ πάντας συναγαγεῖν, παρακέλευσιν [Vereor ne hoc confictum ſit ex iis, quæ de 72 interpretibus Bibliorum referuntur apud Clement. Strom. l. 1. Juſtin. Mart. in paræn. ad Gr. & Ariſteam de 72 interp.] οὕτω, χαμαιτυπικὸν συνῆψαν τὸ Ὁμήρου ἕκαστον κατ' ἰδίαν, ὅπως ἂν δόξῃ καλῶς ἔχειν, ἐπὶ μισθῷ πείσαντα λαμβάνειν ἀνδράσι καὶ πολίταις ποιημάτων, ἐκάστῳ δ' ἰδιώταις πάντας τοὺς στίχους κατ' ἰδίαν, ὅσους ἂν συναγάγῃ. Καὶ μὴ τὸ ἕκαστον συνῆψαν καὶ πλὴν ἑκάστῃ γράμμα, εἰς

ἀς δ᾽ ἀνέγραψε πάλιν τὰς ἀντιγραφὰς ἐμφανίσαντες, ἐφιλοτιμήθησαν ἐπιθεῖναι καὶ ἴδιον τὸν ἴδιον ἀνάγνωσιν παρέσεσθαι τοῖς πολίταις. Οὗτοι δὲ διαφανέστατοι ὁ ἀπὸ ἴδιον, ἀπὸ δὲ ἀπὸ τὸ ἀπλῶς, ἐκ τοῦτο τῇ ἀληθείᾳ ἀφικέσθαι, ἵνα μὴ πάντες κοινῇ καὶ ἀφορίζοντες ἐπιφανῶσιν τὸν ἀναγνώστην, εἰ μὴ διάφορον Ἀριστάρχου καὶ Ζηνοδότου. Καὶ πάλιν ἵνα μὴ δὲ ὁ ἀναγνώστης εἰ ἐ διαφέρουσι βελτίονα τὸν Ἀριστάρχου. Εἰσὶ δ᾽ ἵνες τὰ ἀναγνώσματα τῶν Ὁμηρικῶν εἰσὶν ἀπὸ τὰ Πεισιστράτου, ἀλλὰ τὰ πλείονα μεθ᾽ ἑαυτῶν, καὶ ἰδίως ἔχειν (ὡς ἔφασαν) ἐπιψηφίσει ἀναγνώσματα, καὶ ἄλλα δὲ συνηθείᾳ ἐχθρεῖν τοῖς ἀναγνώσμασιν. ἐπὶ ἐκείνου τοῦτο τοὺς πρώτους, ἀπὸ ἀλλὰ μὲ τὸν συνήθειαν καὶ ἀφαιρεῖσθαι ἀφῆναι αὐτοὺς πεῖσαι. ἐδόκουσιν ἢ ἐκείνῳ τὰ ἀδικήματα, καὶ ἀποστάσει, ἐ ἀνεξίαν ἔ τοιαῦτα τίνων παραλήψεσθαι, τοῦτο αὐτὸ ἐπιδείκνυσθαι, ὡς ἀνάξιοι εἶεν ἔ Ὁμήρου. Φέρονται ἢ ἐπιχειρήματα εἰς τὰ Πεισιστράτου κατεσκευάζειν τὰ Ὁμήρου, τοιαῦτα. Τοῖς μὲ πραγμάτων, &c. prout habetur in *Anthologia*. Summa huc redit. *Homeri libros, vel deperditos vel dispersos, Pisistrati opera & sumptibus collectos, ab eo commissos septuaginta duobus conductis grammaticis corrigendos, & in unum cogendos: quibus singulis sigillatim id agentibus, absoluto negotio, communi calculo palmam retulit Aristarchi compositio & correctio, secundas Zenodoti.* Sed grammatici hic acumen desideramus. Nec enim fieri potest, ut *Aristarchus*, vel *Zenodotus*, *Pisistrato* hac in re operam navarint; quo, quatuor minimum seculis, posteriores erant. Ille quidem eodem tempore *Athenis* summam rerum obtinuit, quo *Servius Tullius Romæ*; hi vero circa Olympiadem LVI. *Aristarchus* autem (cujus ἀνάγνωσιν & *Zenodotus*) floruit Olympiade CLVI. *Euseb. Chron. & Suid.* Hujus erroris vel ducem habet, vel comitem *Eustathium* Ιλ. α. qui nobile hoc grammaticorum par coryphæos statuit inter illos, qui *Pisistrati* jussu *Homeri διόρθωσιν* procurabant. *Langb.*

Νεοπτολεμείδειος 135
Νόησις *oratoria* 23

Ξ

Ξένην νόσον 11
Ξυρῷ ἀκμῇ 72

O

Οἰκητὸν πρῶγμα 8
Οἰκεῖν νέφη 86
Ὄγκος *tragicus fastus & tumor* 9. 129
Οἰδῶν 9. Οἰδῶν πᾶσι μέλος 8
Ὀμοιοδία 123
Ὀμόγονον 111
Ὀξύρρυπον 66
Ὀρχηστομεῖν 54. Id enim in sacramentis istiusmodi solenne fuit, ut sanguinem adhiberent; nonnunquam humanum. Sic eum *Catilina apud Sallust.* conjurationis suæ sociis propinavit. Et apud reges barbaros in more positum fuisse refert *Tacitus Annal. l.* 12. *c.* 47. Quod idem tradit *Herodotus lib.* 2. nisi quod pro *pollicibus* ponit *brachia*; uti & *Luciani Toxaris. Langb.*
Οὖρος σωτηρίου 29
Ὀχθηρὸς 46
Ὀχληρὸς molestus 28

Π

Παιδαριωδέστερον 11
Παιάνιον 60
Παλαίστρα *schola* 13
Πανήγυρις 115
Παράβασις 56. ita poëtæ vocabant apostrophos istos, quos, exeuntibus ad tempus actoribus, chorus ad spectatores, vel de rebus publicis, vel de ipsius poëtæ privatis, habere solebat. Παρά-

βασις

Ἐστὶ δὲ τοῦτο μὴ τὸ τὰς ἐπιστολὰς, ἢ συγγράμματα μόνον πλαγιάζειν, ἀλλὰ τὸ σπανίως ἀναχωρεῖσθαι, ἂν ἀεὶ τὸ ἑξῆς τοῦ λόγου τάττῃ, ἢ ὁ ῥήτωρ ἐρῶν προσίζανει, ὁ χρὼς ἀνύποπτον ἐπιτίθησι τοῖς ἐρῶσι, &c. Hactenus, & plura *Platonius de differentia Comœdiarum*, qui parabasios istius partes statuit, μελῳδὸν, κερκιδικὸν, σφραγὶδα, ἀντίσφραγα, ἐπιρρῆμα, ἀντεπίρρημα, & anapæstos. Septies enim se convertere solebant. Paulo aliter auctor vitæ *Aristophanis*, sed locus mutilus est. Nec multum diverse *Pollux lib. 4. c. 16.* cui & παραβάσεων ὄνομα est *actio injuriarum* forsan, vel impietatis potius: unde *Julianus* apostata per antonomasiam sæpe apud auctores audit, sine addito nomine, ὁ παραβάτης. *Langb.* Vide notas ad imum paginæ.

Παραβολαὶ 74. 93
Παραβύσιλλος 17
Παραγωγὴ δυνάμεων 100
Παραγωγὴ δυνάμεων πλείστων 93
Παραλογισμὸς 78
Παραξύειν 91
Παραπίπτοντες 71
Παραπλοκὴ κύκλων 50
Παράτημος 18. 23. est φρόνημα hominis μεγαλοψύχου.
Παρασύρειν 93
Παρατετελμηκὼς 21
Παρατραγῳδεῖν *plusquam Tragice* 8
Παρατραγῳδία 47
Παρατρέχειν 85
Παρίφασις φθόγγου
Παρίδυρον 10. *à Bacchantium Thyrsis tractum hoc vocabulum; quos non cujusvis erat sumere, sed eorum, qui Bacchi numine instincti rapiebantur.* v. *Cresollii Theatr. Rhet. p. 327.*
Παρίστασθαι τὸ ὀφθαλμοῖς 13
Παρεστὼς 59
Παρολισθαίνειν 100
Παρορίζειν 39
Παρορμητικὸν 50
Πελειὰς 32. avis Columbini generis, non tamen Columba. v. *Aristot. Hist. Animal. l. 5. c. 13.*
Περιβολὴ 102
Περιεργασμὸν *peregrinum in sermone, poëticum, fucis & pigmentis illitum* 10
Περιεργάσματα ἁλίπλα 64
Περιεσπασμένη διάνοια ἢ λέξις 3
Περιεργασία *collectio* 42
Περιεργία *supervacua operositas* 10
Περίεργος ἐς τὰ νοήματα 9
Περίοδος 41. Apud *Latinos* dicendi magistros *ambitus, circumductum, comminatio, vel conclusio apud Fabium lib. 9. cap. 4. circuitus* etiam, *comprehensio, & circumscriptio* apud *Ciceronem ad Heren. & alios*, audit. Constat ut plurimum ex colis duobus, vel supra: quædam tamen periodi sunt μονόκωλοι. *Demetrius Phalereus* αὐξὴ ἐμφανὴς, in *historicam, rhetoricam, & dialogicam* partitur: qui ἀναπαύλας etiam, ut hic noster, pro clausulis posuit. Περίοδος etiam de circuitu dicitur, quem ad visitandas Ecclesias capessunt ii, quos olim περιοδευτὰς vocabant: [*Mesnf. gloss.*] quo nomine & circumforaneos medicos intelligi putat *Salmasius in exercit. Plin.* quos nos *montebancos* vocamus; *Græci* vero, ut ex *Troilo* Sophista in *Proleg. ad Hermog.* colligimus, ἰατροφεύσεις ἰατρὸς, *medicos cursules*: puto, quod curribus hinc inde transferri solebant. *Langb.*
Περιπτυξὶς 22
Περιττὸν 1
Περιτρόπη 129
Περιτροπὴ 65
Πεῦσις 96
Πιλωτὸν 31
Πλάνη· *digressio* 123
Πλάσις 53
Πλοκὰς 8
Πλοκὴ 21
Ποιημένη λέξις

Ποικιλο-

Πολιτικὸς ἀνὴρ 2. Viri πολιτικοὶ sunt, qui τὰ πολιτικὰ λέγειν ἐπιτήδειοι, sc. ad eorum aut populum pertinentem; oppositumque *Rhetorum & Sophistarum* μαθήμασι. Notandum tamen illos *Platonis* in *Euthydemo* Sophistas, eos fuisse quos hic noster πολιτικὸν appellat: licet alii *Sophistas* appellabant *Declamatores*. *Voss.* Πολ. λόγος conversatorii dicendi genus quod in foro viget 54 31
Πολυτρήρεια 110
Πολυυδρίαι 92
Πολυφάλακα 134
Πολυφωνότερον magis vocalis aut sonorus 102. v. *Cresollii Th. Rhet.* p. 358.
Πομπικὰ ad ostentationem composita 22. v. *Cresollii Theatr. Rhet.* p. 175.
Πορευτικῶς 94
Πορεία ὑπερμήκη 86
Πυελίζειν ζεῦσιν 6
Πρεσβευτικὸν 124
Πρόβλημα χρημάτων 95
Προβολὴ κυνηγετῶν 95
Προμεμαθηκὼς 65
Προπεμπτήριος 137
Προσορμίσματα 128
Περιπατητικὸς ἐλπίζηται 92. *Liberum suam propinantes*, hoc est χαριζόμενος, gratis concedentes. Metaphora ex antiquo more translata, quo reges in festis vinum prælibantes, ipsum etiam poculum, cui visum esset, porrigentes dono dabant: ἐπίνειν μικρὸν ἀπὸ κύλικος, ἢ τότε παρείχετο, ᾧ ἂν ἐθέλοντι, ἢ τοῦ κύλικος ἢ ὁπαλλάττειν ἐπίνειν. [*Suidas & Ulpian. in Demost.* ἐκ παραπετάσεως.] Quod de *Philippo de falsa legat.* refert Orator; Ἐν ᾧ νύκτα καὶ ἡμέραν δείπνῳ πίνων, ὑπερημέρῳ ἀργυρῷ πρᾶτειν αὐτοῖς. Dies autem, quo hoc peractum, φιλοπότια vocabatur. [*Suidas.*] Simile quid observat Scholiastes *Pindari Olympion.* od. 7. in illa verba: Φιάλην εἴ τις ἐθέλει δωρήσασθαι πατρὶ χαριζόμενος ἐπαινῶν, *Si quis phialam juveni genitor propinans donet.* Προπίνειν vocabulo τὸ ἅμα τῷ ποτηρίῳ τὸ ἀγαπητὸν χαρίζεσθαι, *simul cum diluto vino poculum donare.* Unde *Anacreon*: ἀλλὰ κρήνην βαθεῖαν, ὦ φίλε, μεθύων. *Eustathius* item *in Odyss. γ.* negat ἐπίνειν proprie esse ante alium habere, sed poculum alicui præbere, ut ante ipsum bibat: Πρὸ ἑαυτοῦ διδόναι τινὶ πίνειν· ὅτι δὲ ὅτε τὸ ποτήριον ἐπιχαρίζεται. Hinc factum, ut ἐπίνειν sumatur pro gratis prodere, vel donare: quomodo hunc *Demosthenis* locum exponit *Harpocration*: ἐπιπικρίας αὐτὸ καὶ ἐπιδεικτικῆς εἰς μεθοδείας δὲ λέγεται. Προπίνειν πρὸ τῆς συνουσίας πολλὰ μὲ δεχόμενος &c. *Sic & Hesych. & alii.* Hæc enim interpunctio erudirum *Criticum* aliqua sui oneris parte in restitutione loci istius levare poterit. *Langb.* Apud *Pollucem l.* VI. *c.* XXX. Cinædus ὁ τὴν πύελον ἐπιπικρός· fine dubio ex antiquo & gravi aliquo auctore. De ritu propinandi, deque vocis ἐπίνειν propria significatione, nonnulla invenias apud *Athenæum l.* XI. *p.* 498. Contra apud eundem *Athenæum* ἀπὸ ἐπίνειν legas *p.* 128. *l.* IV. pro contra polliceri, & offerre vice versa. Respexit autem *Orator* ad illa *Euripidis* in *Rhesο*, ubi Hector ita Rhesum objurgat:

Σὺ δ' ἐγχέλους ὢν, βαρβάρους τε, βαρβάρῳ
Ἔλθοιν ἡμῖν πρέπεις τὸν τῶν μέρος.

Simile quid est illud Arsacis Regis Parthor. de Antiocho: Ἔσφηλέ σε, Ἀντίοχε, θηρσὶν καὶ μέθῃ ἁλῶναι· ἐπὶ δὲ μεγάλοις πονηθέντα τὴν Ἀρσάκου

Ἀρτέμιδος βασιλείαν ἀπιέναι apud Athen. l. x. p. 339. Tell. 69
Περιπλακίζεσθαι 18
Περισπαστολόφους 55
Περισσολογεῖν κενεμφύτοις 81
Περιστερὰ ἀγρία 131
Περιστερὰ ἡμέρα 120
Περιτιτρώσκειν ἑαυτὸν 17
Προσαγορεύειν 104
Προσφυὴς 82
Πρόσχημα 89
Προσωπεῖον τραγικὸν 137
Προτρέπεσθαι 93
Προφητεία 146
Πρωτολογίαι 158
Πυγμαῖος

P

Ῥοδίων φορεῖς 93

Σ

Σαθρὰ τῶν πραγμάτων rerum vitia 66
Σειρὰ 53
Σημαντικώτατον 90
Σίραγξ 95
Σκέμμασι 99. 111
Σκιῶδες ἀνθρώπινον 94
Σοφαρώτερον 65
Σοφίσασθαι 123
Στιγμὴ 123
Στίγματα 128
Στόμφος 8. 97
Στρόφιγξ 94

Συγγράμματον 1. *Cæcilii* opus συγγραμμα vocat, vere; proprium autem [*Sect.* 1. *c.* 33.] ὑπόμνημα, modeste. Quid interſit, docet *Ammonius* in *Ariſt. Categ.* hiſce verbis: ὑπομνήματα, ὅσα ἐφ' οἷς εἰκεῖται ὑποσημειῶται ὑπόμνημα συντάγματος, ὅσα φασὶν ἐκ πλείονων συντάγματα, ἢ τὰ κεφαλαίων ὑπομνήματα λέγεσθαι. Ideo *Agellii* liber proprie *Commentarius* eſt, *ad ſubſidium memoriæ*, ut ipſe dicit in *Præfatione*, quam maxima ex parte à *Plinio* mutuatus eſt. *Langb.*

Συγγραφεὺς 32. *vulgari ſignificatione Hiſtoricus, alias & pro quolibet Scriptore proſaïco ſumitur.*
Συγγραφικὴ ἀπόδοσις approbatio, ut dicitur *Ciceroni in Catullo.* 19
Συγγραφικὸς 91
Συγκινητικὸν 51
Συγγραφὴν 78
Συμφορὰ 61
Συμφορὰ 134
Συνδρομάζειν 110
Σωφρονιστικὸν 70
Σωφρόνως 121
Σωφροσύνη 53
Σωφροσύνης 93
Σωφρονίσκειν 3
Σωφρονιστὴς 117
Σωφοδες παῖδων 37
Συντυγχάνειν τοῖς ἔλαττον consequentia 33
Σφαδάζειν 79. *Heſych.*
Σφενδόνη 94
Σχολαστικὴ πάσης notio Scholaſtica. 10. Rhetores [teſte *Suet.* de *Cl. Rhet.*] olim dicti *Scholaſtici*, qui venalem in ſcholis eloquentiam venditabant: unde *Scholaſticæ controverſiæ*, in dialogo *de Oratoribus*, quem & *Tacito* ſtylus abjudicat: & longe aliud opus fuiſſe *Quintiliani* illud, *de cauſis corruptæ eloquentiæ*, abunde conſtat, ea, quæ ad finem libri VIII. cum iis, quæ in *dialogo* dicuntur, conferenti. *Seneca* pater *Præfatione ad controverſ.* luculenter docet exercitamenta Rhetorum, quæ *Ciceroniana* ſeculo *Theſes*, ab ipſo *Cicerone* audiebant *cauſæ*, ſuo tandem *Declamationes* & *Scholaſticas controverſias* appellata: noſtro demum notionem iſtam in peculium ſuum vindicavit Theologia. *Langb.*
Σχολικῶς, i. e. Σχολαστικῶς 40
Σωμάτιον 30
Σωματοειδέστερον 78
Σωματοποιΐαι 121

T

Ταριχεύειν 127
Ταυροσφαγῦται 54. Locum hunc ſubſannat *Comicus* in *Lyſiſtrata*,

Eis

Εἰς ἀκαιρὸν, ἀφ' οὗ φησιν ὁ Αἰσχύλος τινὰ, Μιλησοφαγῶνητ. Super clypeo, quod olim in Æschylo ſcelum ferum, ovis maſtigantibus. Nec enim Biſeti commentum recipio, qui, neſcio qua auctoritate fretus, Æſchylum fabulam quandam ſcripſiſſe aſtimat, titulo Μιλησοφαγῶνες. Langb.

Τελεσιουργία 121
Τελεσιουργεῖος 135
Τελεσφορεῖσθαι 50
Τελεσφορία 2
Τελμῶνες 91
Τὸ μὲν, τὸ δὲ, partim quidem, partim vero 33
Τόνος 31. apud Græcos non ſonum tantum & accentum denotat (unde τονίζειν interpungere apud Proclum Sophiſtam) ſed & vires animi & ingenii (unde ἀτονεῖν debilitatur.) & illud quod in oratione Cauſam & ſublime. quo ſenſu apud Longinum ſumendum judico. Langb. Apud Dionyſ. Halic. τόνος opponitur τῷ ἀνειμένῳ.
Τοπογραφία 93
Τυχὼν 28. οὐχ ὁ τυχὼν ἀνὴρ, vir minime contemnendus. Sic in Act. Apoſt. c. 19. v. 11. δυνάμεις οὐ τυχούσας, & c. 28. v. 2. οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν. Sic & alii ſcriptores Gr. Plutarchus de lib. Educ. τροφὴς μὴ πυθομένῃ οὐ πᾶς τυχόντας dixit, Herodot. l. 1. οὐ τὸν τυχόντα ἀνθρώπων, & l. 3. οὐχ ὁ τυχὼν ὄλεθρος, & Clemens ad Rom. βλάπτειν οὐ τυχόντας, & Artemidorus ſæpius οὐ τὸν τυχόντα κινδύνων & οὐ πᾶς τυχόντας φροντίδας. Vide Hermogenis cap. ult. de methodo, Caſaub. ad Polyb. Rualdum in vita Plut. Voſſ. l. 4. Inſtit. Orat. c. 10. & in Arte Hiſt. c. 2.

Υ

Υχὲς 104
Ὑπαιθρος 102
Ὑπ' ἐν de ſub 39
Ὑπανδρευτὶς 112
Ὑπαξιωτέρας 147
Ὑπάνδρευτος 112
Ὑπαρόμενον 50. Vox forenſis: eos proprie denotat, qui in judicio damnati multas impoſitas ad diem conſtitutum non perſolverant. Et res ipſa, ὑπαρτημοσία. Apud Suidam autem, ἐξ ὑπαρτημοσίας ἐλεύθιναι, eſt poſt ſeſtum venire, κρίνειν τὸ ἑορτῆς. Langb.
Ὑπαρχεῖ 63
Ὑπερβαλλόμενα 34
Ὑπερφυὴς 3
Ὑπογρ. ἐξ ὑπογυίου ex tempore 73
Ὑπόθεσις, αἰτία 16
Ὑπουργεῖν 124
Ὑπομνηματίζειν 2
Ὑπωλόν 95
Ὑπώπιασις 93
Ὑπωλιώτατον 90
Ὑχρεφημία 50
Ὑφὸς λόγου 4
Ὑψηλοφανέστατον 75

Φ

Φαντασία 50. viſio, ut conſtat ex Quinctiliano, l. 12. c. 10. Φαντασία μεγάθους 18. Exſtat, apud Plutarchum de placitis phil. lib. 4. cap. 12. Chryſippi locus illuſtris, in quo inter φαντασίαν, φάντασιν, φανταστὸν, & φάντασμα latis ſubtiliter diſtinguit. Cui phantaſia eſt πάθος ἐν τῇ ψυχῇ γινόμενον, ἐνδεικνύμενον ἑαυτῆς τὸ πεποιηκός· affectio in anima obortа, atque repræſentani ipſum illud à quo factum eſt. [Ex 12. libro de Anima, ut conſtat ex Laërt. l. 7. in Zenone.] Illud nempe quod in ſcholis appellamus ſpeciem intelligibilem. Phantaſma autem eſt, ἐφ' ὃ ἐλκόμεθα κατὰ τὴν φαντασικὴν ἄλογον, ἑλκυσμόν· in quod ferimur per phantaſticum & inanem tractum. nempe ægri ſomnia, qualia videre eſt in iis, qui atra bile laborant, vel qui furore perciti ſunt.

Mox

mox ipſiſſimum hunc *Euripidis* locum adducit, & ſententiam de eo profert, tanquam auctori noſtro plane ὁμόψηφον. *Langb.*

Φθόγγος παρεμφανὲς 85. — κύριος *ibid.*

Φιλολογεῖν 88

Φιλόπονος *qui curam & ſtudium in arte ſcribendi adhibet* 52

Φίλος *proprius* 38

Φιλοχρηματία 134

Φλοιώδης ὀνόματα 40. Φλοιώδης ἀνὴρ 9

Φοιβάζειν λόγον 22. *Phœbo plenam reddere orationem, aut divinum & Phœbæum vigorem conciliare orationi: nam* Φοιβάζειν *proprie Pythia dicebatur, cum Deo erat plena.* v. *Creſollii Theatr. Rhet.* p. 258.

Φοιβόληπτος 59

Φορβειὰ, *capiſtrum* 9. acutione, ut *Herodiano* placuit libro περὶ τῆς ὀδυσσειακῆς προσῳδίας. [*de Proſodia dictionum in Odyſſea*:] Eſt autem φορβειὰ capiſtrum, quo tibicines ora ſibi colligabant: *Suidæ*, φόρβιον, & φορβία· *Heſychio* etiam (neſcio quam emendate) φορβαία & φορβῖα. Uſus ejus, ἵνα μὴ χαυδῇ τὸ χεῖλος, *ne forte labrum findatur. Suidas.* Addit Scholiaſtes Comici, [*in Veſpis.*] ὅπως ἂν σύμμετρον τὸ πνεῦμα πιμπόμενοι ἡδεῖαν τὴν φωνὴν ποιῶσι τῇ αὐλῷ· *ut ſpiritus moderatius emiſſus vocem tibiæ dulciorem efficiat.* Inde *Pollux*, τὴν φορβειὰν προσήκειν τοῖς αὐλοῖς, καὶ τὸ τῇ φορβειᾷ κατειλημμένον, ἐμπεφορβημένον εἶναι· male interpres; *Ligulæ tibicinibus conveniunt, unde & ligulis detentum, alligatum nominant*: ligulæ enim tibiarum, φορβειαὶ tibicinum. Auctor forſan ad illud Comici *Ariſtoph. in Avibus* reſpexit, ὅπου κόραξ εἶδον ἐμπεφορβειωμένον· *nunquam corvum vidi capiſtratum.* Sed uter ex altero corrigendus, incertum, an uterque ex *Euſtathio in* ὀδυσσ. τ. qui ἐμπεφορβειωμένον habet. Τῆς φορβειᾶς ſpeciem uti melius dignoſcas, vide *Andream Schottum*, (*in append. Vaticanar. paræmiarum*) qui contendit eſſe vel ſervi, vel homicidæ, cui os *como* obturatum. Sed pace tanti viri, quæ in medium producit, *Ariſtophanis, Chryſoſtomi*, & è *Menologio* teſtimonia haud facile id evincunt. Si *Harpocratis* eſſet, quorſum rimula iſta ori adaptata, ſiquidem per nares liceat reſpirare? Et ſatis probat ἀμφωτίδας non eſſe, quibus aures ſibi palæſtritæ muniebant. Ego quidem *Rubeniorum* ſententiæ lubens accedo, qui *Marſyæ* tibicinis iconem putabant, ut & *Salmaſius in exercit. Plinianis.* Tum quod *Marſyam* conſtet & φορβειὰν in uſu habuiſſe, quæ ideo perforata, ut tibia ori inſeratur; tum quod aures habeat Satyricas. *Marſyas* enim è Satyrorum genere, uti & *Midas*, cujus aures pene ad proverbium notæ. *Philoſtr. de vita Apoll. l. 6. c. 13.* μετὰ σατύρων ἦλθε ὁ Μίδας, ὡς ἐδήλου τὰ ὦτα. Utrumque expreſſit *Simonides*, ubi de *Marſyæ* contentione verba faciens, ſic habet. Χρυσῷ δ' αἰγλήεντι προσήμασιν ἀμφὶ δασπίας Κόρσας, τῷ τίμα λάοφρον ὑπεδοκτίσιον ἰμᾶσιν· *Aurum ſplendidum adaptavit hiſpidis Superciliis, & ori ingenti retro ligata vincula*: uti ex eo cum *Johannes Tzetzes Chiliad. 1. hiſt. 15.* tum *Plutarchus de ira cohibenda tradit.* Objicit *Schottus*, ex *Apulejo*, *Marſyam hiſpidum, multibarbum, ſpinis & pilis obſitum fuiſſe*; hunc vero glabellum penitus & imberbem juvenem: & ſane *Marſyas* iſte marmoreus, cujus iconem ex ædibus *Vallenſibus Romæ* nobis ſpectandum præbet *Baptiſta de Cavalleriis, Antiquarum ſtatuarum Romæ l. 1. 85.* abunde barbatus

est. Verum minori negotio expediemus de barba controversiam, quam de auribus ille, quarum in servo, vel damnato, prolixitatem nullus docet. *Langb.* Huic *Sophoclis* loco idem accidit, quod illi alteri ex *Æschylo* sect. 111. videlicet ut decurtaretur. Apud *Ciceronem* plenior est:

Φυσᾷ γὰρ ἐκ σμικρῶν αὐλίσκους ὄπη,
Ἀλλ' ἀγκύλαις φύσησι φορβείας δ' ἄνευ.

De quo ut de phorbeia, quæ non est ligula, dicetur cum erit otium. Interim consuli poterunt veteres *glossographi*, nec non & recentiores. *Faber.* Plura hac de re apud *Bartholinum* de *Tibiis Veterum*, lib. 3. c. 3.

Φρυνιχείας 24
Φυσᾶδες 6. Proprie in Musica, & tralate in oratione, velut in corpore locum habet; significatque & *flatum nimium* & *inanem* in cantu, & *tumorem vanum* in oratione. *Toll.*
Φυσίον 14

X

Χαλᾶσθαι 112
ἀρτὴν βαλίαν 127
Χαῶνα 9. 18
Χηρεῖον πνὸς 22
Χορτίζεσθαι 46
Χρησμῳδεῖται 130
Χρησμῳδῶν 7

Ψ

Ψήγματα minuta fragmenta lapidum 40

INDEX

Rerum notatu digniorum.

A

ADmirabile ſuperat id quod delectat. *pag.* 4. vi animos perrumpit. *ibid.*
Æmulatio præclarorum virorum laudabilis. 48
Æſchyli in viſionibus ſublimitas. 54. — viſiones duriores. *ibid.* ejus locus cum loco *Euripidis* comparatus. 55
Ætnæ crateres. 108
Affectuum vigor elangueſcens deſinit in moratum dicendi genus. 32
Affectus commotiores fons ſublimitatis. 20. — ut & nobiliores. 22. maxime movent quum videntur ex tempore naſci. 66. nonnulli à ſublimitate remotiſſimi. 21. vehementiores figuras occultant. 65. — & mendentur audaciæ. 107. nolunt alligari conjunctionibus 67. & 114.
Ajax. v. *Sophocles.*
Alexandri M. animi fortitudo. 24
Amantium variæ perturbationes. 27
Ammonius Peripateticus è Platone imitationes Homericas collegit. 48. v. *Indic. Auctor.*
Amphicrates tumidus. 9. — frigidus. 13
Amplificatio, quid? 42. & 125. &c. quotuplex eſt? 41. apta ad ſublimitatem. 41. an ſine ſublimitate? 43. quomodo differunt? *ib.*
Anima quid, ex opinione Stoicorum? 147. &c.
Animus ad ſublimitatem enutriendus. 23
Apollonius in Argonauticis abſque vitio. 101
Apoſtrophe quid? 59. qualis ejus vis? *ibid.*
Aqua Platoni, ſobrius Deus. 97
Arati deſcriptio tempeſtatis qualis? 39
Archilochus Homeri imitator. 47 — ſublimis, ſed turbidus 101. ejus ſublimitas in tempeſtatis deſcriptione. — 40
Ariſtophanes in multis ſola compoſitione ſublimis. 121
Ars tum perfecta, quum naturam refert. 72. naturæ auxiliatur. 111
Artis tractatio quænam exigit? 2
Aſpis an Heſiodi? 25
Aſyndoton. v. *Diſſoluta.*
Athenienſium in Sicilia clades. 14
Avaritia eloquentiæ & ſublimium ingeniorum pernicies. 134
Auctores præclari, licet aliquando errent, non continuo aliis poſtponendi. 101. &c.
Auxeſis. v. *Amplificatio.*

B

Bacchantibus in oratione penſitanda verba. 61
Bacchylides inferior Pindaro. 101
Bellum infirma regni aperit. 66 obſtat ſtudiis. 131
Brevitas in oratione quid valeat? 125

C

Cacozelia, vitium puerile. 10
Cæcilius quare Platoni Lyſiam prætulerit? 98. Timæi vitia reprehendit. 11. ejus de ſublimitate libellus qualis? 1. 21. 91. 110

INDEX

Callisthenes scriptor tumidus. 9
Ceyx rex. 82
Chæronensis pugna. 57
Chrysippi sententia de anima. 148
Cicero laudatur. 44. cum Demosthene confertur. *ibid.*
Circumstantiæ multum faciunt ad ΥΨΘ. 33. non omnes tamen. 40
Cleanthis de anima sententia. 149
Cleomenes sese minutim discidit. 91
Climax. v. *Gradatio.*
Clitarchus scriptor inflatus. 9
Coacervatio sæpe causa sublimitatis. 68. 69
Collocatio. v. *Compositio.*
Colossus Rhodius. 110
Commutatio, proxima periculo figura. 16. — facit ad sublimitatem. 74
Comparationes vicinæ Translationibus. 111
Compositio confert ad sublimitatem. 116. &c. *usque ad* 123 — magnifica fons sublimitatis. 21. fracta & modulata contraria sublimitati 123. 124
Concisa adversa sublimitati. 125. 126
Confirmatio ut differt ab amplificatione? 43
Concomitantium sive consequentium delectus conciliat sublimitatem. 33
Contemptus divitiarum honorumque magni animi indicium. 17
Contracta oratio non habet dignitatem. 125
Contumelia filia superbiæ. 136
Copulæ enervant orationem. 70
Curtum dicendi genus à sublimitate remotum. 125

D

Dactylicus numerus omnium maxime magnificus. 119
Delphici oraculi ratio. 47
Democratia nutrix magnorum ingeniorum. 131
Demonstrativum genus sublime, sed caret affectibus. 22
Demosthenes laudatur. 44. 45. 92. 105. cum Cicerone comparatur. *ibid.* & cum Hyperide. 102. in hyperbolis frequens, sed parcior Thucydide. 73. multas conjunctim sæpe adhibet translationes. 92. coacervat figuras. 68. in visionibus eximius. 57. & in collocatione verborum. 118. 119. & in descriptione. 40. & in figurarum conformatione. 59. ejus vitia & virtutes. 103. &c.
Delectus verborum. 88
Dichorei cavendi in grandi oratione. 123
Dissoluta conciliant orationi sublimitatem. 67. exprimunt mirifice festinationem. *ibid.*
Dirces fabula. 122
Divitiæ reipub. perniciosæ. 134
Doryphorus Polycleti. 110

E

Elocutio gravis & splendida fons unus sublimitatis. 20. 21. elocutionis partes quænam? *ibid.*
Eloquentiæ corruptæ causæ. 131. &c.
Encomia v. *Laudationes.*
Epicuri opinio de anima confutata. 148
Epilogi requirunt fusum dicendi genus. 45
Epistola Laconica. 115
Eratosthenis Erigone opus emendatissimum. 101
Eridis descriptio Homerica qualis? 24. 25
Euripides compositione plurimum valet. 121. sublimis, non natura, sed arte & visionibus. 52. felix in visionibus. 51. 52. Æschyli visiones duriores emollit. 55
Exempla sublimium scriptorum nobis ante oculos in scribendo ponenda. 49
Exilitas verborum corrumpit sublimitatem.

limitatem. 125. 126
Exornatio non ubique utenda. 77.
Extenſio numeri corrumpit vim ſublimitatis. 119

F

Facultas dicendi naturalis fundamentum ſublimitatis, 20
Figuræ cauſæ ſublimitatis. 58. 59. earum apta conformatio fons ſublimitatis. 20. earum coacervatio plurimum confert ad ſublimitatem 68. figuræ & ſublimitas ſuppetias ſibi invicem ferunt. 63. figurata oratio, ni ſublimitate tecta lateat, judici ſuſpecta. 63
Frigida oratio; ejuſque cauſa. 11
Fuſo dicendi generi ubi locus? 45

G

Gorgiæ tumor deriſus. 8
Gradatio ſublimitatis ſæpe genetrix. 74. 75
Grande & granditas. v. *Sublimitas.*

H

Harmoniæ quanta vis? 116
Hecataei commutatio perſonarum. 82
Hegeſias ſcriptor tumidus. 9
Herodotus Homeri imitator. 47 reprehenſus ob frigiditatem. 15 — ob verborum exilitatem. 126 ejus hyperbaton laudatur. 72 — & hyperbole. 114. — & periphraſis. 87. ejus in vulgaribus verbis felicitas. 91
Heroïcum carmen, omnium pulcherrimum, ob numeros Dactylicos. 119
Hiſtoriæ convenit fuſum dicendi genus. 45
Homerus in Odyſſea comparatur ſoli occidenti, & mari refluo. 30. 31. 32. ejus ingenii altitudo. 25. — de Diis ſententiæ impiæ, ni allegorice capiantur. 26. ejus imitatores. 47. ejus ſublimitatis aliquot exempla. 25. 26. — magnifica tempeſtatis deſcriptio. 38 — peccata maximis virtutibus penſantur. 100. 101. 109
Hominibus proclive culpare præſentia. 134. — ineſt cupido rerum ſublimium. 106
Honos alit artes. 132
Humani corporis deſcriptio apud Platonem & Xenophontem. 94. 95.
Humilia tuta. 100
Hyperbaton. v. *Tranſgreſſiones.*
Hyperbole. v. *Superjectiones.*
Hyperidis de Latona digreſſio magnifica. 104. — de pugna Chæronea dictum. 57. ejus ſermo Epitaphius omnium pulcherrimus. 103. ejus & Demoſthenis comparatio. 102. ejus virtutes. 102. 103

I

Idiotiſmi definitio. 90
Ignavia corrumpit ingenia. 137
Ilias prius ſcripta quam Odyſſea. 30 ſcripta ab Homero in vigore ætatis. 30
Illuſtrium verborum vis. 88
Imaginatio. v. *Viſio.*
Imaginatio præſentiæ optimorum ſcriptorum in ſcribendo utiliſſima ad ſublimitatem. 49
Imagines & comparationes. 111
Imitatio ſublimium ſcriptorum via ad ſublimitatem. 46. — Veterum etiam cum vincimur honeſta. 48
Impetus orationis retardatur copulis. 70
Impudentia filia luxuriæ. 135
Injuſtitia filia inſolentiæ & ſuperbiæ. 135
Inſtinctus ſacer à puerili tumore diverſus. 9
Interrogationes intendunt vim orationis. 65. 66
Ion Chius inferior Sophocle in Tragœdia. 101
Iſocrates culpatur. 114. Panegyricum quot annis abſolvit? 12
Jurarunt veteres contacto ſacrificii ſanguine. 54
Jusjurandum Demoſthenis in oratione.

tione. 60. 61
L
Lacedæmoniorum adoleſcentium verecunda modeſtia. 13
Laconica epiſtola. 115
Laudationes granditatem habent, ſed carent affectibus. 22
Libertas nutrix grandium ingeniorum. 131
Lucri cupidi incapaces ſublimitatis. 136. 137
Luminoſa in pictura magis exſtare videntur. 64
Luxus filia divitiarum, mater ſuperbiæ, inſolentiæ &c. 134
Lyſias Platoni præfertur à Cæcilio. 98. non item à Longino. 106. 107.
M
Magnum nihil, cujus contemptus magni animi indicium. 17
Marathonica pugna. 59. 60
Matridis ineptus tumor. 9
Membrorum apta conjunctio multum valet. 120. &c.
Meſſene quo anno capta? 12
Metaphoræ. v. *Tranſlationes.*
Morbus femineus. 87
Mortis periphraſis. 85. 86
Moyſis ſublimitas initio Geneſeos. 28
N
Nani glottocomis incluſi. 133
Narratio ad lectorem directa facit, ut ipſis ſibi rebus intereſſe videatur. 79
Natura removet à conſpectu corporis humani partes viſu ingratas. 129. — tum felix quum artem latenter continet. 72. naturæ & artis mutua indigentia. 5. 6. — mutuum auxilium. 111. naturæ operum magnitudo laudatur. 110
Naufragii deſcriptio. 38
Numerus Dactylicus magnificentiſſimus. 119. — fractus inimiciſſimus ſublimitati 123. numeri extenſio elangueſcere facit orationem. 120. — tranſpoſitio corrumpit vim & elegantiam orationis. 119. numerorum vis in oratione. 118
O
Odyſſea. v. *Homerus.* Scripta ab eo in ſenectute. 29. 30. epilogus Iliadis. *ibid.* plus habet narrationis quam actionis. *ibid.*
Oratio modulata quem parit effectum? 124. — ſublimis eorum eſt, qui nihil niſi grande quid cogitant. 24. — vitio non carens, tamen laudanda. 109. orationis virtutes non ex numero, ſed ex præſtantia æſtimandæ. 102
Orator humiles & abjectas non debet habere cogitationes. 23 — nullus unquam ſervus. 132. oratoris animus ad magna aſſuefaciendus. 24
Ordo effectus tranquilli animi. 69.
P
Parabole. v. *Comparatio.*
Parenthyrſus cujusmodi vitium? 10
Pax ſæpe ingenia nimiâ quiete corrumpit. 133
Pecuniæ cupiditas quam perniciosa? 134
Percontatio. v. *Interrogatio.*
Periphraſis quando efficax ad ſublimitatem? 85. — quando fatua eſt & inepta? 87
Perſonarum commutatio facit ad ſublimitatem. 79. 80
Perſuaderi in audientium arbitrio. 4
Perturbatio non ſervat ordinem. 69
Phantaſia. v. *Viſio.*
Philiſcus (Philiſtus) compoſitione magis quam ſentibus & verbis valet. 121
Philoſophi cujuſdam diſputatio de ſublimium ingeniorum penuria. 131
Pindarus ſublimis. 101. 102
Plato imitator & antagoniſta Homeri. 47. 48. — reprehenſus ob tranſlationes. 97. — cum Demoſthene comparatur. 44. cum Lyſia.

Lysia. 106. ejus in oratione frigiditas. 13. — corporis humani descriptio. 94. — flumen dicendi & sublimitas. 45. 46. ejus periphrases. 85. 86. quandoque putidæ & pueriles. 88
Pluralia quando usurpanda. 77
rem videntur augere. 75. vicina periculo. 16
Poëtæ à Musis spiritu divino afflantur. 150
Poëticus spiritus divinus legibus non paret. 101
Polycleti Doryphorus, opus præstantissimum. 110
Polyptota quandoque ad sublimitatem apta. 74. 75
Populare regimen nutrit grandia ingenia. 131
Posteritatis judicium in scribendo ante oculos ponendum. 50
Præmia excitant ingenia. 132
Præteritorum in præsens tempus translatio perturbat animos. 79
Prolixitas in oratione causa languoris. 125. v. *Extensio.*
Propria verba mirifice auditores deliniunt. 88
Puerilitas magnitudini contraria. 8
Pygmæi, glottocomis inclusi. 133
Pyrrichii, numerus sublimitati adversus. 123
Pythia Apollinis afflatu vaticinans. 47
Pythagoræ dictum de veritate & beneficentia. 3

R

Rhetores affectibus abundantes raro in Demonstrativo genere valent, & è contra. 22
Rhetoricæ visionis finis evidentia. 52. — usus quando tempestivus? 58
Rhythmus qui cavendus in grandi oratione? 123

S

Sappho egregia in carminibus artifex. 33. 34
Scholastici sensus pueriles. 10
Scriptor à vitiis purus, sublimi (licet peccanti) non anteferendus. 99. 109. Scriptorum sublimium penuria unde? 130. &c. eorum studium & voluntas laudanda, licet parte aliqua defecerint. 29
Scutum Herculis, an opus *Hesiodi*? 25
Scytale Laconica. 115
Senilis ætas garrula. 30
Sensus nudus quando admirationem excitat? 23
Sensuum altitudo examinata. 23. — arte juvatur. *ibid.* — fons sublimitatis. 20
Servitus inimicissima sublimitati. 132
Silentium quandoque oratione sublimius. 23
Simonides laudatur. 55
Singularia pro pluralibus sæpe causa sublimitatis. 75. 77. 78
Sophoclis laus. 55. 101. — ejus sublimitas non minoris æstimanda, quia aliquando deficit. 101. 102
Sordida verba devenustant orationem. 129. 130
Stesichorus Homeri imitator. 47
Sublime instar fulminis unico ictu ostendit vim oratoris. 5. — in oratione quid sit? 3
Sublimia nolunt verba sordida. 129 plerumque periculosa. 9. 10
Sublimitas summa, raro pura. 99. 108. an doceri possit? 5. cadit tantum in magnanimos. 24. conciliat admirationem. 109. figuras adjuvat. 63. 64. — & metaphoras audaces. 93. 115. cum vitiis potior oratione humili licet emendata. 99. 109. Oritur ex consequentiarum collectione. 33. ex amplificatione. 41. ex imitatione. 46. &c. ex visionibus. 51. ex jurejurando. 60. 61. ex interrogatione. 65. 66. ex dissolutis. 63. ex figurarum coacervatione.

cervatione. 68. ex polyptotis, gradatione, aliisque figuris. 75. ex commutatione temporis. 79. —& personarum. 80. 81. —& numerorum 75. 77. ex periphrasi. 85. ex verborum delectu. 88. ex metaphoris. 92. ex parabolis & iconibus. 111. ex hyperbolis. 112. ex Dactylico rhythmo. 119. ex compositione. 116. 120. Multæ lectionis fructus est ultimus. 17. homines proxime admovet ad Deos. 109. nonnunquam sine affectibus. 21

Sublimitatis exploratio. 17. 19. —quinque fontes. 30. ejus scientia non ita facilis. 17. Sublimium scriptorum unde penuria? 131

Sublimitati vitia opposita: orationis tumor. 9. puerilitas. 10. parenthyrsus. 10. frigus. 11. polysyndota. 70. numeri Pyrrichii &c. 123. voces brevisyllabæ, phrasis concisa, verborum exilitas. 123

Superjectiones proximæ periculo. 16. examinatæ. 112. optimæ, quæ ita esse non videntur. 113

Superbia filia opum nimiarum. 135

T

Tempestatis magnifica descriptio apud Homerum. 38. 39. florida apud Arimaspiorum scriptorem. 38

Temporis commutatio facit ad sublimitatem. 79

Theocritus in suo genere absolutissimus. 101

Theopompus reprehensus à Cæcilio, excusatus à Longino. 90. orationis magnificentiam verbis abjectis corrupit. 126. 127

Thucydides in hyperbolis frequentissimus. 74. præterita plerumque ut præsentia narrat. 79. ejus hyperbole eximia. 114

Timæus frigidus 11. aliorum acer reprehensor 11. ejus virtutes. 12. ejus locus notatus. 12

Tragœdia orationis gravitatem requirit. 8

Transgressio character verus perturbati affectûs. 71. —facit ut oratio extempore dici videatur. 73. ejus definitio. 71

Translationes & earum in oratione multitudo. 91. 92. conciliant orationi sublimitatem. 96. frequenter bonæ in descriptionibus. 92. earum audaciæ medentur grandes affectus & vera sublimitas 93. —duriorum mitigatio. 93. — usus proclivis ad transgrediendum modum. 97

Tripodes Vulcani. 148

Trochæi, numerus minime sublimis. 123

Tropi frequentes ubi locum habeant? 68

Tumor in oratione vitandus. 9. 89. non tamen sine difficultate vitatur. 9. sublimitatem transgreditur. 10. vertit in contrarium magnitudinis. 10

V

Verba pulchra in oratione instar vestis pretiosæ. 89. —mentis lumen. 88. sordida devenustant sublimitatem. 129. vulgaria, si apte collocentur, sæpe efficacissima. 90. eorum delectus facit ad sublimitatem 88. — exilitas obstat sublimitati. 125. 126

Veritas in judicando adhibenda. 3. ejus visiones. 31

Veterum exempla nobis ante oculos ponenda. 49. eorum imitatio, etiam quum vincimur, honesta. 48

Visiones ex ipsa veritate petitæ. 31. vehementes perturbant. 58. conferunt ad sublimitatem. 50. 51. poëticarum in oratione affectatio putida. 56. visionis definitio. 51. — poëticæ & rhetoricæ discrimen. 51. 56

Vitia orationis sublimitati opposita.

ſita. v. *Sublimitas*. eorum origo. 16
Voces cum harmonia conjunctæ mire animos commovent. 117. earum aſperitas ſæpe facit ad ſublimitatem. 119. earum delectus quantum valet. 88
Voluptatum amor corrumpit ingenia. 134
Vulcani tripodes & ancillæ. 148

X

Xenophon ſæpe frigidus. 13. ejus dictum de naturæ ſolertia. 130. — egregia corporis hum. deſcriptio. 130. — periphraſis. 85

Z

Zenonis abſurda de anima opinio. 149
Zoili obtrectatio Homeri. 32

INDEX AUCTORUM,

Quorum meminit *Longinus.*

A

ÆSchylus. 7. 54. 55
Amelius Gentilianus, *Platonicus*. 139. 142. De eo vide *Suidam* v. Ἀμέλιος & v. Πλωτῖνος. *Jonſium* de *Script. Hiſt. Phil.* & *Tillemontium* in *Aureliano*, *artic.* 17
Ammonius *Platonicus*. 48. *Peripateticus*. 139. 140. Vide *Suidam*, v. Ἀμμώνιος, v. Ἀπολλοφάνης, v. Ἀμέλιος, v. Πλωτῖνος, & *Jonſium* de *Script. Hiſt. Phil.* p. 169. 265. 281. 293.
Amphicrates. 9. 13. *Amphicratis* ἐπὶ σοφῶν ἀνδρῶν, libri meminit *Athenæus* l. 13. ſed poëtam illum fuiſſe ex diſticho ibi loci adducto abunde conſtat. Ego hunc noſtrum ſoluta oratione ſcripſiſſe ex iis, quibuſcum hic conjungitur, perſuaſum habeo. *Langb.* Forſan Rhetor ille fuit, qui apud Tigranem vitam voluntaria inedia finiit, teſte *Plutarcho* in *Lucullo*. Vide *Jonſium* de *Script. Hiſt. Phil.* p. 197.
Anacreon. 90
Annius *Stoicus* 139. 141
Apollonius *Rhodius* 101
Aratus 39. 80
Archilochus. 40. 47. 101. Vide *Voſſium* alioſque qui *de Poëtis* ſcripſerunt.
Arimaſpiorum autor. 37. 38. In iis comprehenſa erat Hiſtoria (tribus libris teſte *Suida*) Hyperboreorum Arimaſporum. Eorum auctor fuit —
Ariſteas Proconneſius, ut inſinuant, idque haud occulte, *Gellius lib.* 9. *cap.* 4. *Plinius Hiſt. lib.* 7. *cap.* 2. & *Pauſanias in Atticis*: & diſertis verbis aſſerunt *Tatianus Orat. contra Græcos, ſub finem*; *Suidas in Ariſtea*, *Strabo lib.* 1. & 13. *Herodotus lib.* 4. & *Tzetzes Chiliad.* 2. *Hiſt.* 50. *Ariſteam Proconneſium* verſus iſtos compoſuiſſe, quem *Suidas* Cræſi & Cyri temporibus vixiſſe refert: adeo ut fallantur neceſſe eſt, quotquot *Homeri* æqualem & *Præceptorem* [ut *apud Strab. quidam*] vel etiam [ut *Tatian.*] antiquiorem exiſti-

existimant. *Suidæ* accedit *Herodotus* ex parte, qui illum anno ducentesimo quadragesimo, postquam denuo disparuisset, in *Metaponto* jam rursus comparuisse refert: idque, ut vult *Tzetzes*, *Herodoto* jam tum vivente: ex quo etiam deducimus veriorem esse lectionem, quam in marginem rejectam videmus, ἔτεσι πεντηκοστοῖς καὶ διακοσίοις, quam quæ in textum *Herodoti* admissa est, τετρακοσίοις. Si enim à *Cyro* & *Cræso* ad *Herodoti* tempora computemus, ægre ducentorum annorum numerum complebimus. *Langb.* Vide *Meursium* ad *Hesych. Miles.* p. 120. & *Stanlejum* ad *Æschylum* p. 734.

Aristophanes. 121

Aristoteles. 92. 140

Athenæus *Stoicus*. 140

B

Bacchylides. 101

C

Cæcilius (— ὁ πρὸς ὑπὲρ Ἀννίου συγγράμματον. 98.) 1. 2. 12. 21. 22. 90. 91. Præter Comicum, Jurisconsultum, & *Cæcilium Bionem* περὶ δυνάμεων, duos invenio *Cæcilios*; alterum [*Strab. lib.* 5.] historicum *Romanum*, illum forsan quem *Sallustio* prætulit *Hadrianus*, [*Spartian.*] (sic enim antiquiores codices: sed Criticorum παρεφθαρμένοις *Cæcilii* loco *Cælium* substituit) Rhetorem alterum, *Siculum*, [*Suid.*] qui olim *Archagathus* dictus. Ejus mentio apud *Plutarchum de decem Rhetor. Photium in Bibliotheca, & Quinctil.* Vixit sub *Augusto*, *Dionysii Halicarnassei* [*Halic in ep. ad Pomp.*] familiaris: quos conjungit *Quinctilianus Inst.* 3. 1. *Calactianum* vocat *Suidas*, rectius *Athenæus* ἀπὸ πόλεως *Acteæ*, è *Calacte*, quam *Siciliæ* urbem fuisse probat ὁ πολυμαθέστατος *Casaubonus*. Erat & altera πόλις *Acte* urbs *Cretæ*: [*Steph.*] eandem existimo, quam in D. *Pauli* Ἀξίαν synonyma voce signatam legimus *Actorum* 27, 8. πόλις λιμένι. Ex divisis vocibus πόλις *Acte* in unam concrescentibus fit Καλάκτη, quod in aliis id genus insolens non est; ut Νέα πόλις, Νεάπολις. Μεγάλη πόλις, Μεγαλόπολις. Inde *Polybius Megalopolitanus* dictus: & ἀπὸ πόλεως *Actes Cæcilius Calactianus*: unde lapsus *Athenæi* interpres, qui in *pulchra Attica* natum dixit, quia nimirum *Atticam* olim Ἀκτὴν vocatam novit. *Langb.* Vide *Casaub. ad Athenæum*, *Vossium de Art. Gramm.* & *Jonsium de Script. Hist. Phil.* p. 216.

Callisthenes *Rhetor.* 9. Aristotelis cognatus erat. De eo vide *Jonsium* de *Script. Hist. Phil.* p. 233. 275. 339. & *Menagium* in *Diog. Laërt.*

Chrysippus *Stoicus* 148. De eo *Jonsius* in *Hist. Phil.* p. 150, 151. & alibi; ut & *Menagius* in *Diog. Laërt.*

Cicero. 44. 45

Cleanthes *Stoicus*. 149. Vide *Jonsium* & *Menagium*.

Clitarchus *Historicus*. 9. Vide *Vossium* de *Hist. Gr.* l. 1. c. 10.

Cronius *Philosophus* 142

D

Democritus *Platonicus* 139. 141

Demosthenes. 40. 44. 45. 49. 59. 60. 61. 62. 66. 68. 73. 77. 92. 102. 103. 104. 105. 110. 118. — ὁ πρὸς εἰς τὸν Μειδίαν 68. 69. — ὁ πρὸς ἐπὶ τῷ Ἀφοβητείτου. 83.

Diodotus *Platonicus*. 139

E

Epicurus *Philosophus*. 148

Eratosthenes *Cyrenæus*. 101. — ὁ πρὸς Ἐριγόνην. 101. Inter cetera poëtica *Erigonem* scripsit *Eratosthenes*: de qua & patre *Icaro*, &

& cane *Neæra*, quam *Hyginus* corrupte *Meram* vocat, vide, ſi lubet, auctores mythologicos. Obiit Olymp. CXLVI. *Ptolemæicæ* in *Alexandria* bibliothecæ curator; cui in iſto munere ſucceſſit *Apollonius Rhodius Argonauticorum* auctor; qui etiam de *Archilocho*, ut *Athenæus* tradit, ſcripſit: è VII. illis poëtis, quos *Pleiadas* [*Tzetzes in Lycophr.*] vocabant, unus; uti & *Theocritus*, *Aratus*, *Nicander*, *Homerus* tragicus *Byzantius* & *Lycophron*. *Jon* autem *Chius* (ut reliqua hic ſubtexam) poëta dithyrambicus, quem ἀοῖον ἀσίδον vocatum refert *Ariſtophanes in pace*. Cauſam reddit *Scholiaſtes*, quia oden fecerat, cui principium, *Ἀοῖον ἀστροφοίταν ἀσίδος μείνομεν, ἀελίῳ λευκῇ πτέρυγι σεσοφρομένοι*. Et ex his verſibus ſtatim fato conceſſit. Opera ejus, ætas, aliaque ibidem recenſentur. Dramata ejus alii XL. aſſerunt: *fabulas* intellige, uti & *Oedipus* hic *Sophoclis* drama; non enim magis opus fuerat [*actum*] vertere, quam ut *Victorius* apud *Phalereum* pro *Homeri* γράμμα reponeret δρᾶμα; neque enim *Homeri* ſolius ſcripta, quæ à literis nomina ſortita ſunt, γράμματα vocantur, ſed & alia quævis etiam ſoluta oratione exarata. *Ammonius de diff. vocum. Langb.* Vide *Suidam*, v. Ἐρατοσθένης, & *Jonſium* de *Script. Hiſt. Phil.* l. 2. cap. 7.

Eubulus *Platonicus*. 140

Euclides *Platonicus*. 139. 141

Eupolis *Comicus*. 60. Vide *Voſſium*, & alios *Vitarum* poëtarum ſcriptores.

Euripides. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 121. 122.

G

Gentilianus. v. *Amelius*.

Gorgias Leontinus. 8. Rhetor erat Siculus, de quo librum integrum ſcripſit *Hermippus*, [*Athen. lib.* 11.] primus ſophiſtarum pater, [*Philoſtr. in Gorg.*] quem cognomine dialogo exagitat *Plato*; à quo hoc reſponſum retulit, [*Athen. ib.*] ὡς καλῶς οἶδε Πλάτων ἰαμβίζειν, *Plato optime novit convitiari*. Sic enim interpretari mallem, quam, *optime novit jamborum uſum*. ἰαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν, [*Dionyſ. περὶ ποδῶν, & Hepheſtionis Schol.*] & inde jambis nomen. A *Gorgia* τὸ ῥητορεύειν *Theſſali*, ejus miratores, [*Philoſtr. ib. & in Critia. Max. Tyr. diſſ.* 7.] Γοργιάζειν vocabant; & χήμαθά quædam orationis Γοργεῖα dicta; quibus & ipſe *Plato* nimis puerili quandoque exſultat: de quo *Dionyſius Hal. de Demoſth. & in Iſæo*: *& de Compoſ.* χήμασί τε ποιητικοῖς, ᾧ μάλιστα τοῖς Γοργίου ἀκαίρως ᾗ μειραχιωδῶς ἐκαδρύνετο. Adeo ut ne ipſi *Gorgiæ* in gorgiſſando primas cederet. [*Philoſtr. in Ep. ad Juliam Aug. & in Critia.*] ὅτι τῷ Γοργίᾳ πλείστοις τὸ ἰωνικὸν ἄμετρον γοργιάζειν. Ab hoc inflatum illud orationis genus & criſtas, τὸ μεγαλόγνωμον, & τλὼ ὀφρῦν, mutuati ſunt *Critias* & *Thucydides*. Schemata iſta *Gorgiana* quæ fuerint, licet ex *Diodoro Siculo Biblioth.* l. 12. diſcere: nempe antitheta, ἰσόκωλα, παρίσωσις, & ὁμοιοτέλευτα: quem imitandum ſibi propoſuit *Æſchines* in oratione de *Thargelia*, unde *Gorgianum* hoc deſumit *Philoſtratus*, Θαργηλίοις ἐλθοῦσι εἰς Θεσσαλίαν, ξυνῆν Ἀντιόχῳ Θεσσαλῷ, βασιλεύοντι πάντων Θεσσαλῶν. Fuit autem tam præſentis ingenii *Gorgias*, [*Valer. Max. l.* 8. *cap.* 15. *Plato in Gorgia.*] ut *primus in conventu poſcere, qua de re quiſque audire vellet, auſus ſit*: nempe

cum *Athenas* legatus veniret, & ingenii ſpecimen in theatro edere vellet, edixit [*Philoſtr. de vitis lib.* 1. *in initio*] αὐτοσχεδιάσειν, *proponite quod vultis*; unde vox illa extemporaneis dicendi magiſtris in poſterum ſolennis. Inde tantus illi delatus honor, ut *univerſa Græcia in templo Delphici Apollinis ſtatuam ſolido ex auro ei poneret*; cum *cæteri tum, ad id tempus, auratas collocâſſet.* Ita *Valerius*; licet paulo aliter *Athenæus*. Imo *Athenienſes* poſtea [*Troilus Sophiſta in proleg. Rhetor. MS.*] τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ἐν αἷς ἐπεδείξατο, ἑορτὰς ἐκάλουν τοὺς δὲ λόγους αὐτοῦ λαμπάδας: *Dies illos, quibus ſe audiendum populo propinavit, feſtos: & orationes ejus lampadas vocabant.* Rationem ſubjungit, quia nimirum ὥσπερ τὸ πῦρ ἐκκαίεται τὸ σκότος, οὕτως ἡ σωτικὴ λόγος τὴν ἄνοιαν. Nec tamen evaſit Criticorum cenſuras; in quo *Dionyſius Hal. Ep. ad Pompejum*: ὄγκον ποιητικῆς κολακικοῦ, *Poëtici ornatus faſtum* culpat; & hic noſter adductis exemplis abunde probat, quod alter ille [*in Lyſia*] alibi de eodem dixerat, ἐν πολλοῖς πάνυ φορτικήν τι ἐν ὑπερογκον ποιῶν τὴν κολακικὴν, ἡ δ' πόρρω διηνεγμένων ἴσια φθεγγόμενος. *Langb.*

H

Hecatæus Mileſius. 75. 82. 83. Hiſtoricorum, qui ſoluta oratione ſcripſerunt, primum [teſte *Suida*] Hiſtoriam ſuam ſic auſpicatus eſt: Ἑκαταῖος Μιλήσιος ὧδε μυθεῖται. Τὰ δὲ γράφω, ὡς μοι ἀληθῆ δοκεῖ εἶναι. *Hecatæus Mileſius ſic memorat*, &c. [*Demetrius Phaler.* περὶ Ερμ.] Quam formam ab eo mutuati ſunt & *Herodotus* ejus æmulus, & *Thucydides*. *Langb.* Vide *Voſſium* de *Hiſt. Gr.*

Hegeſias. 9. Fuere haud dubio *Hegeſiæ* plures; unus *Salaminius* poëta; [*Athenæus l.* 15.] de quo dubium an Κύπρια ἔπη, *verſus Cyprios*, compoſuerit. De eorum auctore quæſtio ſatis antiqua. *Herodotus* in *Euterpe* eos *Homeri* non eſſe, ſed alterius cujuſpiam, probat: (*Proclus in Chreſtom. apud Photium*) nec *Hegeſiæ* eſſe, ſed *Staſini Cyprii*. Alter *Hegeſias Maroneus*, à quo *Plinius* nonnulla mutuatus eſt l. 8. Tertius *Magneſius*, quem *Halicarnaſſeus* ſophiſtam vocat, *Theon* rhetorem; uterque in eo ſtyli vitia damnat. *Dionyſius* quidem περὶ συνθήσεως ὀνομ. poſtquam luxatis ſententiis orationem *Herodoti* infractam reddiderat, ſtatim ſubjicit: Ἡγησιάκτου τὸ σχῆμα τοῦτο τῆς συνθέσεως, καὶ τούτων δὴ τῶν λεγῶν ἱερὸς ἐκεῖνος ἀνήρ. In eandem plane ſententiam *Theon Progym. cap.* 2. tum illum, tum *Aſianos* rhetores alios malæ compoſitionis reos peragit: ut qui deperirent nimium τῷ ἐμμετρον ἐς ῥυθμὸν λέξιν. *Plut. in Alex. Timæum* etiam frigiditatis incuſat, qui templum *Epheſi* εἰκότως ἔφη καταφλεχθῆναι, τῆς Ἀρτέμιδος ἀχολεμφώσης περὶ τὴν Αλεξάνδρου μείωσιν. *Epiphonema*, inquit *Plut.* adeo frigidum, *ut incendium ipſum reſtinxiſſe potuerit*, καπεσβέσαι τῷ πυρκαϊᾷ ἐκεῖνο ὑπὸ ψυχρίας δυνάμενον. *Langb.* Vide *Voſſ.* de *Hiſt. Gr.* l. 1. c. 12.

Heliodorus Alexandrinus *Peripateticus.* 139. 141

Herminus *Stoicus.* 140

Herodotus. 15. 47. 49. 72. 77. 87. 91. 114. 125.

Heſiodus. 25. 48. — ἐν Ἀσπίδι. 25. An poëmatium illud, quod *Scutum Herculis* vulgo audit, *Heſiodi* opus γνήσιον ſit, an ſuppoſititium, quæſtio eſt, & nunc & olim agitata. *Ariſtophanes* grammaticus,

maticus, tum Ασπίδα, [*Volater. in Anthrop.*] tum ὑποθήκας *Heſiodi* eſſe negavit. [*Quintil. inſt.* l. 1. c. 1.] *G. Canterus Novarum lect.* l. 4. c. 3. partem putat majoris operis, quod Μεγάλαι ἠοῖαι appellabant, commento plane tam ingenioſo, ut pene pudeat non credere; nempe quod ab ἢ οἵη incipiat, ſicut & quæ ex illo opere proferuntur haud pauca: quo criterio uſus & *Caſaubonus in Strab.* l. 1. Sed quo minus in has partes totus concedam, facit, tum quod *Scutum* & *Eœæ* diſtincta opera ſæpius ab auctoribus memorantur: [*Suid.* & *Tzet.*] Tum quod *Bœotii*, [*Pauſan. in Bœoticis*] quibus hac in parte tutius credendum, conterraneum ſuum poëtam Ἔργα tantum compoſuiſſe contendunt. Adde quod μεγάλαις ἠοίαις hæſitanter admodum *Heſiodo* inſcribunt auctores. [*Athen. l.* 8. *Apoll. Schol. l.* 1, 2, & 4.] Neque prorſus mihi perſuadent magni viri, *Eœas* & *Catalogum mulierum* idem opus, imo vel ejuſdem eſſe: aliam enim fabulam de *Phineo*, & de *Endymione* ex *Magnis Eœis*, aliam ex *Mulierum Catalogo* & *Heſiodo* nobis propinant *Apollonii l.* 2. & 4. *Scholia*: & diſtincta fuiſſe Ἀστρονομίαν affirmat *Pauſanias lib.* 9. Neque tamen negavero *Eœas* etiam & fuiſſe *Catalogum* & vocari; ſed quo ordine, non ita certum. Antiquitas plures *Catalogos Heſiodicos* agnovit, *fœminarum*, *Heroum*, forte & *Heroidum*, *Deorum*. *Suidas* eum *ex lib.* 6. conſtitiſſe refert. Γυναικῶν enim κατάλογον ordine primum fuiſſe, ex *Maximo Tyrio* non improbabili conjectura adducor ut credam. *Heſiodus*, inquit, Χωρὶς μὲν τῶν ἡρώων, ὧν γυναικῶν ἀρχόμενος, καταλέγων τὸ γένος, ἕως ἐξ ἧς ἦν χωρὶς δὲ αὐτῆς ἐποίησεν οἱ Θεοὶ λόγοι, ἅμα δὲ τοῖς λόγοις Θεογονία. Atque ex his forte *Theologiæ* libris hauſit illud *Manilius*, quod in *Theogonia* deſiderat *Scaliger ad Manil. l.* 2. Qui etiam dictatorie nimis aſſerit, *nullum veterum prodidiſſe, neque verum eſſe, alia Geoponica ſcripſiſſe, præter ea, quæ in manibus ſunt*, ἔργα τῆ ἠμίσεως. Verum ad *Heſiodum* referri ſolitum & aliud opus, quod veteres Μεγάλα ἔργα vocitabant, innuere videtur *Athenæus lib.* 8. Unde forſan cenſoriam virgulam ſtringit commentator in *Manilium* nil tale merentem. Quis *Heſiodi* catalogorum ſecundas obtinuit, quis tertias, non ſatis compertum: locum quartum τῆς Ἠοίας tribuit *Dan. Heinſius in Anim. in Tzetzem*; & quarti partem fuiſſe, de quo nunc agitur, *Scutum*, ex antiqui argumenti auctore colligit. *Langb.*

Homerus. 14. 21. 24. 25. 26. 27. 29. 30. 31. 32. 37. 38. 49 52. 67. 80. 81. 82. 84. 100. 110. 132. — ὁ Νεκυίᾳ. 23

Hyperides. 57. 102. 104. Videſis de eo judicium *Dionyſ. Halic.* item *Hermogenis* extremo l. 11. *de formis*, nec non *Plutarchi* in ejus vita. Conjungit etiam hunc Demoſtheni *Auctor Dial. de Cauſſ. corr. el.* c. XVI. *Toll.*

I

Ion Chius. 101. Vide de eo in voce *Eratoſthenes*, paulo ſupra, ut & *Mallincroti* Paralipom. de *Hiſt. Gr.* p. 65. & 185.

Iſocrates. 12. 112. — ὁ τὸν λόγον Παηγυρικὸν. 113

L

Longinus. — ὁ τοῖς περὶ Ξενοφῶντος. 20. *Dionyſius* noſter ex iis eſt, qui in hac parte minimum ponunt; ſic enim alter *Dionyſius Halic.*

Halic. (ἀφ' ὑπερθέσεως ἀναμένων) de *Iſocrate* loquens, ὁ μὲν γὰρ τὸν πανηγυρικὸν λόγον, ὡς αἱ τῶν ἱλάρχων χεῖρόνες ἀπεφήναντο, ἐν ἔτεσι δέκα συνετέλεσε. Sunt, qui anno tandem XV. perfectum ferunt; uti *Plutarchus de decem Rhetor.* τὸν δὲ πανηγυρικὸν ἔνιοι δέκα συνέγραψαν, οἱ δὲ πεντεκαίδεκα λέγουσι: *panegyricum annis decem (ante obitum,* addit interpres, haud recte) *aut, ſi aliis credendum ſit, quindecim.* Accedit *Photius Cod.* 260. συνέγραψε ῥήτωρ πανηγυρικὸν, οἱ μὲν ἔτεσι φασι δέκα· οἱ δὲ ἐπὶ πέντε ἔτεσι: *Panegyricum ajunt decem annis alii, alii quinque annis elaboraſſe.* Mendoſam verſionem ſummi viri, quæ nec verbis nec veritati conſona, ſic corrige: *alii decem annis, alii quinque ad hos* (nempe quindecim) *elaboraſſe ajunt.* Et hinc oratio iſta [*Halic. in Iſocrate*] ἀξιόπιστον καὶ λόγου, & πολυχρόνητος audit apud auctores; quem tanto conamine fecit tandem: imo ne fecit quidem, eam totam pene [*Plut. & Photius ib.*] ex *Leontino Gorgia* & *Lyſia* traduxit. Imo & ipſe *Gorgias* à *Meleſagora* [*Plut. & Photius ib.*] ſuffuratus eſt; & Νικοκλείους plane ἄπειρον expertus *Iſocrates*, cujus panegyricum hoc *Theopompus* [*Porphyr. de Philoſ. Hiſtoria.*] hiſtoricus defloravit: qui & hoc etiam vitium cum magnis viris commune habuit; quos, *Stromatum ſexto*, plagii admiſſi reos peragit Philoſophus *Alexandrinus. Langb.*

Lyſias. 98. 103. 106

Lyſimachus *Stoicus.* 140

M

Marcellus *Orontes.* 138. Vide de eo *Mallincroti* Paralipom. de *Hiſt. Gr.* p. 147.

Matris. 9. Scripſit *Matrĩ*, teſte *Athenæo, l.* 10. *Herculis encomium*; orationem puto, non poëma panegyricum. *Langb.*

Medius *Stoicus.* 139. 141

Moderatus. 142

Moyſes. 28

Muſonius *Stoicus.* 140

N

Numenius. 142

O

Origenes *Platonicus.* 139. 140

P

Philiſcus *vel* Philiſtus. 121. Vide *Suidam* & *Voſſium.*

Phrynichus. 77. Sc. Poëta *Tragicus* (*Comicus* enim *Herodoto* poſterior) quem *Suidas* falſo à *Perſis* mulctatum narrat, quod *Mileti* excidium in tragœdia repræſentaſſet, Φρύνιχον οἱ Πέρσαι χιλίαις ἐζημίωσαν, ἅλωσιν τραγῳδήσαντα Μιλήτου. Non hoc *Perſarum* factum, qui *Miletum* ipſi diripuerant, ſed *Athenienſium*; uti *Herodoto* aſſentiunt *Strabo lib.* 14. ex *Calliſthene*; & *Plutarchus* in *præceptis politicis. Miletus* autem urbs *Jonica*, adeo luxu diffluens, ut *Mileſia* carmina [*Ovid. Triſt. l.* 2.] pro impudicis habita ſint, non minus quam *Sotadica.* Et fabulæ quævis literariis ludicris refertæ, *Mileſiæ* vocantur; quales ſunt *Apuleji.* vide *Capitolinum* in *Clodio Albino.* Et Μιλήσιαι τρυφαὶ ob delicias ſuas in proverbium abiere; [*Euſtath. in Dionyſ.*] ut quæ ipſo ſomno *molliora*: Ποιφύρεοι δὲ πέπλοι ἄπνοι, μαλακώτεροι ὕπνου, Α Μιλήτου ἱρεῖ. *Theocrit. Idyll.* 16. *Langb.* Vide *Tzetzen* Chil. VIII. 156.

Phœbion *Stoicus.* 139. 141

Pindarus. 102

Plato. 13. 14. 15. 45. 47. 48. 49. 77. 84. 85. 94. &c. 106. &c. 110. — ὁ τοῖς νόμοις. 87. — ὁ τῇ πολιτείᾳ. 45

Plotinus *Platonicus.* 139. 142. 143

Por-

Porphyrius Tyrius. 143
Proclinus *Platonicus.* 139. 141
Ptolemæus *Peripateticus.* 140

S

Sappho. 33. 34. &c.
Simonides. 55
Sophocles. 9. 55. 102. — ὁ τὸν Οἰδίπ. 75. 76

Steſichorus. 47. Eum *Herodoto* antiquiorem dicit. Natus eſt teſte *Suida* (quem videſis) *Olymp.* XXXVII. & primo *Tiſias* vocatus, *Steſichori* nomen poſtea adeptus; ὅτι ἀγορὰν σὺν κιθαρῳδίᾳ ἄρειον ἦγεν. Chorum *Lyricum* intelligo, non *Dithyrambicum*, quem vel *Philoxenus* [*Iſ. Tzetz. de Poëtis*] vel *Hermioneus* [*Antipater & Euphronius apud Scholiaſt. Ariſtoph. in Avibus*] vel certe *Arion* invenit; [*Hellanicus, Dicæarchus, & Demarchus ibid. & Ariſt. apud Proclum in Chreſtom.*] non *tragicum* vel *comicum*; qui forte *Philammonem* primum auctorem agnoſcunt; [*Plutarch. in Muſ.*] & à prioribus in hoc differunt, illi circulares, hi quadrangulares; [*Tzetz. ubi prius. Pollux, lib. 4. cap. 15. Ariſtoph. Schol. in Equites.*] *Comicus* quidem ex XXIV. choreutis κατὰ ζυγὸν ἐν στοίχῳ conſtitutis (*in ranke and file.*) ζυγὸν quivis quatuor perſonas: στοῖχος autem (ſeu rectius στίχος) ſex comprehendit, *ſicut colligitur ex opuſculo περὶ τῶν τῆς τραγῳδίας μερῶν, collato cum Poll. lib. 1. cap. 10. §. 2. ubi pro τοῖχος, lego στιχος, vel στίχος.* Chorus *tragicus*, poſt *Æſchili Eumenidas*, ex XV. ſolis choreutis conſtitit, ita inter ſe ordinatis, ut in quovis ζυγῷ, ſeu ordine ſecundum latitudinem ponerentur tres chorici; in quovis στίχῳ, ſive ordine ſecundum longitudinem, quinque; hunc in modum ..... Chorus autem, tam *Lyricus* quam *Dithyrambicus*, circularis ex L. choricis conſtabat: hoc tamen intererat, quod hi tripodem, illi taurum pro præmio referebant. Deinde, his *antiſtrophi* in uſu non erant; illis & *ſtrophæ*, & *antiſtrophi*, & *epodi*; eaque etiam (ut creditur) *Steſichori* hujus inventum; unde parœmia, ἦν τὰ τρία Στησιχόρου γένωνται. [*Diogenian.*] nempe στροφαὶ, quæ ad lyram canebatur κιθαρίσεις εἰς τὰ δεξιὰ χορεύοντες, [*Pindari Schol. in introduct. ad Olymp.*] *Choricis ad dextram procedentibus*; ἀντίστροφον, *quem canebant, ad ſiniſtram revertentes*; & ἐπῳδὸν, *quem in medio conſiſtentes recitabant.* Denique, proderit non neſcire, & in ludo talorum jactum quendam *Steſichorum*, *indice Polluce l. 9. c. 7.* vocari; octo nempe; idque ob ſepulchrum poëtæ, in *Himera Siciliæ* urbe, ἐξ ὀκτὼ πύργων συνεστῶτα [τάφον.] inde natum proverbium ἄκρατος ὀκτώ. Expreſſius *Euſtathius Iliad. Ψ.* de ſepulchro ait, ἐξ ὀκτὼ γωνῶν συνέκειτο. Addit *Apoſtolius*, ὀκτὼ κίονας, τὴν ὀκτὼ βαθμίδα, [*Paræm. Cent. 15. part. 67.*] Aperte ſatis, ſed in hoc lapſus, quod *Catanam* poſuit pro *Himera in comment. Langb.* Vide *Quinctil.* l. x. c. 1. *Voſſium* de *Poëtis Gr.* alioſque.

T

Terentianus. 1. Utrum hic Terentianus ille ipſe fuerit, cujus hodieque libellus exſtat *De metris*, opus omni elegantiarum genere conditum, & amabili quadam ingenii amœnitate temperatum, res eſt quæſitu digna, & alias quæretur. Interea dum id fiat, libenter ſane didicerim, cur ingenioſiſſimus Grammaticorum in doctorum libris dicatur Carthaginienſis: nam ex illius quidem

dem ſcriptis contra ſentio. *Faber.*
Themiſtocles *Stoicus.* 139
Theocritus. 101
Theodorus. 10. Scriptores ſatis multi *Theodori* nomine inſigniti. Erat qui περὶ αἱρέσεων commentatus eſt [*Laërt. in Ariſtippo.*] viginti præterea *Theodoros* enumerat idem alibi. Si quis ex iis omnibus hîc à *Longino* referatur, *Byzantius* erit, ὁ δεινὸς λόγων πολιτικῶν *Orator civilis*: quem & λογοδαίδαλον vocat *Quintilianus* ex *Platone*, *Inſtit. lib.* 3. Verum ego totus in hanc ſententiam feror, ut *Theodorum Gadareum* hic intelligendum putem, qui *Gadaris* natus, docuit *Rhodi*, teſte *Strab. l.* 16. & ſe dici maluit *Rhodium*: *quem ſtudioſe audiſſe, cum in eam inſulam ſeceſſiſſet, dicitur Tiberius Cæſar.* [*Quintil.* 3.] Eumque ſæpius inter objurgandum *Theodorus* appellavit πηλὸν εἰμμεμιγμένον πεφυραμένον, *Lutum ſanguine maceratum.* [*Sueton. in Tiberio.*] Servili ipſe genere natus filium reliquit Senatorem: [*Suidas*] ad *Hadriani* tempora pervenit; & inter cætera ſcripſit περὶ ῥητορικῆς ἀσυνήθειας, de *facultate rhetorica*: ubi dixerim & *parenthyrſum* ab eo deſcriptum, & ſcholaſticas notiones alias de novo introductas; nam & quod vulgo *Theſis*, *Theodorus* hic κεφάλαιον εἰς ὑποθήκην vocavit. [*Theon cap.* 12.] *Parenthyrſus* autem committitur, quando vel περὶ μικρῶν ὑπηλῶς, vel περὶ ἀπηλῶν σεμνῶς differimus. *Langb.*
Theophraſtus. 92
Theopompus. 90. 126. 127. Vide *Voſſium* de *Hiſt. Gr.* l. 1. c. 7.
Thraſyllus. 142. Vide *Jonſium* de *Script. Hiſt. Phil.* l. 3. c. 3.
Thucydides. 49. 73. 79. 114
Timæus. 11. 12. 13. 14. De eo vide *Voſſium* de *Hiſt. Gr.* l. 1. c. 12. & *Meurſium* ad *Heſych. Mileſium.*

X

Xenophon. 13. 14. 67. 79. 85. 94. 130. — ὁ τῇ Λακεδαιμονίων Πολιτείᾳ. 13

Z

Zeno. 149
Zoilus. 32. *Amphipolites* erat, librumque inſcripſit ψόγος Ὁμήρου, & eo nomine pœnas luit teſte *Suida*. *Heraclides* appellat eum *mancipium Thracium*, [*Homer. ſolut. l.* 1.] qui hoc etiam in *Homero* vitio vertebat, quod *Apollinem* Ιλ. α. in mulos & canes ſævientem induceret: Θρᾳκικὸν ἀνδράποδον, λέγει δὲ Ζωΐλον, ὅτι ὁ κατὰ τοιούτους πικρὸς λύρης φλυαροῦντας. *Langb.* Fuit, uti ex veteribus diſcere eſt, minime fatuus. Certe *plorantes iſti & ejulantes porcelli*, res non inepta eſt. Ceterum cave confundas hunc Homeromaſtiga cum illo altero *Zoilo* rhetore, qui tempore *Platonis* floruit, quique adverſus illum ſcripſit. *Faber.*

VA-

VARIÆ ALIQUOT *LECTIONES*

ex Cod. MS. *Longini* in Muſéo locupletiſſimo Viri admodum Reverendi, JOANNIS MORI, *Elienſis* Epiſcopi.

P. 3. v. 2. ἔχομεν.
v. 3. Φίλιππον παιδείας ἕπεσ.
P. 6. v. 5. παρορείσειν.
P. 7. v. 2. ὡς ἡ μὲν φύσις — καὶ κεμένη χῶσι &c.
P. 9. v. 4. deeſt ὁ ante μικροῖς.
v. 13. καὶ μήποτε.
P. 10. v. 3. ἐοῦ ὅλως in margine.
v. 11. πολλάκις in margine.
P. 13. v. 10. ὁ τοῖς ψιλάμμοις in margine.
P. 15. v. 2. τὸ καθύδειν.
v. 7. αἰῶνα ἅπαντα. Ταῦτα μὲν ὦν.
P. 16. v. 11. ὦ φίλος.
P. 18. v. 3. ἀνεπιτήδευμα δή.
P. 19. v. 8. ὥσπερ οἱ κρίσις.
P. 20. v. 5. ἀόρατον καὶ ἐπηκόολον in margine.
P. 22. v. 4. τὰ ἐγκώμια.
v. 10. deeſt ἐς ante τὰ ὕψη.
P. 23. v. 7. ὅτι καὶ φ. in margine.
P. 27. v. 6. ἀκήρατον in margine.
v. 7. ὁ τόπος.
v. 9. poſt ἕλη inſeritur verſus Καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
P. 28. v. 2. ἐχώρουν. in margine ἐγνώρισε.
v. 7. νὺξ ἄπορος in margine.
P. 31. v. 4. ἀδὲ τὸ ἀγχ.
v. 6. ἴαλλε μέτρα. in margine τέρμασι.
P. 32. v. 1. εἰς ταῦτ' ὡς ἴφλω ἵνα δ.
v. 2. ἀκμιλύ. in margine παραμιλύ.
v. 6. ἠμίραις. & mox deeſt Οδυσσέα.
P. 33. v. 5. ἀμφιρυμένων.
v. 7. ὁ μὲν γὰρ & mox ὁ δὲ γ.
P. 34. v. 2. πᾶ ἦ τιν' ἀρ.
v. 6. ἐμμανὲς ἥρως.
v. 9. ἐ γαλᾶς.
P. 35. v. 2. ὡς γάρ σ' ἰδὼν βεχιὼς μι φανὲς ἀδὲν ἔτ' ἦκει.
P. 36. v. 1. Οἱ πάντεσσι.
v. 4. πᾶσιν ἀχρεῖ.
v. 5. τιθήκλω δ' ὀλίγω πιθύακλω φαίνομαι.
v. 7. ἐπεὶ καὶ πίνηζα.
P. 37. v. 4. ἀλογιστὶ φρ. in margine ἀλογιστεῖ.
P. 38. v. 7. deeſt μιν.
P. 42. v. 6. σειφλωσίας αὐτῆς.
P. 43. v. 6. ὀρίων καὶ τύπων.
P. 44. v. 11. deeſt ἧς.
v. 12. καὶ ἀλαλκὴρ.
v. 13. ἄλλοτ' ἀλλοίως.
P. 45. v. 4. ἀπολόγοις in margine.
P. 46. v. 10. καθλιγωρεῖν.
v. 12. εἰ μὴ τὰ ἐπ' ἰνδὲς καὶ οἱ.
P. 48. v. 3. ἐπακμάσωμι. in marg. ἐμποιῆσαι μοι.
P. 50. v. 3. ἀθήνας πεπεῖχθαι. in marg. καὶ μὴ πεῖζαι.
P. 51. v. 3. ἤδη δ' ἐπὶ τ. in marg. ἰδίως.
v. 6. τοῖς μὲν & mox τοῖς ἢ λόγοις
v. 8. καὶ τὸ συγκεκ. in marg. ἐπιζητῆσι τὸ συγκ.
v. 14. ἀλλ' ἐφαντάσθη in marg.
P. 52. v. 4. εἴπσιν.
P. 53. v. 3. τὶς ἔμαρψιν. in marg. πῶς ἔμ.
P. 58. v. 4. δυεῖν.

VARIÆ LECTIONES.

P. 59. v. 5. τ ὑπὲρ τ̃ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα ἀράμενοι.
P. 61. v. 6. Καὶ παντὸν.
P. 63. v. 1. συμμαχῆσαι.
P. 64. v. 1. ℰ ϖϱοσαναγκληφθεῖσι in margine.
v. 12. ἀλλὰ ℰ ἰσχ.
P. 66. v. 13. ὅσον ὑφ' ἑτ.
P. 68. v. 6. κ̀ συμμαχίαις.
P. 69. v. 1. ἐν χϱείᾳ. in marg. ἐν πάλει.
v. 7. πλήθει.
v. 10. ἐλθὶς ἂν, εἰ ἄνδϱες Ἀθηναῖοι, πιῶτα τοῖς ἀκόυσιν ὕστϱος ἀπικῇ.
P. 73. v. 1. ϖϱοσίοαλεν ἂν (in marg. γᾶν, ἢ χδ) ἂν δῄους ἀπὸ ℨ φόβου, ὡς μηδ' ἀϱχὴν φθόνου ϖϱὸς τ ἰφ. in marg. ἀπὸ ℨ φόβου φθόνου ὡς μ.
P. 74. v. 10. κ̀ ἀθϱοισμοὶ καί.
P. 76. v. 5. χ ὠφόσου.
P. 77. v. 3. ὑπεϱκείμϱα. in marg. ϖϱοκείμϱα.
P. 78. v. 1. ἔπισαν οἱ χιώμϱοι.
P. 79. v. 2. ϑ δήλησιν ἔπ τ λ.
P. 81. v. 3. ἐξιχϱόμϱου.
P. 86. v. 7. πόνυς & mox ἡμεόνας.
v. 9. πολιτικώτϱατον in margine.
P. 87. v. 3. ἐπίκηϱον. in margine ἐπίκαιϱον.
v. 6. καὶν ποιν. in marg. εἰ καί ποιν.
v. 9. ὡς εἰ πϱ.
P. 88. v. 3. poſt πφιλολόγυτϱ additur Τϱιντιανὸ φίλτϱ.
v. 5. ὅσον ἦδος.
P. 89. v. 2. κϱίλου, ὑπίνειαν. in margine σπφίνειαν, ἢ ὑκϱίνειαν.
v. 6. ϖϱὸς εἰδότας.
P. 92. v. 1. ὁ δὲ Δημ. in margine.
v. 6. πϱότϱον μὲν Φιλ.
v. 11. ἐπὶ ϖϱοθύ.
P. 93. v. 1. χϱαπέαν.
v. 3. ἐπιπίμησις in marg.
v. 6. κ̀ μ τ ϙημ. in marg.
P. 94. v. 7. τὶω δὲ δὴ καρδίαν νᾶμος τ φλεβῶν in marg.
v. 11. τῇ δὲ δὴ πηδ.
v. 12. ἐπιπόρῃ.
P. 95. v. 2. ὀποῖον μϱόλωγμα. in marg. οἷον ἄλμα μαλακήν. & mox ἐν αὐτῇ ζίσῃ εἰς ὑπεῖκον &c.
v. 5. ὁπτὸς μαγλϱεῖον. in margine ὁμαλεῖον.
v. 8. κατεσκίασαν, ϖϱοβολὴν τ ἔξωθεν τὴν σάϱκα οἷον τὰ πηδήματα (margine πιλητὰ) ϖϱοβήμϱου, νομὴν δὲ σαϱκῶν ὑφ τ αἵματος.
P. 96. v. 5. deeſt ὡς.
v. 7. ἐπινοεῖν. in margine σύνοεῖν.
v. 12. κ̀ τ̣ ὄλα.
P. 99. v. 4. διημαϱτημένους. in marg. διημαϱτημένου.
P. 103. v. 4. ℰ ὃ πάλιν ἐξῆς ℰ μανοτόνως.
v. 8. in margine δυναπάλαιστν, ἢ ἀνπάλαιστν.
P. 104. v. 2. ὡς εἰπεῖν.
P. 105. v. 6. ἴνθυ δὴ κύϱιον. in margine ἴνθυ δ' ἀκίνδυνον, vel ἴνθυ δ' ὁ κύϱιον,
v. 10. κ̀ ἀναιϱεῖ.
P. 106. v. 7. ἐπαϱιξάμϱοι συλλεγεῖς in marg.
P. 107. v. 8. ὃς ἀλέου ἴχ τ ϖϱοπτὸν ἐν ϖᾶσι κ̀ μέγα ϖαχέως.
v. 11. ἢ κ̀ δ.
v. 12. deeſt τ ante Νεῖλον.
P. 109. v. 4. ὅμως ϖάντες.
P. 110. v. 9. ὁ ἡμαϱτημένου.
P. 111. v. 5. ϖαντὶ & mox ἡ χδ ἀλλ.
P. 115. v. 4. in marg. ὑκϱύσεως.
v. 7. χάλοῖον, ἀϱχὰν ἰχὰ ἐλάττω γᾶν, ἴχον χδ τολῆς.
P. 116. v. 4. in marg. ὑκδεδωκότες.
v. 9. ἐπιτίθησι.
P. 117. v. 1. ἀναγκάσῃ.
v. 4. pro κϱύσῃ. in marg. κϱάσῃ.
v. 5. ὡς ἐπίϱϱυσιν.
P 118. v. 6. ℰ ἡμᾶς.
v. 9. ℨ δεκεῖν. in marg. τ̣ δεκεῖν, vel τοῦτο δεκεῖ.
P. 119. v. 3. συνιϱᾶσιν, τίνι ἐπείτοι γε ὲκ τ.
v. 7. in marg. συνιϱᾶῖ.

P. 120.

VARIÆ LECTIONES.

P. 120. v. 2. ὥσπερ νήφ⊙. in marg. ὡσπερεὶ νήφ⊙.
v. 4. τ᾽ ὑψ⊙ τ᾽ ἀπότομον.
v. 7. ἐδὴν τμ. mox deeſt π, ſed in margine reponitur.
P. 121. v. 4. ὅτι γε in marg.
v. 10. Ἀεισυφάντης ἐν ἵλιστιν, ὁ τοῖς πλ.
P. 122. v. 3. φανήσεται σοι, δίοτι.
P. 123. v. 1. μηδ᾽ οἷον μὲν ἀπικυλίσμαῖς φέριαζ. in margine μηδ᾽ οἷον ἀπικύλισμά τι, vel μηδ᾽ οἷον ὁ ἀπικυλίσμαῖς.
v. 6. λόγῳ. in marg. λέγω.
P. 124. v. 1. ἐπ᾽ αὐτοῖ β.
v. 11. πληροῖ γδ τ. in margine πηροῖ.
P. 125. v. 1. μὴ τὰ ὑ ὀϊόνζες.
v. 4. ἀπόψυχα τὰ γδ ἄκαιρον μῆνος ἀνακαλύμμα. in margine ἀπόψυχα γδ τὰ μῆνος ἄκαιρον ἀνακαλύμμα.
P. 126. v. 1. ζιστίσης ζ τ᾽ ἡιλ.
v. 4. θραυσομένους. in marg. βρασσομένους.
P. 127. v. 3. ἀλυεργῆ, dein ποικιλτὴ & λδυκή. in marg. ἀλυεγαῖς, ποικιλτὴ & λδυκαῖ.
v. 11. ἱερεῖα εἰς ζῶπα.
P. 128. v. 3. ἀντωθυμένους.
v. 5. ἀπαγγελίας.
P. 129. v. 5. τραπιζοκόμων εἰκεῖν.
v. 8. αἰξιάν. in marg. αἰξίας.
v. 11. ἀφειδήμαζα in margine πρεπῶμαζα.
P. 130. v. 3. ἀλλὰ γδ ἐκ ἐπιδὲς ἐπὶ τ.
v. 8. κὴ deeſt. in margine ὥστε vel κὴ ἀφοσαφῆσιν.
P. 131. v. 4. ὀπτεχαῖς. in margine ὀπτεχεῖς vel ὀπτεγαῖς.
v. 10. φησὶν, ἐπ.
v. 12. ἐπιλοίσιν & mox διλθεῖν. in marg. ἐφιλκύσιν & διωθεῖν.
P. 132. v. 10. in marg. κὴ τῦτο.
v. 11. οἰκέτας.
P. 133. v. 2. καλύμβροι ζ ναῦοι.
v. 3. κωλύει, & mox συνάροι. ſed in margine συνάγῃ.
v. 4. τόμασι.
v. 7. ὑπολαμβάνει, & mox ἴρη. ſed in marg. ἴφλω.
v. 8. τὰ ἀεὶ παρόνζα, & mox ὄρος ζ μήποτε * * * οἰκημένης.
P. 134. v. 1. φρονῦνζα. in margine φρυμῦνζα, & καζικόμος pro καπήκρας.
v. 11. κὴ ἄλλα.
P. 135. v. 2. ἀναλάξον ἐν ζ γαν.
v. 4. τάτυ.
v. 8. μηδ᾽ ἔτερος. in marg. μηδὲ πέρας.
v. 9. τοιάτων. in marg. τοιαύτων.
v. 10. τὴν τ᾽ βίον ἀμφθορ.
v. 12. καπάνζα. in marg. καὶνόνζα ὀκθιάζυσιν.
P. 136. v. 1. τὰς ἀνατά. in margine τὰς ὄρτὰς, ſive τ᾽ ἀθηνατά.
v. 4. μὲν φαίνζ.
v. 5. ἀλλοτελαι. in marg. ἀλλοτείων.
v. 7. πρὸς τ᾽ ἠνδρ. in marg. πρὸς τ᾽ ἑαυτῦ ἠνδρ.
v. 10. πρὸς τ᾽ ἀγῶνα. in margine πρὸς πάνζα τ᾽ αἰῶνα. & mox καθέκαστον ἀπολελύσζ.
P. 137. v. 10. δ᾽ εἰκῆ. in margine μὲν ἔν.
v. 13. δικεῖ deeſt.

FINIS.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

ERRATA.

In Textu pag. 116. v. 2. *pro* πεῦξιμος *lege* πεύξιμος. p. 129. v. 3. *pro* πιεσφίρει l. Δεσφίρει. *In Versione*, p. 16. col. 2. v. 2. *pro* Hyperbatus *lege* Hyperbolis. *In Notis ad pag.* 107. v. *penult. pro* € l. ὦ *vel.* *ad pag.* 134. v. 3. & 4. *pro* πεπίπτωκε l. πεπτώκασι. *ad p.* 139. *pro* cujus auditor erat, *lege* ut ipse auditor erat *Longini*.